BRAD THOR

„Cine crede că singurul gând despre teamă trebuie să fie cel despre însăşi teama noastră ar trebui să-l cunoască pe Brad Thor.“

NEWSWEEK

ACT DE RĂZBOI

Brad Thor

ACT DE RĂZBOI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
THOR, BRAD
Act de război / Brad Thor; trad.: Cristina Mihaela Tripon prin Lingua Connexion. – Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-881-6

I. Tripon, Cristina Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

BRAD THOR
Act of War

Traducere din limba engleză:
TRIPON CRISTINA MIHAELA
prin Lingua Conexion

2015

ISBN 978-606-609-881-6

Pentru Emily Bestler –
cel mai bun redactor și editor din lume.
Mulțumesc pentru tot.

„Lăsați-l să doarmă. Pentru că, odată trezit, dragonul va zdruncina întreaga lume.“

Napoleon Bonaparte

PROLOG

HONG KONG
CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎN URMĂ

Aerul era încărcat cu umiditate. *Zăpușeală*. Specific pentru această perioadă a anului. Era sezonul musonic, iar când ieșeai afară, aveai impresia că pășeai direct într-o saună. Pe la jumătatea străzii, bărbatul începu să transpire. Când ajunse la intersecție, hainele i se lipiseră de trup. Glockul vârât la spate, lângă coapsa dreaptă, era înmuiat în transpirație.

Arme, bani și câteva echipamente de înaltă tehnologie. O scenă ruptă parcă dintr-un film. Doar că nu era așa. Era cât se poate de real.

Luând-o la dreapta, el intră într-o piață mare, descoperită. Ai fi zis că o mașină-capcană plină cu bidoane de vopsea neon – vizibil în lumina UV – tocmai explodase acolo. Totul, până și păsările închise în colivii incredibil de mici, oferea o explozie de culori aprinse. Mirosurile se întrepătrundeau – de la mirosurile de ghimber și usturoi până la izurile pestilențiale ale „uleiului reciclat“, dragat din canalele colectoare ale restaurantelor și din separatoarele de grăsimi ale nenumăraților vânzători ambulanți de mâncare.

Peste tot erau căldări ruginite în care se aflau crabi vii, găleți cu țipari și vase puțin adânci cu apă pline de pești. Bărbații

și femeile negociau prețul portocalelor și al ardeilor roșii, al cărnii de porc și de pui.

Ken Harmon străbătea piața așa cum primul izvor născut din topirea zăpezii se scurge șerpuind de-a lungul albiei secate a unui râu. Cu toate că nu căuta ceva anume, el observa tot – fiecare țigară aprinsă, fiecare ziar ridicat, fiecare telefon mobil folosit. Urechile lui percepeau sunetele înconjurătoare ca pe o cacofonie, iar el le identifica, le analiza și le sorta neîncetat.

Își controla cu calm și cu profesionalism mișcările corpului și funcționalitatea simțurilor. Agenția Centrală de Informații nu îl trimisese în Hong Kong ca să intre în panică. Ba dimpotrivă, i se dăduse această misiune tocmai pentru că nu se panica. Și cei de la Washington o făcuseră deja; odată cu repatrierea trupului lui David Cahill.

Cahill fusese agent neacoperit al Agenției, detașat în Shanghai. Un membru cu sânge albastru al elitei, care cunoștea pe cine trebuia și care mergea la toate petrecerile importante. Vedea lucrurile în alb și negru. Nuanțele de gri erau pentru mincinoșii profesioniști, ca, de pildă, diplomații și cei care nu aveau curajul să spună răului pe nume atunci când îl recunoșteau. Din punctul de vedere al lui Cahill, în lume exista mult rău, în special în China. Acesta era motivul pentru care învățase limba și ceruse să fie detașat acolo.

În calitate de NOC, sau mai exact un agent care acționa sub „acoperire neoficială", el nu beneficia de imunitatea diplomatică de care se bucurau ceilalți agenți CIA care activau în cadrul vreunei ambasade sau al vreunui consulat. Cahill fusese spion, un adevărat agent „secret". Și își făcuse foarte bine meseria. Crease o rețea de oameni puternică în China, cu legături în Partidul Comunist Chinez, în Armata de Eliberare a Poporului, chiar și în Serviciile de Informații Chineze.

Cu ajutorul contactelor pe care le avea, Cahill descoperise ceva, ceva cu implicații serioase pentru Statele Unite în ceea ce privea securitatea națională. Apoi, într-o seară, în timpul întâlnirii cu unul dintre cei mai importanți informatori, Cahill suferise un atac de cord și căzuse secerat în fața ei.

Informatoarea era un DJ din Shanghai, care își spunea Mingxia. Petrecerile ei erau unele dintre cele mai tari din China. Vedete, droguri, femei frumoase – aveau de toate. Aceste petreceri o propulsaseră în cercurile celor bogați și puternici din China.

Nu era însă fără pată, tocmai de aceea o recrutase Cahill. După moartea lui, Mingxia dispăruse de pe suprafața pământului. Cei de la CIA nu reușiseră să-i dea de urmă. Voiau răspunsuri și o căutaseră prin toate cotloanele. Apoi, două săptămâni mai târziu, ea își făcuse din nou apariția.

Asta se întâmplase prin intermediul unui canal de comunicații urgente pe care îl stabilise Cahill pentru ea – un mesaj înregistrat pe un forum obscur, monitorizat de Langley. De la dispariția ei, cei de la CIA intraseră într-o continuă stare de agitație. Puseseră chinezii mâna pe ea? Oare Cahill fusese descoperit? Avusese femeia vreo legătură cu moartea lui? Era, oare, o capcană?

Se presupunea că ea deținea informații despre un posibil atac zdrobitor împotriva Statelor Unite, însă nimeni nu știa dacă putea fi de încredere. Cei de la Agenție aveau nevoie disperată de informații. Prin urmare, apelaseră la Ken Harmon.

Harmon nu era un rafinat al elitei asemenea lui Cahill. Era înalt, mătăhălos și nu lua parte la petreceri simandicoase. Avea obiceiul să bea de unul singur în barurile mizerabile de pe aleile lăturalnice din cele mai infernale locuri din lume. Era un om dur, fără prea multe obligații și cu un scop clar. Când cineva, undeva, intra în panică, Harmon era cel care își făcea apariția.

Hotărâse să o întâlnească pe informatoare în Hong Kong. Era mult mai bine decât în Shanghai și mult mai sigur decât în Beijing, în special pentru un alb.

Harmon alesese cafeneaua. O imitație ieftină a cafenelei Starbucks[1]. Era aglomerat, un amestec anglo-chinez. Oamenii vorbeau la telefoanele mobile sau își lăsau degetele să alunece pe tastaturi. În urechi aveau căști și ascultau muzică sau urmăreau videoclipuri pe monitoare. „Ce s-a întâmplat cu ceașca de cafea și cu ziarul? La naiba, își zise el, ce s-a întâmplat cu ziarele?"

Existau ușa de la intrare și cea din spate, ceea ce însemna două ieșiri, *trei* dacă spărgeai cu piciorul geamul din toaleta femeilor, care dădea către un puț de aerisire îngust. Toaleta bărbaților era ca o cutie. Dacă rămâneai blocat înăuntru, nu aveai pe unde să ieși. Harmon nu intenționa să rămână blocat.

Împrejurimile erau supravegheate de o rețea întreagă de oameni. Îi depistase pe câțiva. Bărbați care aveau o condiție fizică prea bună și o înfățișare prea îngrijită. Erau „mușchii" Agenției, genul foștilor agenți speciali. Mânuiau de minune arma, și era bine-venit să îi ai în echipa ta dacă lucrurile scăpau de sub control, însă erau prea vizibili, iar Harmon nu ceruse niște dădace. Cerința lui însă fusese ignorată.

Mai ceruse, de asemenea, ca femeii să i se cumpere un bilet de avion, astfel încât el să poată avea întâlnirea într-o sală de așteptare îngrijită a unei companii de zbor necunoscute din Aeroportul Internațional din Hong Kong. Era un mediu controlat. Era mai greu să introduci arme. Era mai ușor să depistezi pericolul înainte să se declanșeze. Tehnica operativă 101. Și această cerință fusese ignorată.

---

[1] Starbuck Corporation, în general cunoscută drept Starback Caffe, e o companie americană globală și un lanț de cafenele, din Seattle, Washington, înființată în 1971 (n.red.)

Cei din Langley erau de părere că aeroporturile erau *prea* controlate și, prin urmare, chinezilor le-ar fi fost mai ușor să încline în favoarea lor. CIA își dorea o locație publică, ea oferind mai multe posibilități de scăpare. Aveau la dispoziție mașini, case sigure, schimburi de haine, echipament medical, pașapoarte false, chiar și o barcă de mare viteză. Luaseră în calcul toate evenimentele neprevăzute și făcuseră planuri pentru fiecare dintre ele. Atât de îngrijorați erau.

Harmon intră și scană cafeneaua din priviri. Aveai senzația că aerul condiționat era conectat la un tub de oxigen pur și înviorător. Luă un șervețel din hârtie și începu să-și șteargă creștetul ras, coborând apoi spre ceafa groasă. Comandă o Coca-Cola la doză, fără gheață. Învățase pe pielea lui cum stătea treaba cu gheața în țările străine.

După ce plăti în numerar, el luă doza și se îndreptă către stația de benzină, de unde cumpără câteva produse, apoi găsi o masă. Era ceva mai departe de fereastră, însă nu într-atât de departe, încât să nu poată supraveghea ușa și ceea ce se întâmpla afară, în stradă.

Nu avea asupra lui niciun aparat electronic. Nici laptop, nici telefon mobil, nici walkie-talkie. Nici act de identitate. În afară de pistolul Glock de mare calibru, de câteva reviste și de cuțit, nu mai avea asupra lui nimic care să-l lege de vreun eveniment, vreo persoană sau vreun loc. Acesta era modul de operare al profesioniștilor.

Scoase din buzunar o chitanță și o împături, dându-i forma pe care trebuia să o recunoască Mingxia. O inimă. Știa să facă și lebede, dar toată lumea știa să facă lebede. Era primul lucru pe care îl învățai. De obicei, făcea inimi atunci când se întâlnea cu informatoarele. Era altceva. Unora le plăcea. Altora, nu. Lui nu-i păsa. O inimă era doar o inimă.

După ce termină, o așeză deasupra unui șervețel alb. Era unică, dar discretă, nimic care să atragă atenția din stradă. De fapt, nu o observai decât dacă treceai pe lângă masă, în drum spre toaleta femeilor – și chiar și atunci, doar dacă o căutai cu privirea.

După o oră, își făcu apariția și femeia, care încetini pasul când trecu pe lângă masă. Fu aproape imperceptibil, însă era suficient cât să-i transmită că ea îl văzuse.

În timp ce Mingxia se afla la toaletă, Harmon cercetă cu privirea cafeneaua și strada. Bău din cea de-a doua doză de Coca-Cola și frunzări revistele turistice pe care le puteai găsi în toate cafenelele și restaurantele fast-food din Hong Kong.

Când reveni de la toaletă și trecu din nou pe lângă masa lui, Mingxia observă doar inima. Șervețelul fusese înlăturat. *Totul e în regulă.* Nu o urmărise nimeni înăuntru. Se putea așeza în siguranță. După ce își comandă un ceai la tejghea, ea se așeză la masa de lângă el.

Era atrăgătoare. Arăta mai bine decât în fotografia pe care Cahill o adăugase în dosarul ei. Înțelegea de ce o recrutase. Conform informațiilor din dosar, familia ei se afla pe undeva și avea nevoie de bani. Așa era mereu. Pe Harmon, nu îl interesa acest aspect. Nu îi dăduse întâlnire. Se afla acolo ca să o interogheze și, dacă era nevoie, să o scoată afară din China. Era bucuros că ea vorbea engleza.

Mingxia își vârî mâna în poșetă și, scoțând ochelarii pe care i-i dăduse Cahill, îi așeză pe bancheta dintre ei.

Înainte să plece din Statele Unite, Harmon primise instrucțiuni despre cum să-i folosească. Nu era prea încântat, cu toate că erau mai buni decât versiunile anterioare pe care Google le crease pentru Agenție. Proiectorul de mărimea unei piese Lego fusese înlocuit cu unul de mărimea unei capse. Chiar și așa, din

punctul lui de vedere, ochelarii erau prea de domeniul științifico-fantastic.

Constituiau totuși o metodă mai bună de a împărtăși informațiile decât schimbul de serviete pe sub masă sau de plicuri care conțineau rapoarte și fotografii. Ochelarii mai aveau un buton de ștergere, care anula toate datele dacă ei ar fi ajuns în mâinile cui nu trebuia.

După ce și-i puse pe nas, Harmon își îndreptă din nou atenția asupra revistei și se prefăcu că citește.

În timp ce informațiile „curgeau" în interiorul lentilelor, mintea lui începu să facă legăturile.

– Ești sigură de toate astea? întrebă el.

– Da, răspunse Mingxia.

Vor avea nevoie, desigur, de mai multe dovezi decât simplul ei cuvânt. Însă dacă informațiile erau adevărate, Statele Unite urmau să aibă probleme. *Probleme serioase.*

– Ce este fragmentul acesta în chineză care se tot repetă? întrebă el. *Xuĕ Lóng*.

– Este numele de cod al operațiunii.

– Ce înseamnă?

– Xuĕ Lóng este o creatură din mitologia chineză, despre care se spune că aduce întunericul, frigul și moartea.

– Cum se traduce?

– În engleză, s-ar traduce „dragonul de zăpadă".

CAPITOLUL 1

WASHINGTON, D.C.,
CAMERA PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ, CASA ALBĂ

Secretarul Apărării își drese vocea.

– Domnule președinte, dacă-mi permiteți, aș vrea să sugerez să mutăm Flota a 5-a din Mediterană lângă Flota a 7-a din Pacific.

– Ar trebui să poziționăm mai multe bombardiere în regiune, adăugă comandantul Statului Major Reunit.

Președintele privi cu atenție mulțimea de imagini expuse în toată încăperea. Se așteptase să fie pus la încercare în timpul mandatului, însă nu atât de repede – și nu la nivelul acesta.

După două mandate de guvernator, Paul Porter câștigase alegerile deoarece ajunsese la inimile americanilor. Era un bărbat amabil, de vreo șaizeci de ani. Înalt, cu fața arsă de soare, Porter, iubitor de natură, se afla în elementul lui ocupând cea mai puternică funcție din lume tot așa cum se simțea în elementul lui când mergea la pescuit în Montana.

Era cunoscut pentru că spunea adevărul, *mai ales* atunci când era greu de spus. Nu adoptase niciodată metoda expeditivă folosită de politicieni de a declara oamenilor doar ceea ce voiau ei să audă. America nu își mai permitea jumătăți de adevăr.

În timpul campaniei, Porter militase pentru un viitor mai strălucit și mai prosper pentru națiune. Promisese o Americă

împăcată cu sine și cu restul lumii. Dar toate acestea, ca orice lucru valoros, necesita efort. Fraza „Trebuie să acționăm astăzi pentru a ocroti ziua de mâine" devenise marca distinctă a discursurilor lui. Îi plăcea să îl parafrazeze pe părintele fondator, dr. Joseph Warren, și să le amintească americanilor că libertatea generațiilor viitoare depindea de acțiunile lor prezente. Era o chemare potrivită la acțiune, care, în lumina a ceea ce învățaseră, primise o semnificație mult mai profundă.

– Mai întâi de toate, răspunse președintele, răsfoind cartea de referință până când ajunse la pagina dorită, cine este expertul nostru care se ocupă de China?

Toate privirile se îndreptară către analistul-șef al CIA care se ocupa de China, o femeie pe care o chema Stephanie Esposito.

– Eu sunt, domnule președinte, răspunse ea, ridicând mâna.

Era agitată. Nu mai dăduse niciodată raportul unui președinte până în acel moment.

– Agent Esposito, nu-i așa?

– Da, domnule președinte.

– Am înțeles că ai insistat ca raportul ăsta să includă și informații legate de conceptul chinezesc de război „fără limite".

– Este adevărat, domnule.

– De ce?

– Deoarece cred că este singura doctrină importantă pe care au dezvoltat-o în epoca modernă. Stă la baza acțiunilor lor, în special în cazul „Dragonului de zăpadă".

Președintele fu de acord.

– Sunteți amabilă să le explicați și celor care se află în încăpere și nu sunt familiarizați cu conceptul „război fără limite" ce înseamnă?

– Desigur, domnule președinte, răspunse Esposito. China consideră Statele Unite inamicul său numărul unu. Ministrul Apărării, generalul Chi Quamyou, a declarat că războiul cu

Statele Unite este inerent și nu poate fi evitat. În același timp, China a înțeles că nu poate învinge Statele Unite pe un câmp de luptă tradițional. Suntem prea avansați din punct de vedere tehnologic. Însă, din cuvintele șefului Armatei de Eliberare a Poporului, generalul Fu Haotian, „buturuga mică va răsturna carul mare.“ Acest lucru se poate întâmpla doar dacă ignori regulamentul. Exact asta au făcut doi colonei extrem de periculoși ai Armatei de Eliberare, în 1990. Renunțând la ideea tradițională despre război, coloneii Qiao Liang și Wang Xiangsui au dat naștere unui concept complet nou atât despre război, cât și despre China însăși.

– Cum așa?

– În doctrina referitoare la un război fără limite, Liang și Xiangsui respingeau ideea potrivit căreia China trebuia să lupte împotriva Statelor Unite pe un câmp de bătălie tradițional. De ce să folosești o tactică de luptă cu care știi că vei pierde? Coloneii au propus, în schimb, ca țara Marelui Zid să se implice doar în luptele pe care știa că le va câștiga. Filosofia lor are la bază atacuri nemiloase și neconvenționale. De fapt, colonelul Liang ar fi spus că prima regulă a războiului fără limite este aceea că nu există reguli. Se acceptă orice. Bombe în cinematografe, căderea rețelei electrice a Americii, întreruperea internetului, otrăvirea proviziilor de mâncare și de apă, bombe-capcană, atacuri chimice sau biologice – nimic nu depășește limitele în noua lor filosofie. Asta îi oferă Chinei un avantaj. Nu îi vom putea anticipa mișcările. Nu va exista o mobilizare în masă a trupelor sau ceva asemănător. De fapt, războiul fără limite conferă un caracter aproape inutil avioanelor, soldaților și tancurilor în sensul lui tradițional.

– Dar cineva tot trebuie să conducă atacurile! exclamă șeful de Cabinet al președintelui.

Esposito încuviință din cap.

– Corect. Dacă APE are milioane de hackeri care pot ascunde originea atacurilor sale cibernetice, atacurile fizice asupra Statelor Unite sunt diferite. Tocmai de aceea, Liang și Xiangsui militau pentru sponsorizarea, echiparea și detașarea unor terțe părți ori de câte ori acest lucru era posibil. Îi alegeau pe teroriștii musulmani, pentru că reprezentau un agent excelent.

Cei adunați în jurul mesei se uitară unii la ceilalți.

– Trebuie să înțelegeți că cel mai important lucru pentru China este să nu fie legată de niciun atac. O terță parte, care nici nu ar ști, probabil, că face jocul Chinei, îi oferă acesteia dezmințire plauzibilă. Lumea va avea personajul negativ perfect, iar China va putea evita repercusiunile internaționale. Pentru ca aliații noștri să intervină, ar trebui să existe o dovadă solidă că în spatele unui atac împotriva Statelor Unite s-ar afla China.

– Și chiar și-atunci, adăugă vicepreședintele, unii dintre aliații noștri nu vor avea curajul. Asta ar însemna începutul celui de-al Treilea Război Mondial.

– Pe asta se bazează și China, conchise Esposito.

Secretarul Apărării clătină din cap.

– Tot nu-mi vine să cred că, de fapt, China ar risca totul ca să ne atace. Care-ar fi motivul?

Esposito se uită la președinte, care o încurajă să continue dând din cap.

– Chinezii sunt extrem de precauți și de pragmatici, zise ea. Știu să anticipeze evenimentele. Domnule secretar, sunt pe moarte. Aerul lor este poluat. Apa lor este poluată. Și-au tăiat pădurile și și-au extras toate resursele minerale. Mai puțin de 5% din suprafața Chinei este arabilă și potrivită pentru agricultură. Investițiile pe care le-au făcut în Africa de Nord au fost un eșec total. De fapt, au suferit pierderi substanțiale. Minele de acolo nu au produs nici măcar o părticică din ce își

propuseseră ei. Și, în tot acest timp, populația Chinei a continuat să crească, în vreme ce economia ei a continuat să scadă. În China există în fiecare zi revolte și frământări sociale despre care nu se vorbește niciodată pe posturile de știri internaționale. În orașe nu există suficiente locuri de muncă, iar țăranii care se întorc la țară mor de foame. Au început să se răspândească zvonuri cum că, în anumite regiuni, oamenii disperați, care nu se supun legilor, recurg la ocultism și chiar la canibalism. Pe măsură ce condițiile de trai se deteriorează, China, la fel ca și Coreea de Nord, s-a transformat într-un focar al unor noi boli, rezistente la medicamente, care amenință întreaga lume. Ei ascund cu asiduitate acest lucru de OMS[1] și de alte organizații internaționale pentru sănătate. Chinezii știu că nu văd lumina de la capătul tunelului, ci un tren care se îndreaptă cu viteză către ei.

– Prin urmare, soluția lor este să ne fure resursele?

– Întocmai. Chinezii nu o consideră un furt, ci o percep ca pe o luptă pentru supraviețuire. Orice asigură supraviețuirea Chinei nu numai că este acceptat, dar este și imperativ.

– Chiar dacă asta înseamnă începutul unui război?

Esposito încuviință din cap, iar președintele îi mulțumi. Se întoarse apoi către directorul Agenției Naționale de Informații.

– În baza acestor informații, să discutăm despre ce a aflat CIA în Hong Kong.

– Mulțumesc, domnule președinte, zise directorul Agenției Naționale de Informații, întorcându-se către ceilalți membri ai Consiliului Național de Securitate. După cum vi s-a adus la cunoștință, informatoarea CIA, care are legături cu membri sus-puși ai Armatei de Eliberare a Poporului și ai Ministerului Securității Statului din China, a aflat despre un potențial atac asupra Statelor Unite, care poartă numele de cod „Dragonul

[1] Organizația Mondială a Sănătății (n.tr.)

de zăpadă". Cu toate că informatoarea nu a putut să precizeze data sau metodologia, se crede că atacul este iminent. Chinezii au preconizat o rată a mortalității de 90% într-un an, ceea ce ne face să credem că avem de-a face cu un atac nuclear sau biologic.

– Rachete? întrebă procurorul general.

Directorul Agenției Naționale de Informații clătină din cap.

– Nu credem. Conform informațiilor secrete obținute de CIA, chinezii au apelat la un intermediar, Ismail Kashgari din regiunea uigură, care să îl abordeze pe un mediator Al Qaeda din Pakistan, pe care îl cheamă Ahmad Yaqub. Convingerea noastră este că Yaqub a fost angajat să găsească oameni pentru operațiune.

– Regiunea uigură se află la granița cu Afganistanul, nu-i așa? întrebă secretarul Departamentului de Apărare. Nu putem ajunge la individul acesta, Kashgari?

– A murit, răspunse directorul Agenției Naționale de Informații. Credem că a fost omorât de chinezi, ca să-și ascundă implicarea.

– Și Ahmad Yaqub? Putem pune mâna pe el?

– Da, răspunse președintele. Deținem informații relevante în legătură cu locația lui Yaqub. Chiar acum se pun la punct detaliile misiunii.

– Mai avem și alte piste în afară de acest Ahmad Yaqub? întrebă procurorul general.

– Nu, răspunse directorul AIN. Conform spuselor informatoarei CIA, China antrenează un detașament special al APE în Coreea de Nord.

– De ce este atât de special? întrebă directorul Siguranței Naționale.

– Avem motive să credem că este un detașament al forțelor de uscat care se antrenează ca să intervină după atac. După cum puteți vedea și pe ecrane, regiunea unde se presupune că

se antrenează a fost camuflată. Nu se poate vedea ce pun la cale. Dacă am putea să aruncăm o privire, credem că am reuși să aflăm în ce constă atacul.

– Cum estimați că veți reuși să faceți asta?

– Vom infiltra o trupă SEAL de recunoaștere și supraveghere, alcătuită din patru oameni, răspunse secretarul Apărării.

Procurorul general înmărmuri.

– În Coreea de Nord?

El dădu din cap.

Procurorul general își îndreptă atenția către secretarul de Stat și-l întrebă:

– Care este poziția dumneavoastră?

Secretarul de Stat își luă un scurt răgaz să se gândească înainte să răspundă:

– Sunt de acord cu domnul preşedinte, însă ceva mă preocupă.

– Ce anume?

– Am reușit să confirmăm unele informații pe care le-a obținut CIA-ul, însă este vorba totuși de o singură sursă. Asta-i periculos. Din punct de vedere *oficial*, nu știm dacă este mâna Republicii Populare Chineze. Ar putea fi un șiretlic al serviciilor lor secrete, al armatei sau chiar al Partidului Comunist Chinez. Pur și simplu, nu știm.

– Tocmai de aceea operațiunea din Coreea de Nord și cea de capturare a lui Ahmad Yaqub sunt necesare, afirmă comandantul Statului Major Reunit. Dacă facilitează lucrurile, le putem considera ca fiind misiuni de constatare.

– Cu arme și operațiuni speciale.

– Nu vorbim de o excursie la Disneyland, domnule secretar.

Secretarul de Stat inspiră adânc, își umflă obrajii, apoi expiră încet, iritat.

– Eu mă ocup cu *diplomația* și aș prefera căile diplomatice, dar domnul președinte are dreptate. Nu trebuie să-i lăsăm pe chinezi să afle că îi bănuim.

Toate privirile se îndreptară către Porter. Indiferent cât de mari erau riscurile, cea mai mare primejdie era de a nu face nimic. Ambele operațiuni trebuiau să continue. Nu exista o altă variantă pe care să o adopte un lider responsabil.

Încuviințând către directorul Agenției Naționale de Informații și către secretarul Apărării, el spuse:

– Le dau undă verde.

Bărbații puseră imediat mâna pe telefoanele lor securizate.

– Demarăm „Blackbird", spuse directorul Agenției Naționale de Informații la telefon.

Câteva clipe mai târziu, secretarul Apărării vorbi la telefonul lui.

– Alegem Operațiunea „Gold Dust", confirmă el.

„Blackbird" și „Gold Dust" erau numele de cod alese aleatoriu de către CIA și DoD[1] pentru două misiuni care ar fi putut salva America de la un atac dezastruos sau de la un război devastator, total.

După ce discutaseră ce efective militare puteau fi repoziționate fără a-și divulga intențiile chinezilor, ședința luă sfârșit.

În timp ce membrii grupului de securitate națională ieșeau pe rând din încăpere, președintele îi ceru secretarului Trezoreriei să rămână. Mai exista o informație secretă pe care o obținuse CIA-ul, dar care nu fusese inclusă în raport.

Odată rămași singuri, președintele spuse:

– Dennis, vreau să faci ceva pentru mine, însă trebuie să fii cât mai discret.

---

[1] Departamentul Apărării al Statelor Unite (n.red.)

CAPITOLUL 2

COASTA COREEI DE NORD

Patru bărbați în costume de scafandru ieșiră ușor la suprafața apei agitate și învolburate și cercetară din priviri țărmul stâncos. Nord-coreenii erau paranoici când venea vorba de invazii. Făceau mari eforturi să se apere, greblându-și până și plajele, ca să vadă urmele de pași.

O săritură de la înălțime cu parașuta ieșise din calcul. Niciun avion nu i-ar fi putut duce suficient de aproape de spațiul aerian al Coreei de Nord. Trebuiau să se infiltreze pe calea apei.

Folosiseră un minisubmarin ASDS. Spre deosebire de submarinele SDV deschise, care expuneau trupele SEAL la valurile reci și tăioase ale mării, minisubmarinul ASDS era complet închis, confortabil și etanș. După ce unul dintre primele prototipuri luase foc din cauza unei defecțiuni a bateriei, au început să circule zvonuri că cei de la SEAL anulaseră programul. În realitate, fusese doar amânat până când un student de la MIT[1] descoperise o modalitate complet nouă de a manipula bateriile. Din acel moment, programul luă amploare.

Minisubmarinul putea fi lansat de pe orice submarin clasa Virginia și avea o rază de 241 de kilometri. Pentru infiltrarea în Coreea de Nord, submarinul ASDS fusese lansat de pe *USS*

[1] Massachusetts Institute of Technology – Institutul de Tehnologie din Massachusetts (n.red.)

Texas. După ce echipa formată din cei patru membri ieșise din minisubmarin prin bazinul interior, acesta se întorsese la Texas ca să navigheze pe apele Mării Japoniei în următoarele șaptezeci și două de ore, până când urma să revină ca să recupereze echipa.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o echipă SEAL DEVGRU de recunoaștere și supraveghere, formată din patru persoane, sfârși prin a fi formată din trei soldați SEAL și un agent de la Divizia de Operațiuni Speciale din cadrul CIA. Membrul SEAL care conducea misiunea nu fusese prea încântat de această înlocuire. Locotenentul James „Jimi" Fordyce din Lancaster, Pennsylvania, în vârstă de treizeci și doi de ani, era de părere că înlocuirea unuia dintre lunetiștii lui cu un spion, fie el și unul cu contacte locale și competențe lingvistice, nu era nici o idee prea bună, nici necesară pentru reușita misiunii. Pentagonul, Casa Albă, Agenția Centrală de Informații și Divizia de Operațiuni Speciale se puseseră de acord în legătură cu acest aspect, iar Fordyce fusese nevoit să accepte.

Ceilalți membri SEAL ai echipei erau: subofițerul de clasa I, Lester Johnson din Freeport, Maine, în vârstă de douăzeci și opt de ani, și subofițerul de clasa a II-a, Eric „Tuck" Tucker, din Bend, Oregon, în vârstă de douăzeci și cinci de ani.

Cel care întregea echipa era agentul CIA, Billy Tang, din Columbus, Ohio, în vârstă de treizeci de ani.

Billy nu numai că știa limba, ci cunoștea Coreea de Nord mai bine decât oricine altcineva din Statele Unite. În ultimii șase ani, reușise să se infiltreze de unsprezece ori în Republica Populară Democrată Coreeană. Fie că apreciau acest lucru sau nu, colegii lui de echipă se puteau confrunta în RPDC cu o serie de probleme care nu aveau cum să fie rezolvate cu un foc de armă.

Deoarece nord-coreenii reușeau să intercepteze transmisii emise în afara țării, aceasta urma să fie o operațiune fără comunicare. Oamenii puteau lua legătura între ei prin intermediul emițătoarelor lor codificate, dar, chiar și în această situație, primiseră instrucțiuni să facă asta cât mai rar cu putință. Dacă erau descoperiți sau prinși, nu avea să existe nicio misiune de salvare. Statele Unite vor nega faptul că îi cunosc pe acești oameni și motivul pentru care se află acolo. De aceea se alăturase Billy echipei. Dacă lucrurile degenerau, el reprezenta polița lor de asigurare.

De îndată ce Jimi Fordyce primise undă verde, bărbații începuseră să înoate și minisubmarinul se întorsese la Texas. Minisubmarinul ASDS putea rămâne sub apă zile la rând, fără a realimenta, însă, cu cât pleca mai devreme, cu atât era mai bine. Deși se aflau pe acel țărm izolat și stâncos al Coreei de Nord, șalupa unei patrule de coastă trecuse chiar deasupra lor. Deoarece ascunseseră minisubmarinul într-o depresiune de pe fundul mării, scăpaseră ca prin urechile acului să fie detectați. Dacă l-ar fi lăsat la vedere, ar fi însemnat să atragă și mai multe probleme, care nu aveau, oricum, să lipsească.

Misiunea respectivă nu avea să fie ușoară, dar tocmai de aceea Operațiunea „Gold Dust“ fusese plănuită pentru SEAL. Indiferent ce urma să se întâmple, aceștia o vor scoate la liman. Și, într-adevăr, se întâmplă ceva. Chiar și într-un domeniu atât de precis, cu oameni atât de bine pregătiți, domnul Murphy, personajul eponim al Legilor lui Murphy, găsea o modalitate de a-și face apariția în cele mai nepotrivite momente. Echipele SEAL se confruntaseră cu ele în timp ce îl căutaseră pe Osama bin Laden, precum și cu ocazia multor altor operațiuni. Uneori, lucrurile scăpau de sub control. SEAL reușea să se adapteze și să depășească astfel de situații. În cultura celor de la SEAL, eșecul nu era niciodată o opțiune.

Era greu să înoate la suprafața apei din cauza unui curent puternic care îi îndepărta de țintă. După ce reușiră să ajungă la țărm și să își scoată și echipamentul, ei se odihniră preț de câteva minute. Trebuia să-și recupereze forțele. Deasupra lor domnea o stâncă înaltă cât o clădire de birouri cu optsprezece etaje.

Ca și când și-ar fi citit gândurile, cei trei soldați SEAL se ridicară îngrijorați și începură să-și pregătească echipamentul de cățărare.

Billy Tang colaborase cu SEAL și cu alte ocazii. Erau bărbați inteligenți și căliți. Întruchipau o rezistență pe care rar o mai întâlneai în zilele noastre. Indiferent cât de mult degenerau lucrurile – indiferent cât de frig, de disperată, de periculoasă sau de fatală era situația –, ei își continuau misiunea.

Tang îi admira pentru asta, dar, în același timp, avea presimțirea că vor fi nevoiți să-și depășească limitele și că vor trebui să-și păstreze și ultima fărâmă de rezistență mentală și fizică până la sfârșitul acelei misiuni. Scopul pentru care veniseră în RPDC era aproape, dacă nu în întregime, imposibil de atins.

CAPITOLUL 3

KARACHI, PAKISTAN

Scot Harvath își surprinse chipul când se uită în oglinda retrovizoare laterală a camionetei. Purta costumul tradițional *shalwar kameez* – pantaloni largi, ca de pijama, și o tunică lungă, din bumbac. Avea pielea bronzată, deoarece își petrecuse vara în aer liber. Avea ochi albaștri și pătrunzători, păr șaten-deschis, tuns scurt, și o condiție fizică mai bună decât cei mai mulți bărbați care aveau jumătate din vârsta lui. Avea nevoie să facă un duș și să se bărbierească, însă, pentru un fost Navy SEAL de patruzeci de ani, arăta destul de bine.

Lângă el, la volanul SUV-ului Toyota alb, se afla Chase Palmer, în vârstă de douăzeci și opt de ani. Cu opt ani în urmă, el fusese cel mai tânăr soldat admis vreodată în Delta Force, sau „Unitatea“, cum îi spuneau membrii acesteia. Avea părul mai deschis la culoare decât Harvath, însă înfățișarea lor era atât de asemănătoare, încât ar fi putut fi considerați frați.

Pe bancheta din spate, legănând un pistol-mitralieră H&K MP7 sub burka[1] ei, ședea Sloane Ashby, în vârstă de douăzeci și cinci de ani. În scurta ei carieră militară, ea avea la activ mai multe ținte eliminate decât celelalte femei-soldat, și decât majoritatea bărbaților. Deoarece avea pomeți înalți, ochi

[1] Haină purtată de femei în unele tradiții islamice pentru a-și acoperi trupul în locurile publice (n.red.)

cenușiu-închis și păr blond, ea aducea mai mult cu un model dintr-o revistă decât cu un agent care „dărâmă ușile cu piciorul și îi împușcă în față pe băieții răi".

Harvath își mută din nou privirea la farurile din spate ale mașinilor din față. Noaptea era plină de viață, *electrizantă*. Motocicletele făceau slalom prin trafic. Camioanele împânzeau străzile. Prin perdeaua gazelor de eșapament, el simțea mirosul oceanului. Se apropiau. Pornindu-și stația, el spuse:

– Fiți toți cu ochii în patru!

Cu cele peste douăzeci și trei de milioane de locuitori, Karachi era al treilea cel mai mare oraș din lume și cel mai populat oraș din Pakistan. Era un loc unde te puteai ascunde cu ușurință. „Însă, ca să rămâi ascuns, se gândi Harvath, trebuie să fii disciplinat." Asta însemna să nu iei cina la restaurantul tău preferat doar pentru că era ultima ta noapte în oraș. Dar Ahmad Yaqub tocmai acest lucru își pusese în plan.

Se discutase îndelung în legătură cu locul unde să-l înșface pe Yaqub. Să o facă în Karachi, cât timp acesta se afla sub protecția ISI – Serviciile de Informații pakistaneze – sau să aștepte până când el se întorcea la ascunzătoarea lui din Waziristan?

Secretarul de Stat voia să aștepte. Intenționa să plătească o facțiune rivală din regiunea rebelă, care se afla la granița dintre Pakistan și Afganistan, ca să pună mâna pe el, astfel încât americanii să nu pară implicați. Dacă loveai o coloană de mașini ISI în Karachi, era ca și când o căutai cu lumânarea. *Rău de tot.* Timpul însă trecea repede.

Yaqub era un saudit cu legături Al Qaeda, care plecase în Afganistan pentru *jihad* și intrase, prin căsătorie, într-un clan influent din Waziristan. Din fortăreața lui din munți, participa la finanțarea și la coordonarea acțiunilor teroriste împotriva politicienilor corupți pakistanezi și afgani, precum și împotriva tuturor celor care erau considerați dușmani ai islamului și ai talibanilor.

Cea mai mare lovitură a lui fusese asasinarea prim-ministrului Benazir Bhutto în Rawalpindi. Aceasta fusese marioneta americanilor care ar fi trebuit să câștige alegerile și să devină președintele Pakistanului. Nu ascunsese nici direcția în care avea de gând să îndrepte țara, nici intenția sa de a-i zdrobi pe talibani.

Yaqub știa că moartea ei va fi investigată, prin urmare, lăsase atâtea indicii în urma lui, cât să zăpăcească pe toată lumea. Unii credeau că o facțiune politică rivală ordonase moartea ei. Alții dădeau vina pe talibani. Unii jurau că fusese mâna ISI, a căror putere continuă depindea de haosul care domnea în întreaga regiune. Niciun indiciu însă nu ducea la Ahmad Yaqub. Sau cel puțin asta crezuse el.

Oricum, oamenii din Waziristan vorbeau, mai ales când la mijloc se aflau bani. Talibanii se plângeau deseori că banii erau cea mai puternică armă cu care luptau americanii. Banii îi speriau mai tare decât dronele care ucideau fără niciun avertisment. Dolarii americani erau ca și vântul tăios iarna. Indiferent cât este de bine construită casa ta, vântul găsește mereu o modalitate să se strecoare înăuntru. Tocmai „izbucnise“ o rafală puternică de dolari americani.

Arestarea lui Ahmad Yaqub devenise prioritatea numărul unu pentru Statele Unite. Mutaseră munții din loc ca să adune cât mai multe informații despre el în cât mai scurt timp posibil. Cele mai bune informații despre Yaqub veniseră de la o agenție privată de contraspionaj, condusă de un fost șef al serviciilor de spionaj CIA, Reed Carlton.

Ca parte integrantă a contractelor referitoare la protecția forțelor pe care Carlton Group le încheiase cu Departamentul Apărării, reușiseră să dea naștere la o rețea de agenți operativi nemaiîntâlnită pe întreg teritoriul Afganistanului și al Pakistanului. Nimeni nu se pricepea mai bine decât ei să adune date operative din regiune; nici măcar CIA.

În decurs de douăzeci și patru de ore de când primiseră această sarcină, Carlton Group apelase la rețeaua sa și întocmise un dosar impresionant despre Yaqub. Știau exact unde se afla, cât timp îi va lua să își rezolve treburile la bancă și să-și încheie afacerile în Karachi și unde își va petrece ultima seară. Și expertiza celor de la Carlton Group nu se oprea aici.

Pe lângă faptul că îi angajase pe cei mai buni din lumea spionajului, Carlton îi recrutase, de asemenea, și pe cei mai pricepuți din comunitatea Operațiunilor Speciale. Una dintre cele mai mari realizări ale sale fusese aceea de a-l angaja pe Scot Harvath.

Harvath servise în Trupele SEAL 2 și 6, în cadrul Diviziei de Securitate Prezidențială a Serviciilor Secrete și în timpul mandatului președintelui anterior, care îl folosise cu succes ca să vâneze și să lichideze în secret teroriștii. Harvath și președintele făcuseră o înțelegere simplă – dacă teroriștii refuzau să respecte regulile, atunci și Harvath avea voie să le încalce.

Carlton văzuse în Harvath un izvor nesecat de talent în stare pură. Atunci când îl angajase, nu numai că îi „șlefuise" priceperea excepțională de a combate terorismul, ci îl și învățase tot ceea ce știa despre tehnicile și lumea spionajului.

După ce terminase, Harvath devenise mai mult decât un vânător și un asasin priceput. Se transformase într-un prădător de top – o creatură care se afla în vârful lanțului trofic, temut de toți ceilalți.

Mai exista un avantaj pe care îl deținea Harvath în noua misiune – dezmințirea plauzibilă. Carlton Group era o organizație privată. Dacă Operațiunea „Blackbird" eșua, nu exista niciun indiciu care să ducă la Casa Albă.

Pentru a proteja și mai mult Statele Unite, Harvath sugerase folosirea luptătorilor kurzi *peshmerga* în loc de agenții americani pentru lovitură. Soldații *peshmerga* fuseseră antrenați

de către Forțele Speciale ale Statelor Unite, erau duri și puteai avea încredere în ei indiferent cât de grav degenerau lucrurile.

Luptătorilor *peshmerga* urmau să li se alăture câțiva pakistanezi de încredere din rețeaua organizației Carlton Group, care mai participaseră în trecut la operațiuni delicate, în țară. Harvath și oamenii lui nu aveau să se implice decât dacă era absolut necesar. Atât putea el să ofere. Statele Unite trebuiau să acționeze în ceea ce-l privea pe Yaqub. Timpul se scurgea repede. Trebuia să se întâmple atunci și în Karachi. Secretarul de Stat fusese de acord, dar fără tragere de inimă.

Odată ce primiseră undă verde, Harvath și cu Carlton începuseră să plănuiască operațiunea. Trebuiau să parcurgă toate detaliile – arme, logistică, împrejurări neprevăzute și comandanți. Ideea era să îl intercepteze pe Yaqub pe drum. Atunci era momentul în care era cel mai vulnerabil. Harvath știa exact pe cine voia cu el în acea misiune.

Chase Palmer era isteț, agresiv și foarte talentat. La vârsta de douăzeci și opt de ani, avusese parte de mai multă acțiune decât vor avea parte mulți agenți ai unității și era deja în căutare de noi aventuri. Deoarece mai lucrase cu el într-o misiune anterioară, Harvath era foarte impresionat și știa că va fi perfect pentru Carlton Group. Doar de atât fusese nevoie.

Cu Chase la bord, îi mai trebuia un singur agent.

Deoarece talibanii și Al Qaeda puseseră un preț pe capul ei din cauza asasinatelor pe care le săvârșise în Afganistan, conducerea armatei o scosese pe Sloane Ashby din luptă. Fusese repartizată la baza unității din Fort Bragg, unde devenise antrenoarea detașamentului feminin al Delta, cunoscut ca „Proiectul Atena". Era prea tânără să fie înlăturată și să rateze totul. Când Carlton o întâlnise și îi ceruse să se implice, ea profitase de ocazie.

Observând intersecția de care se apropiau, Sloane zise:

– Urmează Khayban-e-Jami.

Străbătuseră de multe ori cu maşina rutele dintre casa securizată a lui Yaqub și restaurantul lui preferat. Membrii echipei cunoșteau fiecare intersecție și stabiliseră nenumărate locuri de unde puteau să îl înșface. Când aveau s-o facă, luptătorii *peshmerga* trebuiau să acționeze repede. Ideea era să îi imobilizeze gărzile de corp cât mai repede cu putință.

Destinația lui Yaqub era Bar-B-Q Tonight, un restaurant faimos. Era aproape de Clubul de Iahting din Karachi și, ca o ironie, peste drum de Parcul Memorial „Benazir Bhutto". Nimeni nu știa dacă nu cumva aceasta era o altă idee bolnavă a lui Yaqub.

– Cincisprezece metri până la intersecție, anunță Sloane.

– La naiba! înjură Chase când mașina din fața lor începu brusc să încetinească. Îi vom pierde. Se schimbă lumina semaforului.

Cele două mașini care formau convoiul lui Yaqub pătrunseseră deja în intersecție, cu mașina luptătorilor *peshmerga* pe urmele lor.

– Încearcă să rămâi aproape de ei, răspunse Harvath.

Chase apăsă cu putere pe claxon.

– Haide, puiuț. Fii bărbat! Mișcă-te odată!

– Las-o mai moale cu claxonul.

– Individul acesta este singurul idiot din Karachi care nu trece pe culoarea galbenă.

– Totul va fi în regulă, zise Harvath. Să nu atragem atenția asupra noastră.

Chase încercă să-l depășească, dar nu era suficient loc.

– Nu-i a bună, spuse Sloane de pe bancheta din spate.

– Păstrați-vă calmul! le ordonă Harvath.

Nici el nu agrea ideea de a se separa de convoi sau de restul echipei sale, însă nu rezolvau nimic dacă se demascau.

Avuseseră grijă să nu se apropie prea mult, schimbând mereu locul. Cei de la ISI erau bine pregătiți și aveau să caute urme. Mai mult, nu avea de unde să știe câți dintre cei care împânzeau traficul pe motociclete și pe scutere erau „cercetași".

– Știm încotro se îndreaptă, continuă Harvath, și avem toată atenția...

Înainte să apuce să-și termine fraza, un camion mare pătrunse cu viteză în intersecție și se izbi de mașina în care se aflau luptătorii *peshmerga*.

CAPITOLUL 4

– Pornește! strigă Harvath când convoiul lui Yaqub începu să prindă viteză.

Chase intră în mașina din fața lor, apoi apăsă pe accelerație. Roțile SUV-ului lor greu scoteau fum în timp ce împingea vehiculul mic în intersecție.

– Contact la stânga! strigă Sloane când izbucni un schimb de focuri între luptătorii *peshmerga* și opt bărbați înarmați care săriseră din camion.

Luând în mână pușca lui Chase, Harvath începu să strige ce voia. Nu aveau de gând să lase vreun membru al echipei să moară.

Chase apăsă pe frână și trase cu putere de volan la stânga. SUV-ul cel mare derapă într-o parte și, în tot acest timp, Harvath și Sloane își scoaseră pe geam armele cu amortizor. Când ajunseră în intersecție, paralel cu camionul care se izbise de mașina în care se aflau luptătorii *peshmerga*, cei doi deschiseră focul.

Pistoalele-mitralieră MP7 pe care le aduseseră Harvath și Sloane erau arme de autoapărare potrivite pentru acțiunile de aproape. Traseră cu gloanțe HK 4.6x30 mm, renumite pentru capacitatea lor de a străpunge vestele antiglonț. Ca să aibă un avantaj și mai mare, Harvath pusese mâna și pe arma Hoplite a lui Chase. Era o pușcă ușoară, care putea fi ascunsă, și fabricată

de compania Citizen Arms. Pușca de o acuratețe extraordinară trăgea gloanțe cu calibrul de 5.56 și devenea și mai eficientă datorită lunetei Aimpoint Micro T-1. Sloane se ocupă de atacatorii care se găseau cel mai aproape de ei, în timp ce Harvath își concentră atenția asupra celor aflați mai departe.

Harvath îl doborî pe primul asupra căruia trase, apoi, potrivindu-și din nou poziția, îl elimină pe al doilea. Sloane îl nimeri pe unul în gât, iar pe al doilea, în cap. Atacatorii se puseră în mișcare, încercând să se ascundă în spatele vehiculului lor. În tot acest timp, Harvath și Sloane continuau să tragă. Acest lucru le dădu luptătorilor *peshmerga* suficient timp să-și găsească o poziție mai bună. Ultimul om din echipa lor întrerupse lupta aruncând o grenadă brizantă în camionul atacatorilor.

– Grenadă! strigă Harvath. Să plecăm!

Chase apăsă pe accelerație și părăsiră în viteză intersecția tocmai în momentul în care explodă grenada. Geamurile se făcură țăndări în urma lor și o vâlvătaie uriașă se înălță înspre cerul nopții. În câteva secunde, pe acoperișul SUV-ului lor începură să cadă tot felul de fragmente, ca o ploaie metalică.

Harvath și Sloane împărțiseră în două trupa care îi prinsese în ambuscadă pe luptătorii *peshmerga* și îi ajutaseră pe aceștia să iasă din zona de conflict. Dacă vreun atacator reușise să supraviețuiască exploziei grenadei, își va dori să n-o fi făcut. Niște luptători *peshmerga* extrem de furioși tocmai puneau la cale un plan de răzbunare. Nu aveau de gând să renunțe până când toți atacatorii vor fi murit. Odată treaba terminată, luptătorii *peshmerga* își vor pierde urma în noapte. Se vor despărți și regrupa în casa sigură pe care o aveau în afara orașului. În douăzeci și patru de ore, vor fi părăsit țara. Harvath nu mai avea nevoie de ei. Erau compromiși. Urma să aplice planul de urgență.

Cumva, luptătorii *peshmerga* fuseseră depistați. Oare cei de la ISI știau și despre Harvath, Sloane și Chase? Plănuiseră, oare, o altă ambuscadă? Nu aveau cum să afle. Trebuia să fie pregătiți pentru orice. Era de preferat să își întindă capcana înainte ca agenții ISI care îl protejau pe Yaqub să apuce să îl pună la adăpost. Cert era că vorbeau toți la telefoanele mobile, cerând întăriri și alertând tot orașul.

Harvath luase legătura prin stație cu echipajul lui de pe motociclete și le transmise pozițiile, folosind o hartă a orașului Karachi pe care o avea la el. Cei de la ISI nu îl vor duce pe Yaqub înapoi la aceeași casă sigură. Vor folosi o altă variantă. Nu că ar fi contat. Harvath plănui să le atace convoiul în câteva sute de metri. Nu aveau de gând să-l lase pe Yaqub să scape.

Se îndepărtau de apă și se apropiau din ce în ce mai mult de oraș. Nu era un lucru bun. Prea multe străzi cu sens unic, străduțe lăturalnice și depozite, unde cei de la ISI puteau dispărea. Yaqub se putea da la fund, iar ISI îl va ajuta să rămână ascuns. Va trece mult timp până să se întoarcă la fortăreața lui din Waziristan, dacă se va mai întoarce vreodată. Harvath și echipa lui vor avea o ultimă șansă. El hotărî să-și joace toate cărțile.

Străduindu-se să pronunțe cât mai corect numele străzii, Harvath îi apelă prin stație pe intermediarii lui pakistanezi, ca să le spună ce voia să facă ei. Ceea ce cărau ei în rucsacurile lor era crucial pentru supraviețuirea Statelor Unite.

Harvath arătă înspre strada care se apropia în dreapta lor și spuse:

– Asta e. Aici.

– Țineți-vă! răspunse Chase.

Roțile SUV-ului impunător protestară, scrâșnind când acesta luă brusc colțul, iar Chase apăsă cu putere pe accelerație.

Se aflau pe o stradă paralelă cu cea pe care se deplasa convoiul lui Yaqub, dar erau încă în urmă. Harvath văzu că traficul din fața lor începe să încetinească.

– Țineți-vă! zise Chase din nou.

Urcând SUV-ul pe trotuar, el începu să claxoneze și să țipe la oameni să se dea la o parte. În timp ce Harvath privea cu ochii mijiți harta, din stația lui răsunau vocile pakistanezilor.

– Am ajuns! răspunseră ei la unison.

– Nu faceți nimic până când veți vedea mașinile. Recepționat? ordonă el.

– Recepționat.

Întorcându-se către Chase, el zise:

– Două străzi mai încolo, virezi la dreapta și mergi înainte. Ai înțeles?

– Da, confirmă Chase.

Două străzi mai încolo, Chase smuci SUV-ul înapoi pe stradă, viră scurt la dreapta și înaintă cu viteză către locul de întâlnire cu convoiul lui Yaqub. Ideea era să ajungă acolo înainte ca agenții ISI să apuce să coboare din vehicule.

– Vin, spuse unul dintre pakistanezi în stație. Sunt foarte aproape. Se apropie. Se apropie, continuă el.

Preț de câteva momente nu se mai auzi nimic în stație până când unul dintre pakistanezi le ordonă colegilor lui:

– Acum! Acum! Acum!

Harvath își putea imagina ce se întâmpla. Ambii bărbați își dădeau jos rucsacurile. Primul bărbat scotea ceea ce părea a fi o roată mare și neagră de cașcaval. Inspirat din filmul *Omul păianjen*, dispozitivul SQUID – sau Safe Quick Undercarriage Immobilization Device – lansa pânze lipicioase din găurile lui, care se fixau de osiile vehiculului, făcându-l să se oprească aproape instantaneu. Era o metodă mai sigură și mult mai eficientă decât dispozitivul de perforare a cauciucurilor, putând

să oprească orice vehicul, de la Mini Cooper și până la Chevrolet Suburban.

Al doilea pakistanez avea la el două dispozitive explozive magnetice inventate de către israeliți pentru a-i ucide pe atomiștii iranieni. În timp ce savanții stăteau în trafic, un agent pe motocicletă va opri lângă ei, va atașa o bombă de vehiculul lor și va pleca în viteză înainte ca ea să explodeze.

Conform informațiilor deținute de Carlton Group, în mașină, alături de Yaqub mai erau doi luptători din Waziristan, plus șoferul care aparținea de ISI. Alți doi agenți ISI se aflau în cel de-al doilea vehicul. Din informațiile pe care le dețineau, ambele vehicule aveau tabla subțire, nefiind blindate. Cu toate astea, Harvath credea în mottoul SEAL: „Cu cât mai mult, cu atât mai bine“. Prefera să provoace distrugeri mari decât să nu fie suficiente.

Când mașina în care se găsea Yaqub va trece pe lângă el, primul pakistanez va activa dispozitivul SQUID, oprind-o din mers. Când a doua mașină ISI, care venea în urmă, va frâna brusc, cel de-al doilea pakistanez va ieși din ascunzătoare și va atașa o bombă sub șasiul vehiculului și o alta în partea laterală. Pakistanezii se vor retrage pentru a se adăposti, iar pakistanezul numărul doi va detona dispozitivul.

Chase, Harvath și Sloane se aflau la mai puțin de treizeci de secunde depărtare când auziră prima explozie, urmată de a doua.

Imediat ce pătrunseră în intersecție, ei văzuseră că totul funcționase conform planului. Pânza era încolăcită în jurul osiilor vehiculului în care se afla Yaqub. În spatele ei, cel de-al doilea vehicul era cuprins de flăcări, iar acei doi agenți ISI erau fie morți, fie muribunzi.

În timp ce Chase oprea SUV-ul cu un scârțâit de roți, Harvath era ca de gheață. Nu simțea nimic pentru agenții ISI

sau pentru luptătorii din Waziristan. Ofereau ajutor și protecție unui terorist care plănuia să participe la uciderea a sute de milioane de americani. Bărbații făcuseră o alegere, iar în acele momente plăteau.

Harvath și Sloane săriră din SUV, cu armele pregătite, urmați de Chase, care își recuperase arma Hoplite. O luară la fugă împreună către mașina în care se găsea Yaqub.

Aflat pe locul din dreapta, unul dintre luptătorii lui Yaqub scoase o pușcă de vânătoare cu țeava scurtă. De îndată ce o zări deasupra bordului, Harvath strigă: „Armă!“, apoi trase o rafală de gloanțe prin parbriz, ucigându-l pe loc pe bărbat.

Șoferul ISI încercă să-și scoată arma din toc, însă Sloane, care se afla deja la geamul lui, îi trase două gloanțe în cap, făcând țăndări geamul, și-l omorî.

Când luptătorul care stătea pe bancheta din spate, în partea dreaptă, acționă, Chase aproape că i-o luase înainte. Bărbatul nu mai așteptă să deschidă portiera, ci începu să tragă cu arma lui AK-47 gloanțe grele de calibrul 7.62 care străpunseră panoul portierei. Chase se aruncă între două mașini parcate, ca să se ferească și să evite să fie nimerit. Dacă nu s-ar fi străduit atât de mult să se asigure că Yaqub nu va fi împușcat, ar fi tras și l-ar fi ucis pe individ.

Luptătorul din Waziristan, fiind bine instruit, profită de situația dificilă în care se afla Chase și continuă să tragă, încercând în tot acest timp să se pună la adăpost. Schimbul de focuri era mai zgomotos decât conștientizau majoritatea oamenilor, iar detunăturile puștii AK-47 erau asurzitoare.

Bărbatul îl prinsese pe Chase la strâmtoare și era pregătit să o împuște pe Sloane, când își făcu apariția Harvath. Se deplasase în spatele mașinii care ardea și, ochind, apăsă pe trăgaci.

Sângele țâșni, însoțit de fragmente de os și materie cenușie când gloanțele străpunseră ceafa bărbatului, făcând să-i sară

un ochi, dinții și jumătate din față. Arăta de parcă ar fi fost lovit de o rachetă.

Harvath începu să înainteze, folosind o mașină parcată pe post de scut. Nu îl putea vedea pe Yaqub. Presupuse că stătea ghemuit pe bancheta din spate, cu o armă în mână. „Mâinile sus!“ strigă el în arabă.

Yaqub nu se conformă.

Harvath trase trei gloanțe în lunetă, făcând să cadă o ploaie de cioburi pe bancheta din spate. Apoi repetă ordinul în arabă.

Yaqub se săltă în capul oaselor și își ridică încet mâinile.

Ținându-și arma îndreptată înspre capul bărbatului, Harvath se apropie de portiera din spate. Îi făcu semn din cap lui Sloane, care renunță la MP7 și alese revolverul Glock. Scoțându-și lanterna, ea fixă fasciculul de lumină în ochii lui Yaqub, luminând bancheta din spate.

– Arma! strigă ea. În poala lui!

Chase îi repetă în arabă lui Yaqub să-și țină mâinile ridicate. „Raweenee edeek. Raweenee edeek!“

Legănându-și pistolul-mitralieră MP7, Harvath zise:

– Dacă face o mișcare, omorâți-l!

Ambii agenți încuviințară din cap.

Harvath văzu că Yaqub ținea în poală un pistol Beretta de 9 mm. Cu ochii fixați asupra lui Yaqub și a mâinilor acestuia, Harvath își vârî mâna prin geamul spart al șoferului, descuie portiera și o deschise ușor pe cea din spate. Yaqub rămase nemișcat.

Fixându-l cu privirea, Harvath își întinse mâna și îi luă arma.

Asigurându-se că avea piedica trasă, el o vârî la spate și ordonă în arabă: „Ieși din mașină. Acum!“

Încet, Yaqub se conformă.

Era mare și urât. Dacă Harvath avea 1,77 m, Yaqub era cu cel puțin 5 cm mai înalt decât el. Arăta de parcă doctorul l-ar fi adus pe lume cu niște clești pentru gheață. Fața lui era brăzdată de urme lăsate de vărsat și cicatrice.

Harvath îl întoarse, îl aplecă peste capotă și îl percheziționă. Găsi telefonul mobil al arabului și i-l aruncă lui Chase. Sirenele mașinilor de poliție se auzeau în depărtare.

Scoțând din buzunar o pereche de cătușe din plastic, niște bandă adezivă și o glugă neagră, el le spuse lui Sloane și lui Chase:

– Legați-l. Plecăm de-aici în patruzeci și cinci de secunde.

După ce îl legă pe Yaqub cu mâinile la spate, îl ridică și îl întoarse.

– Știi cine sunt? îl întrebă el în arabă.

Teroristul îl privi o clipă cu atenție, apoi răspunse în engleză.

– Un om mort.

Harvath zâmbi.

– Greșit, zise el, înainte de a-i aplica o lovitură cu capul.

Cartilagiul trosni și sângele țâșni când el îi sparse nasul coroiat ca un cioc.

Sauditul simți cum i se taie genunchii când fu străbătut de un val de durere sfâșietoare.

Harvath își păstră calmul și îl ajută să-și mențină echilibrul. În timp ce făcea asta, se aplecă în față și îi șopti la ureche:

– Eu sunt Îngerul Morții și te voi duce înapoi în iad, unde ți-e locul.

CAPITOLUL 5

USS Florida era un submarin dotat cu rachete balistice care aparținea clasei *Ohio* și naviga în largul coastei pakistaneze. Ascuns în spatele velelor, în stil *piggyback*, se afla un garaj etanș numit și „adăpost detașabil“ sau, mai pe scurt, AD. De pe acest ponton erau lansate nu numai Vehiculele de Livrare SEAL, ci și bărcile pneumatice „Zodiac“, extrem de rapide și ușor de manevrat, și cunoscute sub denumirea „barcă pneumatică de asalt“ sau BPA. Aceste ambarcațiuni puteau fi lansate sau recuperate indiferent dacă submarinul *Florida* se afla la suprafață sau era scufundat.

Lui Harvath i-ar fi plăcut să-l aducă pe Ahmad Yaqub la bordul submarinului printr-o misiune de recuperare subacvatică. Asta l-ar fi speriat de moarte și l-ar fi făcut mult mai docil în timpul interogatoriului. Dacă ar fi încercat să îl facă să respire calm oxigenul din tub în timp ce îl trăgea după el pe sub apă, ar fi fost un dezastru pe cale să se întâmple. Harvath însă avea un alt plan.

O echipă SEAL de pe submarinul *Florida* se întâlnise cu Harvath și cu prizonierul lui pe plaja Clifton Beach de lângă Karachi. După ce îl legă de mâini și de picioare pe Yaqub și îl așeză cu fața în jos în barca pneumatică, Harvath împreună cu ceilalți soldați SEAL săriră și ei în ambarcațiune și porniră în largul oceanului. Chase și Sloane urmau să se alăture

echipei care atacase casa securizată ISI, să analizeze toate materialele găsite și să întocmească un raport care trebuia trimis în Statele Unite. După aceea, un avion privat urma să îi ducă înapoi în State.

Alimentată de un motor suspendat de 55 CP, barca pneumatică neagră și lungă de aproape cinci metri aluneca ușor pe suprafața apei, deși ateriză brusc de câteva ori, de pe niște valuri mari. De fiecare dată când se întâmpla asta, Harvath îl auzea pe Yaqub gemând, deoarece teroristul simțea impactul în față și în nasul care îi era spart deja. Asta nu era nimic în comparație cu ce îl aștepta.

Submarinul *USS Florida* ieși la suprafață, împroșcând apa în jurul lui. Era o priveliște impresionantă chiar și prin lentilele gri-verzui ale ochelarilor de vedere nocturnă pe care îi purtau Harvath și ceilalți soldați SEAL. Avertizând echipa, soldatul SEAL care cârmuia ambarcațiunea le făcu semn tuturor să se pregătească. Ajustând clapeta de accelerație, el îndreptă barca drept înspre vasul masiv.

O secundă mai târziu, se auzi cârâitul motorului când barca pneumatică ieși din apă și alunecă deasupra submarinului. Cât ai clipi din ochi, toată lumea începu să se agite.

Scoțându-și cuțitul, Harvath îi eliberă picioarele lui Yakub. Doi soldați SEAL îl apucară de subsuori și îl scoaseră pe sus din ambarcațiune. Se auzi acel *clic, clic, clic* distinct când încuietorile garajului etanș fură îndepărtate, iar trapa mare începu să se deschidă.

Membri ai Echipei 1 VL SEAL ieșiră în fugă ca să tragă barca pneumatică înăuntru. În tot acest timp, unul dintre ei îi arătă lui Harvath echipamentul pe care îl ceruse acesta.

Odată ambarcațiunea înăuntru, ei începură să o dezumfle și să o demonteze repede în timp ce trapa era coborâtă.

Garajul avea forma unui fuzelaj. Era înalt de trei metri, lat tot de trei metri și lung de doisprezece metri. Avea trei compartimente separate, toate putând fi presurizate. Compartimentul în care se aflau ei se numea „hangarul“. Aici erau păstrate VL SEAL-urile și bărcile pneumatice și putea fi inundat cu apă pentru a-i lansa sub apă pe soldații SEAL, împreună cu echipamentele lor.

La capătul celălalt, în partea opusă trapei, se găsea „bula“ – o cabină din plexiglas care cobora până la jumătate din tavan. Era presurizată și, în timp ce apa pătrundea în docul uscat, aceasta le ajungea până la brâu celor din interiorul bulei. Aici se afla pupitrul de control al docului și de unde un membru al echipei 1 VL SEAL comunica astfel cu echipajul de jos din interiorul submarinului *Florida*. Când toți cei din garaj fură pregătiți, soldatul SEAL din bulă transmise mesajul către *Florida*.

Câteva clipe mai târziu, operatorul avertiză că submarinul se pregătea să se scufunde. Harvath își întinse mâna și îi scoase lui Yaqub gluga de pe cap, apoi smulse bucata de bandă adezivă care îi acoperea gura. Banda adezivă era plină de sânge uscat și de fire de păr. Yaqub făcu o grimasă.

Cu toate că lumina din garaj nu era prea puternică, ochii arabului avură nevoie de câteva clipe să se acomodeze cu ea. Primul lucru pe care îl observă fu acela că toți cei din jurul lui își luau echipamentele de scufundare. Harvath făcu un semn din cap și cei doi soldați SEAL, care îl aduseseră pe Yaqub în garaj, începură să îl supravegheze pe rând în timp ce se echipau.

Harvath rămase tăcut în timp ce submarinul dispărea sub apă și începea să coboare. Când își trase pe el costumul de scafandru, el desluși spaima din ochii lui Yaqub. Habar nu avea dacă bărbatul știa sau nu să înoate, dar acest lucru nu conta. Nu de partea cu înotatul trebuia să-și facă griji Yaqub.

Deschizând valva tubului său de oxigen, Harvath depresuriză butonul de purjare al regulatorului. Se auzi un șuierat, indiciu că oxigenul circula.

Harvath îi făcu semn soldatului SEAL din bulă să înceapă să inunde hangarul.

– Ce ai de gând? vru să știe Yaqub când apa începu să năvălească înăuntru.

Harvath îi aruncă o privire, apoi scuipă în mască.

– Nu ți-am spus? Te voi duce înapoi în iad.

Teroristul își coborî privirea. Harvath îi scosese pantofii și șosetele când se aflau încă în Karachi. Apa rece îi acoperea deja vârful degetelor de la picioare.

– Ce vrei de la mine?

Harvath nu îl băgă în seamă, ci ridică masca la lumină ca să se asigure că interiorul era bine căptușit.

– Răspunde-mi! îi ceru arabul.

Ridicând tubul de oxigen, Harvath și-l așeză în spate și ajustă cu mișcări lente curelele. În cele din urmă, se adresă prizonierului său:

– Cât timp crezi că-ți poți ține respirația, Ahmad?

Yaqub își plimbă îngrijorat privirea prin spațiul îngust și strâmt. În ciuda temperaturii scăzute, el începuse să transpire.

Bazinul detașabil nu fusese prima opțiune a lui Harvath. Inițial, voise să-l urce pe Yaqub la bord, să-l târască până jos, în camera torpilelor, să-l vâre într-un tub și să-l umple cu apă. Senzația ar fi fost mult mai înfiorătoare. Problema era că nu putea să treacă împreună cu Ahmad de echipajul submarinului. Ar fi existat prea mulți martori, prin urmare, planul lui fusese respins de către cei din D.C. Indiferent ce intenționa să facă până la urmă cu Yaqub, trebuia să se întâmple în spațiul docului uscat.

Asta însemna fie să îl amenințe cu înecul, fie să-l închidă in camera hiperbară și să-l țină acolo până când îi sângerau urechile sau până când ochii îi săreau din orbite. Într-un fel sau altul, Yaqub îi va spune lui Harvath tot ceea ce voia să afle.

Fiecare soldat SEAL care se afla de față aflase despre prizonier și despre amenințarea iminentă asupra Statelor Unite. Nu numai că nu vor dezvălui ceea ce urma să facă Harvath, ci îi vor oferi și *ajutorul* lor. Președintele însuși eliminase toate obstacolele. Instrucțiunile pe care le primise Harvath fuseseră cât se poate de clare – fă tot ceea ce trebuie pentru a elimina amenințarea. Exact acest lucru intenționa să-l facă.

Nu avea nici cea mai mică reținere în a tortura un ticălos ca Ahmad Yaqub dacă era nevoie. O mai făcuse și înainte.

Dacă adepții politicii corecte erau împotriva oricărei forme de constrângere, Harvath îi aprecia meritele. Cei neavizați confundau deseori tortura cu tehnicile moderne de interogare cum ar fi: muzica puternică, privarea de somn și pălmuirea. Aceste tehnici nu însemnau tortură. Și nu coborau America la nivelul teroriștilor.

Ceea ce ar face ca America să se coboare la nivelul teroriștilor ar fi ca Statele Unite să afișeze aceeași indiferență crudă față de viața unui om. În ochii teroriștilor, viața nu avea nicio valoare. Nu același lucru se putea spune despre America. Statele Unite respectau viața umană, prin urmare, erau dispuse să facă orice pentru a o apăra. Folosirea tehnicilor moderne de interogare, sau chiar tortura în unele cazuri, demonstra ce preț punea America pe viața cetățenilor săi.

Oamenilor le plăcea să vorbească despre convențiile de la Geneva și de la Haga, însă prea puțini le citiseră. Teroriștii nu numai că nu semnau convențiile, dar purtau și uniforme pentru a putea fi identificați pe câmpurile de luptă – o clauză principală. Se ascundeau în mulțime, în spatele femeilor și al

copiilor, așadar, nu beneficiau de protecția oferită de Geneva și de Haga.

În orice alt moment din istorie, teroriștii ar fi fost împușcați pe loc, nu trimiși cu vaporul pe vreo insulă din Caraibe unde să fie tratați cu mâncăruri permise de religia lor, care includeau: curmale, miere, ulei de măsline și *pita*, tradiționala lipie, proaspăt coaptă, pe lângă accesul la avocați, ziare, DVD-uri, o bibliotecă și meciuri de fotbal.

Teroriștii aleseseră nu numai să pornească un război împotriva Statelor Unite ale Americii, ci și să-l întrețină prin atacuri din ce în ce mai devastatoare. Ideologia lor religioasă întortocheată era dincolo de orice raționament. Era imposibil să îi lămurești, indiferent de fapte, că America jucase un rol pozitiv în istoria lumii. Teroriștii ucideau bărbați, femei și copii nevinovați ca să își impună voința asupra întregii lumi. Din punctul de vedere al lui Harvath, America și aliații săi nu îi eliminau pe acești oameni suficient de repede.

Apa din doc îi ajungea lui Yaqub până la genunchi.

– Dacă ai fi vrut să mă ucizi, spuse teroristul, făcând pe curajosul, ai fi făcut-o în Karachi.

Lui Harvath i se păru că sesizează un ușor tremur în vocea bărbatului, cu toate că ar fi putut fi din cauza frigului.

– Ai dreptate, răspunse Harvath. Nu vreau să te ucid. Vreau să te văd cum suferi și *apoi* să te ucid.

Expresia de pe fața lui Yaqub se încordă. Doar o clipă, înainte să devină din nou sfidătoare. Fu o microexpresie, ceva ce serviciile secrete îl antrenaseră pe Harvath să detecteze. Era o reacție involuntară pe care o avea un subiect atunci când se afla sub presiune. De obicei, această reacție înseamnă că subiectul minte sau are intenții rele. Mai poate semnifica, de asemenea, că ai reușit să-l sperii de moarte.

Yaqub era agitat, însă încerca să ascundă acest lucru. Privi în jurul lui.

– Toate astea doar pentru un singur om?

Fața lui Harvath era împietrită.

– Nu doar pentru un singur om, Ahmad. E pentru tine. Asta se întâmplă când ucizi americani. Venim după tine. Nu uităm niciodată. Nu oprim niciodată vânătoarea. Mai devreme sau mai târziu, te găsim.

– Nu te cred, adăugă acesta, simțind cum apa rece ca gheața îi ajunge la organele genitale. Yaqub încercă să se ridice în vârful picioarelor.

Soldații SEAL care îi țineau brațele imobilizate îl traseră în jos. Trupul începu să-i tremure din cauza frigului. Sosise momentul ca Harvath să pună și mai mare presiune pe el.

– Vreau să nu-mi uiți fața, Ahmad. Vreau să o privești cu atenție în aceste câteva minute câte ți-au mai rămas din viață. După ce vei muri, îți vom profana trupul și îl vom arunca în ocean, așa cum am procedat și cu Sheik Osama, ca să ne asigurăm că nu vei ajunge în Paradis. Apoi voi face o vizită familiei tale.

Tăcu și privi expresia de pe fața teroristului, apoi continuă:

– Soțiile tale, copiii tăi... Îi voi tortura, după aceea îi voi omorî. Pe *toți*, zise Harvath. Pe urmă le voi face o vizită părinților tăi, celor patru frați ai tăi și celor două surori ale tale și familiilor lor în Arabia Saudită. Vor avea parte de o moarte și mai groaznică decât a ta. Și, în timp ce se vor zbate în chinuri, în timp ce vor implora ca moartea să vină mai repede și să-i ia, voi face în așa fel, încât să afle că tu ai fost cel care a adus această nenorocire asupra lor.

Buzele lui Yaqub începeau să se învinețească, iar dinții îi clănțăneau.

– Te blestem pe tine și întreaga ta țară. Pe tine și aroganța ta de american. S-a zis cu tine!

Harvath făcu un pas în față și îi trase teroristului un pumn în piept. Când arabul se chirci de durere, Harvath le făcu semn celor doi soldați SEAL să-i dea drumul, apoi îl apucă de ceafă și îi vârî capul în apă.

CAPITOLUL 6

Harvath îl ținu pe terorist cu capul în apă până când acesta rămase fără aer în plămâni și începu să se zbată. Dacă îl forța pe Yaqub să cedeze, asta însemna că îi distrugea voința ideologică de a muri. Trebuia să îl facă să își dorească să trăiască mai mult decât orice altceva.

Când, în cele din urmă, Harvath îi scoase capul din apă, teroristul saudit trase aer în piept de mai mult ori, apoi vomită. Harvath așteptă ca să termine de vomat, pe urmă îi vârî din nou capul în apă.

După câteva clipe, îi scoase din nou capul afară, îi lăsă un scurt răgaz să respire, apoi i-l vârî din nou în apă. Repetă acest procedeu de câteva ori.

Data următoare când îi scoase capul din apă, avu și o cerere. De îndată ce bărbatul încetă să mai gâfâie și putea să îl audă suficient de bine, Harvath zise:

– Îți acord o șansă, Ahmad. Dacă nu-mi vei spune ceea ce vreau, vom deschide complet supapele, restul compartimentului se va umple cu apă, iar noi vom privi cum te vei îneca.

Yaqub scutură din cap în timp ce tușea și blestema.

– Atunci, așa cum ți-am promis, voi face o vizită familiei tale.

Teroristul scutură violent din cap înainte să vomite din nou apa de mare.

Harvath așteptă, iar ochii lui albaștri se transformară în doi ghețari când îl privi drept în ochi pe Yaqub.

– Ai ceva ce vreau eu, spuse el. Dacă mi-l dai, te las să trăiești, iar familia ta nu va păți nimic. Ai înțeles?

Yaqub încuviință din cap.

– Știu despre atacul care este pus la cale, Ahmad. Știu tot. Și știu că ești și tu implicat, adăugă Harvath și îl privi îndelung o clipă înainte să continue: Știu că Ismail Kashgari ți-a cerut ajutorul. Corect?

Yaqub încuviință din cap.

– De ce?

– Oameni, bolborosi teroristul.

– Câți oameni?

– Șase, răspunse Yaqub.

– Ce să facă? vru să știe Harvath.

– Nu știu.

Harvath îi trase o palmă.

– Mă minți, Ahmad. Știi ce va păți familia ta dacă mă minți. Povestește-mi despre atac.

– *Nu știu*, repetă el, în vreme ce apa îi ajunsese până la piept. A fost un negoț.

– Cum adică, *negoț?*

– Eu i-am făcut rost de oameni, iar el m-a plătit.

Harvath îl privi cu atenție.

– Dar anunți care este ținta, nu?

– America. Da.

– De aceea l-ai ajutat.

– Da, răspunse Yaqub.

– Și n-ai cerut informații despre atac? N-ai fost curios? Nu cred.

Bărbatul vomită din nou. Apa îi ajungea aproape de umeri. Continua să clănțănească, iar Harvath fu nevoit să își încordeze auzul ca să îl poată înțelege.

– N-a vrut să-mi spună.

– De ce?

– Nu știu. Mi-a spus să nu-l mai întreb. Nu cred că știa. Cred că lucra pentru altcineva.

– Pentru cine? întrebă Harvath.

– Nu știu.

– Cine crezi că este?

– Nu știu. Este uigur. Musulman chinez. Ne cunoaștem din *jihad*. Nu știu pentru cine lucra.

Harvath schimbă tactica.

– Unde sunt acești șase oameni?

– E prea târziu.

– *Unde* sunt? repetă el.

– Se află deja pe teritoriul Statelor Unite.

– Cum?

– Nu știu, răspunse Yaqub. Nu eu m-am ocupat de partea asta.

– Nu prea știi multe, nu-i așa, Ahmad? Știi ceva? Nu te cred.

– Kashgari a cerut oameni deosebiți, clarifică teroristul. Oameni inteligenți. Ingineri.

Ingineri. Acest cuvânt îl făcu pe Harvath să simtă fiori pe șira spinării. Teroriștii care recrutau ingineri nu putea însemnau decât un singur lucru – *bombe*.

– De unde sunt inginerii?

– Nu știu.

Se juca în continuare cu el, iar lui Harvath nu-i plăcea acest lucru. Îi vârî din nou capul sub apă.

Yaqub era slăbit și nu se zbătu prea mult. Harvath știa că își asuma un risc.

Scoțându-i capul din apă, Harvath țipă la el:

– Ăsta nu-i un joc, Ahmad. Spune-mi acum. Cine sunt și de unde vin?

Yaqub, cu trupul suferind de frig și de privarea repetată de oxigen, tremura fără să se mai poată controla.

– *Nu știu*, repetă el.

– Pe care dintre copiii tăi și pe care dintre soțiile tale preferi să le ucid mai întâi?

– Khuram Hanjour, murmură el. Khuram Hanjour.

– Cine este Khuram Hanjour?

– Khuram Hanjour, repetă teroristul, cu ochii sticloși și pierduți.

Harvath îl pălmui din nou pe Yaqub. Părea că intra în șoc hipotermic.

– Ahmad, *cine* este Khuram Hanjour? Ahmad. *Ahmad*.

Harvath îl pălmui din nou și, preț de o clipă, privirile lor se întâlniră.

– Ahmad, spune-mi cine este Khuram Hanjour.

– Recrutorul, răspunse bărbatul.

– Khuram Hanjour a fost cel care i-a recrutat pe bărbați?

Yaqub își lăsă capul într-o parte. Apa îi ajungea până la bărbie.

Harvath îl pălmui din nou.

– Ahmad, unde-l găsesc pe Khuram Hanjour?

Nimic.

– Pentru cine lucra Kashgari? Spune-mi!

Niciun răspuns. Yaqub își pierduse cunoștința.

CAPITOLUL 7

STATUL-MAJOR AL ARMATEI DE ELIBERARE A POPORULUI
CARTIERUL GENERAL, BEIJING, CHINA

Colonelul Jiang Shi îi ura pe politicieni. Puţini aveau o gândire analitică. Şi mai puţini încă înţelegeau principiile războiului. Tocmai de aceea dorea să nu fie implicaţi politicienii.

Însă cei nouă membri ai Comitetului Permanent al Politburo reprezentau instanţa supremă de decizie a Partidului Comunist al Chinei. Nimic nu mişca în China fără acordul lor. Shi nu prea avu de ales, cu atât mai mult cu cât superiorii lui îi obţinuseră o invitaţie din partea secretarului general, ca să facă prezentarea el însuşi.

Întâlnirea fusese un adevărat succes sau un eşec total, depindea pe cine întrebai. Shi era de părere că se încadra în cea de-a doua categorie.

Veteran al armatei chineze, la cei treizeci şi cinci de ani ai lui, colonelul Jiang Shi lucra pentru departamentul de spionaj al APE, cunoscut simplu sub denumirea „Al Doilea Departament". Al Doilea Departament îi găzduia pe cei mai importanţi strategi ai Chinei, inclusiv pe Shi, care conducea programul „război fără limite" al APE. „Dragonul de zăpadă" fusese ideea lui.

Comitetul Permanent al Politburo se opuse cu vehemență și pe bună dreptate oricărei discuții referitoare la un atac împotriva Statelor Unite – chiar dacă era condus de cetățeni ai unui stat terț. Dacă implicarea Chinei ar fi prea vizibilă, repercusiunile ar fi devastatoare. Ar însemna război nuclear. Indiferent cât de mult insistase colonelul Shi asupra convingerii lui nestrămutate că Statele Unite ar trebui să fie îngenuncheate de către China, răspunsul membrilor CPP fusese un *nu* răspicat.

Shi fusese dezamăgit, însă deloc surprins. Politicienilor nu le lipsea doar viziunea, ci și curajul. Se întoarse în biroul lui, intră în camera securizată și așeză planul „Dragonul de zăpadă" pe grămada de planuri respinse, pe care el și cu oamenii lui le gândiseră de-a lungul timpului. La un moment dat, China se va trezi și își va da seama că războiul împotriva Statelor Unite era inevitabil. Când se va întâmpla acest lucru, telefonul lui va începe să sune. Se întâmplă peste două săptămâni.

Secretarul general, care era un susținător al celui de-al Doilea Departament și al conceptului de „război fără limite", susținuse necontenit ideea unui atac împotriva Statelor Unite. Acesta prezentă nenumărate realități. China nu mai avea nici timp, nici alte opțiuni. Fie China era cea care dicta condițiile războiului, fie era cea nevoită să le accepte. Un război însă era inevitabil. În cele din urmă, membrii CPP fură de acord. Dădură undă verde, dar cu o singură condiție. Membrii Comitetului Permanent al Politburo voiau ca personalul-cheie chinez să fie evacuat din America în prealabil.

Nu exista nicio modalitate de a face acest lucru fără a nu risca să se expună. Ca planul să reușească, Statele Unite și restul lumii trebuiau să creadă că atacul fusese pus la cale de teroriștii Al Qaeda. Dacă era descoperită implicarea Chinei, întreaga operațiune se ducea de râpă.

Existau două motive-cheie pentru care Shi împreună cu oamenii lui aleseseră ca atacul să aibă loc în septembrie. Primul era cel mai evident. Vina unui atac în ziua comemorării evenimentelor din 11 septembrie va cădea asupra grupării Al Qaeda. Va fi singura dovadă de care vor avea nevoie majoritatea oamenilor pentru a arunca vina.

Celălalt motiv era că atacul pe care îl plănuise Shi va crea haos total în Statele Unite. Însă, pentru a intensifica starea de haos, trebuiau să atace înainte ca recoltele să fie strânse. Dacă făceau asta, foametea se va instala în timpul iernii, iar moartea cetățenilor americani va fi grăbită.

În ciuda acestor două motive excelente, politicienii din Comitetul Permanent al Politburo avuseseră o idee „mai bună“ – să amâne atacul până la Anul Nou Chinezesc.

Era una dintre cele mai importante sărbători naționale ale Chinei și, în fiecare an, milioane de chinezi se întorceau acasă pentru a sărbători. Statele Unite nici nu se gândeau că oficialii chinezi influenți nu vor face la fel. Shi nu fu de acord.

Ceea ce nu va atrage atenția înainte de atac o va face, cu siguranță, după. Nu va avea importanță că guvernul Statelor Unite va fi zguduit. Toate serviciile de informații din lume vor încerca să afle ce se întâmplase. Sincronizarea atacului va fi unul dintre elementele-cheie de care vor trebui să țină cont. Nu va trece neobservat faptul că atacul a avut loc de Anul Nou Chinezesc și că multe VIP-uri din China, aflate în America, au scăpat ca prin minune. În gândirea serviciilor secrete nu existau coincidențe. Erau indicii că ceva mult mai sinistru urma să se întâmple.

Deoarece oamenii și materialele se vor afla deja în Statele Unite, amânarea atacului până la mijlocul iernii nu ar însemna decât acordarea timpului suficient pentru deconspirarea atacului.

Membrii CPP rămaseră de neînduplecat. Secretarul general fu cel care făcuse cunoscută decizia lor.

Cu toate că CPP plănuia să abandoneze în Statele Unite mulți membri ai conducerii și diplomați chinezi, Shi tot nu era de acord. Conștientizarea atacurilor din 11 septembrie și semnificația aniversării rămăseseră îngropate adânc în conștiința mondială. Dacă ar fi ales orice altă dată, ar fi fost o greșeală. Membrilor CPP nu le păsa. Shi primise ordin să se asigure că atacul de Anul Nou va fi o reușită.

În orice alt moment al anului, un atac asupra teritoriului Americii ar fi întâmpinat anumite dificultăți. Nivelul de securitate era întotdeauna ridicat, iar forțele de ordine americane erau din ce în ce mai bine pregătite pentru a preîntâmpina astfel de situații. Chiar dacă oamenii și materialele erau introduse ilegal în țară și rămâneau ascunse, un singur ofițer de poliție american putea descoperi totul. De fapt, odată ajunși pe teritoriul Statelor Unite, existau mai multe șanse ca teroriștii să fie descoperiți de un polițist din patrulă sau de un șerif decât de un agent FBI sau CIA.

Shi studiase istoria membrilor Al Qaeda pe care Osama bin Laden îi trimisese să ducă la bun sfârșit atacurile din 11 septembrie 2001 și fusese fascinat de modul în care reușiseră să evite legea și să lase atâtea indicii în urma lor până în acea zi dramatică. Examinând toate detaliile ulterioare atacului, el fusese uimit că State Unite nu reușiseră să demaște atacul. Osama bin Laden fusese extrem de norocos. Și Shi avea nevoie de mult noroc ca să-și pună în funcțiune planul. El hotărî să lanseze atacul la două zile după Anul Nou Chinezesc.

Odată data fixată, el stabili o întrevedere cu colegii lui care conduceau una dintre cele mai bune unități de hackeri ale AEP – Unitatea 61398. Se afla într-o clădire cu douăzeci de etaje, într-o mahala din Shanghai. Treaba lor era să umple

paginile web-cheie ale adepților *jihadului* cu discuții referitoare la un atac. Oricine ar fi investigat ulterior, ar fi crezut că toate indiciile se aflaseră acolo. Indiciile erau întotdeauna considerate a fi extrem de importante.

În timp ce punea la cale restul detaliilor, Shi își făcea griji în legătură cu atacul care urma să aibă loc la începutul lunii februarie. Era neliniștit din cauza vremii. „Dragonul de zăpadă" era conceput ca un lanț de atacuri care trebuiau lansate simultan. Dacă o celulă lansa atacul înaintea celorlalte sau dacă oricare dintre celule, pur și simplu, nu reușea să lanseze atacul, întreaga operațiune putea fi compromisă. Își dorea în continuare ca membrii Comitetului Permanent al Politburo să se răzgândească și să accepte data pe care o propusese el inițial. Apoi se întâmplase ceva.

CAPITOLUL 8

NASHVILLE, TENNESSEE

Wazir Ibrahim nu era prost. Numai o persoană vinovată ar cere un avocat. Dacă ar fi avut dovezi solida împotriva lui, l-ar fi arestat deja.

– Știi ce-i ăsta, Wazir? întrebă tânărul detectiv, ținând în mână ceea ce părea a fi un document oficial. Este un raport al poliției. Soția ta susține că ai agresat-o. Ce ai de spus în legătură cu asta?

Somalezul inspiră adânc și răspunse:

– Nu este adevărat.

– Susții că soția ta minte?

– Nu spune adevărul.

– Nu ai bătut-o?

– Nu am bătut-o, răspunse Wazir.

Detectivul zâmbi.

– Eu cred că minți. Știi asta?

Somalezul mai avusese de-a face cu genul acesta de om. Detectivul era furios și încordat în interior ca un șarpe. Se făcuse ofițer de poliție ca să-și poată răsfrânge autoritatea asupra celorlalți. Era extrem de plin de sine. Susținea că era protectorul celor fără apărare când, în realitate, alesese această meserie pentru a-i vâna pe cei mulți cu imunitate. Oamenii nesiguri pe ei și lipsiți de autoritate puteau deveni enervanți. Dacă

aceiași oameni erau învestiți cu autoritate, aceștia puteau deveni extrem de periculoși. Wazir văzuse acest lucru de nenumărate ori în Somalia. America pretindea că era mai bună. Wazir era însă de altă părere. Oamenii erau la fel indiferent de țara în care trăiau.

Acest bărbat, pe care îl chema Hoffman, avea o alură diferită de cea a unui simplu ofițer de poliție, una pe care nu reușea să o definească.

– Te crezi mai dur dacă îți bați soția, Wazir? îl întrebă detectivul Hoffman.

– Nu mi-am bătut soția, domnule.

Hoffman introduse foaia de hârtie pe care o ținea în mână înapoi în dosar și scoase o alta.

– Islamul îi iartă pe cei care își bat soțiile, Wazir?

Era o întrebare retorică. Somalezul înțelegea suficient de bine ca să știe că detectivul nu aștepta un răspuns.

– Pentru un păgân, am crezut că am înțeles destul de limpede cum stă treaba cu Islamul și cu soții care-și bat nevestele.

Păgân. Interesant mod de exprimare. Detectivul nu se referea la el însuși ca fiind evreu sau creștin. Se exprimase așa cum s-ar fi exprimat un musulman referitor la el. Wazir reuși astfel să definească ostilitatea și atitudinea polițistului. Servise în armată și luase, probabil, parte la luptele dintre națiunile musulmane. Poate fusese împușcat. Poate își văzuse camarazii murind. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci era mult mai periculos decât un polițist nesigur pe el, care se ascundea în spatele insignei.

– Socrii profetului Mohamed îi pălmuiau nevestele, Aisha și Hafsa, pentru că îl enervau, nu-i așa? întrebă el.

Somalezul ezită un moment, apoi încuviință din cap.

– Când a aflat Mohamed despre asta, ce-a făcut? A râs. I s-a părut amuzant.

Wazir Ibrahim nu se obosi să răspundă. Vorbele bărbatului erau desprinse din Hadith.

– Într-o noapte, când Aisha a ieșit din casă fără să i se dea voie, Mohamed i-a tras un pumn în piept, nu-i așa? Era soția lui *preferată*. A lovit-o atât de tare, încât ea a acuzat dureri foarte mari. Corect?

Somalezul nu răspunse.

– Coranul le dă voie soților să-și bată soțiile, nu-i așa? întrebă Hoffman. Prin urmare, dacă îți bați soția, nu faci decât ceea ce îți îngăduie Coranul, iar Hadith îți susține fapta, corect?

– Nu mi-am bătut soția, domnule.

– Te plictisește subiectul ăsta? întrebă tânărul, așezând hârtia pe masă. Ce-ar fi să vorbim despre altceva. Haide să vorbim despre ce părere avea Profetul Mohamed despre fetele de nouă ani.

Expresia calmă de pe chipul lui Wazir Ibrahim împreună cu încrederea lui că poliția nu îl avea cu nimic la mână dispărură busc.

Detectivul observă această schimbare imediat.

– Ce s-a întâmplat, Wazir?

Somalezul începu să fie cuprins de panică.

– Nu mai vorbim despre Profetul Mohamed, nu-i așa?

– Așa e, confirmă detectivul. Vorbim despre un grup de bărbați somalezi din Minneapolis și despre minorele pe care membrii acesteia le-au adus din Nashville pentru sex. Ce știi despre asta?

Wazir își mută privirea, apoi răspunse:

– Nu mai răspund la întrebări.

CAPITOLUL 9

USS FLORIDA

Așezându-i din nou gluga pe cap, Harvath și soldații SEAL îl transportară pe Ahmad Yaqub din adăpostul detașabil în submarinul *USS Florida*.

În timp ce acesta era mutat, membrii echipajului eliberară pasarelele. Astfel, dacă erau întrebați, puteau confirma că nu văzuseră nimic.

Yaqub fu îmbrăcat cu un alt rând de haine, legat de un pat într-o cabină particulară și acoperit cu pături. Un infirmier SEAL îl monitoriza. Când începu să-și revină, îi oferiră supă caldă și ceai fierbinte, ca să-i aducă trupul la temperatura normală. Odată ce infirmierul îi dădu undă verde, Harvath începu să-l interogheze din nou.

Insistă asupra lui Ismail Kashgari, musulmanul chinez care apelase la Yaqub ca să-i facă rost de oamenii de care avea nevoie pentru atacul asupra Statelor Unite. Căuta nepotriviri în povestea lui Yaqub. Îl chestionă despre fiecare detaliu care îi trecea prin minte: mijloacele prin care comunicau; unde, când și cât de des se întâlneau; cum schimbau banii; cât de mulți bani fuseseră schimbați – totul. Harvath își umplu jumătate din carnețel cu notițe.

O oră mai târziu, el schimbă subiectul și îl întrebă despre Khuram Hanjour, recrutorul. Voia să afle totul despre el –

unde locuia, cum putea să ia legătura cu el, cu cine era asociat, ce moschee frecventa, orice l-ar fi ajutat să-și facă o imagine mai bună.

După ce reuși să afle detaliile importante despre Hanjour, recrutorul, Harvath îl lăsă pe un alt membru SEAL, Scobell, să continue interogatoriul, iar el ieși afară, pe pasarelă.

Își simțea gura uscată, iar tâmplele îi zvâcneau. Avea nevoie de un pumn de aspirină, de o sticlă cu apă și de o ceașcă de cafea.

Harvath își vârî capul în cabina de alături și îi întrebă pe soldații SEAL dacă nu aveau vitamina M, jargonul folosit de SEAL pentru Motrin. Unul dintre bărbați îi aruncă o cutie.

Harvath își vărsă în palmă două pastile și-i aruncă înapoi cutia. Mulțumindu-i soldatului SEAL, el o luă înspre popota submarinului.

Intră și ceru o sticlă cu apă. Pe perete se afla o placă ce amintea faptul că *Florida* era primul submarin din clasa *Ohio* care lansase o rachetă de croazieră Tomahawk. La capătul celălalt al încăperii, un grup de marinari urmărea westernul preferat al lui Harvath – *Cei șapte magnifici*, cu Steve McQueen. Își aminti că cineva îi spusese că era cel de-al doilea cel mai difuzat film din istoria televiziunii din Statele Unite, al doilea după *Vrăjitorul din Oz*.

În marină, ajungeai să urmărești toate filmele realizate vreodată. Nu prea aveai cum să-ți petreci timpul dacă te aflai sub apă și nu erai de gardă. Deși Harvath vizionase de nenumărate ori *Cei șapte magnifici* cât timp fusese în marină, prima oară îl văzuse împreună cu tatăl lui.

Rula într-un cinematograf mic din San Diego, care, ocazional, reînvia westernurile de succes. Într-o sâmbătă după-amiază, el și cu tatăl lui traversaseră golful cu mașina din Coronado,

unde locuiau, ca să-l vadă. Harvath trebuie să fi avut vreo nouă ani pe vremea aceea.

În film este vorba despre câțiva pistolari angajați ca să apere un sătuc mexican de o bandă de tâlhari. Sătenii sunt fermieri și nu știu să lupte. Îi învață pistolarii.

Tatăl lui Harvath făcea parte din trupele SEAL, iar filmul era o metaforă minunată a ceea ce făceau ei. Îl ajută să-și înțeleagă mai bine tatăl. Dialogul era extraordinar, presărat cu replici subtile.

Stând în întuneric, Harvath îl privea pe tatăl lui rostind în tăcere fiecare replică, pe dinafară. Această imagine avu un impact puternic asupra lui.

În următoarele trei sâmbete reveniră la același cinematograf. Acele momente petrecute alături de tatăl lui în întuneric fuseseră cele mai fericite din viața lui. Nu erau fani ai sportului și nu puteau vorbi prea multe despre ocupația tatălui său, însă aveau filmele, în special acest film.

Când Harvath ajunse la vârsta de șaptesprezece ani, văzuse deja *Cei șapte magnifici* de douăzeci și șase de ori. Ajunsese să știe și el toate replicile pe dinafară. Când crescuse, unele dintre aceste replici avuseseră o mare semnificație pentru el. Exista una cu care se identificase după ce tatăl lui murise accidental în timpul instrucției, iar Harvath devenise el însuși soldat SEAL.

Multe sate prin care trecuse străbătând lumea întreagă îi aduceau aminte de cel din film. Întâlnea întotdeauna copii neînfricați. Priveau cu gura căscată armele pe care el și cu camarazii lui le aveau asupra lor și voiau să le atingă echipamentul. „Asta ce face? Dar aia?“ Întrebările erau mereu aceleași, iar zâmbetele copiilor păreau prea inocente pentru condițiile mizere în care trăiau.

Deoarece soldații SEAL erau o noutate în majoritatea locurilor unde erau detașați, copiii erau atrași în mod deosebit de ei, deseori ignorându-și propriile familii. Deși acest lucru reprezenta o problemă din punct de vedere operațional, trebuia să existe totuși un echilibru. Dacă nu erau cu băgare de seamă, s-ar fi putut crede că soldații SEAL doreau să submineze autoritatea bărbaților din sat. Nu aceasta era intenția lor, iar consecințele ar fi putut fi dezastroase. Soldații SEAL aveau nevoie de cooperarea lor, nu de ranchiuna lor.

Pe când se afla într-unul dintre aceste sate, un băiat îi spusese lui Harvath că dorea să devină un luptător curajos ca el într-o bună zi, nu un laș ca tatăl lui, care nu era decât un *simplu* fermier. Cu ajutorul translatorului, Harvath îl mustră pe băiat de față cu toți ceilalți. Întocmai cum făcuse și Charles Bronson în film, el îi zise băiatului că a avea o armă nu însemna că era bărbat; asumarea responsabilităților însemna să fii bărbat.

El îi explică faptul că bărbații din satul lor erau cu adevărat curajoși. Aveau grijă de familiile lor, ieșeau la câmp și munceau din greu în fiecare zi, neștiind dacă le vor putea asigura suficiente provizii, însă, cu toate astea, nu renunțau cu atât mai mult cu cât familiile lor se bazau pe ei. *Acela* era curajul.

Băieților li se făcu rușine, cum era și normal, și plecară îmbufnați, lăsându-l pe Harvath să cugete asupra propriului curaj, mai ales când venea vorba de relații.

Își dorea o familie, dar știa că era greu să obțină acest lucru, din cauza meseriei. Ar fi fost prea mult să le ceară celor pe care îi iubea să înțeleagă motivele pentru care trebuia să plece în toiul nopții, fără să știe când sau dacă se va mai întoarce acasă.

Văzuse nenumărate căsnicii SEAL destrămându-se. Acei membri SEAL însă își aleseseră femei cu care nu erau compatibili. Existau și membri SEAL care aveau căsnicii solide și erau mereu invidiați de ceilalți bărbați. Harvath își dorise

mereu să facă parte din acea categorie de bărbați, însă, din cauza rigorilor meseriei lui, îi era destul de greu să stabilească o relație personală, darămite să o mai și mențină.

Ca locuitorii Statelor Unite să poată trăi visul american, cineva trebuia să îl apere. Harvath se considera a fi unul dintre apărători. Din punctul lui de vedere, în lume existau lupi, oi și câini ciobănești. El era un câine ciobănesc – așa fusese mereu, încă din copilărie, când îi luase apărarea puștiului din vecini care suferea de handicap psihic și era altfel batjocorit de ceilalți copii. Harvath nu îi suferise niciodată pe cei care profitau de cei nevinovați sau de cei slabi. Nu-i stătea în fire. Indiferent de situație, procedase întotdeauna corect chiar dacă știa că îl va costa, și chiar îl costase uneori.

Cea mai mare frică a lui era să nu dezamăgească. Să nu-și dezamăgească echipa, să nu-și dezamăgească țara, să nu se dezamăgească pe el însuși. Iată motivul pentru care încerca să-și depășească limitele. Iată motivul pentru care devenise atât de bun în ceea ce făcea.

Totuși, știa că, la un moment dat, va trebui să o lase mai moale. Nu azi, nu mâine, însă, la un moment dat, va trebui să predea ștafeta cuiva mai tânăr, mai rapid și capabil să riposteze cât ai clipi. Nu mai avea douăzeci și doi de ani. Mai mult, cunoscuse pe cineva. Era o femeie minunată care avea un băiețel minunat, iar el începuse să-și imagineze viața alături de ei.

Desfăcând capacul sticlei cu apă, el își aruncă în gură pastilele de Motrin și se apropie de televizor. Yul Brynner era pe cale să rostească o replică extraordinară. Când fu întrebat de către unul dintre conducătorii satului cum era posibil ca unui pistolar să nu îi pese de bani, Brynner îi explică faptul că nu toți cei care își câștigau traiul folosindu-se de armă erau la fel. Unora nu le păsa deloc de bani. Din motive știute doar de ei, unora le plăcea, pur și simplu, pericolul.

Harvath îngână cuvintele așa cum făcuse și tatăl lui când șezuse lângă el în întuneric, în cinematograful din San Diego pe vremea când era doar un băiat. După ce luă un pahar din plastic și îl umplu cu cafea, se întoarse să îl verifice pe Yaqub.

Scobell ieși afară din cabină ca să îi raporteze lui Harvath ceea ce aflase. Erau detalii referitoare la structura organizatorică a lui Yaqub și la mijloacele prin care oamenii și materialele erau introduse și scoase din Waziristan. Era o țintă ușoară.

Harvath îi mulțumi, îi spuse să își continue treaba și, cu cafeaua în mână, se duse să întocmească raportul.

După ce submarinul ajunse la adâncimea periscopului, iar mesajul său codificat fusese transmis, Harvath făcu repede un duș și se bărbieri, apoi căută un pat unde să se odihnească. Spațiul era îngust, însă era plăcut și uscat. Acest loc era hotel de lux în comparație cu locurile unde fusese nevoit să doarmă de-a lungul anilor.

Deoarece îi spusese lui Scobell să îl trezească dacă Yaqub dezvăluia ceva ce ar putea fi de folos operațiunii lor, el închise ochii și, dorind să se relaxeze, încercă să-și calmeze respirația, astfel încât să poată adormi.

În tot acest timp, gândul îl purtă la echipa de recunoaștere formată din patru bărbați pe care președintele o trimisese în Coreea de Nord. Încercă să-și imagineze unde se aflau în acea etapă a operațiunii.

El condusese o singură operațiune în Coreea de Nord și fusese una chinuitoare. Se rugă pentru aceștia ca să reușească. Aveau nevoie de tot ajutorul de care puteau dispune.

CAPITOLUL 10

COREEA DE NORD

În Republica Populară Democrată Coreeană, orice fel de libertate era restricționată, în special libertatea mișcării. De-a lungul anilor în care se infiltrase în țara comunistă, agentul CIA, Billy Tang, pusese la punct o cale ferată subterană cu ajutorul căreia să se poată deplasa de colo, colo. El află repede că singurii nord-coreeni care credeau în viziunea comunistă a guvernului erau birocrații din vârful ierarhiei – și chiar și atunci, cei mai mulți dintre ei lăudau această viziune doar pentru a evita să nu fie executați.

Ființele omenești sunt programate să acționeze în interesul lor propriu, iar nord-coreenii nu făceau excepție. Aproape toți încercau să nu rateze nicio ocazie de a câștiga bani în plus. Chiar și cea mai mică sumă de bani putea aduce o mare diferență în viețile lor și în cele ale familiilor lor. Toată lumea făcea asta. Ideea era să nu atragi atenția oficialilor guvernamentali.

Cetățenii din acel stat comunist însă erau conștienți și de capcane, iar Tang nu își construise rețeaua peste noapte. Favoare după favoare, plic cu bani după plic cu bani, el își extinse și întreținuse relațiile ca pe o grădină. Unele dintre ele ajunseseră să fie la fel de puternice ca legăturile de familie. De fapt, atât de multe familii se bizuiau pe el, încât Tang nu odată își introdusese ilegal în țară banii proprii atunci când

CIA-ul, faimos pentru birocrația lui, întârziase să-i vireze capitalul de exploatare.

Născut în Statele Unite din părinți sud-coreeni, Billy Tang nu numai că era de origine coreeană, ci și vorbea limba fluent. Nord-coreenii pe care îi finanța habar nu aveau că el era american, cu atât mai puțin un agent CIA. Aceștia credeau că era un jurnalist sud-coreean atașat pe lângă o organizație din Seul, care apăra drepturile omului. Se furișase în RPDC, cel puțin asta credeau ei, ca să semnaleze abuzurile statului și să dezvăluie acest lucru lumii întregi. Era o treabă periculoasă, însă intermediarii nord-coreeni erau răsplătiți generos pentru riscurile pe care și le asumau.

De fiecare dată când venea în vizită, el aducea nu numai bani, ci și medicamente – pentru scăderea colesterolului, pentru tensiune arterială, insulină, seringi speciale, chiar și Viagra –, era un înger păzitor și, în unele cazuri, chiar un salvator de vieți. Cu cât Tang făcea mai multe pentru cei din rețeaua lui și pentru membrii familiilor lor, cu atât aceștia îi erau mai loiali. Și cu cât îi erau mai loiali, cu atât mai mari riscuri erau dispuși să-și asume în numele lui. Unele riscuri însă erau prea mari chiar și pentru oamenii lui de bază, prin urmare, el începuse să-și extindă afacerile.

Spre deosebire de restul lumii, unde crima organizată încerca să se infiltreze în guvern, în Coreea de Nord guvernul se străduia din răsputeri să se infiltreze în crima organizată. Chiar și în vârful lanțului trofic totalitar, traiul în „utopia" Republicii Populare Democrate Coreene era atât de sărac, încât mulți demnitari căutau metode ca să-și mărească veniturile derizorii și să îmbunătățească nivelul de trai pentru ei și familiile lor. Ca să poată face acest lucru, ei apelaseră la crima organizată.

Făceau trafic internațional cu metamfetamină, opiu, heroină, valută falsă și bunuri de lux contrafăcute. Comerțul ilegal aducea în vistieria Coreei de Nord aproximativ de un

miliard de dolari anual. Deși crima organizată își îndrepta mai mult atenția către distribuția produselor pe piețele străine, ea își desfășura o parte din activitate chiar pe teritoriul Republicii Populare Democrate Coreene. Provocarea lui Tang nu fusese aceea de a se infiltra într-unul dintre aceste grupuri, ci, mai degrabă, să găsească unul care nu era împânzit de oficiali guvernamentali. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să facă afaceri direct cu membrii forțelor armate, ai corpurilor diplomatice și ai serviciilor secrete aparținând statului. Dacă ar putea să îl influențeze pe unul dintre acești oameni, cel mai potrivit ar fi să recurgă la un intermediar.

Atunci când Tang identifică un contrabandist mărunt pe care intenționa să-l recruteze, se dădu drept delegat al Jopok, mafia sud-coreeană, și îi făcu tânărului o ofertă tentantă. În schimbul drogurilor, Tang îi oferea ceva foarte greu de obținut în Coreea de Nord – produse americane autentice, nu contrafăcute. Tânărul profitase de ocazia oferită.

CIA-ul achiziționa IPad-uri, MacBooks, Xboxes, sticle de Jack Daniel's, țigări americane și Smartphone-uri, printre alte produse râvnite. Tang punea la dispoziția contrabandistului doar cantități limitate. Nu voia ca tânărul contrabandist să ajungă un personaj important și să atragă atenția marilor sindicate – doar atât cât să depindă de Tang și să râvnească la mai mult.

Puștiul nu era nici prost, dar nici vreun geniu. Nu încă. Putea deveni însă la un moment dat în viitor. Pentru moment, reprezenta combinația perfectă între curaj și istețime, o îmbinare de însușiri care îl putea face atât folositor, cât și periculos. Tang hotărâse să profite de ambele calități.

Existau doar două tipuri de oameni care își permiteau prețurile produselor americane pe care Tang le introducea pe piața din Coreea de Nord – membrii crimei organizate și oficialii

Republicii Populare Democrate Coreene. Tânărul contrabandist, pe care îl chema Hyun Su, nu avea astfel de legături. El își vindea marfa persoanei care se afla pe treapta următoare a „scării“ infracționale. De acolo, marfa mai trecea prin două mâini, iar prețul i se dubla sau tripla, până când poposea în mâinile clientului final.

Știind că aparatele electronice ajungeau în posesia persoanelor cu influență, CIA-ul și Agenția de Securitate Națională făcuseră în așa fel, încât toate să conțină cel mai avansat program spion existent. Mulțumită lui Tang și tânărului său contrabandist, serviciile secrete ale Statelor Unite pătrunseseră în casele unora dintre cele mai puternice familii din RPDC, fără ca vreuna să bănuiască lucrul ăsta.

Era o operațiune genială pe care Agenția începu să o desfășoare și în alte părți ale lumii. Mai exista un avantaj pe care Tang nu îl descoperise decât la doi ani după ce îl cunoscuse pe tânăr. În vreme ce toți nord-coreenii urau guvernul RPDC, ura lui Hyun Su era *foarte* personală.

Suspicios din fire, contrabandistul îl ținuse la distanță pe Tang. În timp însă, lăsă să-i scape anumite remarci. În cele din urmă, după ce Tang se chinuise aproape toată seara ca să-l îmbete, Hyun Su lăsă garda jos și începu să spună tot adevărul.

Cu șase ani în urmă, satul în care trăia familia lui se afla lângă o cazarmă militară – un loc cu totul nesigur pentru cetățenii nord-coreeni. Într-o seară, auziră bătăi în ușa lor. Erau niște soldați înfometați care căutau ceva de mâncare. Când tatăl lui le spuse că familia nu avea suficientă mâncare, soldații îl bătură cu paturile puștilor. Mama și sora lui îi implorară să se oprească. Soldații se opriră, însă doar ca să le violeze cu brutalitate pe amândouă înainte să treacă la următoarea casă.

În urma bătăii, tatăl lui rămăsese paralizat – pentru o familie care își ducea traiul de pe azi pe mâine muncind fizic,

aceasta era o condamnare la moarte. După un șir de alte umilințe îndurate, sora lui se sinucisese. La scurt timp după aceea, mama lui refuzase să mai mănânce. Apoi refuzase să se ridice din pat. În scurt timp începuse să facă febră. Când murise, diagnosticul fusese pneumonie. Hyun Su cunoștea cauza. O inimă frântă nu mai putea pompa sânge în corp.

La vârsta de treisprezece ani, universul lui se destrămase. Ultima lovitură fu atunci când tatăl lui îl implorase să îl omoare. Era o rugăminte pe care niciun părinte nu ar trebui să o adreseze vreodată copilului său. Hyun Su nu putu s-o facă. Oricât îi fusese de greu să găsească de-ale gurii și să aibă grijă de tatăl lui, nu putuse să îl omoare. Îl iubea. Doar el îi mai rămăsese pe lume.

Apoi, într-o bună zi, murise și el. Cineva, Hyun Su nu află niciodată cine, făcuse ceea ce nu fusese el în stare să facă. Ceea ce *refuzase* să facă. Cineva din sat așteptase până când băiatul plecase de-acasă, după aceea îl asfixiase pe tatăl lui, curmându-i suferința.

Ceilalți săteni îl sfătuiră pe Hyun Su să accepte acest lucru ca pe o binecuvântare. Tatăl lui ceruse să moară. Fusese eliberat, la fel și Hyun Su. Nu mai trebuia să „poarte“ povara de a-l mai îngriji pe tatăl lui. Era liber.

Ideea că viața era percepută ca fiind ceva fără valoarea îl tulbură îngrozitor. Nu mai putea trăi în acel sat, cu atât mai mult cu cât nu știa cine fusese criminalul.

Hyun Su își adună puținele lucruri valoroase pe care le avea și se făcu nevăzut. Lăsă în urmă inocența, copilăria și orice urmă de respect pe care îl mai avea față de autoritate. Armata și țara, în general, deveniseră dușmanii lui.

Billy Tang avea doi copii care îl așteptau în Statele Unite. Nici nu își putea imagina durerea pe care trebuie să o fi simțit Hyun Su. Spunea multe însă despre personalitatea lui. Mai însemna și că îl putea implica și mai mult în operațiunile lui și

folosi în alte scopuri decât acela de a introduce aparatele electronice măsluite ale Agenției de Securitate Națională în sistemul local. Dacă cineva i-ar fi zis că tânărul contrabandist va ajunge, în cele din urmă, cel mai valoros intermediar al lui, Tang nu l-ar fi crezut. Dar, în acel moment, exact asta era. Hyun Su era puntea lor de legătură.

Echipa urcase cinci kilometri de la coastă și săpase o ascunzătoare înainte de ivitul zorilor. Făcură pe rând de strajă. Liderul echipei, Jimi Fordyce, fu primul. Niciunul nu vorbea, încercând să se miște cât mai puțin. Hyun Su ajunse la timp la locul de întâlnire. Soldații SEAL camuflați ieșiră din ascunzătoare abia după ce Tang verificase totul și le dăduse undă verde.

După ce aceștia se ascunseră în spatele camionului, Tang și Hyun Su urcară în cabină. Amândoi purtau straiele țărănești care puteau fi întâlnite în toată țara – o șapcă neagră model Mao, pantaloni bufanți din bumbac și o tunică largă.

Tang ținea ascuns sub tunică un cuțit militar CRKT, cu lama tăioasă și lungă de 11,5 cm, numit *Otanashi noh Ken*, care în japoneză înseamnă „Sabia tăcută“. Era un briceag care fusese creat pentru comunitatea Operațiunilor Speciale de către faimosul producător de cuțite și expert în luptele corp la corp, James Williams. Proiectat pentru a străpunge hainele, era suficient de mic ca să poată fi ascuns, dar suficient de lung ca să atingă organele vitale și să termine treaba. *Otanashi noh Ken* avea un singur scop – să ucidă cât mai discret cu putință.

Deși armele de foc erau instrumentele perfecte pentru a doborî rapid una sau mai multe ținte, acestea nu erau niciodată suficient de silențioase. Chiar și atunci când trăgeai cu un revolver cu amortizor, acesta scotea un *poc* înfundat. Iată motivul pentru care Billy Tang prefera cuțitele. Nu făceau niciun zgomot. Doar victima putea să scoată un sunet, care putea fi diminuat dacă știai cum s-o faci.

Asta nu însemna că armele de foc nu făceau parte din arsenalului lui Tang. Vârât în buzunarul portierei de lângă el, se afla un revolver pentru operațiuni tactice, un SIG Sauer P226 de 9 mm cu un amortizor SWR Trident 9. Drumul lung de cinci ore cu mașina îi ducea în părți ale țării unde nu mai fuseseră niciodată până atunci. Habar nu aveau pe cine vor întâlni sau ce îi aștepta.

Pe lângă arme, Tang mai adusese cu el un teanc de valută, o sticlă de Jack Daniel's, un cartuș de țigări și trei reviste *Playboy*. În RPDC, aceste produse erau echivalentul unei mici averi. Dacă ajungeau la strâmtoare, Tang intenționa să le folosească pe post de mită. Se aflau pe teritoriul inamicului. Trebuiau să evite cu orice preț să deschidă focul. În clipa în care un polițist sau un soldat ar fi dispărut, s-ar fi declanșat toate alarmele.

Scopul lor era acela de a intra și de a ieși fără ca nord-coreenii să afle vreodată că fuseseră acolo.

Când Hyun Su porni motorul, Tang îl privi din nou cu atenție. Transporta soldați străini – delict care se pedepsea cu moartea – și cu toate astea, părea extrem de calm. „Nu, se gândi Tang. Nu calm. Mulțumit." Era șansa lui de a se răzbuna.

Tânărul contrabandist habar nu avea cine erau acei bărbați sau de ce se aflau acolo, însă, judecând după înfățișarea lor, bănuise, probabil, că nu erau prieteni ai regimului de la Phenian. Era tot ce conta pentru el.

Treaba lui Hyun Su era să îi lase undeva și să-i recupereze. „Până aici, toate bune", chibzui Tang. Dacă totul avea să meargă la fel de ușor, se vor putea întoarce în Statele Unite în câteva zile.

Chiar și planurile cel mai bine puse la punct dădeau deseori greș, iar Tang știa prea bine acest lucru. Stând în întunericul cabinei, el își duse mâna la SIG și se întrebă: aceea va fi, oare, călătoria în care norocul îl va părăsi?

CAPITOLUL 11

USS FLORIDA

Harvath dormea de patru ore când fu chemat în camera de control. Simțea cum submarinul se ridica la suprafață.

– Luăm pe cineva la bord? îl întrebă el pe un tânăr marinar care făcea manevre prin bocaportul îngust din fața lui.

– Nu, domnule, răspunse marinarul. Lăsăm pe cineva.

Ceva îi sugera lui Harvath că nu mai era nevoie să întrebe cine era „lăsat".

Răspunsul îl primi câteva clipe mai târziu, printr-o conexiune securizată la satelit.

– Am auzit că îl cauți pe Khuram Hanjour, se auzi o voce de la sediul central al CIA din Virginia de Nord.

Era directorul adjunct al agenției, Lydia Ryan. Fiind de părere că Agenția avea nevoie de ajutor din exterior, președintele Porter o investise inițial pe Ryan în funcția de co-director, împreună cu mentorul ei CIA, Bob McGee. Propunerea întâmpinase unele ostilități în timpul audierii pentru confirmare. Cei de la CIA își apărau extrem de bine teritoriul, precum și metodele vechi pe care le foloseau în munca lor. Nu le plăcea schimbarea și dispunea de câțiva aliați-cheie la Casa Albă. Ideea fără precedent de a avea doi directori CIA, cu atât mai mult cu cât unul dintre ei era în vârstă de doar treizeci de ani, reprezenta mai mult decât putea tolera birocrația de la Langley.

În scurt timp deveni foarte limpede că nu era o chestiune trecătoare. Ca să îl ajute pe președinte să salveze aparențele și ca să mențină candidatura lui McGee pentru funcția de director, Ryan se dăduse discret la o parte, acceptând funcția de director adjunct.

Din punctul ei de vedere, ea fusese cea mai câștigată. În cea mai mare parte a timpului nu era nevoită să aibă de-a face cu politicienii de pe Capitoliu și se putea concentra asupra operațiunilor de spionaj informatic desfășurate în fiecare zi, ajutând, de asemenea, la îndepărtarea „uscăturilor“ de la Langley care împiedicau Agenția să funcționeze la capacitate maximă. Avea vreme suficientă să devină directorul Agenției Centrale de Informații – dacă asta își dorea cu adevărat. În momentul de față, era mulțumită de locul unde se afla. Credea în CIA și în capacitatea Agenției de a excela. De asemenea, îi plăcea să fie în serviciul unui președinte hotărât să le ofere celor din prima linie tot ceea ce aveau nevoie pentru a reuși.

Harvath mai lucrase cu Ryan, și o simpatiza. Era o femeie remarcabilă, înaltă, cu păr negru și ochi verzi, pe jumătate de origine irlandeză, pe jumătate de origine greacă. Fusese un agent secret experimentat care știa, de asemenea, cum să abordeze persoanele importante și mecanismele interne ale Agenției.

– Ce-ai aflat? întrebă el.

– Khuram Pervez Hanjour, cincizeci și șapte de ani, bază de operațiuni curentă, Dubai. Suspectat de recrutare pentru Al Qaeda și alte organizații teroriste islamice. A mai recrutat și pentru diverse organizații criminale din Rusia, America de Sud și Asia.

– Unde în Asia? China? întrebă Harvath, sperând să descopere o legătură.

– Nu, mai mult în Thailanda. Ceea ce nu înseamnă că nu a lucrat și pentru chinezi, doar că, la prima vedere, nu există nicio conexiune directă.

– Și legătura lui cu Yaqub?

– Am descoperit niște apeluri către Dubai în telefonul pe care i l-ai confiscat lui Yaqub în Karachi, dar nu știm încă dacă vreunul dintre aceste numere de telefon este al lui Hanjour, răspunse Ryan. Cei de la Agenția de Securitate Națională se ocupă de asta.

– Dar financiar? Există vreun indiciu că au făcut transferuri de bani între ei?

– Aș vrea să avem ceva concret, dar cunoști și tu cât de obscure sunt, de obicei, tranzacțiile când vine vorba despre astfel de indivizi.

Harvath știa prea bine. Odinioară, a lua urma banilor însemna o cale sigură de a alcătui „arborele genealogic" al relațiilor pentru a vedea cine cu cine colabora. În prezent, problema era aceea că se renunțase la transferurile bancare tradiționale în favoarea a ceea ce în lumea musulmană era cunoscut ca *Hawala.*

Hawala reprezenta mai multe rețele de bancheri musulmani. Banii erau lăsați la unul dintre acești operatori *Hawala* dintr-un colț al lumii și puteau fi recuperați de la un altul din celălalt colț al lumii. Sistemul se baza pe încredere și era perceput ca fiind un transfer de bani, fără ca ei să fie mutați dintr-un loc într-altul. Nu existau bilete de ordin. Totul se desfășura prin relații personale, și astfel era, practic, imposibil să iei urma banilor. Erau păstrate doar registre neoficiale, iar operatorii *Hawala* încheiau înțelegeri, uneori schimbând între ei și alte lucruri în afară de bani, cum ar fi: pietre prețioase, bunuri, chiar angajați. Sistemul deruta atât forțele de ordine, cât și agențiile antiterorism.

– Deci nu există nimic concludent care să facă legătura între Hanjour și Yaqub? zise Harvath.

– Încă nimic, însă, în urmă cu o săptămână, serviciile secrete din Emirate l-au săltat pe un operator *Hawala* în Dubai, sub acuzația de posesie de narcotice. Aranjase să i se trimită

din străinătate canabis sintetic, cunoscut ca „Spice“, împreună cu metamfetamine sub formă de cristale. Emiratele Arabe Unite sunt necruțătoare când vine vorba de droguri, iar el va sta după gratii între patru și cincisprezece ani. Autoritățile nu s-au grăbit să-i facă rost de un avocat, dar el este nerăbdător să încheie o înțelegere. Le spune tot ceea ce vor să afle. Le-a dat deja o listă cu toți clienții lui, legitimi sau nu, inclusiv un oarecare Khuram Hanjour.

– A precizat că Hanjour este un client care cumpără droguri?

– Nu, răspunse Ryan. Din câte am înțeles, l-a identificat pe Hanjour ca fiind strict un client *Hawala*.

– Știm sigur că este vorba despre *același* Hanjour?

– Vorbim chiar acum cu cei din Emirate.

– Unde se află acest operator *Hawala?* întrebă Harvath. În Dubai?

– Așa credem. Vom primi în scurt timp mai multe informații.

– În cazul în care clientul lui este cel pe care-l căutăm și se află în Dubai, cât de repede putem ajunge la el?

– Oamenii noștri de acolo se ocupă de asta.

– Cum stăm cu influența? Putem folosi ceva împotriva lui?

Ryan răsfoi niște notițe înainte să răspundă.

– Atât francezii, cât și britanicii au dosare despre Hanjour. Le parcurgem chiar acum. Există două lucruri interesante care ne-ar putea fi utile.

Odată ce ea i le explică lui Harvath, el îi spuse de ce avea nevoie, apoi o întrebă:

– Cât de repede poți aranja să ajung în Dubai?

CAPITOLUL 12

EMIRATELE ARABE UNITE

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Harvath se afla pe puntea superioară a submarinului *Florida*, împreună cu o echipă SEAL și cu Ahmad Yaqub, care avea trasă pe cap o glugă și era legat.

Trecură cincisprezece minute până când toată lumea urcă în elicopterul Seahawk al Forțelor Navale ale Statelor Unite, care plana deasupra submarinului. Odată toată lumea la bord, elicopterul decolă, îndreptându-se către portavionul *USS Abraham Lincoln*.

Portavionul aparținând clasei *Nimitz* era nava amiral din cadrul flotei americane Grupului de Portavioane de Atac Nouă (GPA-9) și găzduia Escadrila de Avioane Doi a Marinei Militare Americane. Pe lângă aeronavele militare cu aripi fixe, Growler, Hawkeye și Greyhound, Air Wing Two se mai lăuda cu patru escadrile. Escadrila 2, sau Vânătorii de recompense, pilota avioanele de vânătoare și atac la sol, F/A-18F Super Hornet.

Aeronava, care costa aproape 70 de milioane de dolari, avea o viteză de croazieră de 1 250 km/h, o viteză maximă de 1 915 km/h și – ceea ce îl interesa cel mai mult pe Harvath – un al doilea loc de pasager.

Până când elicopterul Seahawk ateriză pe portavionul *Abraham Lincoln*, iar soldații SEAL îl dădură jos pe prizonier,

taxiul zburător al lui Harvath fusese deja alimentat, așteptând să decoleze.

De când activa în Forțele Navale, Harvath nu mai zburase niciodată într-un Super Hornet. Primi un scurt instructaj, în timpul căruia i se explică modul de funcționare al scaunului ejectabil și i se spuse să nu atingă nimic. După ce îmbrăcă un costum anti-G și își puse casca, el urcă în aeronavă și își atașă centura de siguranță.

Pilotul făcu o glumă cum că la bord nu se servea băutură, deoarece zborul urma să fie foarte scurt, apoi, după ce comunică prin radio cu controlorul de zbor, ofițerul de catapultare în cămașă galbenă dădu o serie de semnale și pilotul își porni motoarele la maximum. Douăzeci de secunde mai târziu, reactorul se aprinse, iar avionul țâșni de-a lungul pistei de pe portavionul *Abraham Lincoln* și zbură deasupra Golfului Persic.

Cu toate că s-ar fi putut înainta o cerere specială ca avionul Super Hornet să aterizeze pe Aeroportul Internațional din Dubai, Harvath dorea ca sosirea lui în Emiratele Arabe Unite să treacă neobservată. Detașamentul 380 AEW al Statelor Unite fusese deja amplasat în baza aeriană Al-Dhafra, lângă Abu Dhabi, iar el se îndrepta într-acolo.

Când pilotul ateriză la Al-Dhafra și apăsă butonul pentru ridicarea carlingii avionului de vânătoare, ea fu învăluită pe loc de dogoarea deșertului. Pe pistă îl aștepta unul dintre oamenii lui Ryan din Dubai, Anne Reilly-Levy, un ofițer de caz extrem de inteligent. Era o blondă atrăgătoare, de vreo patruzeci de ani, cu un puternic accent texan.

– Bun venit în Emiratele Arabe Unite! spuse ea, întinzându-și mâna.

Harvath îi strânse mâna și o urmă la SUV-ul care îi aștepta. Levy lăsase motorul pornit, cu aerul condiționat dat la maximum.

– E al naibii de cald, zise ea când urcară în mașină. Am văzut trei copaci certându-se pentru un câine.

Comentariul ei îl făcu să zâmbească.

– Din ce parte a Texasului ești?

– Din Dallas.

– Înseamnă că ești obișnuită cu căldura.

Ea clătină din cap.

– Nu te obișnuiești niciodată cu căldura asta.

Harvath fu de acord.

– Cel puțin compensează prin cultură, nu?

Levy chicoti.

– Mda, prin extravaganță, preciză ea când introduse maneta în marșarier, îi arătă punga mare de cumpărături aflată pe bancheta din spate. Ai acolo pantofi și câteva rânduri de haine. Dacă nu îți sunt bune sau ai nevoie de altceva, să-mi spui.

Harvath aruncă o privire către pungă și îi mulțumi.

– De când ești aici? o întrebă el.

– În Emirate? De aproape un an. Înainte de asta am fost în Irak. Iar înainte de Irak, în Arabia Saudită și în Yemen.

– Cineva din Langley trebuie să te urască din tot sufletul.

Ea zâmbi.

– Tatăl meu a lucrat în domeniul petrolului. Mi-am petrecut cea mai mare parte din copilărie în Orientul Mijlociu. Vorbesc limbi străine. Araba, în special.

– Ai noroc că lucrezi pentru CIA și nu pentru Forțele Navale. Cu așa competențe lingvistice, te-ar fi trimis în America de Sud.

– Chiar așa greșeli să facă?

– Am văzut eu câteva.

Levy viră pe un drum paralel și acceleră.

– Dacă nu ești un fan al culturii, atunci ce cauți aici? întrebă Harvath.

– Aici se desfăşoară lupta. Yemen, Arabia Saudită, Iordania, Siria, Irak, toate ţările musulmane sunt împânzite de jihadişti. Nu sunt în vacanţă, ci la muncă, şi merg acolo unde sunt trimisă. Din fericire, îmi place ceea ce fac.

Avea dreptate. Orientul Mijlociu era, într-adevăr, un câmp de bătălie. Se bucură când auzi că îi plăcea cu adevărat ceea ce făcea. Războiul împotriva terorismului făcuse ravagii. Pe lângă cei ucişi sau răniţi, acesta destrămase căsniciile şi decimase familiile atât ale cadrelor militare, cât şi ale celor din serviciile secrete. Nu mai avea sfârşit. Nu mulţi oameni îi puteau face faţă.

Harvath nu ajunsese încă la momentul critic. Şi lui îi plăcea ceea ce făcea, iar comentariul lui Levy îl făcu să se gândească la tăbliţa din lemn care atârna lângă uşa de la intrare a casei lui. Proprietatea aparţinuse cândva Bisericii Anglicane. Descoperise în pod o tăbliţă veche din lemn pe care era gravat mottoul misionarilor săi – *TRANSIENS ADIUVANOS*. *Mă duc peste mări să ofer ajutor*. Se potrivea ciudat de bine cu cariera pe care şi-o alesese.

Levy conduse până la o clădire pătrată, de culoarea nisipului, aflată în baza pe care CIA-ul o folosea pentru plănuire şi operaţiuni. Ferestrele înguste erau acoperite cu folie din aluminiu pentru a bloca razele soarelui şi, de asemenea, în scopul de a reduce pagubele exploziei unei potenţiale bombe, dacă dispozitivul în speţă ar fi ajuns dincolo de gardul electric.

– O verificăm în fiecare zi, spuse ea, oprind pe un loc de parcare marcat de două linii decolorate de soare. Echipa mea a intrat în urmă cu patruzeci şi cinci de minute. Totul este în regulă.

Harvath luă punga de pe bancheta din spate şi o însoţi pe Levy înăuntru.

Ea îl conduse într-o sală de şedinţe de mărime medie, pe ai cărei pereţi se aflau hărţi ale Emiratelor Arabe Unite şi ale

celorlalte țări din regiune. Un ecran mare și plat atârna pe peretele din față al sălii. Erau așteptați de alți trei agenți CIA.

Harvath nu era încântat de acest comitet de întâmpinare. O rugase pe Ryan să păstreze secretă sosirea lui. Nu voia decât lucrurile pe care le ceruse și informațiile suplimentare pe care le aveau la dispoziție. Ulterior, prefera să fie pe cont propriu.

După ce fură făcute prezentările, unul dintre agenți, un bărbat pe care-l chema Cowles, arătă înspre masa din spate.

– Avem cafea, apă și sendvișuri. Ce doriți.

Harvath încuviință din cap și se servi cu o sticlă cu apă și ceea ce părea a fi un sendviș cu carne de curcan înainte să se așeze la masa ciobită.

În timp ce Cowles își conecta laptopul la ecranul plat, Levy scoase un telefon mobil mic și un pașaport american, negru, diplomatic și i le întinse peste masă.

– Agenda telefonului conține o serie de numere de la ambasada noastră din Abu Dhabi sau de la biroul consulului general din Dubai. Dacă vei forma vreunul dintre ele, va răspunde un angajat al Agenției. Dacă vei apela numărul pentru biroul consilierului economic, mă vei suna pe mine. Și-acum, pașaportul pe care l-am făcut pentru tine te va ajuta să scapi de polițiști, însă, cu cât vei ajunge mai sus, cu atât mai puține șanse există să țină șmecheria. Să sperăm că nu vei avea nevoie de el. Oricum, dacă va fi cazul, ai grijă cum îl folosești.

Harvath îl deschise. Cei de la Carlton Group le furnizaseră celor de la Agenție o poză recentă cu el. Se familiariză cu numele, cu data nașterii și cu vizele, apoi verifică agenda telefonului și dădu din cap. Levy făcu semn să se stingă lumina.

După ce porni prezentarea în PowerPoint, Cowles îi întinse telecomanda, iar ea începu să povestească.

– Știu că directorul adjunct Ryan te-a informat parțial, însă, de atunci, am reușit să aflăm și alte detalii. Nu avem decât

câteva fotografii cu recrutorul Khuram Pervez Hanjour și, după cum se poate observa, niciuna nu este prea reușită.

Ea le derulă încet, oprindu-se când ajunse la fotografia unui alt bărbat.

–Acesta este Najam Fahad, în vârstă de douăzeci și șase de ani, continuă Levy. Fahad este operatorul *Hawala* reținut de către cei din Emirate. A recunoscut că Hanjour este unul dintre clienții lui. Cei de la Agenția de Securitate Națională tocmai au confirmat apelurile telefonice dintre Fahad și operatorul *Hawala* al lui Ahmad Yaqub din Karachi. În acest moment, suntem 80% siguri că îl avem pe Khuram Hanjour cel pe care îl căutăm, așadar avem undă verde.

„Bine“, gândi Harvath.

– Altceva? întrebă el.

Levy trecu la următorul diapozitiv din prezentarea sa. Era o fotografie din satelit.

– Se știe că lui Hanjour îi place să frecventeze cartierul istoric Bur Dubai, la vest de golful Dubai. Acolo există mai multe moschei, continuă ea, derulând diapozitivele. Inclusiv moscheea mare și cea iraniană. Are multe străzi cu magazine, piețe în aer liber, cafenele și restaurante, ceea ce atrage turiștii. Fahad a spus că habar nu are unde locuiește Hanjour. De fiecare dată s-au întâlnit la restaurantul Silk Route.

Ea aduse în prim plan o fotografie făcută de camera de supraveghere a unui restaurant în aer liber, iar Harvath o privi cu atenție.

– Este un hotel? întrebă el.

– Da. Se numește Arabian Courtyard. Vreau să-ți arăt altceva mai întâi.

Harvath dădu aprobator din cap.

– Cei din Emirate ne-au lăsat să verificăm telefonul mobil al lui Najam Fahad.

– Ați aflat ceva?

– Am aflat *totul*, spuse Levy. I-am clonat telefonul. Așa au reușit cei de la Agenția de Securitate Națională să facă legătura între el și operatorul *Hawala* al lui Yaqub din Karachi.

Harvath zâmbi.

– Bravo. Ce știm?

– Fahad folosea un paravan.

– Un *paravan?*

– Niște aplicații perfect legale, cum ar fi Google, Twitter și Yelp care ascund alte aplicații pe care nu vrei să le vadă altcineva.

– Ce aplicații ascundea?

– Vrei toată lista?

Harvath clătină din cap.

– Doar chestiile importante.

Levy trecu la diapozitivul următor. Era o imagine cu ecranul telefonului lui Fahad.

– Știi ce este Snapchat?

– Este o aplicație prin care se trimit fotografii nud pe care le vizualizau mai demult perverșii.

– Înseamnă că ai copii adolescenți, zise ea.

– N-am copii.

Văzând că el nu era dispus să dea detalii, Levy continuă.

– Prin Snapchat, se pot trimite fotografii statice, nud sau altfel, precum și filme video. Expeditorul hotărăște cât timp pot fi vizualizate fotografiile sau filmele video înainte să le șteargă din serverul Snapchat și să le ascundă de dispozitivul destinatarului.

– Înseamnă că fișierele rămân în dispozitivul expeditorului.

– Da. Iar prietenului nostru, Fahad, îi plăcea foarte mult să facă *selfie*-uri.

– Cu hainele pe el, sunt convins, glumi Harvath.

– Măcar de-ar fi așa. Nu le-am introdus în prezentare, dar avem telefonul lui dacă vrei să arunci o privire.

– Nu, mulțumesc, răspunse sec Harvath. Mă lipsesc.

– Inteligentă alegere, spuse Levy. În regulă. Suntem pe aceeași lungime de undă în ceea ce privește Snapchat. Ce zici de Grindr? Știi ce este?

– Nu, dar abia aștept să aflu.

– Tu ai cerut-o, zise ea, trecând la diapozitivul următor, o altă fotografie din telefonul lui Fahad. Este o aplicație de localizare geografică. Le permite bărbaților homosexuali și bisexuali să-și găsească în zona lor parteneri de sex care vor să se combine discret.

În multe locuri din Orientul Mijlociu, homosexualitatea era pedepsită cu moartea, prin urmare, homosexualii musulmani trebuiau să fie extrem de discreți. Măsurile pe care și le luau ca să își ascundă activitățile concurau – în unele cazuri fiind inevitabil – cu tehnicile pe care le aplicau forțele de ordine din țările lor.

Datorită iscusinței lor în aranja întâlniri secrete și în a comunica și transmite produse ilegale, mulți homosexuali musulmani excelaseră în industria *Hawala.* Harvath nu era deloc surprins că afla aceste lucruri despre Fahad.

– Ce-ați mai descoperit? întrebă el.

– Știi ce înseamnă acronimul PnP?

El clătină din cap.

– Înseamnă „party and play“[1] , cunoscut și sub de denumirea „sesiune chimică“ sau „chem“ mai pe scurt. Doi sau mai mulți oameni se întâlnesc și se droghează înainte să se angajeze în activități sexuale.

– Iar lui Fahad – operatorul nostru *Hawala* și importator de droguri cu jumătate de normă – îi place să petreacă și să se joace, remarcă Harvath.

---

[1] Petrecere și joacă (engl.) (n.tr.)

– Așa este, și cred că ai fi interesat să afli cu cine, răspunse Lavy, apoi trecu la următorul diapozitiv care arăta aceeași fotografie surprinsă de camera de supraveghere a hotelului Arabian Courtyard. Ține minte, acesta este restaurantul Silk Route unde, după spusele lui Fahad, se întâlnea cu Hanjour. Și-acum, zise ea, trecând la diapozitivul următor, privește.

Diapozitivul înfățișa trupul unui bărbat, gol de la gât în jos. Capul îi fusese scos din fotografie.

– Acesta este avatarul de pe Grindr al unui bărbat cu care comunica Fahad. Vezi numele ăsta de utilizator?

Harvath îl observă.

– 1234KPH. Khuram Pervez Hanjour? zise el. Cam lipsit de imaginație.

– Este, probabil, o alegere comodă și inteligentă în același timp. Viteza sunetului este de 1 234 kilometri pe oră.

Cu toate că Harvath știa prea bine că nu trebuia să îi subestimeze pe cei pe care îi vâna, puse totul pe seama comodității.

– Avem un trup fără cap cu inițialele omului nostru. Doar atât?

Levy clătină din cap.

– Stă lângă o fereastră.

– Cu draperiile trase.

– Haide să vorbim mai întâi despre fereastră. Uită-te la forma ei, cum se îngustează în partea superioară.

Harvath privi cu atenție, iar apoi Levy reveni la diapozitivul anterior cu fațada hotelului cu restaurant.

– Observi că toate ferestrele hotelului sunt realizate în stil arăbesc, ascuțite în partea superioară?

– Dacă nu sunt singurele ferestre ascuțite din Dubai, atunci vom avea nevoie de mai multe informații.

Levy reveni la fotografia care îl înfățișa pe bărbatul din cameră.

– Ai menționat că draperiile sunt trase, însă nu de tot. Uită-te peste umărul stâng al personajului, există o despărțitură.

Harvath se aplecă în față ca să vadă mai bine.

Levy folosi un indicator cu laser.

– Aici. În zona asta.

– Ești cam generoasă când spui „despărțitură".

– Nu pare cine știe ce până când nu mărești fotografia. Așa, spuse ea, trecând la următorul diapozitiv. Așa ne-am dat seama că fotografia a fost făcută în interiorul camerei hotelului Arabian Courtyard.

– La ce mă uit?

– Peste stradă de hotel se află muzeul Dubai. În curte se află un *dhow*[1] tradițional. Ceea ce vezi tu de la fereastra hotelului este vârful catargului.

Ea trecu la următorul și ultimul diapozitiv. Era un ecran împărțit care înfățișa fotografia mărită și pe cea în care se vedea corabia de peste drum. Nu exista nicio îndoială. Se potriveau.

– Se pare că, de fapt, KPH frecventează hotelul nu numai pentru restaurantul Silk Route.

– Conform mesajelor extrase din telefonul lui Fahad, se întâlneau în mod regulat ca să petreacă și să se joace.

– Înseamnă că informațiile din dosarele francezilor și ale britanicilor au fost corecte în ceea ce privește activitățile extracurriculare ale lui Hanjour, zise Harvath. Știm dacă apelează la protecție atunci când călătorește?

– Nu cred. Acest lucru nu este specificat în niciun dosar. Prin urmare, cred că nu.

Harvath fu de acord cu această afirmație. Chiar dacă Hanjour apela la un bodyguard, nu îl vedea târându-l după el atunci când se ocupa de droguri sau când participa la petrecerile între homosexuali. Mai mult, bodyguarzii costau mult.

---

[1] Ambarcațiune arabă cu velatură latină (n.red.)

Hanjour i se părea a fi un jucător suficient de important ca să justifice această alegere. Însă cu totul altceva era dacă avea asupra lui un mijloc de autoapărare.

– Știm dacă este înarmat?

Levy clătină din cap.

– Nu suntem siguri, însă Emiratele Arabe Unite au legi stricte împotriva armelor de foc. Un an de închisoare pentru fiecare glonț cu care ești prins asupra ta.

– Emiratele Arabe Unite au legi stricte și împotriva drogurilor, prin urmare, vom presupune că este înarmat, spuse Harvath. Dar experiență militară anterioară? A fost arestat sau a primit vreun mandat?

– Din câte cunoaștem noi, nu. În momentul de față, știi tot ce știm și noi despre Khuram Hanjour.

– Mai rămâne o singură problemă. Cum vom reuși să îl facem să cedeze?

– Când sunteți pregătit, avem ceea ce ne-ați cerut, interveni agentul Cowles.

Harvath se uită la Levy.

– Mai trebuie să văd ceva? Sau am terminat?

– Am terminat, răspunse ea și făcu semn să se aprindă lumina.

Harvath mușcă din sendviș și îi urmă pe Cowles și pe Levy în spatele clădirii, într-o baracă modelul Quonset, adiacentă. Era prevăzută cu o ușă de garaj basculantă. Cowles o deschise. Înăuntru se afla un BMW negru, Seria 7. Scoțând cheia cu telecomandă, el apăsă pe butonul care deschidea portbagajul.

Harvath se uită înăuntru și analiză conținutul. Tot ceea ce ceruse se afla înăuntru.

– Minunat, zise el, închizând portbagajul și vârând cheia cu telecomandă în buzunar. Casa e sigură?

Levy scoase o hartă și îi arătă locația acesteia, apoi îi indică adresa.

– Am introdus câteva adrese-momeală în sistemul GPS al mașinii. Una este cea a unei agenții de recrutare din Dubai, care se află la capătul celălalt al străzii.

– Dar serviciile secrete arabe? întrebă Harvath. Ce știu că punem la cale?

– Știu că cercetăm un suspect din Emirate pe care îl cheamă Khuram Hanjour, însă le-am precizat că are legătură cu un grup rusesc de crimă organizată.

– Și-au crezut?

– Pentru moment, da. Le-am trimis o mulțime de cereri ca să ne lase să cercetăm mai multe piste. Am cedat două ucrainence, prostituate de lux, din Dubai, care știm că lucrează pentru FSB[1] și care au fost trimise aici ca să îi seducă pe arabii cu influență. Ar trebui să fie suficient ca să îi țină ocupați și să ne dea nouă un răgaz în următoarele 24–48 de ore. Dacă va fi nevoie să îi mai ținem ocupați, avem cu ce.

– Se pare că suntem acoperiți.

– Ar mai fi ceva, zise Levy. Directorul adjunct vrea o echipă care să te supravegheze. Pentru orice eventualitate.

– În niciun caz. Nu vrem să-l speriem pe Hanjour. Dacă va mirosi ceva, se va face nevăzut.

– Înțeleg asta, dar există prea multe necunoscute. Nu știm dacă nu are o bandă de vagabonzi care îl urmează. Nu știm dacă nu cumva le-am stârnit curiozitatea arabilor în ceea ce-l privește, chiar dacă am încercat să nu atragem atenția. Nu știm dacă membrii Al Qaeda nu îl urmăresc ca să se asigure că nu o face altcineva. Nu știm prea multe, cu excepția faptului că el este singura noastră pistă și dacă dispare, *intrăm* cu toții în bucluc.

– Și dacă vom împânzi zona, răspunse Harvath, își va da seama. Asta contează.

---

[1] Federal Security Service – Serviciul Rus de Informații (abr.) (n.red.)

– N-o să împânzim zona. Vom fi foarte discreți, zise ea și ezită o clipă, încercând să aleagă cuvintele potrivite pentru a susține părerea Agenției. Nu te pot obliga. Mi s-a spus că asta este misiunea ta. Vrem doar să ne asigurăm că în timp ce îl urmărești pe Hanjour nu ești la rândul tău urmărit. Are vreo logică?

Avea logică, însă îi era greu să accepte. Prefera să acționeze singur sau, cel puțin, cu profesioniști pe care îi cunoștea. Ceea ce nu era cazul cu acești agenți CIA.

Știa că putea să îl prindă pe Hanjour și singur, însă dacă ceva nu mergea bine, vina cădea asupra lui. Multe puteau merge prost. Karachi era un exemplu grăitor. Fusese o reușită, dar asta doar pentru că fuseseră implicate și alte persoane. Regula numărul unu dacă intrai într-un schimb de focuri era să ai o armă, de preferat două, și toți prietenii tăi să fie înarmați. Harvath nu știa în ce se băga, însă știa că nu voia să fie luat prin surprindere din nou.

Nu era o decizie ușoară. Spera totuși să fie una corectă.

– În regulă, fu el de acord. Haide să discutăm cum vom proceda, inclusiv varianta în care ceva merge prost.

CAPITOLUL 13

AL DOILEA DEPARTAMENT, BEIJING

Colonelul Shi intui cine se afla la ușa lui înainte să audă bătaia. De obicei, fumul de țigară al generalului Yi Ming Wu se simțea primul.

– Intrați, îl invită Shi.

Wu deschise ușa și păși înăuntru. Era un bărbat masiv, de vreo șaizeci de ani, cu fața rotundă, degetele îngălbenite de nicotină și un „colac" în jurul taliei care continua să se umfle. Așezându-se pe scaunul îngust din fața biroului lui Shi, el își scoase pachetul de țigări și îi oferi și lui una. Colonelul clătină din cap.

Generalul și-o așeză între buze și o aprinse cu mucul celeilalte țigări. După ce trase un fum lung, el strivi cealaltă țigară în scrumieră. Shi rămase lângă colțul biroului.

– Ar trebui să te reapuci de fumat, zise el. Te va ajuta să gândești mai bine.

Shi alerga de cinci ori pe săptămână și era mai sănătos ca niciodată. Oricât de mult îl respecta pe general și modul lui de a conduce cel de-al Doilea Departament, era ultima persoană în măsură să dea sfaturi despre sănătate.

Shi așteptase câteva ore ca șeful lui să se întoarcă de la întâlnire și era nerăbdător ca el să treacă la subiect.

– Cum a mers?

Generalul dădu afară pe nas fumul care se ridică în spirală către plăcile îngălbenite ale tavanului de deasupra biroului.

– Nu prea bine.

Colonelul se așteptase la asta.

– *Nu prea bine*, în ce sens?

– Secretarul general este în continuare supărat că ți-ai pierdut unul dintre intermediari.

Shi clătină din cap.

– Dumneavoastră i-ați explicat, desigur, că nu *eu* l-am pierdut pe somalez.

Wu ridică din umeri. *Semantică*.

– Este misiunea ta. Tu răspunzi.

– Fie. Eu *răspund*. Eu răspund pentru studenții arabi de la inginerie și pentru complicii somalezi cu care formează o echipă. Care a fost decizia Comitetului Permanent?

– Au discutat multe aspecte. Anticipând căderea Americii și crizele economice mondiale, China a început să își asigure în secret depozite de alimente, combustibil și medicamente.

– Însă nu atât de „în secret" și depozitul de aur, adăugă Shi.

Generalul înlătură această grijă cu un gest al mâinii.

– Prețul aurului crește și scade. Toată lumea îl cumpără. Peste tot lumea este îndatorată și nimeni nu mai are încredere în bancnote. Unele țări au început să își repatrieze aurul păstrat în seifurile unor terțe țări din străinătate, deoarece vor să îl aibă cât mai aproape de casă. Faptul că noi cumpărăm aur nu este un lucru chiar atât de neobișnuit.

China cumpăra prea mult, prea repede, era de părere Shi. Își exprimase această îngrijorare, însă nu fusese ascultat. În acel moment, nu mai avea nicio importanță.

– Și ce au hotărât?

– Știi, sunt câțiva care cred că tu ai instrumentat toată această afacere.

– *Eu?!* exclamă colonelul, indignat. E ridicol.

– Sincronizarea este perfectă, nu crezi?

– Sugerați că am vrut să-mi dispară un om și să pun în pericol operațiunea și securitatea națiunii noastre?

– Nu, răspunse Wu, dar te cunosc. Eu îți spun doar ce cred *ei*. Ei au vrut ca atacul să aibă loc de Anul Nou Chinezesc. Tu ai propus să fie în septembrie. Brusc, s-au văzut obligați să îți accepte propunerea. Tu nu ai fi suspicios?

– Sunt plătit ca să fiu suspicios, zise Shi. Ei sunt plătiți ca să fie politicieni.

– Dar ei dețin autoritatea și au hotărât.

– Așadar, lansăm atacul acum?

– Nu, răspunse generalul.

– *Nu?* Nu înțeleg care este miza? Am pierdut legătura cu un membru al celulei. Trebuie să presupunem că a fost deconspirat și că americanii storc și ultima informație de la el.

– Niciuna nu va duce la noi.

Shi își aruncă mâinile în aer, neîncrezător.

– Toate cele șase celule se antrenează împreună. Știu cum să lanseze un atac.

Wu dădu aprobator din cap.

– Cunosc metodele, dar nu și mijloacele.

– Cu informațiile obținute de la un singur membru al celulei, un anchetator priceput știe cum să creeze o imagine generală.

– În linii mari, clarifică Wu, oricine poate crea o imagine generală. Însă fără detalii, americanii nu au nimic.

– Vor avea suficient. De aceea trebuie să atacăm. Dacă n-o facem acum, vom rata ocazia. Și dacă americanii își vor da seama ce se întâmplă, vor avea un motiv să ne atace. Trebuie să facem *noi* prima mutare.

Wu trase cu poftă din țigară și, după ce eliberă rotocoale de fum, adăugă:

– Comitetul Permanent este de acord.

Shi făcu ochii mari și rămase cu gura căscată. Era uluit.

– Nu înțeleg. Sunt de acord, dar *nu* vor să lanseze atacul? N-are nicio logică.

– Am sugerat o altă variantă?

– *O altă variantă?* Care variantă? Nu există o altă variantă. Ori atacăm, ori suntem atacați.

– Vor să fie absolut siguri că membrul celulei care a dispărut a fost compromis, înainte să fie de acord cu lansarea atacului.

Shi clătină din cap. *Politicienii.*

– A ratat patru ferestre de comunicare. Nu și-a accesat căsuța de e-mail și nu răspunde la telefon. N-avem de unde să știm ce s-a întâmplat cu el. Trebuie să presupunem că...

– Membrii Comitetului Permanent vrea să-l trimitem pe Cheng, îl întrerupse generalul.

Shi făcu din nou ochii mari.

– De unde știe Comitetul Permanent al Politburo despre Cheng?

– De la secretarul general. Îi place să spună în secret despre Cheng că este James Bond al Chinei.

– Nu-i niciun James Bond, replică Shi furios, iar secretarul general *nici* n-ar trebui să vorbească despre el – în secret sau altfel.

– Sunt de acord cu tine, dar acum fapta-i consumată. Secretarul general și CPP vor să-l folosim pe Cheng.

– Chiar și după tot ce s-a întâmplat?

– Nu mai fi atât de melodramatic, insistă Wu. Habar n-au ce s-a întâmplat. În ceea ce-i privește, a fost doar un accident.

– Însă noi doi știm cum stau lucrurile. Știm că un oficial al Partidului Comunist a șantajat-o pe soția lui Cheng ca să se culce cu el, iar Cheng l-a omorât când a aflat. A făcut să pară un accident.

– Ți-a mărturisit vreodată asta?

– Nu, răspunse Shi. Însă, când i-am spus-o direct, nu a negat.

– Nu ar trebui să punem întrebări al căror răspuns nu vrem să-l aflăm.

– Oricum, nu este pregătit să intre în joc.

– Avem un alt agent care să fie atât de familiarizat cu America și care să aibă o acoperire atât de bine susținută? întrebă Wu.

Era o întrebare retorică. Shi dădu totuși un răspuns

– Avem mai mulți.

Generalul îl privi și zâmbi.

– Niciunul nu este la fel de bun întocmai lui Cheng. El va obține informațiile de care avem nevoie și va face ceea ce trebuie făcut. Că veni vorba: zise el scoțând o bucată de hârtie din buzunar și întinzându-i-o subordonatului său peste birou.

De îndată ce Shi începu să o citească, el clătină din cap.

– Imposibil. În niciun caz.

Wu anticipase această reacție. Ordinele erau ordine. Continuă:

– Dintre cei nouă membri ai Comitetului Permanent al Politburo, cinci au un copil sau un nepot care urmează în prezent o școală din Statele Unite. Toți s-ar întoarce acasă de Anul Nou Chinezesc.

– Prințișorii, zise Shi cu dispreț, referindu-se la termenul peiorativ folosit pentru progeniturile conducătorilor influenți ai Partidului Comunist.

Wu îi ignoră sarcasmul.

– Sunt dispuși să îi sacrifice pe alți diplomați chinezi și alte VIP-uri care se află pe teritoriul Statelor Unite. Când vine vorba de copiii lor însă, e cu totul altceva. Dacă agentul Cheng va confirma că „Dragonul de zăpadă“ a fost compromis, poți

lansa atacul, dar numai după ce numele de pe listă vor fi în siguranță.

– Definiți *siguranță*.

Generalul ezită o clipă înainte să răspundă.

– Rudele lor vor ca odraslele să se întoarcă de îndată acasă. Evident că nu putem face asta.

– *Evident*, confirmă Shi. Americanii își vor da seama că se pregătește ceva. Cum ar trebui să-i adunăm pe toți cinci când...

Wu avea răspunsul pregătit.

– Americanii îi supraveghează cu intermitențe. FBI-ul nu dispune de suficient personal ca să îi supravegheze 24/7. Credem că în cercul lor social există informatori și că aparatura lor electronică este monitorizată. Niciunul dintre aceste aspecte însă nu îl vor împiedica pe Cheng să ajungă la ei.

– Stați puțin. Vor ca și Cheng să fie implicat în această operațiune?

– Nimic nu este mai important pentru ei decât siguranța copiilor lor, răspunse Wu. Îl vor pe cel mai bun, adică pe Cheng.

Shi și soția lui nu puteau avea copii. Ținându-se cont de faptul că muncea foarte mult, el considerase acest aspect ca pe o binecuvântare. Chiar și așa, înțelegea impulsul omenesc de a-și proteja copiii. Era una dintre trăsăturile omenești pe care el le aprecia la politicienii Chinei, cu toate că mult prea mulți își răsfățau progeniturile, în timp ce, în public, preamăreau revoluția lui Mao și gloriile comunismului.

– Presupunând că Cheng îi va putea localiza pe toți... începu Shi.

– *Odată* ce Cheng îi va localiza pe toți, îl corectă Wu.

– Fie, *odată* ce Cheng îi va localiza pe toți, și pe urmă? Programul sosiilor nu mai există.

Generalul trase încet din țigară. Era bine știut că americanii urmăreau vizele tuturor cetățenilor chinezi care intrau în

Statele Unite, în special ale celor care aveau legătură cu demnitarii Partidului Comunist Chinez. Deoarece Statele Unite urmăreau aceste vize, China inițiase programul sosiilor.

MSS (Ministerul Securității de Stat) înscrisese la fiecare universitate la care studia un „prințișor“, un cetățean chinez care îi semăna destul de bine. Atunci când „prințișorii“ erau chemați pentru acțiuni disciplinare sau pentru orice alt motiv despre care China nu voia ca Statele Unite să afle, „prințișorul“ împrumuta actele de călătorie ale sosiei sale, în timp ce aceasta îi ținea locul la școală până când se întorcea „prințișorul“. Adoptarea de către Serviciul American pentru Controlul Imigrației și al Normelor Vamale a dispozitivelor biometrice sofisticate făcuse ca programul sosiilor să devină inutil.

Dacă cei cinci „prințișori“ încercau să părăsească țara în același avion sau, chiar în cinci avioane diferite, Statele Unite nu numai că aveau să afle, dar vor începe să facă legăturile și să pună întrebări. China nu putea risca. Experții celui de-al Doilea Departament trebuiau să găsească o altă soluție.

După câteva clipe de gândire, Wu spuse:

– Dar Medusa?

Medusa era numele de cod al unui intermediar pe care APE îl ținea în sud-estul Statelor Unite.

Shi se gândi la asta.

– Ne vom folosi de el ca să îi scoatem din țară și să îi ducem la plantație?

Plantația era departamentul de spionaj al Chinei amplasat în Havana.

Wu încuviință din cap.

– Am putea aranja să îi aștepte un avion acolo.

Era un plan interesant, cu excepția unui singur lucru.

– Medusa ne-a dezamăgit în trecut. Dacă se întâmplă ceva, membrii CPP și secretarul general vor da vina pe noi.

– Tocmai de aceea avem nevoie de Cheng. El nu ne va dezamăgi. Va face în așa fel, încât nimic să nu meargă greșit.

Shi nu era la fel de încrezător. Nu se punea doar problema dacă agentul Cheng își va putea îndeplini sarcina; dacă americanii puseseră, într-adevăr, mâna pe somalezul dispărut și dacă reușiseră să scoată informații de la el, atunci aveau un avans de două zile față de ei.

Însărcinarea lui Cheng cu ambele operațiuni era o exagerare, deoarece, în cele din urmă, Shi avea să fie tras la răspundere în cazul în care Cheng eșua. El se uită la șeful lui și spuse:

– Aveți mare încredere într-un singur om.

– Nu, răspunse generalul. Am încredere în doi oameni – în tine *și* în Cheng.

– Dacă misiunea asta va eșua, iar CPP va afla ce știm noi despre Cheng, dumneavoastră și cu mine vom fi terminați.

– Atunci, ar fi mai bine să te asiguri că nu va fi un eșec și că îți vei îndeplini misiunea înainte ca americanii să își dea seama ce se întâmplă.

CAPITOLUL 14

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Era trecut de ora cinci, iar cartierul prăfuit Bur Dubai era încă înțesat de turiști. Oamenii de afaceri plecaseră acasă sau ieșiseră la un pahar. Șoferii de taxi, imuni la arșiță, conduceau cu geamurile lăsate, luându-și și lăsându-și clienții în fața magazinelor împodobite cu inscripții arabice viu colorate. Haine, bijuterii și aparate electronice erau expuse alături de covorașe de rugăciune, narghilele și piese antice de mobilier, pentru a atrage atenția cumpărătorilor. Mirosul golfului se combina cu aromele care ieșeau din restaurante și erau purtate de adierea vântului pe străzile cartierului.

Unul dintre primele lucruri pe care Harvath le observase la Bur Dubai era acela că nu exista o conștiință a securității ca în alte părți ale orașului. Nu fuseseră instalate camere de supraveghere pe fiecare clădire și la fiecare colț de stradă. Se bucura. I-ar fi îngreunat munca.

Își făcuse tot felul de scenarii despre cum să pună mâna pe Khuram Hanjour. Cum ar fi o invitație de la Fahad? Oare i-ar da curs? Ar fi de acord într-un timp atât de scurt? Din câte observase Harvath de-a lungul carierei lui, în special de-a lungul timpului petrecut în serviciile secrete, oamenii care adoptau un comportament riscant erau extrem de impulsivi. Riscând, aveau parte de adrenalină și, astfel, încercau mereu să facă mai

bine decât data trecută. Era ușor să ghicești că dacă se afla în oraș, Hanjour va lăsa totul deoparte ca să petreacă și să se joace cu Fahad.

Luând în considerare contul pe care Fahad îl avea pe Grindr, precum și întrebările pe care i le adresaseră colegii lui Levy în închisoare, Fahad și Hanjour nu mai vorbiseră de mai bine de o săptămână. Harvath nu trebuia decât să întindă capcana.

El și cu Levy analizaseră cu atenție mesajele pe care cei doi bărbați și le trimiseseră. După o scurtă discuție, Levy compuse o invitație scurtă, dar ispititoare. Nu mai trebuiau decât să aștepte. Orele începură să se scurgă.

Hotărâseră să aștepte să ajungă în Dubai, să verifice casa sigură și să se cazeze la Arabian Courtyard, înainte să încerce să ia legătura cu Hanjour. Dacă el era nerăbdător să se întâlnească, iar ei se aflau pe drum înspre Abu Dhabi, riscau să rateze ocazia. Existau șanse mari ca dacă Hanjour voia să se joace, iar Fahad se afla la câteva ore depărtare, acesta să caute pe Grindr și să găsească pe altcineva.

În ciuda acestei posibilități, exista ceva în legătură cu modul în care comunicau, și asta sugera că Hanjour, în vârstă de cincizeci și șapte de ani, avea o afinitate pentru Fahad, în vârstă de douăzeci și șase de ani. Harvath presupuse că era o situație asemănătoare cu cea în care bărbații heterosexuali mai în vârstă își satisfăceau pofta inimii întâlnindu-se cu femei care aveau pe jumătate vârsta lor. Nu putea fi sigur, însă spera că, dacă exista ceva, puteau folosi acel ceva în avantajul lor.

Când telefonul clonat scoase un sunet, Harvath și cu Levy se opriră din ceea ce făceau și citiră mesajul. Hanjour voia să se întâlnească. „SR@1800“, tastase el.

– Silk Route la 18.00? întrebă Levy.

Harvath dădu aprobator din cap.

– Ora 6 p.m. la Silk Route.

Începea distracția. Hanjou mușcase momeala. Abia în acele momente începea adevăratul joc. Cea mai mare problemă în Bur Dubai, pe lângă trafic, era și faptul că găseai cu greu loc de parcare. Hotelul Arabian Courtyard oferea serviciu cu valet, însă Harvath nici nu avea de gând să se bazeze în această operațiune pe rapiditatea valeților de a-i aduce mașina.

Faptul că puteau sacrifica pe cineva din echipa lor să aștepte într-un vehicul era un mare avantaj. Harvath își dădu încă o dată seama câte avantaje existau atunci când nu acționai de unul singur. Levy și resursele ei erau extrem de valoroase.

Pe lângă aspectul că lăsase un om să aștepte în BMW, ea mai plasase doi agenți în afara hotelului, pe strada Al Fahidi, care să îl supravegheze pe Hanjour. Odată ce îl vedeau, sarcina lor era să-și dea seama dacă era sau nu singur. Levy mai plasă un cuplu în restaurant, care să ia o cină liniștită la o masă de unde putea vedea pe oricine intra și ieșea.

Nu era scenariul discret pe care și-l imaginase Harvath, însă era cel mai potrivit, iar Levy își cunoștea foarte bine meseria.

Cea mai mare provocare a lor era unde și cum să îl înșface pe Hanjour. Bur Dubai semăna mult cu Cartierul Francez din New Orleans, dar cu o populație de trei ori mai numeroasă. Era greu să oprească mașina, să-l vâre în portbagaj și să plece fără să nu observe cineva. Chiar dacă i-ar fi furișat un drog ca Rohypnol, ar fi fost destul de greu să-l scoată din restaurant și să-l târască prin hotel fără să nu atragă atenția.

Trebuia ca Hanjour să facă treaba în locul lor. Trebuia ca el să vină la ei. Lui Harvath îi veni o idee.

Când i-o spuse și lui Levy, primul lucru pe care îl zise aceasta fu:

– Care-i planul B?

Nu era tocmai încrezătoare.

Însă, când Harvath îi explică metoda prin care ar putea funcționa, Levy ajunse să fie de aceeași părere cu el. Asta nu însemna că nu aveau nevoie de un plan B. Harvath și cu Levy întocmiseră un astfel de plan, precum și un plan C, D și E. Dacă toate vor eșua, vor trece la planul F – termenul generic pentru „La naiba, acționăm acum". Uneori, indiferent cât de mult încercai să anticipezi și să plănuiești acțiunile, lucrurile o luau razna. Și când se întâmpla una ca asta, de obicei, lucrurile se precipitau foarte repede. În acel moment, te bazai pe pregătirea pe care o aveai și făceai tot posibilul să securizezi obiectivul. De multe ori lucrurile degenerau. Foarte mult. Harvath spera că nu va fi cazul și de această dată.

La ora șase fără șapte minute, primi un telefon prin care fu anunțat că un bărbat care corespundea descrierii lui Khuram Hanjour tocmai oprise mașina în fața hotelului. Dăduse cheile unui valet ca să îi parcheze Mercedesul alb și intrase înăuntru. Nu era însoțit de nimeni.

În timp ce agentul îi descria îmbrăcămintea, Anne Levy le spuse celorlalți membri ai echipei, în special cuplului care se afla în restaurant, că ținta sosise.

Apoi ea se întoarse către Harvath și îl întrebă:

– Și-acum?

– Acum așteptăm, răspunse el.

Hotelul Arabian Courtyard era construit în jurul unui atriu splendid, prevăzut cu lifturi din sticlă pe care le puteai urmări urcând. Acest lucru îi permise lui Cowles, care stătea în holul de la parter, să îl urmărească pe Hanjour cum traversează foaierul din marmură, pătrunde într-unul dintre lifturi și urcă la etajul unde se afla Silk Route. După ce comunică mișcările țintei, el se relaxă, prefăcându-se că savurează o cafea în

timp ce continua să supravegheze foaierul și ușa principală în caz că niște musafiri nepoftiți și-ar fi făcut apariția.

– L-am reperat, zise femeia-agent CIA în casca ei Bluetooth când Hanjour intră în restaurant.

Ea îl văzu vorbind cu amfitrioana, după care fu condus la o masă lângă fereastră. Hanjour era un bărbat cu început de chelie, de statură medie și o construcție zveltă. Barba lui îngrijită era vopsită în negru, iar la ochi purta o pereche de ochelari moderni, fără rame. Își asortase pantalonii kaki cu o cămașă elegantă din mătase albă, fără mâneci, și cu o pereche de mocasini din piele moale. Pe mâna dreaptă purta un Rolex mare din aur, iar pe degetul mic de la mâna stângă, un inel din aur cu sigiliu. Nu mai purta alte bijuterii, iar în mâini nu avea nimic la vedere.

Comandă un gin tonic, apoi își plimbă privirea prin încăpere în timp ce îl aștepta pe partenerul lui să sosească. Cei doi agenți CIA, care formau tânărul cuplu, îl urmăreau cu coada ochiului, prefăcându-se în același timp a fi absorbiți unul de celălalt. Ultimul lucru pe care și-l doreau era ca el să-și dea seama că era urmărit.

Când ceasul telefonului său indică ora șase și două minute, Harvath îi trimise lui Hanjour un mesaj care conținea o imagine. Aceasta înfățișa o pernă pe un pat răvășit. De pernă erau rezemate două pungi mici din plastic. Una era plină cu ceea ce părea a fi metamfetamine, iar cealaltă, cu ceea ce părea a fi marijuana sintetică. În imagine se mai puteau observa o cutie cu prezervative și un trandafir roșu. Singurul text care însoțea imaginea era numărul camerei, 501.

Hanjour își extrase încet telefonul din buzunar și citi mesajul. Scoțându-și portmoneul, lăsă câțiva bani chelneriței și se îndreptă către amfitrioană. Îi spuse ceva, iar ea zâmbi în timp ce el îi dădu un bacșiș. Apoi el ieși din restaurant.

Femeia-agent CIA o sună pe Levy.

– Tocmai a plecat.

Levy îl atenționă pe Cowles, care se afla în foaier, și îi zise să supravegheze lifturile. Ducându-și ceașca de cafea la gură, Cowles își îndreptă atenția către lifturi și începu să dea un raport detaliat despre ceea ce vedea, încheind cu:

– Liftul se oprește la etajul cinci. Coboară. Se îndreaptă în direcția voastră.

Levy îl privi pe Harvath și spuse:

– Vine.

Ușa fusese descuiată cu ajutorul unui briceag. Când va intra, Hanjour va traversa micul hol și va trece pe lângă baia întunecată care se afla în partea dreaptă. Veiozele de pe noptiere erau deja aprinse, însă fuseseră acoperite cu o bucată de material roșu, pentru a diminua lumina și a crea atmosferă. Fusese arsă o cantitate mică de tămâie, astfel încât să pară că, poate, Fahad încerca să ascundă faptul că începuse deja petrecerea, iar el era pregătit să treacă direct la joacă. Cearșaful fusese tras și aruncat pe jos, la picioarele patului. Radioul se auzea în surdină.

Lumină difuză, puțină tămâie, cearșafurile aruncate lângă pat și muzică. Totul fusese aranjat pentru a-l induce în eroare pe Hanjour; pentru a-i inocula ceea ce voia el să vadă.

Nu mai trebuia decât să intre pe ușă, lucru pe care îl și făcu.

CAPITOLUL 15

Khuram Hanjour împinse ușor ușa și se furișă în camera 501. Zări în fața lui cearșaful căzut pe jos. Se întoarse și încuie ușa în urma lui.

În timp ce se descălța și își desfăcea nasturii de la cămașă, el rostea în șoaptă cuvinte în arabă. Lăsă să-i cadă cămașa pe jos și începu să-și desfacă nasturii de la pantaloni, când intră în dormitor și o văzu pe Anne Levy acolo. Avea în mână un Elite Dark SIG Sauer P226, aceeași armă cu amortizor pe care o purta asupra ei poliția călare din Texas și membrii trupelor SEAL. O ținea îndreptată înspre el.

Hanjour se învârti pe loc, ca și când ar fi vrut să fugă, însă dădu cu ochii de Harvath, care ieșise din baia întunecată și ținea o armă îndreptată către el. Aceasta însă părea diferită, ca și când ar fi fost dintr-un film științifico-fantastic. Țeava era dreptunghiulară, prevăzută cu o lumină albă, puternică și două lasere integrate.

Înainte ca Hanjour să apuce să-și dea seama că se uita la un pistol cu electroșocuri Taser de ultimă generație, Harvath apăsă pe trăgaci. Arma emise un șoc electric care îi imobiliză mușchii lui Hanjour. Corpul îi înțepeni complet, iar când căzu, acesta scoase un țipăt. De îndată ce nimeri podeaua, Harvath se aruncă asupra lui.

– Plecăm de-aici în nouăzeci de secunde, spuse el, imobilizându-i încheieturile și gleznele cu cătușe din plastic.

După ce îi acoperi gura prizonierului cu o fâșie de bandă adezivă, Levy se ridică în picioare și le ordonă celorlalți membri ai echipei să treacă la etapa următoare.

Imediat ce Harvath îl imobiliză pe Hanjour, Levy scoase din dulap o valiză mare, cu o latură tare. Aceasta era prevăzută cu găuri pentru aer, făcute în locuri strategice și acoperite cu o plasă subțire, vopsită în aceeași culoare ca și valiza. Roțile solide puteau susține o încărcătură de 136 de kilograme, cu mult peste greutatea lui Hanjour. Întorcând-o cu piciorul pe o parte, Levy desfăcu încuietorile și o deschise.

Efectele unui pistol cu electroșocuri erau de scurtă durată. Odată subiectul doborât, trebuia să acționezi repede, iar Harvath se conformă întocmai. De îndată ce Levy deschise valiza, Hanjour știu ce îl aștepta și începu să se zvârcolească asemenea unui pește pe uscat.

Se estima că undeva între cinci și șapte procente din populația globului suferea de o formă severă de claustrofobie. În dosarele lor, atât francezii, cât și britanicii notaseră nu numai înclinațiile sexuale ale lui Hanjour, ci și faptul că era posibil să sufere de claustrofobie. Reacția lui la vederea valizei fusese confirmarea de care avea nevoie Harvath.

Cu mâinile-i puternice, îl apucă pe Hanjour de ceafă și îl strânse până când bărbatul încetă să se mai zbată.

Îi făcu un semn cu capul lui Levy, se ridică în picioare, apoi se aplecară și îl apucară pe Hanjour cu intenția de a-l vârî în valiză. Acesta începu pe loc să se împotrivească – încercă să se elibereze, se zvârcoli și scoase țipete care erau înăbușite de banda adezivă. Harvath îi făcu semn lui Levy să îl pună jos.

El se apropie la câțiva centimetri de fața lui Hanjour și îi spuse:

– Dacă te împotrivești, dacă mai scoți un sunet, voi umple valiza asta cu pietre, voi face o gaură într-un colț și o să te arunc în golful Dubai. M-ai înțeles?

Hanjour își mută privirea de la Harvath la valiză, apoi înapoi la Harvath. Începu să scuture violent din cap.

– Khuram, șuieră Harvath. Nu negociem. Vei intra în valiză și, crede-mă, în momentul ăsta, există lucruri mai importante de care să îți faci griji. Și-acum, ori de bunăvoie, ori cu forța. Tu alegi.

Hanjour continuă să scuture violent din cap.

Harvath îi întinse lui Levy pistolul cu electroșocuri și apucă banda adezivă. Când începu să desfacă o bucată de pe rolă, el îi făcu semn din cap acesteia să îi mai aplice o șarjă.

Ea se conformă, trupul lui Hanjour înțepeni din nou, iar el lăsă să-i scape un țipăt înăbușit. După ce trupul acestuia își mai pierdu din rigiditate, Harvath îi aduse genunchii la piept, îl ridică în fund și se apucă să îl înfășoare cu banda adezivă.

Aproape imediat, Hanjour începu să se împotrivească. Harvath fu nevoit să se miște repede. Nu știa dacă cineva din hotel auzise țipătul lui când primise electroșocul și dacă chemase oamenii de pază. Trebuiau să părăsească hotelul cât mai repede cu putință.

Cu ajutorul lui Levy, reușiră să îi așeze mâinile pe piept și să îl lege ca pe o mumie în poziție fetală. Cu toate că de astă dată acesta fu mai greu de ridicat de jos, ei reușiră să îl așeze pe o parte în valiză. Hanjour se izbea cu violență de marginile acesteia, însă situația avea să se schimbe odată ce capacul era lăsat, imobilizându-i astfel umărul.

Înainte să lase capacul, Harvath îi aduse încă o dată aminte ce se va întâmpla cu el dacă nu coopera.

– Dacă faci o mișcare sau scoți un sunet, o să te trezești pe fundul golfului Dubai. M-ai înțeles?

Hanjour nu răspunse. Nici nu trebuia. Faptul că nu se mai zvârcolea era un răspuns suficient de bun.

În timp ce Harvath lăsă capacul și îl încuie, Levy șterse repede amprentele din cameră. Vârî pantofii și cămașa lui Hanjour în geantă și îi anunță pe ceilalți membri ai echipei că se puneau în mișcare. Odată ce agentul de pe casa scării le confirmă că holul era pustiu, aceștia ieșiră din cameră.

Harvath trăgea valiza pe covorul viu colorat de pe hol. Se îndreptară către coridorul de serviciu, unde, lângă liftul pentru mărfuri, îi aștepta unul dintre oamenii lui Levy. După ce se asigurară că nu era nimeni jos și că BMW-ul îi aștepta la platforma de încărcare, ei urcară în lift și apăsară butonul pentru parter.

Odată ajunși jos, fură întâmpinați de Cowles. El îl ajută pe Harvath să scoată valiza pe ușa de serviciu, să o coboare pe rampă și să o încarce în portbagajul BMW-ului care îi aștepta. Harvath se așeză pe scaunul din dreapta, Levy, în spatele lui, iar Cowles, în spatele șoferului.

Se îndepărtară repede de platforma de încărcare, o luară pe o străduță și se pierdură în noaptea întunecoasă care învăluia Bur Dubai.

CAPITOLUL 16

COREEA DE NORD

În timpul celor cinci ore de mers cu mașina, membrii echipei care luau parte la Operațiunea „Gold Dust" încercară să doarmă, însă nu reușiră decât pe reprize. Infrastructura din Coreea de Nord era îngrozitoare. De îndată ce ațipeau, roata camionului lovea o rădăcină sau nimerea vreo groapă gigantică, trezindu-i de-a binelea.

Când ajunseră la destinație, care nu era decât o bornă kilometrică și un indicator pentru următorul sat care se afla la mai bine de 100 de kilometri depărtare, aceștia coborâră din camion. În timp ce Billy Tang discuta cu Hyun Su detaliile legate de recuperarea echipei SEAL, membrii acesteia se împrăștiară și se așezară în poziții de tragere.

Odată conversația încheiată, Billy își luă rămas-bun de la Hyun Su și se alătură echipei SEAL. Fordyce analiză poziția lor pe hartă și o compară cu coordonatele GPS-ului. Deoarece trebuiau să acopere o suprafață mare și se lăsase întunericul, el era nerăbdător să se pună în mișcare.

Membrii SEAL așteptară până când camionul în care se afla Hyun Su se îndepărtă, iar huruitul motorului nu se mai auzi. Apoi mai așteptară o vreme.

Lăsară bezna nopții din Coreea de Nord să îi învăluie în timp ce ei încercau să se familiarizeze cu fiecare sunet pe care

îl auzeau. Într-un final, Fordyce le făcu semn oamenilor lui să se pună în mișcare.

Traseul lor trecea pe la poalele unor dealuri abrupte și împădurite și prin spatele unui șir de munți adăpostind obiectivul lor – o vale îngustă care putea fi observată doar parțial din satelit. Până la răsărit trebuiau să-și găsească o ascunzătoare și să rămână acolo toată ziua, ca să adune cât mai multe informații cu putință înainte să se întoarcă la locul de întâlnire de unde trebuia să îi recupereze Hyun Sun și să îi transporte înapoi pe coastă. Ajunși acolo, urmau să fie preluați de minisubmarin și duși înapoi pe *USS Texas*, unde să întocmească un raport complet pe care să îl transmită în siguranță în Statele Unite.

Solul pădurii era acoperit cu un covor de ace subțiri de pin care îi aducea puțin aminte lui Fordyce de Pennsylvania. Dacă ar fi fost însoțit de labradorul lui, Baley, și-ar fi putut imagina că ieșise noaptea la vânătoare. Asta până când unghiul pantei începu să se modifice.

Cu toate că membrii echipei aveau o condiție fizică excelentă, panta abruptă și echipamentul de patruzeci de kilograme pe care îl căra fiecare în spate îngreunau urcușul.

Beau apă din ranițe prin furtunuri trase prin curelele acestora și își țineau armele cu amortizoare pregătite. Fordyce, Johnson și Tucker erau înarmați cu carabine H&K 417, în timp ce Tang avea la el o carabină M4 cu FN, pe care o ascunsese cu ei în spatele camionetei.

Locul de pătrundere fusese ales nu pentru că le-ar fi oferit cea mai bună priveliște, ci pentru că era cel mai dificil și, sperau ei, cel mai puțin supravegheat loc de pătrundere în vale.

În timp ce verifică încă o dată poziția lor cu ajutorul GPS-ului, Fordyce derulă pentru a mia oară în minte misiunea lor.

Conform informațiilor care intraseră în posesia CIA-ului, China pregătea trupe terestre de partea cealaltă a muntelui, în regiunea rurală din Coreea de Nord. Nu erau descrise ca fiind trupe de invazie, ci mai degrabă niște trupe de urmărire care ar fi trebuit să intervină după ce ar fi avut loc atacul important asupra Statelor Unite. Nimeni însă nu părea să cunoască de ce natură urma să fie atacul. Fordyce și echipa lui nu știau decât că scopul acestuia era să radă de pe suprafața pământului 90% din populația Statelor Unite.

Folosirea termenului „rural" în instructajul pentru desfășurarea misiunii îi făcuse pe membrii SEAL să clatine din cap. Cea mai mare suprafață a Coreei de Nord era *rurală*. Cu excepția câtorva orășele, întreaga țară ducea lipsă de utilități moderne. Republica Populară Democrată Coreeană era o altă dovadă a eșecului comunismului. Întreaga națiune era o groapă oribilă de sărăcie și suferință omenească.

În RPDC, foametea și malnutriția erau la ele acasă. Cadavrele care erau pescuite din apele râurilor după inundații și băieții care fuseseră suficient de norocoși să scape cu viață arătau faptul că adolescenții erau în medie cu 13 centimetri mai scunzi și cântăreau mai puțin cu 11 kilograme decât adolescenții din Coreea de Sud. Se estimase că retardul mintal cauzat de lipsa de alimentație în timpul copilăriei făcuse ca un sfert din populația masculină din RPDC să fie inaptă pentru serviciul militar. Chiar și în orașe mari ca Phenian, Kaesong și Chongjin, nord-coreenii mureau de foame.

Dacă oamenii „liberi" mureau de foame, „dușmanii statului" aveau parte de un tratament și mai aspru. Poveștile despre cruzimea pe care Coreea de Nord o arăta față de prizonieri erau pline de violență.

Sute de mii de prizonieri lâncezeau în lagăre ascunse peste tot în țară – mulți ajungeau acolo fără a fi acuzați sau judecați.

Ca parte dintr-un sistem de pedeapsă colectivă, cunoscută sub denumirea „vină prin asociere“, rudele, copiii, precum și familiile erau și ele întemnițate. Ca să „curețe arborele genealogic“ de rele, conducerea RPDC urmărea trei generații ale familiei nelegiuitului.

Prizonierele erau forțate în mod obișnuit să își sape propriile morminte înainte să fie violate cu brutalitate de paznici, și chiar și de oficialii care veneau în vizită. Femeile erau omorâte în bătaie cu ciocane sau cu bâte, apoi trupurile lor erau aruncate în gropi și acoperite cu pământ pentru a ascunde crima.

Pe lângă viol și omor, prizonierii erau supuși în mod repetat bătăilor, înfometării și altor acte inimaginabile de tortură. Lui Fordyce i se întoarse stomacul pe dos și știa că și ceilalți membri ai echipei lui avură aceeași reacție. Fiecare misiune necesita moderație și stăpânire de sine, în special aceasta. Era de la sine înțeles ce ar fi pățit patru americani înarmați până în dinți dacă ar fi fost prinși de către nord-coreeni.

Propaganda împotriva Statelor Unite ar fi explodat, iar Fordyce știa prea bine că el și cu oamenii lui ar fi fost supuși unei torturi la care niciun prizonier de război nu mai fusese supus până atunci. Membrii echipei încheiară un pact secret. Dacă lucrurile nu vor merge conform planului, vor face tot ceea ce le va sta în putință să nu fie prinși în viață. Sarcina lui Fordyce însă era aceea de a se asigura că lucrurile nu vor scăpa de sub control.

Dacă Statele Unite aveau vreo speranță să descifreze planul atacului, trebuiau să afle cât mai multe informații despre trupele terestre ale Armatei de Eliberare a Poporului. În ce scop se antrenau? Ce făceau în Coreea de Nord și de ce nu erau în China? Oare instructajul sugera ceva despre natura atacului? Foloseau echipamente sau tehnici pe care le vor

aplica în urma unui atac biologic, chimic sau nuclear? Lista întrebărilor era nesfârșită.

Însă timpul pe care Fordyce și echipa lui îl aveau la dispoziție ca să ducă misiunea la bun sfârșit nu era nelimitat. Primiseră ordin să intre, să adune toate informațiile posibile și să plece. Exista o foarte mică marjă de eroare, și fiecare secundă avea să conteze.

Valea îngustă, care reprezenta ținta echipei, se afla la mai puțin de trei sute de kilometri de coastă. Din câte își dădură seama experții de la Biroul Național de Recunoaștere, nord-coreenii înveliseră o porțiune din ea cu plasă suprapusă agățată de stâlpi înalți. Pentru a ascunde ceea ce echipa fusese trimisă să descopere.

Fordyce le făcu oamenilor lui semn să se oprească la marginea pădurii, acolo unde covorul de ace de pin era înlocuit cu grohotiș. Voia să le dea un moment de răgaz ca să mănânce și să se odihnească înainte să traverseze culmea.

El mâncă niște brânză și cârnați, gustarea pe care îi plăcea să o ia cu el în misiuni, în timp ce studia fotografiile cu regiunea. Căuta locul pe unde voia ca ei să urce până pe culme și să coboare.

O parte din vale era acoperită de culturi, iar un pârâu lat de șase metri traversa partea vestică. Întrebarea la care nimeni din Statele Unite nu reușise să găsească răspuns era cât de mult vor fi nevoiți să coboare în vale pentru a putea vedea suficient de bine ce se afla sub acele plase. La un moment dat, nu se vor mai putea ascunde după stânci și după copaci și vor rămâne doar cu iarba înaltă. Și, spre deosebire de stânci și de copaci, iarba se mișcă atunci când treci pe lângă ea.

Fordyce nu era împotriva asumării riscurilor. Ar fi făcut aproape orice dacă ar fi fost nevoie, însă nu voia să își pună pe oamenii în pericol dacă nu era nevoit. Și așa își asumaseră

deja prea multe riscuri. Dacă ceea ce le spuseseră cei de la CIA despre acel loc era adevărat, atunci vor începe în curând să dea peste patrule nord-coreene. Cea mai mare teamă a lui era aceea că patrulele puteau fi însoțite de câini. Dacă era așa, atunci vor întâmpina probleme serioase.

Însă până atunci, Fordyce nu avea de gând să își facă griji în legătură cu asta. Avea destule pe cap. După ce mai verifică o dată harta, el le făcu semn oamenilor săi să-și ia ranițele în spate. Când aceștia fură pregătiți, el o luă înaintea lor, ieși din pădure și se îndreptă către culme.

Avansau încet printre stânci și șisturi desprinse. Era ca și când s-ar fi cățărat pe un munte format din pene de chitară. Alunecau mereu, trimițând în urma lor o ploaie de pietre.

Fordyce schimbă traseul, încercând să găsească prin lentilele verzi-cenușii ale ochelarilor lui cu vedere nocturnă un altul care să le permită să atingă culmea printr-o zonă unde se afla suficientă protecție naturală. Nu i-ar fi ajutat cu nimic să ajungă în vârf doar ca să rămână descoperiți și să fie zăriți de chinezii sau nord-coreenii care se aflau la poalele muntelui.

În timp ce urcau, Fordyce își arunca ochii pe ceas. Trebuiau să treacă culmea și să coboare suficient de departe pe partea cealaltă a muntelui înainte ca soarele să răsară. Identificaseră prin satelit trei posibile locații pentru a sta la pândă, însă nu puteai ști niciodată cât de bun era locul până când nu îl vedeai cu ochii tăi. Îngrijorat că erau în întârziere, Fordyce grăbi pasul.

Chiar înainte să ajungă la culme, el se opri. Arătând către Les Johnson, a cărui față era acoperită cu vopsea de camuflaj la fel ca a celorlalți, el îi făcu semn să se târască pe burtă și să arunce o privire.

Johnson se întoarse după cincisprezece minute.

– Ești sigur că ne aflăm unde trebuie? întrebă el în șoaptă.

– Bineînțeles că sunt sigur, răspunse Fordyce. De ce?

– E beznă în vale.

– Trebuie să fi stins lumina din motive militare.

Johnson rânji.

– Sau nu ne aflăm noi unde trebuie.

Fordyce îi arătă degetul mijlociu lui Johnson. Se aflau unde trebuia, însă așa era Johnson – făcea întotdeauna pe deșteptul. Tatăl lui fusese directorul unei companii de îmbrăcăminte pentru export din Maine. Dacă ar fi călcat pe urmele tatălui său, ar fi ajuns la conducerea aceleiași companii, însă Johnson nu era croit pentru costumele din lumea corporatistă. Fusese un neastâmpărat încă din adolescență, pus numai pe năzbâtii. Privind în urmă, poate că tatăl lui ar fi trebuit să îi aplice o corecție. Abia după ce fusese exmatriculat din cea de-a treia facultate particulară și avusese o altercație serioasă cu poliția din Freeport, Johnson își dăduse seama că trebuia să-și schimbe comportamentul.

Șeful poliției fusese antrenorul lui Johnson în Little League. Asta se întâmplase înainte ca părinții lui Johnson să divorțeze, iar el să o ia pe calea nelegiuirilor. Șeful poliției îi zugrăvise un scenariu nu tocmai plăcut a ceea ce putea să devină Johnson dacă nu încerca să își schimbe comportamentul. Încheiase prin a-i face cunoștință cu un recrutor al Marinei Militare din Portland, care era și membru al trupelor SEAL. Fie că avusese o copilărie asemănătoare, fie că era o persoană directă, membrul SEAL, și ceea ce devenise el în viață fură pe placul lui Johnson. În patruzeci și opt de ore, el se înrolase și se îmbarcase. Restul e istorie.

După ce îi arătă pe hartă locul unde se afla primul loc de pândă, Fordyce îi făcu semn lui Johnson să treacă în fruntea echipei. Simțurile îți puteau amorți și puteai omite ceva important cu lejeritate dacă nu preluai conducerea prin rotație. Sosise timpul să folosească alți ochi și alte urechi odihnite. Nu aveau de

unde ști ce fel de obstacole sau capcane fuseseră puse pe pantă în jos tocmai pentru a împiedica exact ceea ce făceau ei.

În acele momente se deplasau mult mai încet și mai atent decât la urcare. Se străduiau din toate răsputerile să nu scoată un sunet sau să nu facă să se desprindă vreo piatră care să se rostogolească pe pantă în jos, în fața lor. Trebuiau să fie ca niște fantome – și tocmai asta erau.

Când ajunseră la primul loc de pândă, își dădură seama imediat că nu avea să funcționeze. Din satelit păruse potrivit, însă o parte era expusă. Nici nu intra în discuție. Fordyce îi arătă lui Johnson unde se afla următoarea locație și o luară într-acolo.

Al doilea loc era mai bun, dar nu cu mult. Dacă cineva și-ar fi făcut apariția pe culme în spatele lor, echipa risca să fie expusă. Nu merita riscul. Fordyce se uită la ceas. Dacă și cel de-al treilea loc era la fel, vor fi nevoiți să se târască de-a bușilea. După ce îi arătă lui Johnson ultima locație de pe hartă, ei o luară într-acolo. Fordyce își spunea mereu să nu se grăbească și să aibă grijă cum pășește.

Al treilea loc era mult mai bun față de celelalte două, însă, pe la mijlocul pantei, mai la stânga lor se afla ceva ce părea ideal.

Atrăgându-i atenția, Fordyce i-l arătă lui Johnson. Le-ar oferi o priveliște mult mai bună asupra văii și, înconjurat de copaci, i-ar adăposti și mai mult. Johnson dădu afirmativ din cap și îi conduse într-acolo.

Cu toate că nu exista ascunzătoarea perfectă, aceasta era cea mai bună din câte văzuse vreodată Fordyce. După cum îi era obiceiul, odată instalați, el făcu primul de strajă. Fusese un urcuș anevoios și toți erau obosiți.

În timp ce ceilalți membri ai echipei își scoteau mâncarea din ranițe și mâncau sau încercau să adoarmă, Jim Fordyce

privea jos, în vale, prin luneta Aimpoint Comp M4. Nu se zărea nicio mişcare şi era beznă.

Aşezându-şi arma peste piept, el verifică aparatul de fotografiat. Cei de la Pentagon voiau cât mai multe poze. Avea la el mai multe carduri de memorie, lentile telefoto antireflex, baterii încărcate şi bucăţi de pânză de culoare pământie pentru a camufla aparatul de fotografiat. Existau puţine obiecte care provocau reflexii în natură. Dacă vreunul dintre echipamentele lor ar fi reflectat chiar şi cea mai mică rază de soare, jocul ar fi fost gata.

În vreme ce punea la loc aparatul de fotografiat şi trăgea fermoarul husei, Fordyce auzi un sunet în josul pantei. Îşi puse numaidecât mâinile pe armă. Ridicând-o, el potrivi ţeava armei pe umărul drept şi încercă să identifice sursa.

Mişcă încet arma înainte şi înapoi. Preţ de o secundă se întrebă dacă nu cumva i se păruse. Apoi auzi din nou acel sunet. Cineva era acolo şi urca dealul, în direcţia lor. El îi alertă în tăcere pe camarazii lui.

Fiecare dintre ei îşi ridică încet arma, se aşeză în poziţie de tragere şi îşi porni dispozitivul de vedere nocturnă. În timp ce soldaţii SEAL îşi pregăteau armele, Billy Tang îşi scoase pistolul SIG cu amortizor. Pentru o luptă apropiată, prefera pistolul, iar datorită gloanţelor 147 Special K pe care le încărcase, arma era mult mai silenţioasă.

Sunetul se apropia. Îl auzeau cu toţii. Se mişca, apoi se oprea, apoi iar se mişca şi iar se oprea. Era schimbător, deoarece, pentru o clipă se îndrepta într-o altă direcţie, doar ca să revină şi să se apropie şi mai mult de ei. Nu era un animal. Părea a fi un om şi, indiferent cine era, căuta ceva. *Oare îi căuta pe ei?*

Timpul se opri în loc pe când persoana din întuneric se apropia din ce în ce mai mult. Membrii echipei încercau să-şi

controleze bătăile inimii și respirația. Armele erau pregătite. Își țineau degetele pe trăgaci.

În mintea lor, toți își spuneau același lucru: „Nu te opri. Continuă să mergi. Treci pe lângă noi".

Când, în cele din urmă, silueta își făcu apariția, acest sentiment se intensifică dramatic.

Fordyce le făcu semn oamenilor lui să nu tragă. Lui Johnson nu-i vedea să creadă ce vedea. Puștiul părea să aibă vreo opt ani. Ce naiba făcea un puștan în valea aceea, mai ales în toiul nopții? Tang se rugă în tăcere ca băiatul să treacă pe lângă ei. Eric Tucker, infirmierul echipei, era pregătit să facă tot ceea ce trebuia făcut.

Acesta nu era un câmp de bătălie ca Irak sau Afganistan. Regulile privind combatanții și civilii nu se aplicau aici. Și chiar dacă s-ar fi aplicat, aproape toți membrii SEAL, inclusiv Tucker, hotărâseră deja cum vor proceda într-o astfel de situație. Subiectul fusese discutat *ad nauseam*[1] de către soldați.

În 2005, o echipă de recunoaștere SEAL, formată din patru oameni, care funcționa sub numele de cod „Operațiunea Red Wings"[2] fusese infiltrată în provincia Kunar din Afganistan pentru a supraveghea și a obține informații referitoare la o țintă talibană extrem de valoroasă. În timp ce își desfășura activitatea de supraveghere, echipa SEAL fusese descoperită de trei păstori – un bătrân, un adolescent și un băiat.

Soldații SEAL puseseră mâna pe ei, însă, odată ce își dăduseră seama că păstorii erau civili și nu combatanți, conform regulilor de angajament, aceștia îi eliberaseră. Soldații SEAL le dăduseră drumul și plătiseră prețul suprem pentru asta. Adolescentul fugise într-o suflare către satul lui și, în două ore,

---

[1] Expresie în latină care descrie situația în care ceva a „ajuns la a provoca greață" (n.red.)

[2] Operațiunea Aripile Roșii (n.red.)

soldații SEAL căzuseră victime unei ambuscade teribile de dărâmături, pistoale-mitraliere AK-47, mitraliere PK și lansatoare de rachete. O echipă a forțelor de reacție rapidă SEAL, alcătuită din opt oameni și opt piloți ai Forțelor Aeriene, fuseseră doborâtă. În cele din urmă, un singur soldat din echipa SEAL inițială supraviețuise pentru a povesti acea întâmplare sfâșietoare.

Eric Tucker sperase să nu fie pus niciodată într-o astfel de situație. Puteai spune ce voiai dintr-o sală de ședințe care se afla la celălalt capăt al lumii, dar uciderea unui civil, în special a unui copil, era o decizie extrem de greu de luat. Această misiune însă era critică pentru supraviețuirea Statelor Unite și a cetățenilor săi, inclusiv a propriilor copii. Regulile de angajament ale echipei le permitea să împuște pe oricine, inclusiv un băiețel, dacă asta ar fi împiedicat compromiterea misiunii. Potrivindu-și arma, Tucker își blocă, efectiv, conștiința, ținti către capul copilului și trase încet piedica.

Pe măsură ce băiatul se apropia, crenguțele păreau să trosnească la fel de tare ca și pocnitorile. Venea drept în direcția lor. *Ce naiba făcea?*

Băiatul se opri la o jumătate de metru de ei. Era atât de aproape, încât dacă Fordyce și-ar fi întins mâna, l-ar fi putut atinge. Ceilalți membri ai echipei nici nu îndrăzneau să respire.

Băiețelul avea un soi de traistă de pânză pe umăr. Ceva de pe jos îi atrase atenția, iar el se aplecă să vadă ce era.

„Urme de ghete“ erau cuvintele care îi veniră în minte fiecărui membru al echipei. Însă băiețelul nu cercetase din priviri urme de ghete. Când se ridică, ținea în mână un ghem mic de sârmă – *o cursă. Ieșise ca să verifice capcanele pentru animale. Dar de ce atunci? De ce în toiul nopții?*

Era o întrebare la care ar fi preferat bucuroși să nu fie nevoiți să afle răspunsul. Atât timp cât puștanul și-ar fi instalat din nou

capcanele și s-ar fi întors de unde venise. Nu voiau să afle cine era și de ce se afla acolo. Însă, odată ce domnul Murphy aducea două corpuri pe aceeași orbită, de obicei, se asigura că va exista o coliziune. Exact acest lucru se întâmplă.

Pregătindu-se să își reinstaleze cursa, băiețelul trebuie să se fi hotărât să se dea câțiva pași în spate. Nu avea de unde să știe că luase o hotărâre greșită. Nu avea de unde să știe că Jimi Fordyce se afla acolo și că îl va călca.

De îndată ce atinse cu sandaua lui micuță trupul lui Fordyce, în mintea băiatului se declanșă alarma de *pericol* și făcu un salt în aer.

Își concentră de îndată privirea ca să își dea seama pe ce călcase. Era un om – cel puțin după ochi –, însă nu era sigur în legătură cu celelalte detalii fizice. I se spusese că pădurea era plină de demoni și tot soiul de monștri. N-avea de gând să rămână și să încerce să înțeleagă ce se întâmpla. Își „porni motoarele“ și o rupse la fugă.

În ceea ce îl privea pe Fordyce, acesta nici măcar nu avusese ocazia să îl înșface pe copilandru. Sperase până în ultima clipă, înainte ca băiatul să îl calce, că se va deplasa câțiva centimetri în lateral și va trece pe lângă el.

Băiatul reacționase atât de repede, încât se îndepărtase deja când Fordyce dădu să-l prindă. Puștiul se rotise pe călcâie și o luase la fugă.

Când sări în picioare ca să îl urmărească, Fordyce se gândi să le reamintească oamenilor lui să nu deschidă focul. Apoi, brusc, se auzi un *poc*, iar Fordyce îl văzu pe băiat căzând la pământ.

CAPITOLUL 17

DUBAI

Dacă garajul casei sigure ar fi fost izolat fonic, Harvath și-ar fi putut desfășura interogatoriul acolo. În mijlocul pardoselii era un sistem de scurgere și o chiuvetă de serviciu, prevăzută cu un furtun lung, la capătul căruia era montată o duză din plastic.

Harvath se gândise dacă să-l spele sau nu pe Hanjour. Se murdărise în interiorul valizei. Lăsarea subiectului în propria mizerie era o tactică puternică pe care o foloseau unii anchetatori. Transmitea un mesaj clar despre cine deținea controlul și la cât de multă compătimire să se aștepte subiectul. Harvath însă nu agrease niciodată această tactică.

Cu toate că, dacă situația o cerea, putea fi extrem de brutal, exista un citat din Nietzsche care era mereu prezent în conștiința lui: „Nu te lupta cu monștri, permite-ți să devii un monstru, iar dacă privești în abis, abisul va privi la rândul său în tine".

Harvath nu avea de ales decât să se lupte cu monștrii. Asta era meseria lui. Putea însă alege cât de mult putea să permită abisului să privească în el. Nu avea nici cea mai mică intenție să devină asemenea monștrilor pe care îi vâna. Și-apoi, o simplă dovadă de condescendență putea fi o metodă de interogare la fel de puternică, mai ales dacă subiectul era deja demoralizat.

„Hrănește-le visele și înfrânează-le temerile" era o mantră pe care îl învățase Bătrânul. Judecând după înfățișarea lui Khuram Hanjour, tot ceea ce-și dorea recrutorul în acel moment era să își recâștige libertatea. Cea mai mare temere a lui era închisă între „granițele" psihologice și sufocante ale valizei.

După ce o împinseră în baia de la parter, Harvath și Cowles își puseră măștile, șorțurile de măcelar și mănușile din cauciuc. Îl scoaseră pe Hanjour din valiză, îl băgară în cadă și porniră dușul.

Îl spălară cât au putut de bine, apoi îi tăiară banda adezivă cu un bisturiu. Unele fâșii rămaseră lipite. Harvath știa că ele îi vor smulge pielea, prin urmare, nu încercă să le dezlipească. Le putea folosi mai târziu ca să îi provoace durere, cu toate că nu credea că va fi nevoie.

Pe urmă îl dezbrăcară de pantalonii murdari și de lenjeria de corp, îi așezară pe cap o glugă și îl traseră afară din baie, târându-l până la subsol. Pivnița se afla la capătul unui hol mic din bolțari. Cowles scoase un rând de chei și descuie ușa. Înăuntru se aflau proiectoare portabile, o cameră video și un scaun. Pe peretele din spatele scaunului fusese agățat un cearșaf, astfel încât nimeni să nu își poată da seama unde fusese făcută înregistrarea.

Harvath îl așeză pe Hanjour pe scaun și îl legă de el. Apoi îi făcu un semn din cap lui Cowles, care părăsi încăperea, încuind ușa pivniței în urma lui. Harvath rămase preț de câteva momente în colțul îndepărtat al încăperii și îl privi pe Hanjour. Când îi trăsese gluga pe cap, acesta fusese cuprins de un puternic atac de panică. Harvath se apropie și i-o scoase de pe cap.

– Inspiră adânc, îi spuse el. Respiră.

Harvath se întoarse lângă perete și privi. Mintea era un lucru incredibil. Îl putea purta pe om pe cele mai înalte culmi sau îl putea face să cadă în abis. Gama variată a trăsăturilor de

personalitate, a tulburărilor psihice și a capacității oamenilor de a face bine sau rău era uluitoare. Harvath văzuse cum anumiți anchetatori reușiseră să îi facă să vorbească pe unii dintre cei mai rezistenți subiecți pe care îi cunoscuse el vreodată în mai puțin timp decât îi luase lui să îi facă să vorbească pe cei mai slabi subiecți. Interogatoriul este o formă de artă a cărei esență constă în a înțelege cum funcționează mintea omenească și toate componentele sale complicate.

Așteptă până când Hanjour respiră normal, apoi porni camera video pentru a începe interogatoriul.

– Khuram, ai ceva ce-mi trebuie mie. Dacă obțin ceea ce vreau de la tine, te voi lăsa să trăiești. De fapt, s-ar putea și să-ți dau drumul. Însă totul depinde de cât de cooperant vei fi.

Hanjour clătină din cap. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-și găsi cuvintele.

– Nu-mi vei da drumul niciodată.

– De ce crezi asta, Khuram?

– Țara ta nu eliberează oameni ca mine.

Avea dreptate, însă Harvath nu prea se gândea să recunoască asta.

– Ai fi surprins să afli ce înțelegere am putea face, zise el. Vei lucra pentru noi, desigur, dar cred c-ar trebui să o luăm pas cu pas. Haide să-ți enumăr regulile. Îmi voi da seama dacă mă vei minți și te voi închide din nou în valiză. Dacă îmi vei da un răspuns nesatisfăcător, te voi închide în valiză. Știu totul, Khuram. Nu vreau decât să-mi confirmi. M-ai înțeles?

Hanjour dădu afirmativ din cap.

– Așadar, nu vrei să ajungi din nou în valiză?

Hanjour încuviință din nou.

– Spune-o. Spune: „*Nu vreau să fiu din nou închis în valiză*".

Bărbatul observă expresia de pe fața aspră a americanului și știu că el vorbea serios.

– Nu vreau să fiu din nou închis în valiză.

– Repetă! îi ordonă Harvath.

– Nu vreau să fiu din nou închis în valiză.

– Unde vei ajunge dacă nu vei fi cooperant?

– Înapoi în valiză, murmură Hanjour cu o voce tremurândă.

– Și cine te va vârî înăuntru?

– Tu.

Harvath privi chipul recrutorului. Încerca să stabilească o linie de referință, astfel încât să poată să îi citească mimica și să își dea seama dacă, la un moment dat, acesta mințea.

Când se simți pregătit, Harvath întrebă:

– Cine este Ahmad Yaqub?

– *Ahmad Yaqub?*

Harvath răbufni.

– Nu este un răspuns satisfăcător. Încerci să tragi de timp. Pentru asta, te vei întoarce înapoi în valiză.

Harvath se îndreptă către ușă, bătu cu pumnul în ea și strigă:

– Adu-mi valiza!

Hanjour începu să tremure.

– Te rog, îl imploră el. Nu valiza.

– Tu ți-o faci cu mâna ta, Khuram. Ți-am spus ce se va întâmpla dacă nu vei coopera.

– *Voi* coopera. Te rog.

– Cine este Ahmad Yaqub? vru să știe Harvath.

– Nu-l cunosc pe bărbatul acesta, răspunse Hanjour.

Se observă un tic aproape imperceptibil în colțul ochiului său stâng.

– Cum te cheamă? întrebă Harvath.

– Cum mă cheamă?

– Da. Cum te cheamă?

– Khuram Hanjour.

Nu se observă niciun tic.

– Cine este Ahmad Yaqub?

– Ți-am spus că nu-l cunosc.

Apăru din nou *indiciul.* Hanjour mințea.

Cowles intră cu valiza, o așeză pe jos, iar apoi ieși din pivniță. Cât ai clipi din ochi respirația lui Hanjour se acceleră. Simpla vedere a valizei era suficientă pentru a declanșa un nou atac de panică.

Harvath se apropie de scaun și arătă către valiză.

– Sunt convins că ți s-a părut că ai stat o veșnicie înăuntru. N-a fost chiar așa. N-ai stat prea mult. De data asta însă vei sta. Eu am tot timpul din lume. Te pot încuia în valiză și să mă întorc mai târziu, sau mâine, sau te pot lăsa acolo mai multe zile. Vei avea impresia că vei muri, că nu mai poți respira, dar eu nu te voi lăsa să mori, Khuram. Te voi lăsa în viață ca frica să îți macine fiecare nerv și fiecare țesut din corp. Vei înnebuni, însă, înainte de asta, îmi vei spune tot ce voi vrea să aflu, îți promit.

Harvath trase valiza lângă prizonier și îi ridică încet capacul. Putoarea era îngrozitoare. Nu se simțea doar miros de urină și de fecale, ci și de transpirație și de frică, sută la sută.

El se duse în spatele scaunului ca să îl dezlege pe Hanjour, dar bărbatul îl imploră:

– Te rog, nu. *Te rog.*

Harvath îl ignoră și dădu să desfacă prima legătură.

– Ahmad Yaqub este un mujahedin din Arabia Saudită, divulgă Hanjour. Este membru Al Qaeda.

Harvath se opri și veni încet în fața recrutorului.

– De când îl cunoști?

Hanjour ezită, încercând să găsească răspunsul potrivit, cu toate că părea o tentativă justificată de a-și aminti datele corecte.

– De cinci ani.

Niciun tic.

– Unde se află Ahmad Yaqub? întrebă Harvath. Unde locuiește?

– În Waziristan.

Niciun tic. Hanjour îi spunea adevărul.

– Când ați vorbit ultima oară?

Hanjour căzu pe gânduri, apoi răspunse:

– Cândva în ultimele șase luni.

– Te-a plătit ca să recrutezi oameni?

Hanjour încuviință din cap.

– Nu da din cap, îi ordonă Harvath. Răspunde-mi.

– Da. M-a angajat ca să recrutez oameni.

– Cu ce scop?

– Nu știu.

Harvath lovi tare cu piciorul scaunul pe care stătea bărbatul.

– Cu *ce scop?*

– *Nu știu*, repetă Hanjour, și Harvath observă că izbucnirea asta îl făcu să tresară, însă nu părea să mintă.

– A cerut ingineri. Șase studenți.

Aceasta era o informație nouă.

– *Studenți?*

– Da, Ahmad Yaqub a vrut studenți la inginerie, preciză Hanjour.

– De ce?

– Fiindcă este mai ușor să le obții viză pentru Statele Unite.

Harvath știa că Levy urmărea interogatoriul într-o cameră de la etaj. Nu fu nevoit să privească înspre camera video ca să îi spună ce să facă; ea vorbea deja pe o linie securizată cu cei din Langley.

– Tu ai obținut vizele?

– Da. Eu le-am obținut, răspunse Hanjour.

– Cum îi cheamă?

– Nu-mi amintesc.

Iar apăru ticul.

– Minți, spuse Harvath, apoi scoase gluga din buzunarul de la spate și se pregăti să i-o tragă pe cap lui Hanjour, când bărbatul începu din nou să se bâlbâie.

Recrutorul înșiră o listă cu șase nume. Harvath ascultă, pe urmă îl puse să o repete.

Se părea că Hanjour spunea adevărul. Harvath, pe de altă parte, știa că exista o singură metodă prin care se putea convinge de asta.

CAPITOLUL 18

Hanjour ducea un trai peste posibilitățile lui financiare în Palm Jumeirah – un arhipelag artificial construit în Golful Persic. Acesta avea forma unui palmier, cu trunchi, o corolă alcătuită din șaptesprezece ramuri și o semilună exterioară lungă de unsprezece kilometri care funcționa ca un dig. Fusese denumit „cea de-a opta minune a lumii", însă chiar și pentru standardele din Dubai era extrem de ostentativ.

Pe acest arhipelag existau centre comerciale, hoteluri luxoase de 5 stele, restaurante, complexe sportive, moschei, un monorai, chiar și două avioane de luptă americane F-100 Super Sabre din 1970, care fuseseră dezmembrate și scufundate dincolo de dig pentru a forma un recif artificial în jurul căruia să poată face scufundări rezidenții.

Apartamentul generos al lui Hanjour se afla în Oceana, o comunitate păzită, situată pe trunchiul palmierului. Pentru a-și facilita intrarea, Harvath revenise la Arabian Courtyard cu tichetul de parcare al lui Hanjour. Valeții erau ocupați – aduceau și duceau mașinile musafirilor care se cazau, sau soseau la cină, sau plecau. Nimeni nu bănui că occidentalul acela cu aspect îngrijit se afla acolo ca să ridice o mașină care nu îi aparținea. Când valetul aduse Mercedesul lui Hanjour, Harvath îi dădu un bacșiș, apoi se întoarse la volanul mașinii sale la casa sigură.

Până când sosi el, Hanjour fusese deja spălat și îmbrăcat cu haine curate. Așezară valiza în portbagaj, pentru orice eventualitate. Atâta vreme cât Hanjour era cooperant, nu avea parte de tratamentul anterior. Ședea pe bancheta din spate, cu mâinile încătușate acoperite cu o haină sport cenușie. Cowles stătea lângă el. În poală, o servietă din piele moale. Își ținea mâna stângă pe patul pistolului Springfield XD de 9 mm. Cowles primise ordin clar de la Harvath că dacă Hanjour încerca să facă ceva, să îl împuște fie în organele genitale, fie în stomac. Niciuna dintre variante nu reprezenta un mod prea plăcut de a muri.

Anne Levy ședea în față, pe locul din dreapta, iar în geanta pe care o avea în poală se afla pistolul SIG cu amortizor. Harvath își ținea arma sub coapsa stângă în timp ce conducea.

Traficul din Dubai era întotdeauna îngrozitor, mai ales seara. Dacă geamurile Mercedesului nu ar fi fost fumurii, Harvath nu ar fi avut niciodată încredere să îl lase pe Hanjour să călătorească pe bancheta din spate. Acesta nu ar fi trebuit decât să rostească încet „Ajutor“ către cineva dintr-o mașină care mergea alături, ca persoana respectivă să-și scoată telefonul mobil, să sune la poliție și să se dezlănțuie iadul. Le-ar fi fost foarte greu să scape.

Chiar în spatele lor venea BMW-ul negru în care se aflau cei patru agenți CIA. Dacă se întâmpla ceva, ei trebuiau să contraatace. Sarcina lui Harvath era să-l ducă pe Hanjour de acolo în siguranță. Bărbații din BMW trebuiau să rămână și să lupte.

După ce scanerul citi abțibildul lipit pe Mercedesul lui Hanjour, porțile ansamblului de locuințe Oceana se deschiseră automat. Același lucru se întâmplă și la intrarea în parcarea subterană a clădirii în care locuia acesta. Hanjour le indică un loc de parcare, după care coborâră din vehicul.

Harvath observase unde erau localizate camerele de supraveghere încă de când intraseră pe proprietate. Mai zărise două de când pătrunsese în garaj. Cu siguranță, mai exista una instalată în holul liftului și, poate, una chiar în lift.

La sugestia lui Harvath, Cowles îi așezase la ochi lui Hanjour o pereche de ochelari de soare, pentru ca fața lui să fie mai greu de citit. Faptul că recrutorul purta ochelari de soare noaptea nu făcea decât să inducă în eroare.

După ce coborâră din vehicul, Levy se duse în partea dreaptă a lui Hanjour și își strecură brațul într-al lui. Cowles rămase în partea stângă a recrutorului, ținându-l de braț ca și când ar fi încercat să îl susțină drept. Harvath mergea în față, făcându-le un semn discret cu mâna, suficient cât să lase impresia că erau un grup de prieteni care se întorceau acasă după o seară de beție. Orice paznic care ar fi urmărit monitoarele CCTV nu le-ar fi acordat importanță. Dubai era cunoscut ca fiind singurul loc din lumea musulmană unde Allah „nu te putea vedea." Toată lumea își făcea de cap aici – în special musulmanii.

Folosiră cartela lui Hanjour ca să intre în lift și să urce până la etajul unde locuia acesta. Apartamentul lui se afla pe colț și avea ferestre din podea până în tavan. Priveliștea către orizontul Dubaiului îți tăia respirația, însă ei nu se aflau acolo ca să o admire. Veniseră pentru ceea ce avea Hanjour în biroul lui.

După ce verificară apartamentul, ca să se asigure că totul era în regulă, ei îl duseră pe Hanjour în dormitorul principal care îi servea și de birou, iar Harvath îi enumeră o listă a lucrurilor de care avea nevoie. Fără nicio tragere de inimă, Hanjour îl conduse pe Harvath la platforma patului uriaș. Sub saltea se afla un seif a cărui ușă se deschise cu ajutorul a două pistoane. Hanjour îi spuse cifrul lui Harvath.

De îndată ce îl deschise, Harvath începu să scoată tot conținutul și să i-l dea lui Levy, care îl aranjă pe biroul lui Hanjour.

Bărbatul fusese un arhivar meticulos, chiar compulsiv. Date, ore, sume de bani, clienți pentru care lucrase, oamenii pe care îi recrutase și locurile, totul era acolo. Informațiile acestea urmau să-i țină ocupați pe agenții CIA, mai ales în ceea ce privea numele celor șase persoane pe care le recrutase Hanjour și pe care le trimisese în Statele Unite. Acestea erau dosarele care îl interesau cel mai mult.

Informațiile pe care le strânsese Hanjour se aflau în două laptopuri, mai multe unități de hard drive externe, mape, plicuri cu burduf și registre. Harvath știa prea bine că nu trebuia să se atingă de informațiile electronice. Era foarte posibil ca Hanjour să fi programat computerul pentru autodistrugere dacă parola nu era introdusă corect la scurt timp după ce acesta era pornit. Lăsând deoparte informațiile electronice, el și cu Levy își concentrară atenția asupra documentelor listate și a notițelor lui Hanjour, în timp ce Cowles îl păzea pe prizonier.

Într-unul dintre registre, Levy descoperi ceea ce păreau a fi plăți făcute către cei șase studenți la inginerie. După fiecare plată apăreau inițialele AA. Ea era îngrijorată că ele ar fi putut reprezenta prescurtarea pentru American Airlines.

– Ce înseamnă AA? întrebă Levy.

– Al Ain. De acolo au fost recrutați studenții la inginerie.

Harvath știa despre ce era vorba. Era un oraș care se afla la aproximativ 120 de kilometri, la sud de Dubai, la granița cu Oman. Găzduia mai multe universități și centre medicale, precum și un spital pentru șoimi, pe care îl vizase Harvath într-o misiune anterioară când fusese ultima oară în Emiratele Arabe Unite.

– Și celelalte notițe făcute sub numele studenților pe care i-ai recrutat pentru Ahmad Yaqub?

– Sunt membrii familiilor studenților, răspunse Hanjour. Înțelegerea a fost ca familiile lor să primească sprijin.

Harvath îl interogase deja pe Hanjour despre atac când se aflau în casa sigură. Acesta susținuse, iar Harvath îl crezuse, că nu cunoștea niciun detaliu. El fusese angajat să recruteze șase studenți la inginerie și să le faciliteze intrarea pe teritoriul Statelor Unite.

– Mi-ai spus că te-ai ocupat de obținerea vizelor de studenți pentru aceștia, afirmă Harvath.

Hanjour încuviință din cap.

– Ca lucrul acesta să fie posibil, ei trebuie să fi fost acceptați de către universitățile americane. Unde este lista?

– Nu există nicio listă.

Harvath se uită la el, apoi, scoțând cheile Mercedesului, i le aruncă lui Cowles.

– Coboară și adu valiza din portbagaj.

Hanjour își ridică mâinile în aer.

– Nu există nicio listă pentru că nu au fost acceptați de către nicio universitate americană.

Harvath îi făcu semn lui Cowles să aștepte.

– Dacă nu au primit scrisori de acceptare, cum ai reușit să le faci rost de vize de studenți?

– Exista un stagiu pentru care aveau o calificare specială.

Harvath nu observă niciun tic la Hanjour, însă afirmația lui era ciudată.

– Din câte mi-ai spus până acum, nu exista nimic deosebit în legătură cu aceste șase persoane. Nu erau jihadiști înrăiți, ci mai degrabă niște studenți mediocri. Pentru ce ar fi putut avea o *calificare specială?*

– Tot ceea ce conta era faptul că ei erau musulmani.

Harvath se uită la Levy. Nici ea nu înțelegea nimic din toate astea. Un stagiu american care recruta studenți străini și ale

cărui condiții de acceptare țineau cont de faptul că tinerii erau sau nu musulmani? Era mai mult decât ridicol.

Privindu-l din nou pe prizonier, Harvath îl întrebă:

– Cine era sponsorul stagiului musulman?

Hanjour zâmbi.

– NASA.

CAPITOLUL 19

Lui Harvath nu îi venea să creadă. *NASA?* Agenția Spațială Americană sponsorizase vizele a șase posibili teroriști musulmani? Programul pentru vize al Americii era complet dat peste cap, dar *chiar* atât de dat peste cap să fie? Cum naiba putea o agenție aparținând guvernului Statelor Unite nu numai să importe șase teroriști, dar și să îi caute în mod deliberat? Era o nebunie.

Îl privi drept în ochi pe Hanjour. Tot nu credea.

– De ce ar crea NASA un stagiu pentru studenții musulmani străini?

Hanjour ridică din umeri.

Harvath era pe punctul să insiste, când Levy interveni.

– Știu de ce.

– Știi?

– În urmă cu câțiva ani, televiziunea Al Jazeera a prezentat un interviu. Acesta a provocat multe controverse în Statele Unite. Directorul NASA era cel intervievat. Asta se întâmpla în timpul administrației anterioare. A spus că atunci când a preluat conducerea NASA, președintele îi ceruse să facă trei lucruri. Am crezut că era o glumă când am auzit. Președintele a spus că voia ca directorul NASA să le insufle copiilor dorința de a învăța matematica și științele, să extindă relațiile internaționale și, în primul rând, dorea ca directorul să găsească o modalitate prin

care să ia legătura cu lumea musulmană și să îi ajute pe adepții acesteia să aibă o părere mai bună despre aportul istoric pe care l-au adus în știință, matematică și inginerie.

– Ce nai...? începu Harvath cu o voce tărăgănată. Glumești?

Levy clătină din cap.

– Nu-i de mirare că NASA a fost obligată să renunțe la programul navetelor spațiale. Insuflarea stimei de sine islamicilor trebuie să fie o operațiune continuă.

Harvath clătină din cap dezgustat. Corectitudinea politică era cel mai mare defect al securității naționale din America. TSA[1] era o glumă, America refuza să învețe de la israeliți, iar și mai surprinzător, NASA trecuse de la explorarea Universului la alinarea celor mai profunde sentimente ale lumii musulmane. Slăbiciunea de care dăduseră dovadă Statele Unite era uluitoare. Era o minune că nu fuseseră invadate încă. Vor trece ani buni până când vor fi îndreptate stricăciunile.

Cel puțin până în acel moment, Harvath își ajutase țara să facă un pas în direcția bună.

– Trebuie să luăm legătura cu FBI-ul, zise el. Să împânzească NASA și să-i încercuiască pe indivizii ăștia.

– N-o să-i găsiți, răspunse Hanjour.

Harvath îl privi.

– De ce?

– Deoarece a fost un stagiu pe perioada de vară. Au plecat deja.

– Unde au plecat? S-au întors în Al Ain?

– S-au dus unde a avut nevoie de ei intermediarul. Stagiul a reprezentat doar un mijloc de a le obține vizele, de a-i introduce în țară și de a-i instala. Odată ce stagiul a luat sfârșit, NASA a presupus că ei s-au întors acasă.

– Dar nu s-au întors, afirmă Harvath.

---

[1] Administrația Securității în Transporturi din SUA (n.red.)

Hanjour încuviință din cap.

FedEx și UPS reușeau să urmărească milioane de pachete într-o zi, însă guvernul Statelor Unite nu avea cum să dea de urma străinilor care rămâneau peste viză. Era o rușine. Luând în considerare și directiva primită de NASA de a îmbunătăți stima de sine a islamicilor, Harvath nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva intenția politicienilor și a birocraților de a grăbi colapsul țării îl adusese pe el în China.

Indiferent care erau problemele cu care se confrunta America, niciuna nu ar mai fi avut importanță odată ce America înceta să mai existe. Indiferent ce însemna atacul „Dragonul de zăpadă", acesta trebuia oprit – prin orice mijloace.

El și cu Levy petrecură alte patruzeci și cinci de minute răsfoind toate documentele și cerându-i în mod repetat lui Hanjour să le dea clarificări asupra notițelor lui. Harvath îl întrebă despre pozele celor șase studenți pe care îi trimisese în Statele Unite. Hanjour îi răspunse că ele se aflau într-unul dintre laptopuri. Când Harvath îi pomeni de „fișierele control" – dosarele pe care el le întocmise pentru fiecare student – Hanjour susținu că se aflau tot în computere. Până când Agenția Națională de Securitate nu se ocupa de ele, Harvath nu putea să se atingă de datele respective.

Harvath continuă să îi adreseze întrebări despre Ahmad Yaqub și despre studenți. Hanjour declară că ținuse legătura doar cu Ahmad Yaqub. Odată ce îi găsise și îi recrutase pe studenții la inginerie, el le trimise formularele de aplicare pentru stagiul oferit de NASA. Odată acceptați, NASA se ocupase de vize.

Harvath află de la Hanjour că el primise șase telefoane mobile printr-un mesager, presupusese că erau de la Yaqub, pe care le împărțise studenților. Aceștia trebuiau să le pornească odată ce ajungeau în Statele Unite, să le țină încărcate și să aștepte instrucțiuni suplimentare.

Hanjour pretinse că nu știa numerele de telefon, care era operatorul de telefonie pe care îl foloseau, sau dacă fuseseră deja salvate în telefoane imagini sau instrucțiuni. După spusele lui, acest lucru nu căzuse în sarcina lui, prin urmare, nu fusese interesat.

Odată ce telefoanele fuseseră înmânate și indivizii plecaseră către Statele Unite, singura responsabilitate a lui Hanjour rămase aceea de a plăti sumele convenite familiilor acestora. Studenților li se pusese în vedere faptul că, dacă o dădeau în bară, nu numai că plățile încetau, dar familiile lor urmau să devină ținte. Cei care se aflau în spatele complotului luau în serios abordarea de genul „recompensă și pedeapsă".

După ce storseseră tot ce putuseră de la Hanjour, Harvath fu nevoit să ia o decizie. Nu avea nici cea mai mică intenție să-l elibereze pe recrutor. Poate, la un moment dat în viitor, ar putea să fie folosit ca informator, însă, pentru moment – la fel ca și pe Ahmad Yaqub – îl aștepta o celulă și o tiradă de întrebări.

Între timp, Harvath trebuia să trimită în siguranță tot conținutului seifului lui Hanjour în Statele Unite. Voia să plece de urgență din Emiratele Arabe Unite la bordul unui avion, împreună cu conținutul seifului. Acest lucru necesita câteva „jonglerii" cu autoritățile, puțină imunitate diplomatică și un VIP suficient de cunoscut ca să îndepărteze atenția de la el și de la pașaportul lui negru.

Îi ceru lui Cowles să îl scoată din încăpere pe Hanjour. După ce ieșiră cei doi, Harvath se întoarse către Levy și o întrebă:

– Îți este cineva dator cu o favoare la ambasada din Abu Dhabi?

– Câteva persoane, răspunse ea. De ce?

– Vreau să o suni pe cea mai influentă de acolo.

CAPITOLUL 20

COREEA DE NORD

Eric Tucker își ridică privirea către Fordyce și clătină din cap. Les Johnson stătea la pândă în timp ce Tang îi vorbea băiatului în coreeană, încercând să-l liniștească. Era un adevărat fiasco. Soarele urma să răsară peste o oră. Erau nevoiți să ia niște decizii importante.

În timp ce fugea, băiatul călcase într-o groapă și își rupsese piciorul drept. Acel *poc* îl auzise Fordyce.

– S-a rupt între genunchi și gleznă, vezi? întrebă Tucker.

Fordyce privi în jos. Tuck tăie cracul drept al pantalonilor băiatului cu foarfeca. Băiețelul era speriat de moarte și extrem de suferind.

– Cât e de grav? întrebă Fordyce.

Tucker clătină din nou din cap și desigilă una dintre acadelele Fentanyl de 200 micrograme pe care le avea în posesie echipa.

– E grav. Pare a fi o fractură dublă, răspunse el, îi întinse acadeaua băiatului, apoi i se adresă lui Tang: Spune-i să o bage în gură și să o sugă încet. Ai grijă să nu muște din ea. Mai spune-i că îi va alina durerea.

Tang încuviință din cap și îi traduse indicațiile, în timp ce Fordyce continuă să cerceteze cu atenție piciorul băiatului. Jucase rugby când fusese la Academia Navală și văzuse destule

fracturi serioase. Cu toate că nu era infirmier, știa că o fractură dublă era destul de gravă. Puștiul nu va putea călca pe picior.

Johnson își mută privirea de la luneta armei la băiat.

– Care-i planul? întrebă el. Ce vom face cu el?

– Mai întâi îi vom pune piciorul în atelă, răspunse Tuck.

– Și apoi?

– Și apoi vom încerca să aflăm de unde este și ce știe, spuse Fordyce.

Johnson clătină din cap.

– Nu-i o idee bună. În curând va răsări soarele. Lumea va începe să-l caute.

Ținându-l pe băiat de mână, Tang se uită la Johnson.

– Și-atunci, ce-ar trebui să facem, să fugim? Am fi norocoși dacă am ajunge pe culme până la răsăritul soarelui.

– Așteptați! interveni Fordyce.

– Vom fi expuși în plină zi, continuă Tang. Ca să nu mai vorbim că mașina nu va veni după noi decât mâine-seară.

Johnson nu îl plăcuse de la început pe tipul de la CIA. Privind din nou prin luneta armei, el repetă:

– Lumea va începe să-l caute pe băiat.

Avea dreptate. Fordyce știa și el acest lucru. Cu toții știau, inclusiv Billy. Dar și Tang avea dreptate. Erau blocați. Soarele avea să răsară în curând. Chiar dacă ar fi vrut să se retragă, nu ar fi putut. Nu aveau unde merge, nu în plină zi.

Ca să înrăutățească situația, puștiul lăsase, probabil, indicii în urma lui pe care chiar și Helen Keller[1] le-ar fi putut descoperi. Dacă, într-adevăr, l-ar fi căutat cineva și ar fi știut ce făceau ei, fiecare rămurică ruptă și fiecare fir de iarbă aplecat i-ar fi condus direct în acel loc.

[1] Helen Adams Keller a fost o scriitoare fără auz și nevăzătoare nord-americană (1880–1968) (n.red.)

Singura soluție de a nu fi descoperiți era aceea ca echipa să își înceteze cercetările cât mai curând cu putință. Pentru a putea face acest lucru, trebuiau să renunțe la băiat. Dezavantajul acestui plan era acela că de îndată ce băiatul își va deschide gura, nord-coreenii îi vor vâna pe soldații SEAL și va fi o repetiție a evenimentelor din 2005 din Afganistan și a Operațiunii „Red Wings".

– Les are dreptate, spuse Fordyce. Lumea va veni în căutarea băiatului.

Ceva din spusele lui nu fu pe placul lui Tang.

– Ce sugerezi?

– Are deja piciorul rupt. Vom face să pară că s-a lovit și la cap.

– Vreți să-l omorâți?! exclamă Tang. Frate, am și eu un băiat de vârsta lui.

– Exact la el ar trebui să te gândești, îi comandă Fordyce. Dacă misiunea asta eșuează, băiatul tău și alte milioane de copii de acasă vor dispărea de pe suprafața pământului.

Tang își îndreptă din nou atenția către băiețelul cu piciorul rupt și începu să-i pună întrebări.

– Tang, insistă Fordyce, însă agentul CIA îl ignoră. *Tang*, repetă el. Nu mai vorbi cu băiatul. E un ordin. Trebuie să terminăm odată treaba asta și să ne ștergem urmele înainte să răsară soarele. La naiba, nu auzi?

Johnson, care se afla mai aproape de Tang, își întinse piciorul și îl lovi în coaste.

Tang căzu pe o parte, dar se ridică repede cu pistolul în mână. Poziționându-se la același nivel cu Johnson, agentul CIA îi șuieră:

– Dacă mă mai atingi o dată, te omor.

Johnson era pe punctul să riposteze, însă interveni Fordyce.

– Tang, ai două secunde să-ți revii. Lasă arma jos.

Tang continuă să îl fixeze cu privirea pe Johnson și să îl ignore pe Fordyce.

Johnson zâmbi. Vedea ceva ce Tang nu putea să vadă.

– Ești cu ochii pe el, Tuck?

– Da, răspunse Tucker, care își scosese arma și o ținea îndreptată către capul lui Tang.

– Îți mai dau o șansă, Billy, zise Fordyce. Lasă naibii arma jos, *acum*.

– N-o să-l omorâți pe băiat, spuse Tang.

– Nu tu hotărăști asta. Lasă arma jos. Acum.

– Băiatul are o soră, adăugă Tang în timp ce continua să-i vorbească băiețelului.

– Ți-am ordonat să nu mai vorbești cu el, repetă Fordyce. Nu va face decât să îngreuneze situația. Este ultima oară când îți spun să lași arma jos, Billy. Îi *voi* ordona lui Tucker să te împuște. M-ai înțeles?

– Am crezut că soldații SEAL sunt de onoare.

– Împușcă-l, îi spuse Johnson lui Tucker.

– Taci din gură, Les! îi ordonă Fordyce. Eu comand. Eu dau ordine, zise el, apoi întorcându-se către Tang, îi spuse acestuia: Billy, voi număra până la trei. Dacă nu vei lăsa arma jos, nu voi avea de ales. Unu…

Băiețelul, care părea să înțeleagă ce se întâmpla, începu să turuie o mulțime de propoziții, pe care doar el și cu Tang le înțelegeau. Tonul băiatului era atât de emfatic, încât Fordyce încetă să mai numere.

De îndată ce băiatul tăcu, Tang lăsă pistolul jos. Johnson dădu să-l lovească pe agentul CIA cu patul puștii, însă Fordyce își ridică mâna, făcându-i semn să înceteze.

Privirea de pe chipul lui Tang îi făcură pe toți să se întrebe ce îi spusese băiatul.

– Ce naiba a zis? întrebă Fordyce.

– A spus că știe de ce ne aflăm aici.

– Prostii, pufni Johnson.

Fordyce îi făcu semn să tacă. Uitându-se la Tang, îl întrebă:

– De unde naiba știe el de ce ne aflăm noi aici?

– E destul de deștept, răspunse agentul CIA. Crede că ați venit aici pentru chinezi.

– Și?

– Spune că dacă o vom ajuta pe sora lui care se află în lagăr, ne va dezvălui tot ce vrem să aflăm.

– N-o face, domnule locotenent, interveni Johnson. Am venit aici doar ca să facem poze.

Fordyce îl privi pe Tucker, care răspunse:

– Sunt de acord cu Les. O să murim cu toții din cauza puștiului ăstuia.

– Ai împușcat vreodată un copil?

Tucker clătină din cap.

Fordyce îl privi pe Johnson.

– Dar tu?

Johnson se uită în altă parte.

– O voi face eu, spuse Tang.

Toți ochii se ațintiră asupra lui.

– Dacă băiatul nu are nicio valoare, o voi face eu, afirmă din nou agentul CIA.

– Billy, nu avem timp, replică Fordyce.

– Ștergeți-vă urmele.

– Și-apoi?

– Apoi, spuse Tang, vă voi aduce fie informații, fie trupul neînsuflețit al băiețelului.

CAPITOLUL 21

WASHINGTON, D.C.

În timp ce mai toți funcționarii guvernamentali erau blocați în traficul de pe șoseaua de centură în drum spre casele lor, sau ca să scape de oraș în weekend, președintele Porter își reconvocase echipa de securitate națională în camera pentru situații de urgență.

– Să începem cu CIA, spuse el.

Existau persoane în încăpere care nu trebuiau să știe cine era Harvath, prin urmare, directorul CIA, Bob McGee, îi folosi numele de cod.

– După cum am mai discutat și înainte, Norvegianul a reușit să îl localizeze pe Khuram Pervez Hanjour. În timpul interogatoriului, Hanjour a dezvăluit numele a șase studenți la inginerie pe care acesta îi recrutase pentru Ahmad Yaqub.

– Știm unde se află acum cei șase studenți?

– Cei de la FBI încearcă să afle.

Președintele se uită la directorul FBI, Edward Erickson, și ridică din sprâncene.

– Avem confirmarea că au intrat în țară, răspunse Erickson. Au zburat din Dubai către Houston cu compania aeriană Emirates.

– Ce știm despre stagiul de la NASA la care s-au calificat?

Directorul FBI știa că președintelui nu îi va plăcea răspunsul, dar nu avea cum să se eschiveze.

– A fost inițiat în timpul administrației anterioare și a constituit mai mult un act de caritate decât un stagiu.

– Adică?

– Studenții musulmani au parte de o serie de exerciții care le dă o stare de bine și care le conferă sentimentul că fără contribuțiile aduse de către islam științei, nu ar exista un program spațial al Statelor Unite.

– Cu alte cuvinte, spuse președintele Porter, a fost o pierdere de timp și de bani.

Directorul FBI ridică din umeri.

– Din câte am înțeles, islamul a adus o contribuție însemnată științei. De asemenea, acesta a fost un stagiu de vară pentru studenții și absolvenții de facultate. Nu trebuia să fie o chestiune dificilă.

– Bineînțeles că nu. Și-apoi, cred că toată lumea a primit o diplomă sau un trofeu, nu?

– Așa este, domnule președinte.

Porter clătină din cap.

– Aș vrea, oare, să știu cât i-a costat programul acesta pe contribuabilii americani?

– Nu, domnule. N-ați vrea să știți.

– Și cei șase studenți? Se află în continuare la NASA?

– Nu, domnule președinte, răspunse directorul FBI.

– Au fost *măcar* acolo?

– Da, domnule. După ce au intrat în țară anul trecut, în mai, au stat pe durata programului, apoi au plecat.

– Unde *au plecat?* întrebă președintele.

– Nu știe nimeni. Ofițerul nostru superior din Houston a trimis o echipă la Centrul Spațial Johnson care să îi interogheze pe toți cei care au intrat în legătură cu Al Ain șase.

– *Al Ain șase?*

– Toți cei șase studenți la inginerie urmează cursurile universităților arabe din orașul Al Ain. Este o prescurtare pe care o folosim noi.

– Să avem grijă ca presa să nu afle despre asta. Nu vreau să ajungă virală.

– Nu asta a fost intenția, dar am înțeles, domnule președinte, răspunse directorul FBI. Voi avea grijă să nu mai fie folosită.

Președintele medită asupra celor auzite.

– Așadar, programul ia sfârșit și toată lumea se întoarce acasă, mai puțin cei șase studenți ai noștri din Emiratele Arabe Unite. Corect?

– Da, domnule președinte.

– Și habar nu avem unde se află acum.

– Corect.

– Avem poze? O cere procedura pentru vize, nu? Li se iau amprentele și li se scanează retina când intră în Statele Unite, nu?

– Da, domnule președinte, răspunse directorul FBI. Le avem pe toate.

El îi făcu un semn din cap tehnicianului camerei pentru situații de urgență, care afișă pozele pe monitoare. Sub fiecare poză apărea un nume.

– Am trimis pozele acestea și forțelor de ordine statale și locale?

– Încă nu.

– De ce? întrebă președintele.

– Deoarece în momentul în care aceste poze vor ajunge la nivel statal și local, există posibilitatea ca să apară și în presă. Acest lucru i-ar putea determina să lanseze un atac.

– Mai avem și alte piste?

– Faptul că știm cum îi cheamă și cum arată reprezintă un mare pas față de ceea ce cunoșteam în urmă cu douăzeci și patru de ore, răspunse directorul Erickson. Pe lângă interogatoriul pe care îl desfășoară ofițerul superior din Houston, încercăm să luăm o hotărâre în legătură cu persoana care a condus stagiul oferit de NASA pentru islamici.

– Este considerată suspectă?

– Încă nu suntem convinși. Când a fost recrutată de NASA, activa în cadrul unei organizații cu un trecut pătat. Mai mulți directori ai consiliului de administrație au fost acuzați că finanțaseră terorismul.

– Și-atunci, de ce a mai apelat NASA la ei?

– Este cel mai cunoscut grup din Statele Unite care îi sprijină pe musulmani, însă nu și cel mai curat, asta este sigur. Directorul NASA mi-a spus că soția cuiva din fosta administrație cunoștea pe altcineva din organizație și așa a început totul.

Președintele clătină din cap. N-aveai cum să inventezi așa ceva.

Procurorul general interveni înainte ca directorul FBI să apuce să continue.

– Biroul meu a discutat cu FBI-ul dacă să îl interogăm pe directorul stagiului sau să apelăm mai întâi la FISA[1], să obținem un mandat și să facem cercetări.

– Și care este pretextul pentru care cereți mandat? întrebă secretarul de Stat.

– Că directorul stagiului trebuia să îi aprobe personal pe candidații la stagiu, că el comunicase pe plan internațional în timpul procesului și că cei șase stagiari – care fuseseră identificați ca făcând parte dintr-un complot terorist – au rămas peste vizele lor J-1 și nu mai pot fi localizați.

---

[1] Foreign Intelligence Surveillance Court – Curtea de Supraveghere a Informațiilor Externe (n.red.)

– Folosiți ambele pretexte, ordonă președintele. Nu mai pierdeți timpul. Obțineți mandatul, adunați cât mai multe informații și supuneți-l interogatoriului. Dacă cererea vă este respinsă de Tribunalul FISA, vreau să fiu înștiințat imediat. S-a înțeles?

– Da, domnule președinte, răspunse procurorul general.

Văzând că bărbații rămaseră la locurile lor ca și când ar fi vrut să stea acolo până la sfârșitul ședinței, președintele arătă înspre ușă și spuse:

– Plecați. Acum.

Președintele devenea tranșant atunci când vedea că lucrurile nu se mișcau suficient de repede. Ura apatia și credea că oamenii trebuiau să mai primească și câte un șut zdravăn ca să pună lucrurile în mișcare.

Procurorul general își adună hârtiile și ieși din camera pentru situații de urgență.

Privind celelalte fețe așezate în jurul mesei, președintele spuse:

– Ce altceva mai știm?

Directorul CIA începu să vorbească și toate privirile se îndreptară către el.

– Înainte să plece din EAU, fiecare student la inginerie a primit un telefon, i s-a precizat să îl țină încărcat și să îl deschidă odată ajuns pe teritoriul Statelor Unite.

– Am reușit să le identificăm?

– Știm când au trecut de vamă și de biroul de imigrări, prin urmare, aveam o pistă care restrânge căutările. Cei de la Agenția de Securitate Națională întocmesc acum o listă cu toate telefoanele care au fost pornite în atunci în aeroport și în împrejurimi.

– Prea bine, răspunse președintele. Altceva? Există probleme cu pakistanezii?

Secretarul de Stat clătină din cap.

– Nu, din fericire, răspunse el. Este ca un viespar, însă niciun ac nu este îndreptat înspre noi. Încă.

– Până când nu se va întâmpla asta, n-are rost să ne facem griji. Și, dacă se va întâmpla, vreau să vorbești mai întâi cu mine înainte să ripostezi. Ai înțeles?

– Da, domnule președinte.

– Care-i treaba cu ambasadorul nostru din Abu Dhabi?

– Este supărat că nu a fost informat despre ceea ce se întâmplă.

– *Este supărat?* Ce i-ai spus? întrebă președintele.

– I-am zis că nu era nevoie ca el să afle și că veți denumi bucuros un alt ambasador dacă nu cooperează.

– Și a funcționat?

Secretarul de Stat încuviință din cap.

– În regulă. Atât timp cât Norvegianul vine din EAU cu toate informațiile, nu ne mai interesează nimic altceva. Când trebuie să se întoarcă?

– Zborul durează paisprezece ore, prin urmare, ar trebui să sosească aici în jur de ora 7.00.

Președintele îl privi pe directorul CIA, McGee.

– Avem o echipă medicală care va aștepta avionul?

– Da, domnule președinte. Criptografi, economiști, NSA[1], tot tacâmul. Vom prelua tot materialul de îndată ce va ateriza avionul.

– În regulă, repetă președintele, apoi, privindu-l pe directorul FBI, spuse: Înainte să aflați despre descoperirea-bombă făcută de Trezorerie, cum stă Biroul în legătură cu „prințișorii" chinezi?

Directorul FBI se uită la colegii lui.

– Comitetul Permanent al Politburo este cel mai puternic organ de autoritate din China. Este format din nouă membri.

[1] Agenția Națională de Securitate din SUA (n.red.)

Dintre cei nouă, patru au copii care sunt studenți sau masteranzi în Statele Unite, iar unul are o nepoată. Datorită funcției pe care o dețin tații lor, iar într-un caz, bunicul, aceștia au parte de o monitorizare specială. Comunicare, supraveghere fizică, chestii de genul acesta. Luând în calcul cele aflate despre „Dragonul de zăpadă“, FBI-ul a intensificat monitorizarea „prințișorilor“. Acum îi supraveghem zi și noapte. Le monitorizăm în timp real și convorbirile. Dacă va fi atât de serios precum se prevede, credem că „prințișorii“ vor fi mutați sau vor fi înștiințați înainte ca atacul să aibă loc. Ar putea fi singurul nostru indiciu.

– Eu n-aș miza doar pe un singur lucru, avertiză secretarul de Stat.

– Monitorizăm atât personalul ambasadei chineze, cât și pe ceilalți oficiali chinezi care se află în prezent pe teritoriul țării noastre, răspunse directorul FBI.

– Altceva? întrebă președintele, plimbându-și privirea în jurul mesei, dar nu obținu niciun răspuns. După cum bine știm, „Gold Dust“ este o operațiune fără comunicare. Nu vom primi vești de la echipă decât atunci când va fi părăsit teritoriul Coreei de Nord. Între timp, avem altceva. Luând în calcul informațiile pe care le-a primit CIA-ul, i-am cerut secretarului Trezoreriei să caute o altă motivație posibilă pentru un atac din partea chinezilor. Secretarul a obținut niște informații extrem de îngrijorătoare. Domnule secretar?

CAPITOLUL 22

Secretarul Trezoreriei, Dennis Fleming, semăna cu un președinte de bancă îmbătrânit. Părul cărunt îi era tuns scurt și pieptănat cu grijă, purta costume cenușii, pantofi Brogue și cravate asortate. Lua notițe cu creionul într-un carnet mare și alb. Se încăpățâna să creadă în America și în șansele sale de a-și reveni din punct de vedere economic. Stilul direct al președintelui îl zăpăcea, fără a exagera.

Dacă președintele asemăna economia cu un tanc Abrams care trebuia lovit cu o cheie uriașă ca să o ia în direcția bună, Fleming o percepea ca pe un ceas elvețian care necesita un reglaj fin. Deși retorica hotărâtă și abordarea îndrăzneață a președintelui în ceea ce privea problemele erau agreate de un public copleșit de griji economice, care se confrunta cu o criză de identitate națională, de fiecare dată când Porter pășea în fața microfonului, lui Fleming i se oprea inima. Era convins că într-una dintre aceste dăți, Porter va deraia complet de la discurs și va face ca piețele să se prăbușească.

Dar președintele Porter nu avea un discurs, ci viziunea de a reda măreția Americii, prin urmare, fie urcai la bord, fie erai aruncat peste bord. Nu ascundea faptul că voia să aibă în jurul lui o anumită categorie de persoane.

Asta nu însemna însă că președintele dorea în jurul lui doar persoane care erau de acord cu el. Accepta și dezbaterile

constructive, și diferențele de opinie. Însă trebuia să fii pregătit să aduci argumente. În afară de orice, ideile politice trebuiau să coincidă cu același simțământ legat de potențialul continuu al Americii, care îl caracteriza pe Porter.

În istoria lumii, lui Porter îi plăcea să afirme asta, nu existase niciodată un militant mai înverșunat pentru pace, stabilitate, libertate și independență decât Statele Unite. Înainte de America, istoria omenirii fusese una supusă tiraniei, unde masele erau stăpânite și controlate de cei puțini. Statele Unite hotărâseră să apere drepturile celei mai mici dintre minoritățile care existaseră vreodată – individul. Nu puteai lucra pentru președintele Porter fără să fii pe deplin dedicat acestor idealuri.

Luând în considerare aceste aspecte, secretarul Fleming acceptase sarcina pe care președintele i-o dăduse în secret în urmă cu câteva zile. Sincer vorbind, era de părere că președintele îl trimitea după potcoave de cai morți. Ideea că ar putea exista ceea ce sugerase el era de neînchipuit având în vedere amenințarea care venea din partea chinezilor. Cu toate că Porter nu avea o diplomă de doctorand în economie, făcuse totuși masteratul și era un bărbat extrem de inteligent. Totuși, Fleming nu reușea să înțeleagă cum ajunsese președintele să suspecteze ceea ce se confirmase ca fiind adevărat.

Fleming fusese avertizat să expună lucrurile într-o manieră cât se poate de clară. Deși Porter îi încuraja pe oamenii lui să pună întrebări atunci când nu înțelegeau ceva, știa că atunci când venea vorba despre economie, aproape toți oamenii bâjbâiau și nu voiau să-și arate pe față ignoranța. „Gândește-te că ei știu mult mai puține decât tine“, îl sfătuise Porter.

Ținând seama de acest sfat, Fleming luă telecomanda de la tehnicianul camerei pentru situații de urgență, își drese glasul și își începu prezentarea.

– După ce am aflat de atacul „Dragonul de zăpadă“, domnul președinte mi-a cerut să verific ceva. Voia să i se confirme faptul că chinezii intenționează să își amplaseze forțele permanente pe teritoriul Statelor Unite în urma unui atac. Ce înseamnă asta? Informațiile sugerează faptul că chinezii antrenează trupe ale unei forțe speciale în Coreea de Nord, însă cu ce scop? Ce îi face să creadă că ar putea să-și amplaseze trupele pe teritoriul american fără să se teamă de represaliile internaționale? Chinezii nu dețin niciun document special care ar putea fi folosit în urma unei catastrofe. Niciunul. Prin urmare, am rămas doar cu două variante. Prima, că atacul este de natură biologică, iar ei sunt imuni la agentul cauzal. Este evident că scenariul ăsta nu ține de domeniul de activitate al Trezoreriei, prin urmare, este analizat de către cei în măsură să o facă, adică reprezentanții securității naționale, aici de față. Ceea ce ne face să ne gândim la cea de-a doua variantă. Ar putea China să emită o pretenție legitimă și legală față de Statele Unite după un atac terorist distrugător?

– Bineînțeles că nu poate, afirmă ministrul Apărării.

Fleming avertiză cu arătătorul.

– Până săptămâna aceasta, și eu fi zis același lucru, preciză el și trecu la primul diapozitiv. Datoria națională a urcat la cote alarmante sub administrația anterioară. Cred că termenul mai potrivit ar fi că „a explodat“. Cu cât guvernul nostru se extinde, cu atât are nevoie de mai mulți bani pentru a funcționa. Există două variante pentru a obține acești bani. Fie măresc continuu impozitele pe care trebuie să le plătească cetățenii noștri, riscând astfel o revoluție, fie îi împrumută în secret, fără ca americanul obișnuit să afle despre acest lucru. Guvernul federal a ales să combine aceste două variante. Din cauza impozitelor ridicate pe persoană fizică, americanii au mai puțini bani ca să investească și să cheltuiască pe piață și,

din cauza impozitelor pe profit ridicate, companiile nu își mai permit să facă angajări, lucru care determină fabricile și centrele de relații cu clienții să își mute activitatea în străinătate, pentru ca produsele lor să fie competitive. Am văzut cum fosta administrație a sporit rata marginală de impozitare cu 5%. Această mărire a scos din vistieria americanilor miliarde de dolari, care au ajuns însă guvernului federal doar pentru șase zile. Apoi am văzut aceeași administrație, disperată să crească din nou în sondaje, continuând să genereze conflictul de clasă. Nu există o declarație antiamericană și antidemocratică mai evidentă decât aceasta. A semăna dușmănie între vecini din cauza grosimii portofelului este ca și cum ai ara pământul și l-ai semăna cu semințele socialismului. În America, este garantată doar oportunitatea, nu și consecințele. Oricine promite altfel acționează contrar valorilor pe care a fost întemeiată republica noastră. Ideea de bază este aceea că nu s-a dorit niciodată ca guvernul federal să ia o asemenea amploare. Intenția fondatorilor săi a fost ca el să fie cât mai restrâns, iar aproape toate problemele să fie rezolvate la nivel statal, deoarece cetățenii se puteau implica mai ușor, iar vocea lor putea fi auzită.

Însă, pe măsură ce guvernul federal s-a extins, a devenit un organism în adevăratul sens al cuvântului. L-ați auzit cu toții pe domnul președinte comparându-l cu extraterestrul Jabba din filmul *Războiul stelelor*, care stătea toată ziua pe tronul lui, se îndopa și își trimitea acoliții ori de câte ori își simțea viața amenințată. Exact asta a devenit și guvernul federal. S-a transformat într-o caracatiță uriașă cu tentacule tăioase, care lovește cu ele ori de câte ori se simte amenințată. Am văzut cum Fiscul, Agenția de Securitate Națională și biroul procurorului general, precum și alte departamente federale și birocratice au fost înarmate și întoarse împotriva poporului american. Oricine are curajul să sugereze că numărul guvernanților ar

trebui redus devine un inamic al statului și este urmărit nu numai de tentaculele mai sus-menționate, ci și de presă, complicele unui guvern numeros. Este mai grav decât afirmația regelui Ludovic al XIV-lea: „L'état, c'est moi"[1]. Nu mai este vorba doar de o singură persoană, ci de un guvern întreg care declară că statul are prioritate în fața individului. S-a transformat în: „L'état, c'est l'état soi-même"[2].

Imaginați-vă o familie săracă ce aplică mereu pentru obținerea mai multor cărți de credit. Acest lucru nu îi îngreunează stilul de viață, ci îl duce, de fapt, la următorul nivel, oferindu-i posibilitatea de a achiziționa mașini scumpe, case de vacanță și concedii de lux în străinătate. Este rețeta pentru un dezastru total, necruțător. Cu toate astea, uitând de riscuri, guvernul se aruncă astfel cu capul înainte. Și, în tot acest proces, în timp ce guvernul continuă să impoziteze, să se extindă, să se împrumute și să cheltuiască, momentul adevărului se apropie din ce în ce mai mult. Polița este deja scadentă și, la un moment dat, nu vom mai putea împrumuta banii pe care i-am folosi ca să amânăm inevitabilul. Cu alte cuvinte, datoria noastră națională se acumulează mai repede decât o putem noi plăti. Legile fizicii și cele economice sunt imposibil de evitat. Nicio națiune nu poate continua să cheltuiască la nesfârșit sume de bani pe care nu le are. Cu toate astea, noi cheltuim.

Administrația anterioară a triplat deficitul și a crescut datoria națională cu peste 75%. În următorii zece ani, fiecare cent din impozite va fi distribuit pentru a acoperi dobânda datoriei noastre. Vom fi nevoiți să împrumutăm bani pentru *tot.* Pentru cheltuielile militare, pentru securitatea națională, ce vreți voi. Știind toate astea, cine va fi atât de prost, încât să

---

[1] Statul sunt eu (în fr., în orig.) (n.red.)

[2] Statul este statul însuși (în fr., în orig.) (n.red.)

ne împrumute bani? întrebă Flaming, trecând la diapozitivul următor. Aici au intervenit gândurile președintelui Porter.

Patruzeci la sută din datoria națională se datorează guvernului federal și Rezervei Federale. Practic, noi tipărim bani pe care îi mutăm din buzunarul stâng în cel drept. Cel mai important creditor al Americii este însă China.

– În pofida celor afirmate de dumneavoastră, interveni secretarul Apărării, asta nu înseamnă că pot veni aici ca să se declare stăpânii Statelor Unite.

– Mă repet, în urmă cu o săptămână, aș fi fost de aceeași părere cu dumneavoastră, dar fiți atenți, răspunse Fleming, trecând la diapozitivul următor. În 1990, Mexicul a trecut printr-o criză valutară, iar Statele Unite au intervenit pentru a o remedia. Am ridicat valoarea peso-ului cu un aflux de 20 de miliarde de dolari. A fost cel mai mare împrumut internațional, fără conotație militară, pe care l-a făcut Statele Unite de la Planul Marshall încoace.

Pe vremea aceea, a circulat zvonul cum că împrumutul era cât pe ce să nu aibă loc. Unii erau îngrijorați că mexicanii nu vor putea plăti datoria. Alții erau mai puțin preocupați de faptul că împrumutul va putea fi recuperat sau nu și mai îngrijorați de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă economia mexicană s-ar prăbuși complet. Va fi granița de sud inundată de refugiați economici? Congresul s-a opus vehement.

O comisie mică de experți din D.C. afiliată administrației din acea vreme a făcut o sugestie radicală: ca Mexicul să gireze pentru împrumut peninsula Baja. Dacă Mexicul nu își îndeplinea obligațiunile, Baja devenea cel de-al 51-lea stat al Statelor Unite. Ideea a fost îndelung dezbătută și respinsă ca fiind „prea nebunească“. Atunci, comisia de experți a propus ca Mexicul să garanteze pentru împrumut cu petrol sau cu contracte pentru extragerea gazelor naturale. Și această propunere

a fost însă respinsă. Administrației îi era teamă să nu pară că încerca să profite de „săracul Mexic".

În cele din urmă, secretarul Trezoreriei de pe vremea aceea a ignorat decizia Congresului, dând o dispoziție pentru un fond de rezervă în caz de urgență al Departamentului de Trezorerie. Astfel, a făcut rost de bani pentru Mexic. Fusese inoculată și ideea ca națiunile să își asigure împrumuturile făcute prin ceva tangibil.

Fleming făcu clic pe telecomandă și un nou diapozitiv își făcu apariția.

– Știu că domnului președinte nu îi place să dea vina pe vechea administrație. Tuturor ni s-a spus că trebuie să ne jucăm cât mai bine cărțile pentru poporul american. Este important de știut că Biroul pentru Buget al Congresului a avertizat vechea administrație că datoria națiunii era lipsită de susținere și că politica bugetară punea legislatorii și publicul în fața unor decizii dificile. Li s-a spus că dacă nu se vor lua măsuri în această privință, cheltuielile se vor dubla, guvernul nu va putea răspunde prompt în situații neașteptate cum ar fi un declin economic sau un război economic și că riscul unei alte crize financiare devenea din ce în ce mai mare. Ei au fost avertizați că toate acestea îi va determina pe creditorii Americii să ceară dobânzi exorbitante pentru a continua să finanțeze cererea exagerată a guvernului pentru împrumuturi.

Avertismentul Biroului pentru Buget al Congresului nu era un secret. Era cât se poate de public. Nu doar piețele erau atente, ci și chinezii. Aceștia știau că nu avea prea mare importanță cine ocupa Biroul Oval. Guvernul Statelor Unite era o entitate care se gândea doar la ea. Va continua să facă împrumuturi, să cheltuiască și să se extindă. Va muri din cauza obezității înainte să se învoiască să slăbească până va ajunge la o greutate normală.

Vechea administrație a folosit Rezerva Federală ca să mențină o dobândă nefiresc de scăzută, astfel încât să poată continua să facă împrumuturi, dar chinezii nu numai că au gestionat situația într-un mod inteligent: au început să se sature de acest joc. Aparent, au ajuns în acel punct în care nu au mai vrut să joace.

Secretarul de Stat se uită la Fleming și întrebă:

– Cum adică, *aparent?*

– Predecesorul dumneavoastră a explicat cel mai bine: „Datoriile și deficitele noastre nu au o bază de susținere, ceea ce va face să ne pierdem influența și ne va împiedica să luăm deciziile corecte.“ A avut dreptate, deoarece exact asta s-a întâmplat. China nu a mai ascultat observările noastre referitoare la încălcarea drepturilor omului, partenerii internaționali nu au mai dorit să se alieze cu noi pentru a lupta împotriva amenințărilor care veneau din Siria, Iran sau Coreea de Nord și, țară după țară, inclusiv China, aceste state au hotărât să nu mai folosească dolarul ca rezervă valutară internațională. Mai pe scurt, majoritatea țărilor lumii nu ne mai respectă, în special China. Pentru a continua să ne acorde împrumuturi, China a cerut o nouă recompensă, una care să reflecte mai mult riscul pe care și-l asumă.

– Ce fel de recompensă?

– Au vrut ca împrumuturile lor să fie asigurate nu numai de deplina încredere și considerație a guvernului Statelor Unite. Au vrut ca împrumuturile să fie garantate.

– Cu ce?

Fleming trecu repede printr-o serie de diapozitive.

– Cu tot. Petrol și gaze naturale din Alaska și din golful Mexic. Drepturi de minerit în Munții Stâncoși și în Mountain West. Lemne. Terenuri agricole. Drepturi la rezervele de apă.

Accesul la porturile maritime. Parcuri naționale. Pentru fiecare cerere de împrumut, chinezii au solicitat o concesiune.

– Și vechea administrație a fost de acord?

Fleming dădu afirmativ din cap.

– Fără acordul Congresului? întrebă sceptic secretarul de Stat, fost senator.

– Cu cât e mai mare guvernul, cu atât mai puțin se respectă legile.

Secretarul Apărării interveni ca să îl admonesteze pe secretarul de Stat și fost senator.

– Vechea administrație nu a făcut nimic altceva decât să inducă în eroare Congresul. Au existat semnale de avertizare și mulți oameni încercau să vă atragă atenția, dumneavoastră și colegilor dumneavoastră, să faceți ceva în această privință. Dumneavoastră și amicii dumneavoastră n-ați vrut însă să îi „îndepărtați pe alegători". Ați spus: „Vom rezolva problema mai târziu"; că ar trebui să înceapă la urnele de vot. Ei bine, iată-ne. Vă mulțumim.

În mod normal, președintele ar fi întrerupt acest „duel", însă anumite lucruri trebuiau spuse. Secretarul de Stat era un bun mediator, dar medierea avea locul și prețul ei. Faptul că închisese ochii la abuzurile biroului atunci când fusese senator nu însemnase mediere, ci capitulare.

– Cum se face că aud asta pentru prima oară? întrebă secretarul de Stat.

Fleming se uită la directorul FBI, care îl ajutase în ultima săptămână. Scoțând un dosar din mapă, directorul FBI spuse:

– A existat o denunțătoare la Trezorerie. Din câte se pare, era pregătită să divulge nume, prin urmare, s-a dus să-i vorbească unei membre a Congresului, crezând că va fi solidară. Membra congresului a fost, într-adevăr, solidară, însă cu vechea administrație. A sfârșit prin a o „turna" în schimbul unor

articole speciale pe care dorea ca președintele să le aprobe printr-un ordin executiv. Oamenii președintelui au urmărit să se răzbune pe denunțătoare. Nu este o exagerare să spunem că i-au făcut viața un iad. Deoarece nu era deloc femeia perfectă, aceștia au atacat-o în toate modurile posibile. Are un fiu cu dizabilități,, iar ei au profitat de acest lucru. Au amenințat-o că îi vor retrage pensia și beneficiile medicale. Ea a renunțat pe loc.

Secretarul de Stat se înfurie:

– Vreau să știu cine a fost această membră a Congresului și cine din personalul președintelui a fost implicat. Așa ceva este inadmisibil.

Sosise momentul să intervină și președintele. Ridicând o mână, el spuse:

– Ne vom ocupa și de această problemă, însă acum nu avem timp.

Secretarul de Stat se calmă, iar secretarul Fleming își reluă expunerea.

– În timpul realegerii respectivei membre a Congresului, denunțătoarea l-a abordat pe opozantul acesteia și i-a relatat întreaga poveste. Era o afirmație extrem de serioasă pentru care campania nu avea dovezi. În plus de asta, ea le-a spus că nu îi puteau divulga numele, prin urmare, nu o puteau face publică. Însă aceștia au anunțat FBI-ul. Dar când au abordat-o agenții, ea a negat că ar fi făcut astfel de afirmații.

– De ce? E cumva lunatică? întrebă secretarul de Stat.

– Nu, toate astea s-au întâmplat în timpul vechii administrații, iar ei i-a fost teamă că o vor amenința din nou. Însă odată cu noua președinție, ea s-a răzgândit. Eu împreună cu directorul FBI ne-am întâlnit personal cu ea. În schimbul cooperării ei, și a eventualei mărturii, i-am oferit un post în cadrul Departamentului Trezoreriei, plus o promovare. Nu s-a

hotărât încă, dar a început să lucreze cu noi. Am aflat că mai mulți membri-cheie ai comisiei de experți care a consiliat administrația în timpul crizei peso-ului din Mexic din 1990 au fost aduși în administrația precedentă pentru a-l consilia pe predecesorul președintelui Porter. Avem motive să credem că a existat un al doilea set de registre care a fost păstrat referitor la China. Încercăm să-i dăm de urmă.

Secretarul de Stat clătină din cap.

– Nelegiuirile pe care le sugerați dumneavoastră sunt incomprehensibile.

– Niciuna nu va mai avea importanță dacă atacul chinezilor va reuși. Ceea ce mă face să trag o concluzie. Dacă ceea ce am aflat noi este adevărat, și chinezii au reușit să convingă Statele Unite să își asume obligațiile privind datoria, iar aceste obligații nu pot fi anulate – indiferent ce se întâmplă cu Statele Unite –, atunci știm de ce chinezii au impresia că pot veni în pași de dans după un atac distrugător și să se simtă aici ca la ei acasă. Cu o rată a mortalității de 90%, America, așa cum o știm noi, nici nu va mai exista, iar China va arunca totul în cârca Statelor Unite. Și, după cum ziceam la început, cine îi va contrazice? Ne vor trimite, probabil, până și ajutoare și asistență umanitară. Însă, la sfârșit, când America nu își va putea plăti datoriile din cauza colapsului, aceștia își vor revendica astfel ceea ce cred că le aparține. Dacă nu îi vom opri, acesta va fi, cu siguranță, sfârșitul Statelor Unite.

CAPITOLUL 23

MARYLAND

Harvath mai zburase în viața lui alături de nemernici, însă ambasadorul Statelor Unite în EAU, Leslie Conrad, era cel mai rău.

Ambasadorii Statelor Unite sunt la cheremul președintelui. După alegeri sau realegeri, toți ambasadorii își prezintă scrisoarea de demisie. Unii își părăsesc postul imediat, în vreme ce alții sunt rugați să rămână în funcție până când se alege un nou ambasador. Conrad se număra printre cei care fuseseră rugați să-și exercite funcția până când președintele îi găsea un înlocuitor.

Conrad obținuse funcția de ambasador deoarece strânsese mulți bani pentru președintele anterior. Îi aducea aminte lui Harvath de Peter O'Toole din filmul *Lawrence al Arabiei*. Pe lângă faptul că era un arabist desăvârșit, care credea că știa regiunea mai bine decât oricine – întocmai cum trebuia să fie politica externă a Americii –, părul lui era prea blond, dinții, prea albi, iar pielea, prea bronzată pentru un bărbat de vârsta și statura lui. Lui Harvath îi era greu să înțeleagă ce anume îi făcuse pe părinții lui să își boteze băiatul Leslie.

Din câte se părea, ambasadorul Conrad nu îl votase pe actualul președinte și nu punea mare preț pe politica lui externă. Conrad nu părea să pună mare preț nici pe datoria lui față de

țară. Ambasadorul ura să fie trezit în toiul nopții ca să fie tras în „cercul clandestin al ticăloșilor", după cum afirma el.

La început, Conrad refuzase să coopereze. Apoi secretarul de Stat îl sunase și îl luase la rost. Deși Conrad nu făcuse nimic notabil cât timp își exercitase funcția, era pasionat de Serviciile Străine, unde își dorea să activeze în continuare. Secretarul de Stat se folosise de asta pentru a-l face să-și dea jos din pat fundul nerecunoscător, să iasă din vilă și să se urce în convoiul de mașini care îl aștepta în afara orașului Abu Dhabi.

Harvath și Levy „periaseră" apartamentul pe care Khuram Hanjour îl deținea în Palm Jumeirah și aranjaseră tot ceea ce ar fi avut o potențială valoare informațională într-o grămadă, în fața ușii de la intrare. Cowles aranjase toate documentele, împreună cu conținutul din seiful ascuns în pat, în mai multe bagaje de firmă pe care Hanjour le ținea în camera oaspeților.

După ce ieșiră la volanul Mercedesului lui Hanjour din complexul Oceana, Harvath și cu Levy se întâlniseră cu echipa de asalt a CIA-ului care aștepta în mașina parcată în apropiere. Imediat ce transferară bagajele și făcură schimb de mașini, Levy le dădu cartela lui Hanjour și lămuri cum să intre în clădire ca să îi recupereze pe Cowles și pe prizonier. Harvath și Levy se pregătiră pentru un drum lung de 144 de kilometri de-a lungul coastei către reședința din Abu Dhabi a ambasadorului Statelor Unite.

Un drum care, în mod normal, ar fi durat o oră și jumătate, Harvath îl parcurse în patruzeci și cinci de minute. Levy își butonase telefonul în tot acest timp. Departamentul de Stat, precum și CIA-ul, aveau înțelegeri cu companii de zbor private din întreaga lume și, ținând cont de acest lucru, Harvath făcuse două solicitări. Avea nevoie de cel mai rapid avion de care puteau face rost, plus acordul ambasadorului Conrad de a se urca la bord.

Însoțiți de ambasadorul Statelor Unite, niciunul dintre pașapoarte, în special cel al lui Harvath, nu va fi cercetat îndeaproape. Același lucru ar fi fost valabil și pentru bagaje.

Harvath sugerase să inventeze o problemă urgentă de familie în Statele Unite care îl obliga pe Conrad să părăsească imediat EAU. Însă, neștiind prea multe despre situația familială a lui Conrad, Harvath nu putu să facă decât câteva sugestii generale referitoare la gestionarea situație. Levy urma să se ocupe în continuare de problemă.

Ea îi relată totul șefului ei, Chuck Godwin – un veteran CIA călit –, care luă legătura cu Cartierul General al CIA din Statele Unite. Cei din Langley citiră dosarul lui Conrad și hotărâră ca situația de urgență să fie legată de mama ambasadorului, care era în vârstă și locuia în Carmel, California.

Odată ce puse la cale un plan, directorul CIA, Bob McGee, îl contactă pe secretarul de Stat și îi ceru aprobarea. După ce acesta dădu undă verde, Godwin primi ordin să îl trezească pe ambasador.

Lui Conrad i se spuse că „urgența de familie" nu era decât un paravan pentru ca un agent secret american să poată ieși din țară și să ducă în Statele Unite niște documente extrem de importante, precum și alte materiale. Ambasadorul întrebase de ce natură erau documentele și celelalte materiale, însă i se răspunse pe un ton politicos că informația asta ținea de securitatea națională și nu de competența lui. Conrad îl întrebase pe Godwin cine era agentul secret și ce făcea în EAU fără înștiințarea lui, dar i se răspunse că aspectul în cauză nu ținea de competența lui. În acel moment, Conrad își pierdu cumpătul.

Cel mai potrivit termen pe care îl găsi Chuck Godwin ca să îi descrie reacția fu acela că îl „apucaseră pandaliile". Ambasadorul se înfuriase că în „curtea" lui se desfășurase o operațiune secretă fără aprobarea lui. Nu îi plăcea să i se ascundă lucruri. Și nu numai că i se ascunseseră lucruri, dar CIA-ul îl folosea pe

post de paravan ca să poată scoate din țară informațiile obținute. El declară că era o „insultă personală și profesională" și că nu avea nici cea mai mică intenție să coopereze.

Chuck Godwin îl ura din tot sufletul pe ambasador. Era un diletant incapabil care își cumpărase funcția de ambasador pe care o exercita doar pentru că iubea petrecerile, nu din dragoste pentru țară. Din punctul lui de vedere, ambasadorul era o nulitate.

Prin urmare, atunci când Conrad refuză să îl acopere pe Harvath și să transporte bagajele pe numele lui, Godwin îi mulțumi, pur și simplu, ieși din încăpere și sună la etajul al șaptelea din Langley. Trei minute mai târziu, secretarul de Stat îl sună personal pe ambasador acasă și îi ținu o predică. În mai puțin de o jumătate de oră, Conrad se afla în Suburbanul său blindat, îndreptându-se către aeroport. Și Harvath se afla acolo, cu arma în mână și pozând ca făcând parte din garda personală a ambasadorului. Unde erau duse bagajele, acolo mergea și Harvath. Primise ordin să nu le piardă din ochi.

Personalul lui Conrad îi înștiințase pe arabi despre urgența de familie a ambasadorului, iar convoiul fu întâmpinat la aeroport de către un oficial al Emiratelor, care îi conduse în viteză direct pe pista unde îi aștepta un Gulfstream G650. Pașapoartele fură controlate lângă avion, iar ambasadorul și suita lui schimbară amabilități cu oficialul.

Când membrii echipajului se oferiră să așeze bagajele în cală, Harvath le explică faptul că ambasadorul preferă să aibă acces la ele în timpul zborului. Membrii echipajului îi indicară unde le putea așeza în cabină și îl ajutară să le urce în avion.

Avionul subsonic G650 era etalonul de aur al aparatelor jet din clasa business. Fotoliile mari, model clasa I, precum și pereții erau înveliți în piele albă. Mesele, dulapurile, marginile și ușile erau din furnir de arțar. Covorul gros, de culoarea cafelei cu lapte, era prevăzut cu un motiv care aducea cu niște linii

desenate cu un băț pe nisipul ud. Cabina era prevăzută cu un divan care se transforma într-un pat. Ambasadorul se îndreptă direct într-acolo. Harvath împreună cu ceilalți trei pasageri se așezară în fotoliile rămase.

Cu toate că Harvath securizase fermoarele bagajelor cu sigiliile TamperTell pe care i le dăduse Chuck Godwin, știa că puteai să străpungi fermoarul cu vârful unui pix, să ai acces în bagaj, să scotocești înăuntru, iar apoi să tragi din nou fermoarul fără să-și dea seama cineva. Nu credea că ambasadorul ar putea fi atât de răzbunător, sau de prost, însă nu avea de unde ști.

Din cauza grijii, avu un somn neliniștit, trezindu-se de fiecare dată când auzea ceva neobișnuit sau simțea că cineva se apropia de bagaje. Avea să fie un zbor lung.

Ca lucrurile să fie și mai îngrijorătoare, patul desfăcut al ambasadorului Conrad se afla chiar lângă grupul sanitar principal. De fiecare dată când asistentul lui sau una dintre gărzile sale de corp mergea la toaletă, Conrad se trezea și le arunca o privire furioasă.

Harvath habar nu avea dacă bărbatul credea că se cuvenea să folosească doar el acea toaletă, iar ceilalți să întrebuințeze toaleta echipajului care se afla în față, sau dacă, pur și simplu, îi disprețuia pe cei care îi invadau „spațiul". Probabil, era câte puțin din ambele variante, prin urmare, simțea o plăcere perversă văzând că ambasadorul era trezit de fiecare dată când natura își cerea drepturile.

Auzind cum acesta le vorbea oamenilor lui, Harvath își dădu seama că bărbatul era un nemernic. Îi urâse întotdeauna pe nemernici. Se bucură că nu trebuia să lucreze pentru ambasador.

Conrad, pe de altă parte, nu părea să conștientizeze sau să-i pese că Harvath nu se afla în serviciul lui. Când Harvath se ridică pentru a merge la toaletă, ambasadorul îl opri și îl admonestă:

– Ești cam îngâmfat, nu crezi?

– Ce-ați spus, domnule? întrebă Harvath.

– M-ai auzit! se răsti ambasadorul. Ești un ticălos îngâmfat. Cine te crezi?

Harvath nu luă în seamă tonul bărbatului, încercând să-și păstreze calmul.

– Domnule ambasador, zise el politicos, dacă preferați să folosesc toaleta echipajului, nu cred că vor avea nimic împotrivă.

– „Dacă preferați să folosesc toaleta echipajului", îl îngână ambasadorul pe un ton batjocoritor. Nu mă refer la nenorocita aia de toaletă. Este vorba despre faptul că ai venit în țara mea și ți-ai desfășurat misiunea fără nicio aprobare.

– Nu știam că EAU este țara *dumneavoastră* și că sunteți singurul care poate să autorizeze misiuni acolo.

– Nu face pe deșteptul cu mine. Știi la ce mă refer. Ai încălcat protocolul.

Protocolul. Harvath clătină din cap.

– Nu fac decât să mă întorc înapoi în Statele Unite, domnule ambasador. Atâta tot.

– Prostii! pufni Conrad. Vreau să știu ce-ai făcut.

– Am făcut cumpărături, domnule.

– *Cumpărături*, vezi să nu. Crezi că nu cunosc oameni? Crezi că nu aș putea să-ți fac viața un calvar?

– Sunt convins că ați putea, domnule.

– Cine ești tu de îți permiți să mă ridici din pat în toiul nopții? vru el să știe.

Dându-se ușor într-o parte, Harvath observă minibarul de lângă patul lui. Cineva se atinsese de bourbon.

– Sunt un nimeni, domnule ambasador, răspunse Harvath, îndreptându-se către toaletă.

Când dădu să pună mâna pe clanță, ambasadorul îl apucă de încheietură. *Proastă mișcare.*

– Vreau niște răspunsuri clare, ordonă Conrad. M-ai înțeles?

Harvath își îndreptă repede ochii către cel mai apropiat membru al gărzii de corp a ambasadorului. Deși se prefăcea că dormea, bărbatul urmărea întreaga scenă. Harvath clătină din cap ca și când ar fi spus: „Nu te băga". Bărbatul îi răspunse schimbându-și poziția în fotoliu și întorcându-se către geam.

Într-o clipită, Harvath se desprinse din încleștarea ambasadorului și îi imobiliză încheietura mâinii. Strângând din ce în ce mai tare, Harvath se așeză pe pat și îl privi drept în ochi.

Ambasadorul se crispă de durere.

– Dă-mi voie să lămuresc un lucru, spuse Harvath. Nu lucrez pentru tine. Dacă am venit în țara ta neanunțat, este pentru că cineva mult mai important decât tine își face griji în legătură cu ceva. Are sens?

Conrad vru să rânjească, însă Harvath îi strânse și mai tare încheietura. Ambasadorul rămase cu privirea fixă, încuviințând ca și cum capul i-ar fi atârnat de o sfoară.

– Are. Are, repetă el.

Harvath slăbi strânsoarea.

– Știu că ți s-a spus, dar îți voi repeta. Nu te privește ce am făcut eu în EAU. Ai înțeles?

Ambasadorul îl privi cu ură, iar Harvath se pregăti să îl strângă din nou de încheietură.

– Am înțeles, icni Conrad. Am înțeles perfect.

– Bine, adăugă Harvath. Încă ceva. Ești o insultă pentru oamenii pe care ar trebui să îi conduci. De fapt, ești o insultă pentru oricine a ales să fie în slujba Statelor Unite. Există oameni care își asumă mult mai multe riscuri decât tine ca să păstreze siguranța țării noastre. Atunci când îi insulți pe cei care se află în serviciul tău, ne insulți pe toți ceilalți. Facem ceea ce facem, deoarece ne gândim și la altceva în afară de propria persoană; la altceva mai important. Dacă vei avea norocul să rămâi în Serviciile Străine și ți se va cere să ajuți un alt compatriot american, singurul tău răspuns trebuie să fie „da". M-ai

înțeles? Pentru că asta este *treaba* ta. Nu să organizezi petreceri, nu să călărești cămile, nu să intri în cârdășie cu șeicii îmbibați în petrol doar ca să ai niște fotografii cool cu care să te lauzi. Treaba ta este să slujești națiunea, națiunea *noastră*. Ai priceput?

Harvath îi strânse tare încheietura ca oficialul să înțeleagă mesajul, iar ambasadorul încuviință repede din cap cu lacrimi de durere în colțul ochilor.

Ridicându-se de pe pat, Harvath se pregăti să-i elibereze încheietura, însă se opri.

– Apropo, zise el. Dacă voi auzi vreodată că te comporți ca un nemernic cu oamenii tăi, Leslie, voi veni după tine și îți voi smulge ambele brațe. Ne-am înțeles?

Bărbatul continuă să încuviințeze din cap până când Harvath îi eliberă încheietura.

După ce folosi toaleta, Harvath se întoarse la locul lui. Când trecu pe lângă ambasador, acesta se prefăcu că doarme. Nu se mai uită la Harvath tot restul zborului.

Odată ce avionul G650 ateriză, în sfârșit, la Baza Aeriană Andrews, Harvath rămase pe scaun până când ambasadorul și oamenii lui coborâră pe pistă. La urmă venea garda de corp care se prefăcuse că doarme cât timp Harvath îl pusese la punct pe ambasador. Se opri lângă scaunul lui Harvath și se priviră. Harvath se întrebă dacă agentul Serviciului de Securitate Diplomatică avea să îl admonesteze pentru comportamentul lui mai puțin profesionist.

În loc să facă asta, agentul zâmbi și îi întinse pumnul. Harvath îl salută la fel, iar bărbatul coborî din avion. Nu mai era nevoie de alte cuvinte. Probabil că toți cei de la ambasada din Abu Dhabi voiau să facă exact ceea ce făcuse Harvath în timpul zborului. Puține lucruri îți aduc aceeași satisfacție pe care o ai atunci când vezi că un nemernic este pus la punct.

Lydia Ryan urcă la bord de îndată ce oamenii ambasadorului coborâră din avion.

– Frumos avion, spuse ea. Cum a fost zborul?

– Rândul din mijloc. Un copil plângăcios, răspunse Harvath ridicându-se și începând să ridice bagajele. Dă-mi o veste bună. Care este situația?

Ryan se dădu la o parte când membrii echipei ei medicale urcară la bord ca să ia bagajele.

– Până acum, ne-am ocupat de cei șase studenți la inginerie. Nu există dovezi că ar fi părăsit țara, prin urmare, presupunem că se află încă aici. Agenții FBI îi interoghează pe toți cei care au intrat în legătură cu ei în timpul stagiului.

– Și telefoanele? Fiecare a primit câte unul și li s-a spus să îl pornească atunci când vor ajunge aici.

– Mulți oameni își pornesc telefoanele după ce aterizează, mai ales într-un aeroport internațional aglomerat cum este cel din Houston. Agenția de Securitate Națională a întocmit o listă cu toate telefoanele care au fost pornite în ziua respectivă în aeroport și în împrejurimile acestuia. Încearcă să o restrângă.

– Așadar, în afară de asta nu avem nimic, răspunse Harvath. Absolut nimic.

Până de curând, Ryan îl cunoscuse pe Harvath doar după renume. Apoi lucrase cu el. Birocrații și politicienii se temeau de el tocmai datorită trăsăturilor care îl făcuseră renumit. Nu putea fi pus în lesă și nici nu i se putea spune ce să facă. Harvath acționa în afara legii și nu se oprea până când nu își ducea la bun sfârșit misiunea încredințată. Ea îi sesizase aproape imediat teama de eșec. Era unul dintre cei mai hotărâți oameni pe care îi cunoscuse vreodată.

Ryan dădu să spună ceva când unul dintre membrii echipei ei își vârî capul înăuntru și spuse:

– Suntem gata de plecare.

Ryan îi mulțumi și se întoarse către Harvath.

– Ai făcut o treabă bună. O treabă *foarte* bună.

De obicei, laudele îl făceau să se simtă inconfortabil, deci el încercă să le ignore.

– Cine este coordonatorul? De unde este coordonată ancheta?

– Șoferul îți va da toate detaliile.

– Șoferul?

Ryan arătă prin geam către un Chevrolet Suburban negru.

– Reed a venit să te ia. Eu mă întorc înapoi la Langley. Vreau să îi pun imediat la treabă pe tocilarii noștri, să se ocupe de laptopuri și de hard drivere.

– Mă vei ține la curent?

Ryan zâmbi.

– Categoric. Între timp, odihnește-te. Arăți ca naiba.

Harvath zâmbi la rândul lui și coborî din avion în urma ei. Rămase în capul scărilor și o privi cum coboară. Echipa ei încărcase bagajele la bordul unui elicopter Sikorsky S-76, iar rotoarele acestuia „frământau" aerul umed de vară târzie. De îndată ce ea urcă la bord și își puse casca și centura de siguranță, elicopterul se ridică, își retractă trenul de aterizare și pasărea se îndreptă înspre nord-vest pentru o oprire scurtă la sediul Langley.

În timp ce cobora scările avionului, el se gândea la informațiile pe care Ryan le ducea cu ea. Chiar dacă reușise să dea de urma lui Hanjour, el se întrebă dacă izbânda asta va fi pista care va dezvălui întregul complot. Lucrurile nu erau niciodată ușoare în această meserie și nimeni nu știa asta mai bine decât Reed Carlton.

Traversă pista către SUV-ul negru cu speranța că Bătrânul avea vești bune pentru el.

CAPITOLUL 24

VIRGINIA

Știind foarte bine că protejatul lui va fi rupt de oboseală în urma acelui zbor lung, Carlton se oprise și cumpărase cafea – neagră cu două duște de espresso. Îl văzuse de nenumărate ori pe Harvath comandând cafea ca să știe că așa o servea pentru a-și reveni. După ce părăsiră baza, el îi întinse paharul.

– Am auzit că ambasadorul Conrad este un mitocan, spuse el.

Harvath scoase capacul și suflă în cafea.

– Mitocan e puțin spus.

Bătrânul chicoti.

– Ei bine, te anunț că nu ajunge direct la Four Seasons.

– Nu?

– Nu. Este dorit la Foggy Bottom[1]. Secretarul de Stat vrea să îi spună în față ceea ce i-a spus la telefon în Abu Dhabi.

Harvath sorbi din cafea înainte să răspundă.

– Cred că secretarul de Stat va constata că atitudinea domnului ambasador s-a îmbunătățit între timp.

Carlton își luă ochii de la drum o clipă pentru a se uita la el.

– Cum așa? Ce-ai făcut?

– Nimic. Nu-ți face griji.

---

[1] Figură de stil pentru Departamentul de Stat al SUA (n.tr.)

Bătrânul se îndoia, însă nu mai insistă. Erau lucruri mai importante care trebuiau discutate. Trebuia să îl chestioneze pe Harvath și să afle despre misiunile din Karachi și Dubai.

În ceea ce îl privea pe Harvath, acesta voia să afle care era pasul următor. Era extenuat. Nu voia să vorbească despre Karachi și Dubai, nu în acel moment.

Cu toate astea, Harvath știa că așa funcționau lucrurile. Dacă nu discutau cât timp lucrurile erau proaspete în memorie, exista riscul să omită ceva. Prin urmare, în timp ce conduceau, Harvath îi povesti tot ceea ce se întâmplase.

Discutară despre ceea ce mersese bine și despre ceea ce mersese prost. Din când în când, Carlton făcea unele observări referitoare la cum ar fi putut proceda Harvath. Scopul era să îl facă să devină un agent mai bun, iar Harvath înțelegea acest lucru, însă asta nu însemna că era de acord cu tot ceea ce spunea Bătrânul. Trecuse mult timp de când Carlton nu mai făcuse muncă de teren.

În cele din urmă, Harvath își făcuse treaba în Karachi și în Dubai. Asta era tot ce conta. Nu avea chef să primească sfaturi despre cum să aducă îmbunătățiri. În acel moment, dorea să găsească o cale prin care să meargă mai departe.

Din fericire, tocmai intraseră pe drumul care ducea înspre casa lui. Asta nu însemna că Bătrânul avea să schimbe subiectul doar pentru că ajunseseră la destinație. El și cu Harvath aveau multe lucruri în comun – niciunul dintre ei nu se dădea bătut până când nu obținea ceea ce voia.

Harvath zări aleea de lângă casa lui. De obicei, se bucura când se întorcea acasă. Ceea ce însemna că indiferent de misiune, aceasta fusese îndeplinită și se putea relaxa. Atunci când nu putea să se relaxeze, mai ales că văzuse niște grozăvii pe care nu și le putea scoate din minte, apela la ceea ce el numea „terapia Potomac".

După ce lua un bax cu șase cutii de bere sau, uneori, o sticlă de tărie, el se ducea pe ponton. În timp ce urmărea cu privirea ambarcațiunile care treceau pe acolo, nu se oprea din băut până când uita de lucrurile care îl frământau. Odată ce acestea erau bine ascunse într-un colț îndepărtat al minții, el lua din nou contact cu civilizația, gata să înfrunte următoarea provocare pe care i-o pregătiseră locuitorii ei necivilizați.

În ziua respectivă însă, sentimentul era diferit. Misiunea fusese o reușită, numai că sarcina lui era departe de a se fi încheiat. Și mai rău încă, habar nu avea ce rol avea să joace în continuare. Teoretic, călătoria lui fusese una reușită, însă exista acel sentiment al eșecului. Cu siguranță, mai putea fi de folos.

În timp ce se apropiau de poartă, Carlton scotoci în buzunar după chei, le scoase și i le întinse lui Harvath. Bătrânul era una dintre puținele persoane în care Harvath avea încredere ca să-i lase cheile casei sale.

Când sări din Suburbanul răcoros, Harvath fu întâmpinat de toate priveliștile, sunetele și mirosurile care îi spuneau că sosise acasă.

Reședința era o bisericuță din piatră din secolul al XVIII-lea, renovată și cunoscută sub denumirea Bishop's Gate. Aceasta se afla pe un domeniu care se întindea pe câteva hectare cu priveliște înspre râul Potomac, la sud de proprietatea din Mount Vernon a lui George Washington și, teoretic, aparținea Marinei Militare a Statelor Unite.

Această clădire istorică îi fusese închiriată lui Harvath pentru nouăzeci și nouă de ani, cu o chirie de un dolar pe an. Fusese modul fostului președinte de a-i mulțumi pentru serviciul lui în numele națiunii. Comandantul marinei militare fusese de acord, găsind potrivit faptul că reședința în speță urma să fie ocupată de un membru SEAL al Marinei Militare a Statelor Unite.

În stilul caracteristic al lui Harvath, acesta ezitase să accepte un cadou atât de generos. Nu avusese importanță că președintele insistase asupra faptului că el era cel care făcea marinei militare o favoare ocupând și întreținând domeniul. Când Harvath refuzase politicos, președintele îi spusese: „Du-te să o vezi, apoi iei o hotărâre".

Harvath condusese până la Bishop's Gate cu același refuz în gând. Nu se putea imagina acceptând o asemenea generozitate. Nu i se părea firesc. Apoi, când o luă pe alee, începu să-și schimbe punctul de vedere. Era un domeniu extraordinar.

În ciuda faptului că trebuia renovat, el reuși chiar să se imagineze locuind acolo. Când găsi plăcuța cu deviza misionarilor anglicani – *Mă duc peste mări să ofer ajutor* – avu convingerea că era acasă.

Cu toate că de astă dată se întorcea purtând pe umeri greutățile lumii, tot se bucura că ajunsese acasă. După ce descuie poarta, el o deschise larg și urcă din nou în SUV.

Carlton parcă la capătul aleii, iar cei doi bărbați intrară în casă. După ce dezactivă alarma, Harvath porni aerul condiționat și îl conduse pe Carlton în bucătărie.

Deschise ferestrele pentru a lăsa briza să pătrundă înăuntru, apoi se uită în frigider.

– Ți-e foame?

– Am mâncat înainte să vin după tine.

– Ceva de băut, atunci?

Carlton se uită la ceas. Știa că nu i se oferea un suc.

– Cam devreme, nu crezi?

– Eu funcționez încă după fusul orar din Karachi, plus că am tânjit toată săptămâna după o bere.

– Doar atât ai? Bere?

– Bere și drogul începătorului, răspunse Harvath, scoțând din frigider un bax cu șase cutii de bere și o sticlă cu vin alb.

Carlton îi aruncă o privire și îl întrebă:

– De când bei vin alb?

– Nu-i al meu. Lara și Marco m-au vizitat înainte să plec. Am și suc dacă vrei.

Bătrânul zâmbi. Cu toate că Harvath ieșise cu câteva femei extraordinare, chiar îi plăcea pe Lara și pe băiețelul ei. Păcat că ei locuiau tocmai în Boston.

– E bere Lone Star? întrebă el.

Harvath încuviință din cap, luă câte una pentru fiecare și le puse pe celelalte înapoi în frigider. Deschise sticlele, aruncă apoi capacele în chiuvetă și se așeză lângă Carlton la masa din bucătărie.

– Noroc!

Bătrânul își luă berea, ciocni cu Harvath și făcu aceeași urare.

Harvath trase o dușcă sănătoasă. Nu se compara nimic cu o bere rece într-o zi toridă. *Rectific.* Nu se compara nimic cu o bere rece într-o zi toridă atunci când te afli în străinătate și te gândești numai la asta.

Carlton se lăsă pe spătarul scaunului.

– Bănuiesc că în cincisprezece, poate maxim douăzeci de minute vei adormi. Ce vrei să știi?

„În sfârșit, se gândi Harvath, răspunsuri."

– Totul. Haide să începem cu cine se ocupă de treaba asta.

– Treaba noastră a căzut sub incidența CIA-ului cu ajutorul Departamentului Apărării. Operațiunea „Gold Dust" aparține Departamentului Apărării, cu ajutorul CIA-ului. Activitatea din Statele Unite a fost preluată de FBI, sub atenta supraveghere a directorului Agenției Naționale de Informații, fiind coordonată de Centrul Național de Acțiune Antiteroristă.

– Unde au ajuns cu urmărirea celor șase studenți la inginerie?

– Din câte am înțeles, nu au apelat la forțele de ordine statale și locale, deoarece nu vor să afle presa. Le e teamă ca lucrul ăsta să nu grăbească atacul.

– A localizat cineva moscheea la care ar fi putut merge acești indivizi în timpul șederii lor în Houston?

– Cei de la FBI se ocupă de asta, răspunse Carlton, dar n-au aflat încă nimic.

– Știm măcar cât de pioși sunt? Frecventau cluburile de striptease? Consumau alcool? Au băut alcool în vreun club de striptease și au spus ceva vreuneia dintre dansatoare care ne-ar putea fi util?

– Mă repet, de asta se ocupă FBI-ul. Este prioritatea numărul unu pentru ei. Au chemat agenți din întreaga țară și i-au trimis în Houston ca să conducă interogatorii.

– Amândoi știm că s-ar putea să nu fie suficiente doar interogatoriile, zise Harvath.

Bătrânul încuviință din cap.

– Și președintele știe asta.

– Ce este dispus să facă?

– Oficial? Orice este nevoie ca să împiedice declanșarea acestui atac.

– Și neoficial? întrebă Harvath.

– Neoficial, chiar este dispus să facă *orice*. Ceea ce înseamnă că este pregătit să ne folosească.

– Dar Sloane și cu Chase unde sunt?

– Se întorc din Karachi, răspunse Carlton. Vor ajunge în seara asta.

– Și pe urmă ce vom face?

– Ne vom ruga.

– Pentru ce? întrebă Harvath.

Bătrânul trase o dușcă sănătoasă de bere.

– Ne vom ruga să avem noroc. Unul mare.

Își terminară berile în tăcere, apoi Harvath îl conduse pe Bătrân până la mașină.

– Nu știu de ce, dar am sentimentul că am omis ceva, zise Carlton.

Harvath zâmbi.

– Întotdeauna ai sentimentul ăsta.

– Și tu, replică el.

– Asta numai pentru că paranoia e extrem de contagioasă.

De astă dată fu rândul Bătrânului să zâmbească.

– Dacă asta ar fi fost misiunea ta, dacă ar fi trebuit să depistezi telefoanele mobile a șase studenți la inginerie veniți din EAU, care ar fi fost îngrijorarea ta cea mai mare? Ce te-ar fi ținut treaz noaptea?

Harvath căzu o clipă pe gânduri înainte să răspundă.

– De obicei, lucrurile mărunte strică totul. Celor mai mulți oameni le lipsește disciplina și, din cauza asta, își pierd concentrarea.

– Nu crezi că studenții la inginerie sunt disciplinați?

Harvath clătină din cap.

– Îmi imaginez că sunt, însă ceea ce mă îngrijorează pe mine este motivația lor. De ce fac asta? Vom afla, sigur, din fișierele de control pe care le vom obține din computerul lui Hanjour, dar sunt dispus să pun pariu că ei o fac pentru bani. Nu este vorba despre ideologia islamică.

– Indivizii care au deturnat avioanele în 11 septembrie au fost destul de ageri și de bine educați, zise Carlton.

– Dar acela a fost un atac sinucigaș. Au fost recrutați datorită ideologiei în care credeau. Studenții noștri la inginerie au fost recrutați datorită formării lor.

– În regulă, dacă ai fi coordonatorul lor, care este acel lucru care te-ar îngrijora că îl vor face și care ar putea duce la eșecul misiunii?

Harvath căzu pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

– S-ar putea să am o idee.

– Care?

– Haide să intrăm și îți voi arăta.

CAPITOLUL 25

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL DIN LOS ANGELES

Ori de câte ori pleca în Statele Unite, Tai Cheng prefera să zboare cu American Airlines. Echipajul de zbor nu se comporta cu același profesionalism ca și cel asiatic sau cel european; era prea neprotocolar, prea sociabil, însă el reușea întotdeauna să stabilească unele conexiuni americane excelente zburând la clasa I. Erau persoane înstărite care aveau multe cunoștințe. Pentru un agent secret chinez care căuta mereu să își extindă relațiile, acest lucru reprezenta un avantaj. Faptul că era expus englezei americane de-a lungul acelui zbor interminabil îl ajută să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut.

Intra în țară așa cum o făcea întotdeauna, ca un antreprenor chinez pe care îl chema Bao Deng și care călătorea cu o carte verde americană adevărată eliberată de guvernul Statelor Unite. Era biletul lui de aur. Nu fusese niciodată reținut, hărțuit sau cercetat.

Cartea verde americană îl costase sau, mai corect spus, costase cel de-al Doilea Departament numai cinci sute de mii de dolari. Trecând drept un om de afaceri chinez bogat, el investise într-o fabrică de procesare a cărnii de pasăre, află într-o zonă rurală din Nebraska. Doar de atât avusese nevoie. În schimbul investiției făcute și după ce plătise onorariul avocaților

care se ocupaseră de acte, Bao Deng primise cartea verde și statutul de rezidență permanentă.

Singurul lucru care îi interesa pe americani erau banii. Ar fi fost în stare să îi vândă celui mai mare dușman al lor cheile castelului dacă ar fi convenit asupra prețului. Nu contenea să se minuneze cât de ușor putea fi ocolit sistemul apărării naționale.

După ce trecu fără nicio problemă de vamă și de serviciul Imigrări, el părăsi terminalul internațional „Tom Bradley" și se îndreptă către Terminalul 4, unde compania de zbor American Airlines efectua zboruri interne. Trecuse de atâtea ori prin aeroportul LAX[1], încât îl cunoștea ca în palmă.

Imediat ce trecu de zona de securitate a Terminalului 4, el străbătu holul care ducea la Admiral Club, trăgând după el trolerul. Deoarece persoana cu care trebuia să se întâlnească urma să sosească abia peste o oră, Cheng profită de ocazie ca să facă un duș, să se bărbierească și să mănânce ceva. Oricât de mult disprețuia America și cultura ei decadentă, existau totuși câteva lucruri pe care americanii le făceau bine. Firește că toate aceste lucruri aveau 'un preț care nu se afla la îndemâna omului de rând.

Barmanul îl întrebă dacă dorea să servească un cocktail sau un pahar cu vin la masă. Agentul secret refuză. Nu bea niciodată când se afla într-o misiune și rareori când se găsea acasă. Îți amorțea simțurile și te făcea vulnerabil în fața capcanelor și a atacurilor. Făcuse însă recent o excepție – atunci când aflase de infidelitatea soției lui.

Ar fi trebuit să anticipeze acest lucru. Mi era o femeie frumoasă, dar slabă. Fusese o actriță chineză în plină ascendență. Cariera de manechin îi adusese roluri secundare în filme cu buget redus. Din acel moment, bugetele au început să crească și rolurile să se înmulțească. Trecuse de la rolul iubitei atrăgătoare

---

[1] Codul Aeroportului Internațional Los Angeles (n.red.)

a mafioților și a bătăușilor la roluri sensibile, profunde și inteligente. Însă odată cu faima venise și tentația. În cazul ei fuseseră drogurile care îi aduseseră și decăderea.

Atunci când o cunoscuse Cheng, ea ajunsese de două ori într-o stare critică și încerca pentru a treia oară să se pună pe picioare. Cheng era un bărbat chipeș, cu zece ani mai în vârstă decât ea. Văzuse toate filmele în care jucase ea. Pentru el, fusese dragoste la prima vedere.

Ea se întorsese la familia ei în Nanjing. El ajunsese acolo într-o călătorie de afaceri. Ea intrase în restaurantul tatălui ei ca să discute ceva cu el. Cheng o urmărise până acasă și făcuse în așa fel, încât, în ziua următoare, să se întâlnească „întâmplător".

Se întâlneau de un an, iar el venea la ea în Nanjing ori de câte ori putea. Cunoștea persoane importante din oraș și se asigura ca familia ei să aibă parte de tot felul de favoruri. Tatăl ei era hărțuit de o organizație criminală mică. Atunci când el află despre asta, puse capăt hărțuirilor. Familia îl iubea. Habar nu aveau cu ce se ocupa el, știau doar că era un om de afaceri care călătorea mult și le aducea cadouri minunate. Chiar dacă avusese vreo bănuială, Mi nu spusese nimic.

Inima îi fusese frântă în mod repetat în timpul ascendenței sale dureroase către vedetism și apoi în timpul decăderii. Îi fusese făcută bucățele în repetate rânduri. În cele din urmă, ea învățase că se simțea mai în siguranță dacă simula dragostea decât dacă se lăsa pradă ei.

Își dorea să îl iubească pe Cheng, dar nu putea. Se simțea incapabilă să mai iubească. Își iubea însă familia. Acea dragoste nu fusese distrusă și nici nu dispăruse. Iar familia ei îl iubea pe Cheng sau, cel puțin, ceea ce făcea el pentru ea. În felul său, și ei îi plăcea ce făcea el pentru familia ei. Însă a iubi faptele și a iubi bărbatul erau două lucruri diferite.

Era ceva în legătură cu el, ceva ce ea nu reușea să distingă. Nu voia să îi spună „malefic", dar nu știa ce alt cuvânt să folosească. Era ceva rece și întunecat. Uneori, ea observa crâmpeie care o înspăimântau.

Alteori se dojenea pentru că avea aceste sentimente. Nu fusese niciodată martoră la vreo manifestare vizibilă care ar fi putut fi caracterizată ca fiind malefică, însă exista ceva dincolo de aparențe, iar ea era convinsă că nu era ceva bun.

Cu o inimă împietrită și moartă care nu făcea nimic altceva decât să pompeze sângele prin corp, ea simula dragostea față de Cheng. O făcea pentru familia ei. O făcea pentru ea însăși. Era încă atrăgătoare, iar Cheng o dorea. Era un amant bun. Era dispus să o întrețină și să îi protejeze și să îi întrețină familia. Ieșiseră împreună, apoi ea acceptase cererea lui în căsătorie cu țipete de bucurie și cea mai pasională scenă de dragoste pe care o jucase vreodată.

Se culcase cu atât de mulți producători, regizori și impresari de mâna a doua în ascensiunea sa către succes, încât nici nu și-i mai amintea pe toți. Își amintea însă vizitele ulterioare la doctori. Cei cu cabinete reci și nedefinite, care îi scoteau din pântec urmările setei ei pentru faimă. Și-i amintea pe toți, mai ales pe ultimul care venise mirosind a gin și care o lăsase stearpă. Nu avea să-l uite niciodată.

Ajunsese să considere acest lucru ca pe o binecuvântare. Cheng nu își dorea copii, iar ea vedea asta ca pe un semn că erau făcuți unul pentru celălalt, lucru care o întrista. Poate că trebuiau să o ia de la capăt, să se împingă unul pe celălalt înainte.

Cheng trăia în Beijing. Locuia în cartierul Chaoyang, aproape de hotelul St. Regis. Îi plăcea să fie în buricul târgului, spunea el, ca să îi poată întreține pe clienții lui atunci când aceștia veneau în oraș.

În weekenduri, când era în oraș, mergeau să viziteze „Templul cerului“ sau piața de perle, sau lacul Hou Hai, sau Palatul de vară. Când călătorea, o îndemna să revină acasă și să stea cu familia ei, sau să îi invite pe aceștia în Beijing. Era extrem de generos, iar ea se lamenta uneori pentru faptul că nu îl putea iubi. Mama ei, care depindea atât de mult de generozitatea lui, o critica pe Mi dacă se îngrășa fie și cu câteva grame de la o vizită la alta. Familia ei dorea ca ea să rămână atrăgătoare pentru soțul ei. Nu exista niciun dubiu asupra rolului pe care ea îl juca în familie. Soțul ei era masa, iar ea, tichetul.

Cu toate că nu se simțea confortabil, ea intrase într-un tandem oarecum previzibil cu el. Când el era acasă, nu stătea înăuntru mai mult decât era nevoie ca să facă dragoste, să tragă un pui de somn, să se schimbe și să iasă în oraș. Cheng era un înfocat al mișcării. Nu o implica niciodată în afacerile lui, însă se aștepta ca ea să alerge și să ridice greutăți împreună cu el când era în oraș și să continue exercițiile atunci când el era plecat.

Cu sau fără clienți, ei luau cina la cele mai bune restaurante și ieșeau în cele mai bune cluburi de noapte. Aceasta era partea ei preferată. Era bucuroasă să vadă că el aprecia relația lor. Pentru el, nu era doar un obiect sexual – ar fi putut face dragoste cu ea înainte să o ia de soție –, ci un simbol al statutului. Într-un Beijing modern, în continuă mișcare, ea reprezenta o extensie a lui, o reflectare a valorii lui. Numai un bărbat important și de succes ar fi putut avea alături de el o femeie ca ea.

Brusc, trecutul ei nu mai avea nicio importanță. Ea începu încetul cu încetul să se gândească la viitor. Cheng începuse să aducă vorba despre achiziționarea unei case pe malul unui lac, în afara orașului Nanjing – o casă unde să își petreacă verile. Spunea că tatăl ei muncea prea mult și că ar trebui să îi plaseze unele dintre atribuțiile legate de afacere fratelui ei,

astfel încât el și mama ei să se poată bucura de lunile călduroase alături de ei. Era ca într-un basm, iar în acel basm gheața care îi învelea inima începea să se topească.

Bineînțeles că era o proastă că nu vedea ce se întâmpla. Cheng o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea însăși. Știa că nu îl iubea, nu cu adevărat, iar el făcuse în așa fel, încât ea să se îndrăgostească de el. Îi întrebase discret pe părinții ei, pe frații ei și pe oricine o cunoștea pe Mi persoana, nu actrița. Vorbise cu două mătuși și chiar cu un fost profesor de la școală. Ce o impulsiona pe Mi? Care erau temerile și visurile ei? Încercase să afle de la ea, însă ea îi spunea mereu că era fericită și că avea tot ceea ce își dorise vreodată.

Casa de vacanță de lângă Nanjing fusese o idee genială a lui Cheng. Numai faptul că vorbise despre ea adusese o schimbare în atitudinea soției lui, dar el era convins că era nevoie de mai mult, că trebuia să facă altceva ca să topească și restul gheții și să îi câștige inima pentru totdeauna.

În mod surprinzător, sugestia venise de la cineva din cadrul celui de-al Doilea Departament – un alt agent secret. Cheng îl auzise vorbind despre cum relația cu soția lui începuse să se clatine. Se străduise, cum știuse el mai bine, să asculte și să încerce să refacă legătura de ea. Dorise să facă ceva important, ceva care să îl mențină în prima linie multă vreme. Reușise să o impresioneze pe soția lui.

Bărbații se adunaseră nerăbdători în jurul lui ca să afle cum reușise.

– Simplu, spuse acesta. Am încetat să o mai tratez ca pe o soție și am început să o tratez ca pe o țintă.

Era o idee pe cât de tulburătoare, pe atât de genială. Cheng se admonestă pentru că nu se gândise la asta mai devreme. Era mai atent și știa mai multe despre informatorii lui decât știa despre propria soție. Și asta nu din cauză că nu

încercase. Dintr-un anume motiv, nu reușise să găsească drumul secret către inima ei. Hotărî să schimbe tactica și să o trateze ca și cum aceasta ar fi fost o țintă care îi fusese desemnată. Voia să afle totul despre ea – unde mergea, ce făcea, cu cine se întâlnea, până și ce gândea. Dacă îi reușea această manevră, putea să obțină informațiile de care avea nevoie, ca să îi câștige inima pentru totdeauna.

În graba lui ca să-și cunoască soția, Tai Cheng ignorase unul dintre cele mai cunoscute proverbe chinezești – unul pe care îl cunoștea chiar și un copil – „Ai grijă ce-ți dorești". Și, din cauza acestei ignorări, el fusese doborât.

În China, industria divertismentului era presărată cu greșelile actorilor și ale actrițelor. Unii erau atât de disperați să obțină faimă și ascensiune, încât erau dispuși să facă aproape orice. Dacă mai adăugai droguri și o carieră întreruptă sau eșuată, „aproape orice" devenea „orice".

Când Mi ajunsese în faza „orice", se culcase cu nenumărați bărbați pentru a-și întreține obiceiul. Fuseseră făcute poze și, fără știrea ei, și un filmuleț. Acesta ajunsese în mâinile unui oficial din Partidul Comunist, care intrase în viața ei într-un moment cât se poate de nepotrivit.

Mi își refăcuse viața, încerca să învețe să-și iubească soțul și își dorea cu disperare ca mariajul să funcționeze. Lucrurile mergeau așa cum își dorea ea. Era mai aproape de fericire ca niciodată. Apoi un fragment din filmare îi fusese trimis prin e-mail. Soțul ei „nu trebuia să afle niciodată". „O ultimă partidă împreună", și oficialul va distruge filmarea. Nu vedea altă soluție. Nu voia să-și piardă soțul. Oricât de prostesc, de greșit sau de înșelător era, ea fu de acord să-l întâlnească pe oficial.

S-au văzut la un hotel când Cheng era plecat din oraș. Trebuia să fie o singură întrevedere. Ultima și gata. Însă nu fu

decât începutul. Șantajistul o sună pentru o altă întâlnire peste o săptămână.

Din dorința lui de a-și cunoște soția mai bine, Cheng violase încrederea care ar trebui să rămână sfântă între soț și soție. O spionase. Și nu era doar spionaj. O urmărea, îi asculta telefonul și îi spărsese contul de e-mail. Așa descoperise aventura. Atunci își pierduse mințile.

O trimise pe Mi la părinții ei în Nanjing. Nu îi spuse motivul. Ea era îngrozită. *Oare știa? Oare mariajul lor luase sfârșit? Ce se va întâmpla cu ea? Ce se va întâmpla cu familia ei?* I se oferise a doua șansă, iar ea îi dăduse cu piciorul. Niciun soț nu își trimitea soția de acasă fără să o avertizeze sau fără să îi dea explicații decât dacă era vorba despre ceva foarte grav. Ea cunoștea motivul. Știa de ce fusese exilată.

De îndată ce o izgoni pe Mi din casa lor din Beijing, Cheng se puse pe băut. Indiferent cu câtă iscusință făceau față violenței și morții, agenții secreți erau ființe sociale din naștere. Meseria lor implica arme și cuțite și tot felul de magii negre, însă, în esență, era vorba despre oameni. Nu îi puteai recruta și controla pe oameni dacă nu îi înțelegeai. În felul lui, Cheng o înțelegea pe soția lui.

Datorită faptului că o spionase, ajunsese să îi aprecieze mai bine durerea. Singurul lui regret era acela că nu o făcuse mai devreme. Se învinuia. O scosese din rușinea din Nanjing, o șlefuise, o făcuse să strălucească și o afișase în Beijing. Într-un fel, era vina lui pentru ceea ce se întâmplase. Fusese îngâmfat, mândru, se dăduse în spectacol. Se folosise de înfățișarea soției lui pentru a se simți mai bărbat. Cum crezuse că bărbații nu o vor observa? Asta își dorise și asta se întâmplase.

O fi avut partea lui de vină, însă nu în totalitate. Cel mai mare vinovat era oficialul care o șantaja pe soția lui. Din punctul de vedere al lui Cheng, nu exista un caracter mai josnic decât cel al unui bărbat care vâna femeile, în special femeia altcuiva.

Nu avea nicio importanță că bărbatul în cauză era un membru cu rang înalt în partid. Putea face parte din Comitetul Permanent al Politburo, din partea lui Cheng. Păcatul lui era de neiertat. Nu exista decât o singură cale prin care și-l putea ispăși – plătind cu viața.

Dar, înainte să moară, Cheng voia ca bărbatul să se căiască pentru ceea ce făcuse. Deși l-ar fi putut omorî în bătaie, Cheng alese ca totul să pară un accident. Cu cât erau mai puțini suspecți, cu atât ancheta avea să fie mai sumară. Bărbatul era supraponderal, băutor și fuma ca un turc. Un atac de cord nu ar fi surprins pe nimeni, dar ar fi putut stârni milă. Voia ca lumea să clatine din cap în timp ce reflecta asupra morții lui stupide.

Cheng așteptă până când familia oficialului plecă să-și petreacă weekendul în Shanghai, iar el rămase singur. Când se întoarse acasă de la cină și de la băut, Cheng îl aștepta cu pistolul în mână. La început, bărbatul vociferă. Habar nu avea ce se întâmpla. Credea că era vorba despre un jaf. Apoi Cheng îi explică cine era și de ce se afla acolo. Oficialul se albi la față. Se temea, și pe bună dreptate.

Cheng îl obligă pe oficial să îi dea filmarea cu soția lui. Pe urmă îl obligă să acceseze contul de e-mail cu care o abordase pe ea. După ce termină, Cheng îl direcționă pe bărbat înspre camera de toaletă de lângă bucătărie.

Acolo, pe chiuvetă, se afla o sticlă cu scotch și un pahar. Cheng îi ordonă să umple paharul și să îl bea până la fund. Bărbatul se chinui. Era deja beat și se înecă de câteva ori. În cele din urmă, reuși. Cheng îi spuse să umple din nou paharul și să îl bea.

În timp ce bărbatul încerca să înghită băutura tulbure care afecta esofagul iritat și stomacul inflamat, Cheng îi detalia prețul pe care trebuia să-l plătească moștenitorul lui.

Cultura chineză punea preț pe moștenitorii de sex masculin. Oficialul fusese binecuvântat cu un fiu. Cheng îi explică

faptul că băiatul va plăti toată viața pentru păcatele tatălui său. Droguri, precum și o armă a crimei fuseseră deja plasate în apartamentul lui pentru ca poliția să le găsească deci acolo. Făcuse în așa fel, încât băiatul să nu aibă alibi. Viața lui va fi distrusă și, odată cu ea, și reputația familiei. Tot ceea ce oficialul construise cu atâta efort avea să se năruiască.

Înfuriat, bărbatul ripostă, însă Cheng era pregătit. Pară cu dexteritate atacul șovăielnic și îl împinse din nou în baie, unde acesta se împiedică și căzu cu capul în WC. Rămase nemișcat pe podea. Cheng îi verifică pulsul. Trăia, dar era inconștient.

Cheng apucă paharul și sticla cu scotch cu mâinile protejate de mănuși și le așeză pe insula din mijlocul bucătăriei. Apoi scoase răcitorul din polistiren ascuns în debara, precum și un prosop de baie și o rolă de bandă de hârtie.

Se urcă pe un scăunel și sigilă sistemul de ventilație din baie cu banda de hârtie, pe urmă goli cuburile de gheață din răcitor în chiuvetă și dădu drumul la robinet. Îi făcu bărbatului o poză cu telefonul, ca să-i memoreze poziția, după aceea îi aranjă picioarele, astfel încât acestea să nu blocheze ușa.

Scoase scăunelul din baie și închise ușa în urma lui, lăsându-l pe oficial să zacă inconștient pe jos. Astupă crăpătura de sub ușă cu prosopul de baie, apoi sigilă restul marginilor cu bandă de hârtie. După aceea, tot ce mai trebuia să facă era să lase gheața carbonică să-și facă treaba.

În timp ce aștepta, Cheng șterse din computerul oficialului orice urmă de comunicare între soția lui și acesta. După ce trecuse suficient timp, el înlătură banda de hârtie care sigila ușa micuței băi și aruncă o privire înăuntru. Dioxidul de carbon din gheața carbonică își făcuse treaba. Bărbatul era mort.

Uitându-se la poza din telefon, Cheng așeză trupul cum fusese înainte. Apoi dezlipi banda de hârtie care acoperea

sistemul de ventilație și o vârî, împreună cu prosopul de baie înapoi în răcitorul pe care îl așeză lângă ușa de la intrare.

Pentru ca intoxicarea cu monoxid de carbon să fie credibilă, trebuia să existe o sursă. Cheng se duse în bucătărie și, scotocind prin frigider, dulapuri și congelator, el scoase o mulțime de alimente grase și nesănătoase – genul de alimente pe care ar vrea să le gătească cineva după o noapte de beție – și le așeză pe blatul mobilei, lângă aragaz. Apoi aprinse cuptorul și două ochiuri de aragaz, stinse flacăra și lăsă ușa cuptorului deschisă.

Așteptă până când se asigură că se acumulase suficient gaz în încăpere. Odată mulțumit, el părăsi casa oficialului și își văzu de viață, urmărind cu atenție știrile despre moartea bărbatului.

Când, în sfârșit, vestea ajunse și la urechile celor din cel de-al Doilea Departament, lucrurile se desfășurară întocmai cum plănuise Cheng. Incidentul fusese un accident – moarte stupidă, după cum se pronunțaseră mulți. Fusese atât de beat, încât nu conștientizase că gazul rămăsese pornit. Din cauză că se intoxicase cu monoxid de carbon, acesta căzuse, se lovise la cap și murise.

Având în vedere reputația bărbatului, nu era de mirare. Povestea lui devenise un avertisment referitor la ce te aștepta dacă făceai excese. Când vorbeau despre el, oamenii clătinau din cap. Nimeni nu își mai amintea de realizările lui, dacă existau cu adevărat, ci doar de moartea lui rușinoasă.

Era o moarte potrivită. Cheng hotărî să îl lase în pace pe fiu. Nu merita să fie pedepsit pentru monstrul care fusese tatăl lui. Lupta agentului Cheng împotriva oficialului luase sfârșit, însă cea cu el însuși abia începuse.

Intrase într-o stare de amorțeală. Evită încercările soției lui de a lua legătura cu el. Își ignora prietenii și, mai grav, nu răspundea la telefoanele celor de la cel de-al Doilea Departament. Atunci, colonelul Shi îl vizită personal. Cheng era într-o stare

deplorabilă. Văzând că nu voia să răspundă întrebărilor lui, Shi demară cercetările, începând cu soția bărbatului.

În cele din urmă, Shi reuși să adune toate informațiile, însă lui Cheng nu îi păsa. Când colonelul îl întrebă dacă avea vreo legătură cu moartea oficialului, Cheng îl ignoră. Era singura confirmare de care avu nevoie Shi, care îi ordonă să-și revină.

Fusese ultima oară când auzise ceva de la colonel sau de la altcineva, asta până când Shi îl informă că îl trimitea în America pentru a îndeplini cel puțin o misiune, dacă nu două. Nu era o cerere. Era un alt ordin. Când i se explică ce trebuia să facă, Cheng se gândi să își depună demisia pe loc. O astfel de exagerare ar fi fost însă inutilă. I s-ar fi dat două variante: fie accepta, fie era judecat repede și executat cu un glonț în cap.

Ceea ce i se ceruse lui Cheng să facă era atât de greșit, încât nici nu știa de unde să înceapă. Era periculos în cazul în care acționa repede. Dacă făcea lucrurile corect, avea nevoie de timp. Din nefericire, China nu avea timp. Secretarul general, Comitetul Permanent al Politburo, colonelul Shi și generalul Wu doreau ca el să acționeze cât mai repede. Făcuseră totuși o concesie. Având în vedere că agentul Cheng cunoștea Statele Unite foarte bine, avea voie să se ocupe de detalii după cum credea de cuviință. Nu intenționau să-l supravegheze cu atenție din Beijing. Tot ceea ce conta erau rezultate pe care le obținea.

Așadar, se afla în Admiral Club și, ridicându-și privirea de pe *Wall Street Journal*, observă un tânăr de origine chineză apropiindu-se de el. Arătă cu degetul către scaunul poziționat de partea cealaltă a încărcătorului de lângă scaunul lui Cheng.

– Bateria iPhone-ul meu e pe terminate. Locul acesta e ocupat?

Cheng clătină din cap și îl invită pe tânăr să ia loc. Avea o farfurie mică pe care se aflau morcovi și țelină.

– De unde ai luat legumele? îl întrebă Cheng.

Bărbatul arătă cu capul către zona barului. Tocmai fuseseră așezate acolo, lângă aparatul de cafea.

Cheng își împături ziarul, îl așeză pe brațul fotoliului său și se ridică în picioare.

– Te superi dacă ai grijă de lucrurile mele o clipă? Mă duc să mă servesc și eu.

– Deloc.

Cheng se duse la bar, își umplu pe jumătate farfuria cu niște legume, apoi se întoarse. Tânărul își pusese iPhone-ul la încărcat, își vârâse căștile în urechi și asculta muzică. Cheng își strecură ziarul în servietă și începu să-și mănânce legumele.

Douăzeci de minute mai târziu, tânărul își scoase telefonul de la încărcat și părăsi foaierul.

Cheng așteptă cincisprezece minute, apoi îl urmă. Rămase la capătul celălalt al holului și îl privi pe tânăr urcând la bordul avionului care zbura la Omaha. După ce se închise ușa și avionul părăsi terminalul, Cheng scoase biletul de avion pe care tânărul i-l vârâse în ziar.

Verifică numele și ora plecării, pe urmă căută poarta și noul lui zbor către Nashville.

CAPITOLUL 26

COREEA DE NORD

– Vezi? întrebă Les Johnson urmărind furnicarul prin binoclu.

Aproximativ 7 km² din vale fuseseră împrejmuiți cu un gard ca o tablă mare de șah, unde activitatea era în plină desfășurare. Într-unul, bărbații învățau cum să manevreze tractoare vechi. Într-altul, bărbați călare deprindeau arta de a mâna cirezile de vite. Existau cocini cu porci, pășuni unde pășteau oi, lame, capre și alte vaci, precum și câmpuri unde creșteau tot felul de culturi.

Construită de-a lungul pârâului, o roată hidraulică punea în funcțiune un fel de moară. Mori de vânt cu pânze colorate în roșu și albastru pompau apa în jgheaburi pentru animale. Mașini și camionete americane de la sfârșitul anilor ’70 și începutul anilor ’80 traversau drumurile prăfuite, transportând sute de oameni și materiale. Dacă toate acestea nu s-ar fi petrecut în Republica Populară Democrată Coreeană, ar fi putut trece ușor ca fiind o scenă dintr-o zonă rurală a Americii. Până și îmbrăcămintea părea de proveniență americană.

– Văd, răspunse Jimi Fordyce în timp ce făcea poze.

– Oare ce naiba fac?

– Agricultură, răspunse băiețașul impulsionat de Billy Tang.

Îl chema Jin-Sang, însă, după ce toți cei trei soldați SEAL îl botezară pe puști *Ginseng* pentru a patra oară, Tang renunțase să îi mai corecteze.

Jin-Sang avea unsprezece ani, dar arăta de opt ani doar pentru că era malnutrit. Tang îi oferise băiatului niște unt de arahide pe care acesta îl înfulecase de îndată, iar apoi îi privise pe ceilalți membri ai grupului ca să vadă ce i-ar mai putea oferi și aceștia. Avea niște ochi bulbucați și trupul îi era incredibil de firav. Niciunul dintre ei nu era surprins că își rupsese piciorul cu atâta ușurință.

Deși îngrozitor de slab, băiatul avea o minte sclipitoare. Îi adresa o mulțime de întrebări lui Billy Tang, dar acesta era dispus să îi dea băiețelului numai calmante și hrană, nu și răspunsuri. Americanul avea și el câteva întrebări.

Băiatul intuia că ceva rău se abătuse asupra lui. Nu prea era sigur ce intenționaseră să-i facă cei trei soldați, însă știa că era vorba despre ceva serios. Mai știa că Tang intervenise pentru el, mergând până într-acolo, încât își întorsese arma împotriva unuia dintre camarazii lui. Cu toate că băiatul nu înțelegea tot ceea ce se petrecea, avea convingerea că trebuia să rămână în grațiile lui Tang.

– Unde locuiești? îl întrebă Tang.

– În tabără, răspunse băiatul.

– În tabăra soldaților?

– Nu, în cea a prizonierilor.

– Ești infractor? întrebă Tang.

Jin-Sang clătină din cap.

– Tatăl meu a fost. Ne-au adus pe toți în lagăr.

– Tatăl tău este acolo?

– Nu, spuse băiatul. A murit.

– Dar mama ta?

Ochii băiatului se umplură de lacrimi.

– Și ea a murit. Amândoi au murit acolo.

– Ai spus că ai o soră.

Jin-Sang își șterse lacrimile.

– Așa este, dar e bolnavă. Are nevoie de hrană, de carne. Îi fac ceai din ace de pin. Conțin vitamine.

Tang știa despre ceaiul pe care nord-coreenii îl făceau din ace de pin. Conțineau multă vitamina C.

– Dacă ești prizonier, cum ai ieșit din lagăr?

– M-am născut acolo.

– *Te-ai născut acolo?*

– Da. Sora mea avea cinci ani când tatăl meu a fost arestat și am fost aduși aici.

– Şi cum ai reuşit să ieşi? îl întrebă Tang.

– Cunosc lagărul și îi știu pe paznici. Lagărul nu este bine păzit. Atâta vreme cât le aduc iepuri, paznicii se prefac că nu observă că eu mă furișez afară, iar eu mă prefac că nu știu că există găuri în gard.

– Jin-Sang, uită-te la mine, zise Tang. Cât timp le va lua până își vor da seama că nu te-ai întors aseară?

Băiatul ridică din umeri.

– Ai ieșit vreodată fără să te întorci în lagăr în aceeaşi seară?

Băiatul clătină din cap.

– Vor veni paznicii în căutarea ta?

Băiatul ridică din nou din umeri. Tang începea să se simtă frustrat. Ştia cât de îngrozitoare erau lagărele. Toți prizonierii, inclusiv copiii, erau învățați să se „sape“ unul pe celălalt. Până și membrii familiei erau încurajați să se toarne unul pe celălalt. Informatorii primeau drept recompensă porții de mâncare în plus.

– Dar colegii tăi de clasă, învățătoarea ta? Vor observa că lipsești.

– Mâine nu avem școală, răspunse băiatul.

Asta era o veste bună dacă Jin-Sang spunea adevărul. Însă nu aveau cum să verifice dacă mințea sau nu. Puștiul era un mic pungaș, un supraviețuitor. Ar spune și ar face orice ca să

obțină ceea ce vrea – ceea ce avea *nevoie* pentru a supraviețui în ziua următoare. Acest lucru făcea ca toate afirmațiile lui să dea de bănuit.

Chiar și așa, trebuiau să afle ce știa.

– De ce se află chinezii aici? îl întrebă Tang.

– Ca să facă agricultură.

– Ce-i cu agricultura?

– Sora mea este bolnavă, zise băiatul. Are nevoie de hrană și de medicamente.

– Concentrează-te la întrebarea mea, Jin-Sang. De ce se află chinezii aici?

Ochii băiatului se umplură din nou de lacrimi.

– Vă rog, spuse el. Sora mea. Are nevoie de hrană, de medicamente.

Cu toate că Fordyce nu înțelegea ceea ce spunea băiatul, emoțiile alcătuiau un limbaj universal.

– De ce este supărat? întrebă el din spatele aparatului de fotografiat.

– Există un lagăr de muncă în vale. El și cu sora lui sunt prizonieri. Spune că ea este bolnavă și că are nevoie de hrană și de medicamente.

– Dacă este prizonier în lagărul de muncă, atunci ce caută aici?

– Din câte se pare, se pricepe destul de bine să instaleze capcane. S-a pus bine pe lângă niște paznici aducându-le iepuri. Ei se prefac că nu-l văd atunci când se furișează afară.

– Ce probleme are sora lui? întrebă Tucker. Ce simptome are?

Tang îl întrebă pe Jin-Sang, apoi traduse în timp ce băiatul vorbea.

– Tuse. Febră și transpirații. A slăbit foarte mult.

– Elimină ceva odată cu tusea?

Tang îl întrebă pe băiat, apoi se uită la Tucker și încuviință din cap.

– Spune că uneori tușește cu sânge.

Tucker începuse să scotocească prin trusa lui medicală înainte să primească răspunsul băiatului. Scoase o mască chirurgicală și i-o întinse lui Tang.

– Explică-i lui Ginseng că trebuie să-și pună masca asta și să nu o mai dea jos.

– De ce?

– Fiindcă se pare că sora lui are TBC.

– Tuberculoză? întrebă Tang în timp ce îi explica lui Jin-Sang ce făcea și îl ajuta pe acesta să-și pună masca.

Tucker încuviință din cap.

– Tuberculoza rezistentă la mai multe medicamente este schimbătoare și răspândită în Coreea de Nord. Nu vrem să riscăm.

Jin-Sang spuse ceva, iar Tang traduse.

– Vrea să știe dacă avem medicamente care ar putea-o ajuta pe sora lui.

Tucker dădu să răspundă, însă fu întrerupt de Fordyce.

– Spune-i că înainte să vorbim despre sora lui trebuie să aflăm ce se întâmplă acolo, jos.

Tang îi tranduse spusele lui Fordyce și așteptă răspunsul băiețelului. Când acesta răspunse, Tang zise:

– Chinezii au venit să facă agricultură.

Fordyce lăsă jos aparatul de fotografiat.

– Am înțeles asta. Dar, mai întâi de toate, de unde știe de China? Copiii ăștia învață să citească doar cât să înțeleagă cum să manevreze un utilaj din fabrică. Nu învață nimic altceva decât adunarea și scăderea simplă.

– Spune că tatăl lui a lucrat pentru guvernul Coreei de Nord. Fusese comerciant. Vorbea atât coreeana, cât și engleza

și chineza. Căzuse în dizgrație și fusese acuzat de luare de mită. Acesta a fost motivul pentru care familia a ajuns în închisoare. Tatăl lui i-a spus unde se află China și că, dacă vor putea evada, acolo ar trebui să meargă el și cu sora lui.

– Și de ce n-a făcut-o? Dacă poate ieși din lagăr, de ce n-a fugit?

Tang așteptă ca băiatul să termine de explicat, apoi zise:

– Deoarece părinții îi făcuseră pe copii să promită că vor avea grijă unul de celălalt. A vrut să fugă, însă surorii lui i-a fost prea frică. Decât să trăiască fără ea, a preferat să rămână și să o protejeze.

Bărbații îl respectau pe băiat pentru simțul datoriei pe care îl avea.

– Așadar, tatăl lui i-a spus despre China, clarifică Fordyce. Ce a aflat despre chinezi de când aceștia se află aici?

– Spune că au adus valuri de fermieri, sunt cu miile. Acestora li se face instrucție militară și au gloanțe care dor foarte rău.

– Ce fel de gloanțe?

Tang îl rugă pe băiat să explice. După ce acesta termină, Tang răspunse:

– Par a fi din cauciuc.

– Și le folosesc pe prizonieri? Pentru ce naiba?

– Chinezii au pus la punct mai multe ferme în toată valea. Din două în două zile, paznicii aleg mai mulți prizonieri cărora le spun că, dacă vor reuși să atace cu succes una dintre ele, vor primi mai multă hrană. Chinezii sunt instruiți cum să-și apere fermele. De aceea folosesc gloanțe din cauciuc.

Tang ezită o clipă înainte să continue:

– Chinezilor li se spune să și-i imagineze pe prizonieri ca fiind niște americani înfometați care vin să fure de la ei.

Fordyce era indignat de cele auzite.

– Mai spune, adăugă Tang, că fermierii chinezi chiar au omorât câțiva prizonieri. Înainte de fiecare exercițiu, li se reamintește să nu țintească înspre cap, în special în cazul copiilor. Unul dintre colegii de școală ai lui Jin-Sang a fost *omorât* de un astfel de glonț.

Fordyce clătină din cap.

– Haide să revenim. De ce se află chinezii aici, *mai exact?* Știe cumva?

Băiatul încuviință din cap și ceru din nou medicamente și hrană pentru sora lui.

– Nu vom face nimic pentru el și sora lui până când nu ne va spune tot ceea ce știe, răspunse Fordyce. De fapt, luați-i acadeaua Fentanyl. Poate dacă va începe să-l doară din nou piciorul, va fi mai cooperant.

Tang se uită la Fordyce.

– Vorbești serios?

– La fel de serios ca un infarct. Timpul trece și nu am aflat nimic.

– Dar nu e decât un copil.

– Ascultă-mă bine, Billy. Poate te-ai învățat să acționezi de unul singur în țările indiene, însă, atât timp cât faci parte din echipa asta, vei asculta ordinul meu. Ordinele noastre sunt să obținem cât mai multe informații și să plecăm de-aici. Nu am venit în RPDC ca să înființăm un spital pentru copii, să săpăm o fântână sau să construim o școală nouă. Suntem cu mult în urma inamicilor noștri, iar siguranța țării noastre depinde de ce facem noi aici. Nu voi permite ca misiunea noastră să eșueze pentru că tu nu poți să faci ceea ce trebuie să faci. Ne-am înțeles?

Lui Tang nu îi plăcea să i se vorbească astfel. Avea prea puțină importanță că Fordyce era perfect îndreptățit și că Tang și-o făcuse cu mâna lui.

– Ne-am înțeles perfect, spuse Tang, smulgându-i acadeaua din gură lui Jin-Sang.

În timp ce băiatul îl privea speriat, Tang începu să îi adreseze în coreeană o tiradă de întrebări. Când băiatul dădea să răspundă, Tang fie îl întrerupea brusc, fie repeta întrebarea, sau îl dojenea și îl intimida pe copil. Tang, polițistul cel bun, dispăruse. Dacă locotenentul Fordyce voia ca el să facă pe durul cu un copil de unsprezece ani, atunci așa avea să fie.

Soldații SEAL urmăriră preț de cincisprezece minute schimbul de replici, uneori agitate, alteori liniștite, dintre Tang și Jin-Sang. De câteva ori, băiatul izbucnise în plâns.

După ce dialogul luă sfârșit, Tang îi întinse acadeaua și îl ciupi de podul nasului.

Fordyce așteptă ca agentul CIA, care tăcea, să-și deschidă ochii, apoi întrebă:

– Ei bine?

– Habar n-ai ce-a văzut bietul copil.

– Sunt sigur că a fost ceva groaznic. Pentru moment însă, mă interesează doar detaliile relevante pentru misiunea noastră. M-ai înțeles?

Billy Tang încuviință din cap.

– Chinezii se află aici atât pentru instrucție militară, cât și pentru agricultură.

– Două domenii în care îi întrec cu mult pe nord-coreeni. Nu cred așa ceva, replică Fordyce.

– Din câte îmi dau seama eu, nu sunt aici pentru a învăța neapărat despre cum să devină agricultori buni, ci cum să facă agricultură în condiții extrem de vitrege. Când Uniunea Sovietică a fost dezbinată în 1990, iar Coreea de Nord nu a mai primit subvenții legate de agricultură, nord-coreenii au fost nevoiți să deprindă foarte repede noi metode.

– Mda, rosti Tucker. *Au învățat* cum să moară de foame. Un milion de nord-coreeni au murit în timpul perioadei de foamete. Este ca și cum ai pierde douăsprezece milioane de americani. Ce i-ar putea învăța nord-coreenii pe alții?

– *Cum să supraviețuiască*. Sau cum să supraviețuiască fără pesticide. Cum să supraviețuiască fără îngrășământ artificial. Cum să supraviețuiască fără electricitate. Cum să supraviețuiască fără apă curentă. Cum să supraviețuiască fără combustibil pentru generatoare și vehicule. Cum să înmulțească și să crească vitele cum se făcea în Evul Mediu. Cum să raționalizeze alimentele de bază când sunt aduse din străinătate. Și cum să protejeze toate acestea de hoardele de cetățeni americani furioși și înfometați. Asta-i învață nord-coreenii pe chinezi.

– Îl crezi? întrebă Fordyce.

– Dacă am convingerea că spune adevărul? întrebă la rândul lui Tang. Cred că mi-ar spune orice dacă ar crede că asta îl va ajuta. Dar, da, sunt convins că spune adevărul.

– Dar plasele? Chestiile alea au mărimea unui teren de fotbal. Vedem mulți oameni intrând și ieșind, dar pentru ce anume sunt clădirile de sub ele?

– Lui Jin-Sang nu i s-a dat voie să intre în acel sector, însă surorii lui, da. Din spusele ei, aceștia au construit un orășel american, cu magazine, restaurante și altele.

– De ce?

– Dintr-un motiv sau altul, ei cred că americanii de la țară au mai mari șanse să supraviețuiască unui atac. Și că se vor aduna în orășele similare cu cel pe care l-au creat ei aici. Jin-Sang spune că fermierii s-ar putea să fie nevoiți să facă negoț cu ei și să îi recruteze ca muncitori. Orășelul există ca să-i învețe de ce s-ar putea să se lovească.

– Ce făcea sora lui acolo? Juca un rol?

Tang încuviință din cap.

– Un rol în care personajul vorbește chineză *și* engleză.

– Tatăl ei a învățat-o?

Tang dădu din nou din cap.

– A considerat că va fi o aptitudine care ar face-o utilă pentru Republica Populară Democrată Coreeană. Apoi au fost arestați. El a continuat s-o învețe în lagăr. Probabil că asta le-a permis să comunice în secret sau, poate, era ceva ce le aducea aminte de viața lor anterioară. Din câte se pare, tatăl nu s-a străduit la fel de mult ca să-l învețe și pe Jin-Sang. Numai câteva cuvinte și fraze pe care el le-a considerat folositoare dacă evada și ajungea în China.

– Dar despre atac? întrebă Fordyce. Știe ceva despre atac?

– Nu, însă spune că sora lui știe... și încă multe.

CAPITOLUL 27

CENTRUL SPAŢIAL JOHNSON, HOUSTON, TEXAS

Agentul Special FBI, Heidi Roe, se uită la textul pe care tocmai îl primise pe BlackBerry. *Incredibil.*

Partenerul ei o văzu clătinând din cap.

– Care-i treaba?

– Ofițerul nostru din unitatea de comandă din Nashville spune că Tommy Wong n-a mai coborât din avion.

– Glumești?

– Aş vrea eu.

– Ce s-a întâmplat?

– Habar n-am, spuse Roe, dar intenționez să aflu. Te descurci aici dacă dispar un minut?

Partenerul ei dădu afirmativ din cap, iar agentul special Roe ieși din sala de ședințe care le fuseseră desemnată. Îi prindea bine să se ridice și să-și dezmorțească picioarele. Făcuseră același lucru fără întrerupere de când se întorseseră de la Los Angeles. FBI-ul îi adusese pe cei mai buni oameni ai săi din toate colțurile țării. Se aflau în Houston pentru a conduce interviuri și a cerceta fiecare pistă care avea legătură cu cei șase studenți musulmani la inginerie, între timp dispăruți și bănuiți că ar pune la cale un atac dezastruos în Statele Unite.

Doar pentru că FBI-ul își chemase tot efectivul, asta nu însemna că celelalte cazuri erau neglijate. Roe și cu partenerul ei

încercaseră deja să rezolve un caz în L.A., care avea legătură cu o organizație criminală transnațională implicată în narcotice și trafic de copii în scop sexual. După ce îi identificaseră pe jucătorii cei mai importanți, aceștia se concentraseră mai departe asupra celorlalte verigi ale lanțului trofic. Sperau să găsească un motiv pentru care să-l aresteze pe unul dintre ei, iar apoi să îi ofere imunitate dacă membrul respectiv era de acord să devină „cârtiță“ FBI în interiorul organizației. Tommy Wong era persoana pe care o doreau.

Îl puseră pe Wong sub observare și îl supravegheaseră câteva luni. Știau că punea ceva la cale. Nu reușiseră să-și dea seama însă *ce anume*. Ca să afle, aveau nevoie de mai mulți oameni ca să-l supravegheze. Roe informase biroul local din L.A., despre asta doar ca să i se răspundă că, fără ceva mult mai substanțial, nu puteau desemna mai mult efectiv în acel moment.

Era o situație paradoxală. Ea știa că individul era mânjit, la fel și șefii ei. Cu toate astea, era prea neimportant ca să justifice investirea mai multor dolari în el. Dar dacă nu investeau, nu puteau obține ceea ce aveau nevoie ca să îl momească și, astfel, să se infiltreze în lanțul trofic. În mintea ei, înțelegea limitele birocratice între care trebuia să se încadreze, însă în adâncul sufletului era înfuriată. Era una dintre cele mai mari nemulțumiri ale ei când venea vorba despre forțele de ordine. Polițiștii și agenții FBI trebuiau să respecte regulile. Infractorii erau liberi să facă ce voiau. Cu toate metodele de ascultare, urmărire și monitorizare de care dispunea guvernul, infractorii reușeau întotdeauna să se afle cu un pas înaintea acestuia.

Roe, care fusese avocată înainte să intre în FBI, înțelegea importanța legii. Fără ea, libertatea ar fi imposibilă. Se minuna cât de mulți americani, atunci când erau întrebați ce fel de sistem guvernamental aveau Statele Unite, răspundeau: „Democratic“. America nu era o democrație. Era republică, iar asta se datora unui singur lucru – legea.

Când cei trei copii ai ei începură să studieze guvernul în școala primară, ea îi puse să urmărească un videoclip pe YouTube intitulat: „Forma de guvernământ a Americii“. Voia ca ei să înțeleagă de ce America era diferită și de ce mama lor intrase în FBI și muncea până seara târziu și în timpul weekendurilor.

Videoclipul începea cu Ben Franklin[1] care ieșea de la Convenția Constituțională și era întrebat de o femeie: „Domnule, ce ne-ați dat?“ Franklin răspunsese: „O republică, doamnă. Dacă o veți putea păstra“.

Apoi continua cu descrierea diferenței dintre democrație și republică. În democrație, majoritatea era cea care decidea. Dacă potera fugărea un hoț de cai pe care îl prindea și cincisprezece persoane votau ca el să fie spânzurat, aceasta însemna democrație. Era lăsat să atârne în ștreang până când hoțul murea.

În cazul republicii însă, șeriful venea și spunea poterii că nu îl puteau spânzura pe presupusul hoț de cai. Acesta trebuia dus în oraș și judecat de către semenii lui, deoarece asta dicta legea. De fapt, cuvântul „republică“ provenea din latinescul *res publica*, sau „lucru public“, adică lege.

Cu ajutorul videoclipului, copiii înțeleseseră pe deplin că, fără lege, se instala haosul, și dacă se făcea abuz de lege, se instala tirania. Pentru a se stabili un echilibru, legile trebuiau aplicate, în vreme ce cetățenii trebuiau să fie custozi vigilenți ai republicii și să se străduiască să îi aleagă pe liderii cei mai responsabili.

În videoclip nu se vorbea însă despre răul absolut care exista în lume, iar ea încercase să își protejeze copiii de el. Ca agent FBI, ea văzuse multe grozăvii și spera ca odraslele ei să

[1] Benjamin Franklin, una dintre cele mai cunoscute personalități din istoria SUA (1706–1790) (n.red.)

nu afle niciodată despre ele, darămite să le și trăiască personal. Capacitatea oamenilor de a face rău nu avea limite.

Roe provenea dintr-o familie de clasă mijlocie, formată din mamă, tată, doi frați și o pisică, în suburbia orașului Detroit. Părinții ei o învățaseră ce e bine și ce e rău și o încurajaseră să dea ce avea mai bun din ea. Viziunea lor asupra visului american era să își vadă copiii ajungând în viață mai departe decât o făcuseră ei. Iar părinții ei reușiseră. Fiica lor avea o căsnicie și o familie fericită și își iubea meseria. Ea se enerva însă atunci când oamenii o dădeau în bară.

Faptul că Wong cumpărase în ultima clipă un bilet de avion către Nashville îi atrăsese imediat atenția lui Roe. Din câte știau ei, Wong nu sunase și nu trimisese nici un e-mail nimănui în Nashville și nici nu avea prieteni sau parteneri de afaceri acolo. Era un lucru care nu îl caracteriza deloc, tocmai de aceea Roe și cu partenerul ei fuseseră atât de interesați să vadă unde mergea și cu cine se întâlnea. Putea fi pista pe care o căutau.

Alegând numărul de telefon din Nashville, Roe apăsă butonul „Formează" și își duse telefonul la ureche. După câteva clipe, la capătul celălalt al firului răspunse o voce de bărbat.

– Detectivul Hoffman, spuse vocea.

– Domnule detectiv Hoffman, aici agentul special Roe.

– Ați primit mesajul meu?

– Da, răspunse ea, l-am primit, dar nu înțeleg.

– Ce nu înțelegeți? Individul pe care îl căutați nu a coborât din avion.

– Sunteți sigur de asta?

– Absolut.

– Ați fost acolo, nu?

– Eu am fost acolo, însă Tommy Wong, nu. Credeți-mă.

– Ați avut fotografia pe care v-am trimis-o și celelalte date?

Hoffman râse condescendent.

– Doamnă agent Roe, în ciuda a ceea ce ar putea crede lumea, Nashville este un loc destul de cosmopolit. Avem și noi turiștii noștri asiatici. Dacă ar fi fost vorba despre un avion ocupat doar de ei, omul nostru ar fi fost mai greu de identificat. Însă avionul nu a fost ocupat de ei.

– Au fost câțiva?

– Au fost trei – un bătrân de vreo șaptezeci de ani, o tânără cu o vârstă aproximativă de douăzeci de ani și un tip de vârstă mijlocie. N-am văzut niciun tip în vârstă de douăzeci și șase de ani care să semene cu cel din fotografie sau să se potrivească descrierii lui Thomas „Tommy" Wong. Cât de sigură sunteți că s-a urcat în acel avion?

Oricât de progresive erau lucrurile în cadrul FBI, Roe urcase în ierarhie cu sentimentul că trebuia să lucreze de două ori mai mult ca să se afirme decât orice agent de sex masculin. Avea un aer sfidător, dar nu întotdeauna. Se manifesta doar atunci când ea credea că nu era tratată cu respectul cuvenit.

– Nu știu cum procedează departamentul de poliție din Nashville, domnule detectiv Hoffman, dar eu nu v-aș fi cerut să fiți acolo dacă nu aș fi știut sigur că Tommy Wong se afla la bordul acelui avion.

– L-ați văzut urcând?

– Nu, dar...

– Așadar, nu sunteți *sigură* că Wong a urcat la bord, nu-i așa?

Teoretic, Hoffman avea dreptate, însă Roe se încredea și îi respecta pe colegii ei de la LAPD.[1] Același respect încerca să i-l insufle și lui Hoffman în calitate de membru al grupului de lucru pentru combaterea crimei organizate din Nashville. Grupurile de lucru de felul „multiagenție" aveau succes doar dacă toată lumea își făcea treaba. Trebuia să îl câștige de partea ei.

[1] Departamentul de Poliție din Los Angeles (n.tr.)

– Aveți dreptate. Se poate ca oamenii mei din L.A. să se fi înșelat, recunoscu ea. Mai sunteți la aeroport? întrebă ea.

– Mă îndrept înspre parcare, de ce?

– Am nevoie de o favoare. Nu-mi place că v-ați irosit timpul. Și nu-mi place că l-am pierdut pe Wong.

– Ce doriți? întrebă Hoffman.

– Cât de influente sunt relațiile pe care le aveți la aeroport?

– Destul de influente.

– Credeți că mi-ați putea face rost de o copie a listei pasagerilor și de înregistrarea camerelor de supraveghere cu pasagerii care au coborât din avion?

– Probabil că da. Ce-aveți de gând să faceți cu ele?

– Le voi folosi drept dovezi când îi voi pune la zid pe oamenii mei din L.A.

– Nu puteți face asta fără înregistrare sau listă?

– Aș putea, zise Roe, însă o imagine valorează mai mult decât o mie de cuvinte. Și-apoi, am un sentiment bun în legătură cu toată afacerea asta. Nu știu ce este, dar aș vrea să văd înregistrarea cu ochii mei. Poate voi recunoaște un alt chip.

– Dați-mi 45 de minute și vă voi trimite prin e-mail tot ce voi obține. În regulă?

Roe zâmbi.

– Mulțumesc, domnule detectiv. Vă sunt recunoscătoare.

De îndată ce închise, ea o sună pe colega ei de la LAPD.

Nancy Vargas răspunse când telefonul sună a treia oară.

– Vargas, spuse aceasta, accentuând litera *r* și pronunțându-și numele cu un accent spaniol, în ciuda faptului că era a patra generație de Angelino[1].

– Nancy, aici Heidi.

– Salut. Cum e la Houston?

---

[1] Locuitor al orașului Los Angeles (n.tr.)

– Înnorat și sunt șanse mari de enervare. Ce s-a întâmplat cu Tommy Wong?

– Cum adică? întrebă Vargas.

– Ce s-a întâmplat la LAX?

– Așteaptă o secundă. Să întreb.

Roe știa că Vargas își luase telefonul de la ureche și că îl ținea lipit de piept ca ea să nu audă conversația. Cu toate că sunetele erau înăbușite, Roe reușea să își dea seama că Nances purta o conversație aprinsă cu cineva din biroul ei.

Când reveni, Vargas zise:

– Agenții mei confirmă faptul că l-au urmărit pe Wong până la aeroport, iar unul dintre ei l-a văzut trecând de punctul de control. Ce s-a întâmplat?

– Faptul că oamenii tăi trebuiau să confirme că Wong s-a urcat, într-adevăr, la bordul avionului.

– Știu, dar nu avem suficient efectiv, iar ei au fost chemați la un alt caz. Ne-am închipuit că, dacă a trecut de punctul de control, totul este în regulă.

– Se pare că nu este în regulă. Echipa noastră din Nashville zice că nu a coborât din avion.

– La naiba! exclamă Vargas. Trebuie să fi ieșit după ce au plecat agenții mei. Îmi pare foarte rău, Heidi.

Roe simți că o ia durerea de cap.

– Ați avut dreptate. Wong pune ceva la cale, spuse Vargas. Trebuie să fii extrem de șiret ca să scapi de sub supraveghere.

– Un șiret extrem de scump, afirmă Roe. De ce n-ar fi cumpărat un bilet ieftin către Oakland?

– Habar n-am. Între timp, voi sunteți în Houston, noi suntem în L.A., iar omul nostru s-a făcut nevăzut. Ce pot face ca să repar situația?

Roe dădu să-i răspundă când cealaltă linie începu să sune. Își îndepărtă telefonul de la ureche și se uită la numărul apelantului, apoi spuse:

– Nancy, te sun eu mai târziu.

Nu aşteptă ca Vargas să zică ceva. Accesând linia cealaltă, ea rosti scurt:

– Agentul special Roe.

O voce de femeie de la capătul celălalt al firului spuse:

– Agent Roe, aici sediul central FBI din Washington. Aşteptaţi să vă fac legătura cu domnul director.

Câteva clipe mai târziu, se auzi vocea directorului FBI, Erickson:

– Agent Roe, aici directorul Erickson.

Roe îl întâlnise pe director o singură dată şi atunci doar cât să îi strângă mâna. Nu vorbise niciodată personal cu el.

– Da, domnule director, răspunse ea. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

– Tu şi cu partenerul tău vă ocupaţi de cazul lui Tommy Wong în afara biroului local din L.A.?

Roe era şocată. De ce ajunsese în atenţia directorului un caz atât de neimportant? Şi de ce în momentele acelea? Încerca să adune în minte toate piesele şi să le potrivească. Se întoarse repede la sala de şedinţe, bătu în geam ca să-i atragă atenţia partenerul său şi îi făcu semn cu mâna să iasă pe hol.

– Agent Roe? repetă directorul.

– Îmi cer scuze, domnule, răspunse ea. Da, noi ne ocupăm de cazul lui Tommy Wong. Pot să întreb de ce vă interesează, domnule?

– Îţi voi spune personal. Trimitem chiar acum un avion după voi. Între timp, vreau să-mi spui tot ceea ce ştii despre Wong.

– Asta înseamnă că nu îi mai căutăm pe *Al Ain Six?*

– Nu, răspunse Erickson. De fapt, credem că ne-aţi putea ajuta să grăbim căutările.

CAPITOLUL 28

NASHVILLE, TENNESSEE

China descoperise că organizațiile sale criminale, în mod particular triadele, puteau fi folositoare, în special ca mandatare în străinătate. Nimeni nu își dorea să le atragă într-o posibilă misiune mai mult ca agentul Cheng. Jucau un rol foarte important în rețeaua lui din Statele Unite, iar el se asigura că erau recompensate pe măsură – atât financiar, cât și în ceea ce privea favorurile de care se bucurau în China. Nu puteau transporta droguri, arme și oameni fără ca figuri politice extrem de influente să nu privească în altă parte.

După ce coborî din avion în Nashville, Cheng își trase bagajul după el la parter și cumpără un bilet de transfer la hotelul Opryland. Autobuzele plecau din oră în oră și îți lua douăzeci de minute ca să ajungi acolo.

Când autobuzul sosi la destinație, ceilalți pasageri intrară în clădire, însă el se duse la Opry Mills Mall. Construit în fostul parc de distracții Opryland USA, acesta era unul dintre cele mai mari centre comerciale din sud-estul Statelor Unite.

Cheng intra și ieșea din magazine și străbătea mulțimile de cumpărători, fiind atent să evite ori de câte ori putea camerele de supraveghere. După ce se convinse că nu era urmărit, intră la toaletă, își schimbă hainele, își puse o pălărie și ochelari de soare și ieși la capătul îndepărtat al centrului comercial. Găsi

vehiculul exact acolo unde i se spusese că îl va găsi. Își vârî degetele în spatele numărului de înmatriculare din spate, scoase telecomanda și descuie portierele.

Vehiculul, un Lincoln Navigator, fusese adus din Chicago. Deschizând ușa portbagajului, găsi înăuntru un sac mic de marinar. Își așeză bagajul de mână și servieta în portbagaj, luă sacul de marinar și se duse la portiera șoferului.

Urcă în SUV și porni motorul. După ce aruncă o privire în jurul lui ca să se asigure că nu îl vedea nimeni, desfăcu fermoarul sacului de marinar pe care îl ținea în poală. Înăuntru se aflau un amortizor, un pistol Smith & Wesson M&P9, două reviste și o cutie cu muniție. Închise mulțumit fermoarul, așeză sacul pe podea, în spatele lui, și o luă înspre autostradă.

Când ajunse la hotel și se cază patruzeci și cinci minute mai târziu, recepționera îi înmână o cutie FedEx care îi fusese livrată în dimineața respectivă. Cheng îi mulțumi femeii, luă cutia și cartela, apoi urcă în cameră, încuie ușa și trase draperiile.

Dacă arma și mașina proveneau din Chicago, pachetul FedEx venea de la un alt intermediar irelevant din San Francisco. Înăuntru se afla un plic plin cu bani și trei telefoane mobile noi. Știa că nu era bine să îl deschidă pe niciunul. De îndată ce ar fi făcut asta, semnalul ar fi fost interceptat de cel mai apropiat turn de telecomunicații. Nu avea de gând să lase urme. În interiorul coletului mai găsi un încărcător, iar el conectă primul telefon la dispozitiv ca să se asigure că va fi încărcat.

După ce făcu același lucru și cu cel de-al doilea telefon, luă plicul cu bani, numără bancnotele și le aranjă în funcție de valoare. Dintre toate mijloacele de care se puteau folosi agenții secreți, banii erau cei mai influenți.

Scoase pistolul din sacul de marinar, îl demontă și verifică dacă toate componentele erau curate și unse așa cum trebuia, apoi îl asamblă la loc.

După ce conectă și cel de-al treilea telefon la încărcător, pentru a se asigura că bateria va fi încărcată, intră în dormitor ca să își schimbe hainele.

Își luă o pereche de pantaloni kaki și o cămașă cu mâneci scurte și își puse o cravată, pe urmă se duse în fața oglinzii și își schimbă pieptănătura. Își puse o pereche de ochelari de vedere pe nas și își trecu în revistă înfățișarea. Nu părea deloc amenințător, dimpotrivă, semăna cu un funcționar administrativ de nivel mediu, întocmai cum își dorea.

Se duse la birou, porni computerul și citi detaliile din dosarul lui Wazir Ibrahim, ca să-și reîmprospăteze memoria. Odată mulțumit cu informațiile înmagazinate în minte, își luă servieta, porni televizorul și ieși din camera de hotel, atârnând de clanță semnul „Nu deranjați“ înainte să închidă ușa.

Cercetând ieșirile, găsi una care dădea într-o curte interioară destinată fumătorilor și nemonitorizată de camere de supraveghere cu circuit închis. Ieșind afară, Cheng sări peste un gard jos și dispăru după colț, unde își lăsase mașina.

Din cauza traficului infernal, îi luă mai mult de o oră să ajungă în cartierul lui Wazir. Era genul de cartier sărăcăcios în care locuiau imigranții, pe care Cheng îl văzuse peste tot în Statele Unite – blocuri dărăpănate cu patru etaje, lipite de case mici și ponosite. Curțile erau neîngrijite, iar copiii murdari alergau de colo, colo nesupravegheați. Singurul lucru de care părea să le pese locuitorilor erau mașinile și camionetele lor, care aproape toate aveau jante strălucitoare, suspensii și vopsea lucioasă în care te puteai oglindi. Cheng clătină din cap.

Încetini pasul când trecu prin dreptul casei lui Ibrahim. Nu părea locuită. Găsi un loc și parcă la jumătatea străzii următoare. După ce își luă servieta, ieși din mașină și făcu cale întoarsă.

Cu toate că nu îi vedea, simțea ochi ațintiți asupra lui. Bătrâne în spatele draperiilor, vecini precauți care priveau afară pe furiș ca să vadă cine era străinul.

Faptul că era chinez îl ajuta să își desfășoare mai ușor activitatea în Statele Unite. Nu multă lume îl percepea ca fiind periculos, sau că ar reprezenta un potențial pericol. Faptul că era asiatic părea să-l descalifice din start ca fiind o amenințare. Era o idee preconcepută pe care el o folosea drept avantaj.

Când ajunse la adresa lui Wazir, înaintă pe aleea crăpată către un set de scări neregulate care duceau spre verandă. Scoase din buzunar o carte de vizită, sună la sonerie și așteptă. Nu îi răspunse nimeni. Se aplecă în față și privi înăuntru prin fereastra din față. *Nimic.* Reveni în poziția inițială și sună din nou la sonerie.

Văzând că nu îi deschide nimeni, deschise ușa cu sită uzată și bătu. Așteptă din nou, dar tot nu veni nimeni. Se duse din nou la fereastră și tocmai voia să bată cu cheia mașinii în geam, când o voce îi spuse:

– Ea nu-i acasă.

Cheng se întoarse la dreapta și văzu un bărbat hispanic de vreo treizeci de ani care ieșise pe veranda casei învecinate.

– Poftim? spuse Cheng într-o engleză perfectă.

– Doamna Ibrahim nu este acasă, repetă bărbatul. S-a dus la sora ei în Shelbyville. Pe ea o căutați, nu?

Cheng zâmbi și se apropie de marginea verandei familiei Ibrahim ca să poată vorbi mai bine cu vecinul.

– De fapt, îl caut pe domnul Ibrahim, preciză el. Pe Wazir.

– Nu sunteți de la Serviciile Sociale?

– Nu.

Brusc, vecinul păru mai rezervat.

– Sunteți avocat?

Cheng zâmbi larg.

– Nu. De la asigurări. Domnul Ibrahim a depus o reclamație la muncă. Am stabilit o întâlnire ca să discutăm.

– Ce fel de reclamație?

– Îmi pare rău, dar este confidențial.

– Chiar sunteți agent de asigurări?

Cheng îi întinse o carte de vizită.

– Păi, s-ar putea să fiți nevoit să faceți o reprogramare, spuse bărbatul.

– De ce?

– Wazir este la închisoare.

Nu era o veste bună. De fapt, era o veste foarte rea.

– În închisoare? De ce ar fi domnul Ibrahim în închisoare?

Bărbatul îi făcu semn cu capul, dându-i de înțeles lui Cheng că ar trebui să coboare de pe veranda familiei Ibrahim și să vină lângă el. Când acesta se conformă, el spuse:

– Doamna Ibrahim a chemat poliția ca să-l aresteze pentru violență domestică.

Agentul Cheng se prefăcu șocat.

– Zău?

Vecinul dădu afirmativ din cap.

– A bătut-o destul de rău.

– Când s-a întâmplat asta?

– Chestia asta durează de ceva timp. Cineva de la Centrul Comunitar a convins-o să depună plângere.

– Nu, spuse Cheng. Vreau să spun, când a fost arestat?

– În urmă cu o zi sau două, cred, răspunse vecinul. Eu tocmai m-am întors de la serviciu și am auzit. Nimeni nu este surprins. Wazir este un *pendejo*. Un nemernic.

Cheng căzu pe gânduri.

– L-a luat poliția din Nashville?

Tânărul încuviință din cap.

– Nu-și permite cauțiunea, așa că o să zacă la pârnaie până la proces.

Era îngrijorătoare ideea că Wazir Ibrahim se afla la închisoare și că ar putea ajunge la concluzia că ar trebui să facă o înțelegere dezvăluind detaliile unui complot mult mai important decât acuzația că își bătuse soția. Cheng fusese inspirat că venise. Spera doar să nu fie prea târziu.

După ce îi mulțumi vecinului, el își luă rămas-bun și se întoarse la mașină. Trebuia să găsească o cale să ajungă la Wazir.

Era periculos să intre în închisoare ca vizitator și să îl avertizeze să își țină gura închisă. La fel de periculos era și dacă plătea un deținut ca să îi transmită mesajul. Ar lua prea mult timp ca să pună la cale așa ceva. Asta însemna că nu avea prea multe variante.

În trecut, Cheng reușise să pătrundă în două închisori și un penitenciar, însă toate trei se aflau în țări din lumea a treia, nu erau unități de maximă securitate dintr-un oraș important al Americii. Nu exista decât o cale prin care putea ajunge la Wazir Ibrahim, adică să îl ajute să iasă de acolo. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Însă va avea nevoie de ajutor.

Conduse până când găsi un hotel de afaceri care oferea Wi-Fi gratuit. Stând afară în vehicul, el activă browserul anonim, inspiră adânc și derulă toate detaliile în minte. Întocmirea ad-hoc de misiuni era o parte necesară în munca de teren. Gândirea limpede era imperativă. În cazul în care acționai prea repede, multe lucruri puteau merge prost. Același lucru era valabil și în cazul în care acționai prea târziu. Ideea era să lovești la momentul potrivit.

Încrezător că găsise un plan nemaipomenit, el își deschise ochii. Avea nevoie de două lucruri. Primul era un angajament de cauțiune.

Cercetă mai multe pagini web. Odată ce găsi ceea ce căuta, deschise unul dintre telefoanele mobile noi și formă numărul de la Lumpy's Bail Bonds. Se prezentă ca fiind Mushir Ali Mohammed de la Asociația Prietenii Somalezi din Nashville și explică faptul că făcuseră o chetă la moschee în speranța de a-l putea scoate din închisoare pe cauțiune pe unul dintre membrii lor. Cheng întrebă dacă garantul îi putea ajuta. Bărbatul își notă datele lui Wazir Ibrahim, apoi îi spuse să aștepte până când va verifica în sistemul computerizat al judecătoriei.

Când garantul reveni, el înșiră acuzele care i se aduceau lui Wazir Ibrahim, precum și suma pentru cauțiune. Cheng răsuflă ușurat în ambele cazuri. Faptul că Wazir era eligibil pentru cauțiune însemna că nu încercase încă să facă o înțelegere. Dacă o făcuse, însemna că era implicat și FBI-ul, care, cu siguranță, nu l-ar lăsa să plece – dacă nu cumva FBI-ul încerca să întindă o capcană.

Brusc, această variantă îi păru lui Cheng foarte plauzibilă. Era caracteristic pentru FBI să încerce o astfel de tactică. L-ar putea lăsa pe Wazir Ibrahim să iasă pe cauțiune, iar apoi să îl pună sub urmărire ca să vadă ce făcea, unde mergea și cu cine vorbea. Cheng trebuia să-și ia măsuri suplimentare de precauție.

Cauțiunea îi va „mânca" aproape toți banii, însă nu avea de ales. Dacă nu o plătea în întregime, plus taxa garantului, atunci colaterali și rezidenți cu relații în comunitate vor fi nevoiți să devină cosemnatari. Cu cât erau implicate mai puține persoane, cu atât mai bine.

După ce garantul termină de explicat procedura, Cheng îl întrebă cât de repede putea fi eliberat Wazir Ibrahim. „De îndată ce traversez strada și semnez documentele."

Era o veste bună. Cheng îi mulțumi și, după ce închise, scoase bateria și dezasamblă telefonul.

Singurul lucru de care avea nevoie în acel moment era un intermediar, o persoană care să îi mușamalizeze implicarea și să ofere autenticitate planului său. În cazul în care comunitatea somaleză din Nashville era suficient de mare, atunci nu avea să întâmpine nicio problemă.

Cheng căută din nou pe internet și, găsind ceea ce căuta, el își notă locația și rutele. Se afla în centru, pe Murfreesboro Pike.

Traficul era lejer și îi luă mai puțin de douăzeci de minute să ajungă acolo. Odată sosit, văzu exact ceea ce sperase să vadă – taxiuri. Și cum era vorba despre un restaurant somalez, nu se îndoia de etnia șoferilor.

Parcă mai departe și se apropie de restaurant pe jos. Nu îi luă prea mult să găsească ce căuta. Tânărul somalez se îmbrăca în haine țipătoare. Purta blugi călcați, adidași de baschet scumpi și un tricou de designer. În mână ținea un iPhone nou-nouț. Era mai gălăgios decât colegii lui, zâmbea larg și avea un mers voios. Era plin de sine și îi plăcea să se dea mare. Era exact genul de persoană de care avea nevoie.

Când somalezul ajunse la taxiul lui, Cheng se apropie de el și îl întrebă dacă era liber. Bărbatul încuviință din cap, iar Cheng se urcă pe bancheta din spate.

– Încotro? întrebă șoferul.

Cheng îi ceru să îl ducă la Music Row. Voia să câștige timp ca să sporovăiască și să îl descoasă pe bărbat. Șoferul încuviință din cap, porni motorul, dădu drumul la aparatul de taxat și demară.

Pe drum, Cheng află tot ceea ce voia să știe despre șofer. Se încadra perfect.

Când ajunseră la Music Row, Cheng plăti călătoria și îi dădu somalezului un bacșiș de o sută de dolari. Bărbatul îi fu extrem de recunoscător.

– Dacă veți mai avea nevoie de taxi, chemați-mă, spuse el, mâzgălindu-și numărul de telefon și întinzându-i-l pasagerului.

Cheng luă numărul și zâmbi.

– De fapt, am două comisioane importante pe care trebuie să le îndeplinesc în seara asta. Ce zici dac-ai face o mie de dolari?

CAPITOLUL 29

Șoferul de taxi ezitase din cauza unui singur lucru – că trebuia să semneze actele pentru cauțiune. Când Cheng îi oferi încă o mie de dolari, reținerile tânărului dispărură ca prin minune. Lucru cert, Cheng alesese omul potrivit pentru a face treaba.

Cheng porni cel de-al doilea telefon mobil și i-l dădu șoferului pentru a putea păstra legătura. Odată ce garantul își făcea treaba, șoferul de taxi trebuia să parcheze vizavi de închisoare și să aștepte. Avea doar două întrebări. Unde trebuia să îl ducă pe Wazir Ibrahim și cine să spună că îl scosese din închisoare?

Cheng știa că Wazir Ibrahim va avea și mai multe întrebări. Șoferului îi răspunse scurt. Îi ceru să îl aducă pe Wazir Ibrahim acasă. Pe numele lui Wazir, exista un ordin de restricție prin care acesta nu se putea apropia de soția lui, prin urmare, Cheng se asigură că șoferul îi va spune lui Wazir că soția lui plecase la sora ei. În ceea ce privea cine îl scosese din închisoare și cine trimisese taxiul după el, Cheng îi zise simplu tânărului somalez să îl descrie lui Wazir. Va fi de ajuns. Se îndoia că Wazir Ibrahim va pune alte întrebări după asta.

Operațiunea „Dragonul de zăpadă“ era formată din șase celule. Fiecare celulă îl asocia pe unul dintre studenții la inginerie cu un somalez testat, care acționa ca forță fizică. Membrii celulei dădeau raportul unui intermediar care își zicea Henry

Lee. Numele adevărat al lui Lee era Ren Ho și era un spion pe care cel de-al Doilea Departament îl poziționase pe teritoriul Statelor Unite în urmă cu mai bine de treizeci de ani. Lee fusese acela care informase Beijingul atunci când dispăruse Wazir Ibrahim. Când șoferul de taxi îl va descrie pe binefăcătorul lui, Cheng era convins că Wazir Ibrahim va presupune că intermediarul său, Henry Lee, îl scosese din închisoare pe cauțiune.

Conform înțelegerii lor, șoferul de taxi îl strigă pe Wazir Ibrahim când acesta ieși din închisoare, iar apoi îl duse cu mașina pe un drum lung și accidentat, în timp ce Cheng se asigura că nu erau urmăriți de FBI.

Satisfăcut că nu se luase nimeni pe urma lor, el se întoarse în cartierul soților Ibrahim, își parcă mașina la două străzi mai încolo și intră în casă de pe alee. Trase toate draperiile, pe urmă îi trimise un mesaj pe telefon șoferului de taxi că totul era în regulă și că îl putea aduce pe Wazir acasă.

Când taxiul trase în fața casei, Cheng îi trimise un ultim mesaj prin care îi explica șoferului unde putea găsi plicul cu restul bacșișului. Apoi Cheng scoase bateria din telefon, se așeză la masa din sufragerie și așteptă.

Totul era acoperit cu un strat subțire de praf, iar el se întrebă dacă jurămintele de nuntă ale lui Ibrahim aveau vreo legătură cu gospodăria.

Își ridică privirea când auzi cheia lui Wazir deschizând ușa de la intrare. Când intră, somalezul dădu să aprindă lumina.

– Nu o aprinde! îi ordonă Cheng.

Wazir se supuse. Închizând ușa, el se descălță și miji ochii în semiîntuneric.

– Tu ești? întrebă el.

Cheng își întinse mâna și apăsă ușor comutatorul mic din spatele lui. Un bec de deasupra mesei începu să strălucească, învăluind sufrageria într-o lumină slabă.

Wazir Ibrahim se opri din drum.

– Nu ești Henry. Cine ești?

– Sunt șeful lui Henry. Vino aici și ia loc, spuse Cheng.

Bărbatul își plimbă îngrijorat privirea dintr-o parte într-alta.

– De ce n-a venit Henry?

– Ai dispărut, Wazir. Nimeni n-a știut ce s-a întâmplat cu tine. Ne-am făcut griji.

– De ce ai venit tu, și nu Henry?

– Fiindcă Henry este manager. Nu face muncă de teren. Eu mă ocup cu asta.

– Tu ești cel care m-ai scos din închisoare? întrebă Wazir.

Cheng încuviință din cap.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat și ce le-ai spus. Vreau să știu totul.

– E ora rugăciunii. Pot să mă rog mai întâi?

– Poți să te rogi imediat. Pentru moment, vreau să-mi explici tot ceea ce s-a întâmplat. Vreau să știu exact ce știe poliția.

Wazir inspiră adânc și începu să povestească.

– Deoarece suntem refugiați și primim ajutor de la guvern, trebuie să ne întâlnim cu un asistent social. Asistentul nostru social a convins-o pe soția mea să depună plângere împotriva mea.

– Pentru că ai bătut-o.

Somalezul nu părea să aibă nicio remușcare.

– Da. Dacă soția mea nu mă ascultă, am dreptul să o bat.

– Ai recunoscut asta în fața poliției?

– Nu.

– Bine. Ce s-a mai întâmplat cât timp ai stat închis?

Wazir își plecă fruntea.

Cheng se încordă. Era evident că Wazir făcuse ceva de care îi era rușine.

– Ce s-a mai întâmplat cât timp ai stat închis?

– Niște bărbați pe care îi cunosc au adus fete în Nashville.

– Ce bărbați? întrebă Cheng.

– Somalezi, din Minneapolis.

– Ce fel de fete au adus?

– Tinere și frumoase.

Cheng începu să se simtă din ce în ce mai neliniștit.

– Ce vârstă aveau fetele astea?

Wazir refuză să îl privească.

– Nu știu, răspunse el.

– Uită-te la mine, Wazir. Și nu mă minți. Ce vârstă aveau fetele astea?

Somalezul își ridică încet ochii și întâlni privirea bărbatului.

– Erau foarte tinere.

– *Prea* tinere?

Wazir își coborî din nou ochii în pământ.

– Da, răspunse el.

– Și poliția știe acest lucru?

– Mi-au pus o grămadă de întrebări.

Cheng își păstră calmul.

– Ce le-ai spus?

– Nimic. M-am gândit că, dacă ar fi avut dovezi, mi le-ar fi arătat.

Era o remarcă bună. Dacă ar fi avut motive să-l pună sub acuzare, ar fi făcut-o. Din câte se părea însă, fusese acuzat doar de violență domestică.

– Ai spus ceva poliției despre Henry Lee sau despre activitatea ta?

– Nu.

– Nimic ce ar putea ridica suspiciuni?

– Nu, răspunse el.

În ciuda protestelor lui, Cheng îl făcu pe Wazir să îi povestească fiecare detaliu al chinului prin care trecuse – de la arestarea lui și până când se întoarse acasă. Voia să afle fiecare întrebare pe care i-o puseseră polițiștii, fiecare răspuns pe care îl

dăduse el, dacă fusese ținut într-o celulă comună, cu ce alți prizonieri vorbise, totul. Acest interogatoriu dură peste două ore.

Uneori dădea același răspuns, alteori își schimba răspunsurile. Uneori eram trei fete minore cu care întreținuse relații intime, alteori eram „doar" două. La început, spuse că fusese o singură celulă, apoi zise că erau doar patru persoane, iar apoi el relată că în celulă mai erau cel puțin alți zece bărbați. Wazir Ibrahim nu reușea să păstreze aceeași declarație. Acest lucru îl îngrijora extrem de mult pe Cheng. Nu se putea baza pe cuvântul somalezului.

– Dacă ești îngrijorat că am spus ceva polițiștilor despre Henry Lee sau despre ce se pune la cale, ei bine, n-am făcut-o, îl asigură Wazir. Cu toate că aș fi putut.

– Și ce mai *exact* le-ai fi putut spune? întrebă Cheng.

Wazir Ibrahim știa prea puține lucruri despre atac. După ce stagiul de la NASA luase sfârșit, Henry Lee îi adunase pe toți membrii celulei și îi dusese să îi antreneze timp de o săptămână lângă ferma lui din Idaho. Repetaseră doar aspectele tehnice a ceea ce se aștepta de la ei. Canistrele pe care le folosiseră ei erau manechine. Niciunul dintre membrii celulei nu știa ce se afla în interiorul lor.

– Am nevoie de bani pentru un avocat, răspunse Wazir. Unul bun.

Acum vrea bani pentru avocat? Lui Cheng îi veni să-i tragă una, însă se abținu.

– Mai întâi, Wazir, haide să vorbim despre ceea ce crezi că știi.

– Știu despre canistre, zise somalezul.

Cheng zâmbi.

– Bineînțeles că știi. Te-ai antrenat alături de ei.

– Dar știu ce vor conține.

– Zău? Ce anume vor conține?

Wazir scrise un cuvânt cu degetul pe praful care acoperea suprafața mesei.

Cheng era uluit. Cum naiba reușise să își dea seama idiotul ăsta de somalez? Păstrându-și aceeași mină, el izbucni în râs și spuse:

– Dumnezeule! Asta e ceva. Nu este corect. De fapt, este extraordinar. De ce ai crede una ca asta?

Dacă fusese o presupunere, era una bine documentată.

– Pentru că știu.

– De unde știi?

– Studentul la inginerie cu care m-am antrenat a spus ceva.

– Când a spus? insistă Cheng.

– După instructaj, când eram pe punctul de a pleca. Mi-a zis că s-a tot gândit și crede că asta va fi în canistre.

– Le-a spus și celorlalți *ipoteza* lui? Insistă asupra cuvântului „ipoteză“ ca să simuleze cât de absurdă i se părea ideea.

Wazir Ibrahim ridică din umeri.

– Cum facem cu avocatul?

Cheng șterse cu mâneca lui cuvântul care fusese scris pe praf.

– Totul va fi în regulă, spuse el.

– Așadar, îmi vei face rost de un avocat?

– S-ar putea să reușim chiar să se renunțe la caz.

– Pe bune? zise Wazir plin de speranță. Cum?

– Nu-ți face griji. Ești important pentru noi. Avem nevoie de tine. O să rezolvăm noi totul.

– Promiți?

Cheng încuviință din cap.

– Ai cuvântul meu.

Wazir zâmbi. Arăta de parcă toate greutățile lumii fuseseră luate de pe umerii lui.

– Pot să mă rog acum?

– Desigur, doar să nu aprinzi lumina.

Somalezul îi mulțumi și se ridică de la masă, scuzându-se. După ce se spălă pe mâini și pe picioare, el se întoarse în camera de zi, unde desfăşură un covoraş şi îşi începu rugăciunile.

Cheng îl privea. Cunoştea ritualul prea bine. Îl văzuse de nenumărate ori. Ultima oară se aflase în regiunea Uighur din China, unde îl urmărise făcând acelaşi lucru pe Ismail Kashgari.

Când Wazir Ibrahim îngenunche pe covoraş, Cheng se ridică încet de la masa din sufragerie şi se furişă în camera de zi. Numără de câte ori se închinase somalezul către Mecca. Când Wazir se ridică pentru a treia oară, Cheng păşi în spatele lui, îi înfăşură ştreangul în jurul gâtului şi strânse tare sârma.

Era ca şi când ai fi tăiat untul cu o coardă de pian. Sângele ţâşni, iar trupul somalezului se zbătu câteva secunde înainte să se prăbuşească. Wazir nu era la fel de puternic precum Kashgari, însă dorinţa lui de a trăi fusese la fel de puternică şi la fel de inutilă.

Îndepărtându-se de cadavru, Cheng verifică încă o dată casa, asigurându-se că nu lăsase nicio amprentă.

O oră şi jumătate mai târziu, Cheng îi trimise colonelului Shi un e-mail codificat prin care îi aducea la cunoştinţă ce se întâmplase, făcând totodată o recomandare. Lui Shi îi luă mai puţin de douăzeci de minute ca să răspundă.

Colonelul îi dădea undă verde lui Cheng pentru următoarea mişcare, însă îi cerea să mai facă o oprire înainte să plece din Tennessee. Lui Cheng nu îi convenea, însă nu avea altă alegere decât să se conformeze.

CAPITOLUL 30

WASHINGTON, D.C.

Harvath încercase să doarmă de îndată ce plecase Carlton, dar era prea agitat. Împărtășea grija Bătrânului că s-ar putea să le scape ceva și voia să se gândească. Mișcarea îl ajuta întotdeauna să-și limpezească gândurile, prin urmare, își luă o pereche de pantaloni scurți și un tricou și ieși să alerge.

Transpirația care i se scurgea din toți porii și arsura din picioare îi confereau un sentiment plăcut. Zgomotul regulat pe care picioarele lui îl făceau pe acostamentul drumului mărginit de copaci îi relaxa mintea.

Acest joc al informațiilor semăna mult cu un puzzle pe care încerci să-l asamblezi cu lumina stinsă și fără modelul de pe capac. Două piese păreau că „s-ar potrivi" perfect, însă, în realitate, nici că puteau fi mai îndepărtate una de cealaltă. Trebuia să ai foarte mare grijă ce fel de supoziții făceai.

În timp ce alerga, Harvath derula în minte fiecare bucățică de informație pe care reușiseră să le obțină până în acel moment, încercând să-și facă o imagine de ansamblu. *Cum se potriveau toate elementele? În ce consta atacul?* Oricât de mult se străduia, nu reușea să își dea seama. Era frustrat, iar asta îl înfuria.

Întorcându-se acasă, făcu repede un duș, se schimbă și ieși să cumpere ceva de mâncare. Știa că trebuia să se odihnească, dar, cu cât reușea să amâne mai mult momentul, cu atât mai

ușor îi va fi să lupte cu decalajul de fus orar. De fapt, cu cât îl vedea mai mult soarele, cu atât mai repede va reuși să își reprogrameze ceasul biologic la ora din D.C.

Îi luă vreo patruzeci și cinci de minute să își ducă la bun sfârșit comisioanele. Întorcându-se acasă, puse deoparte alimentele, apoi luă masa de prânz pe ponton. Cu toate că, în mod normal, „terapia Potomac" implica un oarecare tip de băutură alcoolică, de data asta el luase doar o sticlă cu apă. Voia să-și păstreze mintea limpede.

Rămase acolo o vreme, mâncând, bând și urmărind cu privirea ambarcațiunile care treceau pe-acolo. Se gândi la Lara, femeia mai tânără cu câțiva ani decât el cu care se întâlnea în Boston. Prietenii care o văzuseră în poze îi spuneau „modelul pentru lenjerie intimă", deoarece semăna izbitor cu unul dintre modelele de la Victoria's Secret. Prietenii care o văzuseră în realitate însă spuneau că era perfectă pentru el.

Nu mai ieșise niciodată cu o femeie care avea copil. Era un teritoriu complet nou. Nu construia o relație doar cu Lara, ci și cu băiețelul ei, Marco, iar el ținea foarte mult la amândoi. Deși era un sentiment stânjenitor, îi dădea o stare de bine.

Cum ședea acolo, învăluit în căldura soarelui de vară târzie și cu apa clipocind la baza pontonului, el își lăsă mintea să rătăcească în voie. Când se afla într-o misiune, nu își putea permite să se gândească la altceva decât la misiunea respectivă. Trebuia să blocheze tot ce îi aducea aminte de casă. Dacă nu făcea asta, nu putea să se concentreze. Și odată ce agenții secreți nu reușeau să se concentreze, atunci lucrurile începeau să meargă prost.

După ce termină de mâncat și goli sticla cu apă, se întoarse înspre casă. Își aduse laptopul din birou și îl așeză pe masa din bucătărie, apoi își făcu o cafea. De îndată ce aceasta fu gata, își umplu o cană mare, se așeză la masă și deschise aplicația iTunes.

Căută în listă și alese albumul trupei Parliament, „Up for the Down Stroke“.

Cu o cană de cafea care să-l țină treaz și muzica lui preferată funk care să-i țină companie, începu să tasteze raportul pe care îl aștepta Bătrânul.

Când termină cu redactarea rapoartelor privind misiunile din Karachi și din Dubai, nici toată cafeaua din lume nu ar mai fi reușit să îl țină treaz. Târându-și picioarele până sus în dormitor, el se dezbrăcă și se prăbuși pe pat.

Când auzi clinchetul înfundat de clopot în depărtare, i se păru că dormise doar zece minute. Era ca și cum turla unei biserici fusese acoperită cu o pătură groasă. Cu cât încerca să ignore clopotul, cu atât mai aproape și mai insistent i se părea.

Încercând să își revină din somnul adânc și fără vise, conștientiză că nu auzea clopote de biserică, ci sunetul clasic pe care i-l atribuise lui Reed Carlton atunci când îl suna. Pipăi cu mâna noptiera, apoi își dădu seama că își lăsase telefonul mobil în buzunarul pantalonilor scurți, care zăceau pe podea.

Aplecându-se peste pat, găsi telefonul mobil și răspunse.

– E timpul să te pui în mișcare, zise Bătrânul. Ședință la Casa Albă într-o oră. Ne întâlnim la intrarea în aripa vestică.

Zicând acestea, Carlton închise.

Harvath se uită la ceas. Nu dormise doar zece minute, ci câteva ore. Se dădu jos din pat, se duse în baie și porni dușul.

Stătu sub jetul fierbinte doar cât să se săpunească, pe urmă dădu drumul la robinetul de apă rece. Se strădui să rămână acolo preț de un minut.

Auzise că i se spunea „duș scoțian“, însă, indiferent de origine sa, această metodă era echivalentul a trei căni cu cafea. Nimic nu îi trezea și nu îi ascuțea mintea mai repede.

Se bărbieri, având grijă să nu se taie în graba lui, îmbrăcă un costum negru și își puse o cravată, apoi sări în SUV-ul Tahoe și o luă înspre D.C.

Când ajunse la Casa Albă, Harvath fu verificat la West Gate și i se făcu semn să treacă. Își parcă SUV-ul la intrarea în aripa vestică și se întâlni cu Bătrânul care, după cum promisese, îl aștepta înăuntru.

– Președintele vrea ca amândoi să tăcem în timpul acestei întâlniri. Să privim. Să evaluăm. Și să discutăm pe urmă. Ai înțeles?

Harvath dădu afirmativ din cap și îl urmă pe Carlton în camera pentru situații de urgență, unde ocupară ultimele două locuri. Directorul FBI, Erickson, tocmai începea să dea raportul. Ecranele plate din încăpere înfățișau chipul unui tânăr asiatic în vârstă de douăzeci de ani.

– Bărbatul pe care îl vedeți aici, spuse Erickson, este Thomas Ming Wong, cunoscut sub numele Tommy Wong. Este membru al organizației criminale transnaționale intitulată „14K". Localizată în afara Hong Kongului, „14K" este cea de-a treia cea mai mare triadă din lume. Câștigă bani dintr-o serie de acțiuni criminale, inclusiv trafic de arme, heroină și opiu, spălare de bani, prostituție, pornografie infantilă, contrabandă și contrafaceri. Agentul special Heidi Roe, din biroul nostru din Los Angeles, conducea o anchetă despre Wong când a descoperit noi informații privind cei șase studenți musulmani la inginerie care au dispărut. Agent Roe?

Roe, care ședea pe la mijlocul încăperii, se ridică în picioare și spuse:

– Mulțumesc, domnule. „14K" este una dintre multele organizații criminale care a atras atenția FBI-ului. La începutul acestui an, cei de la biroul local din L.A. l-au vizat pe Tommy Wong ca un potențial candidat care ar putea fi întors și folosit

împotriva ierarhiei „14K“ din sudul Californiei și, sperăm noi, împotriva celor din China.

După cum ni s-a adus la cunoștință, fiecare dintre cei șase studenți la inginerie a primit un telefon mobil, i s-a spus să îl pornească atunci când ajungea pe teritoriul Statelor Unite și să aștepte alte instrucțiuni. Grație sârguinței celor de la Agenția de Securitate Națională, credem că telefoanele mobile respective au fost identificate cu succes. Fiecare dintre cele șase telefoane mobile a primit un apel, după care au fost închise și nu au mai fost folosite. În baza metadatelor obținute de NSA, a fost identificat locul de unde au fost achiziționate telefoanele.

Toate cele șase telefoane mobile au fost cumpărate în districtul Los Angeles. După ce au primit aceste informații, agenții din birourile locale din L.A. și din San Diego au vizitat cele șase magazine implicate. Dintre acestea, patru aveau un fel de sistem de securitate. Doar trei însă au înregistrări din data respectivă.

Roe apăsă pe telecomandă, ecranele se împărțiră în trei și apăru înregistrarea.

– După cum puteți vedea, două dintre cele trei înregistrări oferă o imagine clară a celui care a achiziționat telefoanele.

– Tommy Wong, spuse secretarul de Stat.

– Corect.

– Așadar, noi credem că Wong a cumpărat telefoanele și le-a trimis recrutorului în Dubai? întrebă directorul CIA, McGee.

– Da, răspunse Roe.

– Știm cine i-a sunat pe cei șase studenți?

– Este vorba tot despre un telefon de pe care s-a apelat o singură dată și care a fost achiziționat dintr-un magazin din Salt Lake City, Utah. Agenții Biroului din SLC au făcut o vizită la magazin, dar nu există înregistrări.

– Cu toate astea, spuse secretarul de Stat, am făcut un progres uriaș. Wong unde este acum?

– Până în această dimineață, am știut exact unde se află. Apoi a dispărut.

– Cum adică?

– Ieri, Wong a cumpărat în ultimul moment un bilet de avion către Nashville, Tennessee. În dimineața aceasta, polițiștii de la LAPD l-au urmărit până la aeroportul LAX și l-au văzut trecând de punctul de control. Cei de la Biroul din Nashville au aranjat ca un detectiv de la departamentul de poliție din Nashville, care cooperează cu mai multe dintre grupurile noastre de sinteză, să fie la aeroport când Wong va ateriza. Această călătorie inopinată ne-a stârnit interesul și am vrut să vedem ce pune la cale. Singura problemă însă este aceea că Wong nu a mai coborât din avion.

– Ce s-a întâmplat cu el? S-a urcat *în* avion?

– De urcat, s-a urcat, însă nu în acel avion.

– Ce înseamnă asta?

Roe trecu la următorul clip, care arăta înregistrările mai multor camere de supraveghere.

– După ce a trecut de punctul de control din aeroportul LAX, Tommy Wong s-a îndreptat către Admirals Club al American Airlines, unde a cumpărat un abonament de o zi, a stat pe-acolo mai puțin de o oră, iar apoi s-a îmbarcat în zborul către Omaha.

– Omaha? întrebă directorul Comitetului Șefilor de Stat-Major. De ce?

– Pentru ca bărbatul acesta, răspunse Roe, trecând la următorul clip, să poată zbura la Nashville cu biletul lui Wong.

Directorul CIA, McGee, se uită la secretarul pentru Securitatea Națională.

– De câte ori am vorbit despre asta? Oricine poate face schimb de bilete de avion odată ce au trecut de punctul de control.

Secretarul pentru Securitatea Națională nu avea chef să discute despre asta. Știa că era o vulnerabilitate a sistemului. Mai știa că cei de la companiile de zbor făcuseră scandal de fiecare dată când încercaseră să îi convingă să verifice actele înainte de îmbarcare.

– Adresează-te Congresului, Bob. Eu sunt de partea ta. Personal, puțin îmi pasă că se triplează timpul de îmbarcare.

McGee clătină din cap.

– Așteaptă până când un fabricant de bombe își dă bagajul la cală, iar apoi își schimbă biletul de îmbarcare cu o persoană naivă care crede că primește câteva sute de parai doar ca să zboare la Miami.

Bomba trebuia să treacă de aparatele de scanare a bagajelor, însă ideea fusese înțeleasă. Sistemul de îmbarcare reprezenta o problemă. Secretarul pentru Securitatea Națională încuviință din cap.

– Aceasta este înregistrarea cu pasagerii care au venit din L.A. și au luat zborul către Nashville, unde ar fi trebuit să se afle și Wong. Bărbatul pe care îl vedeți aici, spuse Roe, întrerupându-și prezentarea și mărind imaginea, a intrat în Statele Unite azi din Shanghai și ar fi trebuit să schimbe avionul în LAX pentru Omaha. Numele lui, cel puțin cel pe care îl avem noi, este Bao Deng. Chipurile, este un om de afaceri chinez cu o carte verde americană și care deține o parte dintr-o fabrică de procesare a cărnii de pasăre din Nebraska.

– Există vreo legătură între Wong și Deng? întrebă secretarul de Stat.

– Niciuna, din câte știm noi până acum.

– CIA-ul știe ceva?

– Nimic, răspunse McGee. Însă nu este pentru prima oară când un stat-națiune a apelat la o organizație criminală care să îl ajute în activitățile sale.

– Cine-i barosanul aici? Cine ar trebui să ne îngrijoreze mai mult? Un membru al triadei care cumpără telefoane pentru teroriști sau un om de afaceri chinez care schimbă biletul de avion cu el în aeroport?

– FBI-ul îi vrea pe amândoi, afirmă directorul Erickson. Și ca să vă răspund la întrebare, nu aduci un individ cu avionul din China doar ca să fie pe post de momeală. Tommy Wong este un bătăuș de stradă fără tehnică. Dacă ar fi primit instructajul adecvat, nu ar fi fost surprins de camerele de supraveghere atunci când a cumpărat telefoanele acelea.

– O remarcă inteligentă, spuse secretarul de Stat.

– Avem vreo pistă care să ne indice unde se află cei doi acum? întrebă secretarul pentru Securitatea Internă.

Erickson îi făcu un semn din cap lui Roe, care își continuă prezentarea.

– Departamentele noastre, atât cel din Omaha, cât și cel din Nashville au fost mobilizate, apelându-se la efectiv adițional. Pentru moment, nu aveam decât înregistrarea surprinsă de sistemul de supraveghere cu circuit închis al aeroportului. Când au ajuns la destinație, ambii bărbați au luat autobuzul către hotel și au dispărut.

– Cum adică, *au dispărut?* întrebă secretarul de Stat.

– Tommy Wong a luat autobuzul spre motelul Super 8, care se află la o distanță de trei kilometri de aeroportul Eppley din Omaha. Motelul nu are camere de supraveghere externe. A coborât din autobuz, dar nu s-a cazat la motel. Agenții FBI au vorbit cu managerul și cu personalul motelului, le-a arătat o poză cu Wong, însă nu l-au recunoscut, în afară de șoferul autobuzului.

– Și despre acest Bao Deng, ce știm?

– Știm ceva, dar nu prea mult. Conform înregistrării camerelor de supraveghere din aeroportul din Nashville, după ce a coborât din avion, Bao Deng s-a dus să-și ia bagajul. Acolo, a

cumpărat un bilet și a luat un autobuz către hotelul Opryland, care se află la o depărtare de douăzeci de minute. La fel cum s-a întâmplat și în cazul lui Tommy Wong și Super 8 în Omaha, nici la Opryland nu există dovezi că Bao Deng s-ar fi cazat acolo. Gândindu-se că ar putea folosi o poreclă, agenții le-au arătat managerului, recepționerilor și personalului o poză cu el. Singura persoană care l-a identificat pe Deng a fost șoferul autobuzului. A spus că habar nu are unde s-a dus Deng odată ce toți pasagerii au coborât din autobuz.

Hotelul Opryland are însă camere de supraveghere cu circuit închis, iar conducerea acestuia i-a lăsat pe agenții noștri să verifice înregistrările. Se poate vedea clar cum Deng coboară din autobuz și intră în centrul comercial Opry Mills din apropiere. Este un adevărat coșmar să cauți printre înregistrările camerelor de supraveghere dintr-un centru comercial. Opry Mills este unul dintre cele mai mari malluri din sud-estul Statelor Unite și are peste o sută de magazine. A fost foarte aglomerat. Vorbim despre mii și mii de oameni.

Deng apare în vreo două înregistrări, însă deoarece avea bagajul de mână cu el, credem că este posibil să se fi schimbat. Mallul este un amestec de magazine cu amănuntul și en gros. Dacă Deng și-a ascuns bagajul într-una dintre acele pungi de cumpărături supradimensionale, ar fi reușit să iasă din magazin ca un cumpărător oarecare. Agenții noștri verifică fiecare înregistrare, cadru cu cadru. Poate vom avea noroc, dar nu ne agățăm de acest lucru.

– Ce știm despre fabrica de procesare a cărnii de pasăre din Nebraska în care a investit Deng? Verificăm și acolo? întrebă secretarul pentru Securitatea Națională.

– Da, domnule, răspunse Roe. Nu omitem nicio pistă. Am plasat agenți în aeroporturile din Nashville și din Omaha, în gări și în stațiile de autobuz. Bao Deng și Tommy Wong apar

cu numele și pozele pe listele negre ale companiilor aeriene cu mențiunea „să fie anunțat FBI-ul înainte de orice demers". Sperăm să avem mai multe informații până la următoarea ședință.

Zicând acestea, agentul special Roe se așeză, iar președintele trecu pe la fiecare membru al echipei lui de securitate națională și îi ceru raportul. Zece minute mai târziu, președintele suspendă ședința.

În timp ce ceilalți participanți ieșeau pe rând din încăpere, directorul Consiliului Național de Informații, Johnson, directorul CIA, McGee și directorul FBI, Erickson, rămaseră la locurile lor alături de președinte. Când ușa cu închizătoare pneumatică se închise cu un clic, Harvath și Bătrânul făcură un pas în față și se așezară la masă.

Președintele se uită la ei și spuse:

– Mai avem câteva evenimente care nu au fost discutate în timpul ședinței. Să începem cu ele.

CAPITOLUL 31

Directorul Consiliului Național de Informații, generalul George Johnson, întinse peste masă două rapoarte informative – unul lui Harvath, iar celălalt, Bătrânului.

– A cui a fost ideea asta cu Facebook? întrebă el.

Carlton arătă cu capul înspre Harvath și răspunse:

– A lui. El merită toate laudele.

– O idee inteligentă. S-ar putea să fie breșa pe care o căutăm, zise Johnson. Conform informațiilor pe care le deține NSA, toți cei șase studenți la inginerie au conturi pe Facebook. Niciunul nu a făcut vreo postare în cont. Tăcere totală. Doar că... adăugă el, făcând o pauză și uitându-se la Harvath.

– Își pornesc în continuare radiourile și ascultă, continuă fraza Harvath, amintindu-și discuția pe care o avusese cu Bătrânul când îl rechemase în casă.

– Bingo!

– Vrei să explici? întrebă președintele.

Johnson îi dădu cuvântul lui Harvath, care preciză:

– Facebook în Orientul Mijlociu este o chestie extrem de importantă, domnule. Este greu să împiedici șase studenți să nu mai posteze. Cu metoda corectă de recompensă și sancțiune însă, i-ai putea convinge să nu mai posteze. Și eu m-am întrebat dacă vor reuși să se țină departe de Facebook. Oare s-ar „furișa“ doar ca să arunce o privire cu coada ochiului? Ar

accesa contul doar ca să vadă ce mai făceau prietenii și familiile rămase acasă?

– Și-au făcut asta?

Directorul Consiliului Național de Informații dădu afirmativ din cap și afișă pe ecrane o hartă a Statelor Unite.

– Unul dintre conturi a fost accesat de nenumărate ori din Seattle, un altul din Las Vegas, altul din Des Moines, unul din Dallas, unul din Baltimore și, surpriză, unul din Nashville.

În timp ce enumera fiecare oraș, el apăsa o tastă de pe tastatură, care confirma localitatea și făcea să apară poza studentului care corespundea orașului.

Apoi Johnson mări imaginea cu orașul Nashville și indică de unde fusese accesat contul Facebook.

– Iată un exemplu referitor la cum accesează studenții noștri internetul din diferite locații care oferă Wi-Fi gratuit.

– Dacă ar fi oamenii mei, spuse Harvath, nu i-aș lăsa să conducă nici măcar mașina. Șansele ar fi mult prea mari să aibă astfel de-a face cu forțele de ordine. I-aș pune să se dea la fund într-un cartier sărăcăcios din fiecare oraș. Ca să ajungă în locurile cu Wi-Fi, trebuie fie să meargă pe jos, fie cu bicicleta, fie să ia mijloacele de transport în comun.

– Ceea ce înseamnă că ar trebui să începem să încercuim fiecare loc, să vedem unde se intersectează, iar apoi să restrângem cercul, răspunse directorul FBI, Erickson. Este o chestiune importantă.

Harvath îl privi din nou pe directorul Consiliului Național de Informații.

– Și coordonatorul? Cine se ocupă de indivizii ăștia trebuie să știe că au conturi Facebook. Sigur, le urmărește, ca să se asigure că nu sunt accesate și că nu se fac postări.

– Acesta a fost mai greu de descoperit, însă NSA l-a găsit. Folosește șase conturi diferite – câte unul pentru pagina Facebook a fiecărui student.

– Unde este localizat?

– Utilizează diferite locații din Idaho care oferă Wi-Fi gratuit, în special la vreo două ore de mers cu mașina de Boise. Parcări pentru tiruri, cafenele, nu merge niciodată de două ori în același loc. Boise este interesant pentru că, la trei săptămâni după ce stagiul de la NASA a luat sfârșit, toți cei șase studenți la inginerie au folosit serviciul Wi-Fi din stația de autobuz Greyhound din orașul respectiv ca să-și verifice conturile Facebook. Toți șase și toți în aceeași zi.

– Știm ce au făcut în Idaho? întrebă Carlton.

– Pun rămășag salariul meu pe o lună că au făcut instructaj, spuse McGee. E o regiune destul de accidentată și de rurală. Își termină instructajul, coordonatorul lor îi lasă într-o stație de autobuz, iar ei se grăbesc să acceseze internetul, ca să vadă ce s-a mai întâmplat acasă de când s-au conectat ultima oară.

Harvath consimți.

– Avem nevoie de înregistrarea camerelor de supraveghere din stația de autobuz, precum și de cele făcute de camerele de monitorizare ale fiecărui bancomat și ale traficului din zona respectivă. Plus, ne trebuie toate locațiile unde credem că a fost coordonatorul lor.

– Ne ocupăm noi de asta, spuse Erickson.

– În afară de un posibil instructaj, mai cunoaștem și alte motive pentru care au ales Idaho? întrebă McGee.

– Nu suntem singuri, răspunse generalul Johnson. În urmă cu câțiva ani, o companie chineză voia să construiască un așa-zis „oraș independent“ la vreo optzeci de kilometri sud de Boise, dar nu s-a mai întâmplat nimic de atunci.

– Ce înseamnă „oraș independent“? întrebă președintele.

– Au așa ceva în China. Le numesc „zone de tehnologie“. Totul este independent, inclusiv centralele electrice și cazarea pentru muncitori. Nu au nevoie de prea multe lucruri din

exterior. O companie deținută de guvernul chinez denumită China National Machinery Industry Corp. a început să facă lobby guvernatorului din Idaho în urmă cu câțiva ani, ca să obțină autorizația de a construi o „zonă de tehnologie“ pe o suprafață de 12 140 de hectare, care să includă case, magazine și industrie. Proiectul includea o fabrică de îngrășăminte în valoare de două milioane de dolari, precum și o uzină care să se ocupe cu producția în masă de panouri solare, toate urmând să fie construite în partea de sud a aeroportului din Boise, acesta urmând să fie folosit pentru toate transporturile lor aeriene.

– S-a realizat ceva?

– Conform spuselor reprezentantului guvernatorului, totul a fost în fază preliminară. Delegația a mai amintit și alte state, propunând și acolo zone similare de tehnologie.

– Toate lângă aeroporturi importante? întrebă președintele.

Johnson încuviință din cap.

– Știind ce știm acum, zise McGee, acestea ar putea funcționa, de asemenea, ca avanposturi pentru trupele lor.

Președintele încuviință din cap și se întoarse către directorul FBI.

– Să discutăm și despre celălalt aspect care nu a fost inclus în subiectul ședinței.

– Credem că știm unde se află Bao Deng în Nashville, spuse Erickson.

– Unde? întrebă Harvath.

Făcând să apară pe ecran o imagine din satelit, el continuă:

– FedEx a livrat un pachet în această dimineață la Residence Inn by Marriot, în zona Cool Springs de lângă Nashville. Pe pachet scria: „A se păstra pentru musafirul hotelului, domnul Bao Deng“.

– Cum ați aflat asta?

– NSA a făcut descoperirea.

Harvath nu se obosi să întrebe de ce scotocea NSA printre facturile celor de la FedEx.

– De unde provenea pachetul?

– De la o cutie poștală nesupravegheată din San Francisco. Informațiile pentru facturare provin de pe o carte de credit preplătită, preciză Erickson. Agenții noștri fac cercetări în această privință.

– Știm ce a conținut pachetul?

– Nu. Doar că a fost o cutie standard care a cântărit mai puțin de două kilograme.

– Bao este cazat la hotel? întrebă Harvath.

Directorul FBI dădu afirmativ din cap.

– S-a cazat în dimineața asta.

– Aveți oameni care îl supraveghează?

– Da. Nu credem că se află acolo acum, dar îl ținem sub supraveghere.

– Retrageți-vă oamenii, zise Harvath.

– Poftim?

– Retrageți-vă oamenii. Cât mai departe cu putință.

– De ce? ripostă Erickson.

– Pentru că, dacă nu o veți face, individul ăsta îi va *depista*, cu siguranță.

– De unde știi asta?

– Cu tot respectul, domnule director, de obicei, nu sunt trimis în partea cealaltă a lumii de guvernul meu ca să ajut pe cineva să taie un tort la o zi de naștere. Individul ăsta știe după ce să se uite.

Directorul FBI își ridică mâna.

– Mai întâi de toate, presupui că este un profesionist.

– Nu presupun nimic, răspunse Harvath. Din ceea ce am văzut până acum, Deng *este* un profesionist. Întrebarea este:

de ce se află aici? A căutat cineva să vadă când și-a cumpărat biletul de avion?

Directorul scotoci printre notițele lui și găsi informația.

– În urmă cu două zile.

– În ultimul moment. La fel ca și Tommy Wong, spuse Harvath. E un risc uriaș. Ei știu că noi verificăm achizițiile de ultim moment. Ar fi avut nevoie de o poveste-paravan în cazul în care cei de la Imigrări l-ar fi luat la întrebări la LAX. Ar trebui să le spuneți oamenilor dumneavoastră să verifice de mai multe ori poveștile pe care le aud la fabrica lui de procesare a cărnii de pasăre.

– Ce fel de povești?

– Un accident, o mașinărie stricată, un client care a renunțat la o înțelegere importantă. Chestii dintr-astea.

Directorul FBI își notă în carnet.

– De ce crezi că a riscat? întrebă președintele.

Harvath căzu o clipă pe gânduri.

– Totul ar trebui să fie pe pilot automat în acest moment. Nu îți asumi niciun risc care ar putea duce la demascarea operațiunii decât dacă ceva a mers extrem de prost. Cred că asta s-a întâmplat. Ceva nu a mers bine, iar chinezii au trimis un profesionist ca să repare lucrurile.

– Despre ce crezi că este vorba?

– Cred că celula din Nashville a fost, probabil, compromisă.

– *Compromisă?* Cum? întrebă McGee.

Harvath ridică din umeri.

– Cunoașteți jocul ăsta la fel de bine ca și mine. Ar putea fi orice. Cuiva i s-a făcut frică? Poate membrii celulei sunt șantajați? Trebuie să scape de un cadavru? I-a lăsat baltă o piesă importantă a echipamentului? Orice-ar fi, nu este de bine pentru ei. Însă, dacă noi vom proceda cum trebuie, va fi de bine pentru noi.

În încăpere se așternu tăcerea când directorul Consiliului Național de Informații, cel al CIA-ului și cel al FBI-ului își întoarseră privirile către președinte.

Președintele se uită la Harvath.

– După părerea ta, ce ar trebui să facem ca să procedăm cum trebuie? întrebă el.

Harvath studie fețele celor așezați în jurul mesei.

– Neoficial?

Președintele Porter încuviință din cap.

Uitându-se la Carlton, Harvath întrebă:

– Când aterizează Sloane și Chase?

Bătrânul se uită la ceasul din camera pentru situații de urgență și răspunse:

– Peste douăzeci de minute.

CAPITOLUL 32

Directorului FBI nu îi conveni nimic din ceea ce propusese Harvath. Planul lui era periculos, în afara legii și al naibii de riscant. Se oferi să îi pună la dispoziție toate resursele pe care le deținea FBI-ul, însă Harvath *refuză*.

Din punctul de vedere al lui Harvath, nu numai că știa dușmanul mai bine decât Erickson, dar cunoștea și punctul vulnerabil din sistemul de aplicare a legii. Purta cel mai mare respect pentru FBI, în special pentru Echipa de Salvare a Ostaticilor, care era de prim rang, însă știa ce se putea întâmpla dacă Erickson și agenții lui reușeau să pună mâna pe Deng.

Vor amâna să îi citească drepturile în speranța că Grupul Special de Interogare a Suspecților, sau GSI, va reuși să scoată de la el informațiile de care aveau nevoie. GSI fusese înființat de administrația anterioară pentru a-i interoga pe suspecții de terorism imediat după arestare cu scopul de a obține informații care i-ar putea ajuta să prevină un atac și să-i găsească pe complici.

Echipele GSI erau formate din personal al FBI-ului, CIA-ului și al Departamentului Apărării, precum și din lingviști, anchetatori profesioniști și analiști ai terorismului. Cu toții erau oameni pricepuți și experimentați, dar toți se conformau unui anume set de reguli. Harvath nu se conforma deloc.

Dacă Deng era pe jumătate profesionistul care părea a fi, nici măcar cea mai bună echipă GSI nu va reuși să scoată ceva

de la el. Însă punea carul înaintea boilor. Înainte ca GSI să îl interogheze pe Deng, FBI-ul trebuia să-l prindă mai întâi.

Puteai fi cel mai bun hingher din istorie, asta nu avea nicio valoare în momentul în care trebuia să prinzi o panteră. Când acel moment sosea, voiai pe cineva care nu numai că știa cum să dea de urma unei feline, dar care știa și cum să gândească la fel ca una – cineva care știa ce să facă în cazul în care rolurile se inversau, iar pantera începea să te vâneze ea pe tine.

Și mai important, voiai pe cineva care să înțeleagă regula numărul unu atunci când vânai un prădător – aceea că nu există reguli. Asta făcea din panteră o panteră, și de aceea președintele voia ca Harvath să meargă la Nashville.

Când ajunse la aeroportul Reagan National, avionul în care se aflau Sloane și Chase fusese deja deviat de la Dulles și aterizase. Se întâlniră la Signature Fligh Support, un centru de servicii, sau FBO după cum era cunoscut, în partea aviației civile a aeroportului. Bob McGee aranjase ca Harvath și echipa lui să folosească unul dintre avioanele de afaceri Citation Longitude ale Agenției.

În timp ce Sloane și Chase făceau un duș în clădirea Signature, Harvath descărca portbagajul SUV-ului său. Pe lângă rucsacul cu echipamente și cel cu haine pe care le ținea tot timpul pregătite în mașină, el mai avea și un Truck Vault.

Truck Vault era un „cufăr“ prins de portbagaj cu piroane și prevăzut cu două sertare care se puteau trage și încuia, care transforma vehiculul într-o fabrică de armament pe roți.

Sloane și Chase se întorseseră acasă „curați“. Armele pe care le folosiseră în Karachi rămăseseră în Karachi. Dacă ar fi fost prinși încercând să scoată arme din Pakistan, ar fi fost arestați, iar celor de la ISI nu le-ar fi luat prea mult timp să facă legătura între ei și moartea unuia dintre agenții lor și răpirea lui Ahmad Yaqub. Deoarece nu operaseră oficial și cu

aprobare, pe Sloane și pe Chase i-ar fi așteptat ani grei de închisoare. Își lăsaseră echipamentul unui agent CIA de încredere, care îl primi bucuros.

Harvath așeză un geamantan pe roți Blackhawk deasupra cufărului și începu să îl umple. Își puse înăuntru mitraliera LaRue 14.5", pușca PredatOBR și arma tactică Remington 870 Express. Mai luă un pistol H&K USP, calibru .45, un Glock 21, un Glock 17 și un kit RONI care transforma pistolul Glock 17 într-o pușcă având o țeavă scurtă.

Mai aruncă înăuntru un Taser X26P, un set de ochelari cu vedere nocturnă, lanterne, stații emisie-recepție, o cască de ureche, un cuțit pliabil Benchmade pentru Sloane și unul pentru Chase, precum și cătușe din plastic, tocuri de armă, muniție, kitul de curățare Otis și câteva reviste.

Cu rucsacul cu echipamentul pe un umăr și rucsacul cu haine pe celălalt, el extinse mânerul geamantanului și îl trase în urma sa în clădire.

Signature Flight Support era cunoscut pentru faptul că avea întotdeauna fructe, brioșe proaspete, fursecuri și popcorn. Harvath luă un măr și o sticlă cu apă.

Apucă să ia prima îmbucătură când își făcu apariția Sloane Ashby. Purta blugi, adidași de alergare și cămașă Under Armour.

– Măr, ai? zise ea. Bănuiesc că tipii de vârsta ta trebuie să aibă grijă de siluetă.

– Du-te naibii, răspunse Harvath, zâmbindu-i cu gura plină de măr.

– Te-am prins. Ascultă, în legătură cu plângerea mea referitoare la condițiile ostile de lucru? Ce-ai zice de marți pentru o discuție cu cei de la Resurse Umane?

Harvath îi arătă degetul mijlociu și mai luă un măr.

– Allahu Snackbar, spuse Sloane, satirizând strigătul de luptă terorist *Allahu Akbar*, în timp ce privea cu interes tejgheaua plină cu delicatese.

Făcu o paradă înainte să aleagă cele mai mari prăjituri și să își umple o pungă de popcorn. Harvath clătină din cap. Ashby făcea pe deșteapta și acesta era unul dintre multele lucruri care îi plăceau la ea. În ciuda diferenței de vârstă, cei doi aveau multe în comun – aceeași lipsă de considerație sănătoasă pentru autoritate, aceeași determinare de a reuși cu orice preț și același simț al umorului inteligent. Semănau leit. Într-atât de mult, încât Carlton îl avertizase serios pe Harvath – *fără întâlniri amoroase*. Ultimul lucru pe care și-l dorea Bătrânul era ca între ei să se înfiripeze o poveste de dragoste. Fusese extrem de explicit când spusese care vor fi repercusiunile în caz că se întâmpla una ca asta.

Chiar dacă Harvath credea că Sloane era „drăguță" – un cuvânt pe care el îl folosea mereu, deoarece știa că ea îl ura și că o irita –, el menținu relația lor platonică.

El îi admira aptitudinile și o vedea ca pe un coleg de echipă; ca pe o persoană pe care o putea îndruma. De fapt, el credea că ea va sfârși, probabil, prin a fi un spion mai bun decât el. Se născuse pentru această meserie și totul legat de ea o făcea perfectă pentru așa ceva. Bătrânul fusese întotdeauna un vânător bun de talente.

Chase Palmer era celălalt agent despre care Harvath credea că îl va întrece. Generalul George Johnson, directorul Consiliului Național de Informații, îl descoperise pe Chase în timp ce conducea Divizia de Informații a Armatei, cunoscută și sub denumirea „Activitatea".

Johnson avea o carieră bogată în operațiuni clandestine. Văzuse oameni ridicându-se și căzând, venind și plecând, însă nu învăluie niciodată un soldat precum Chase. La Pentagon

exista un rând de dulapuri închise pentru fișiere pline cu rapoarte despre activitatea lui în Unitate. Mai exista, de asemenea, o gașcă de soldați de carieră, sau Chairborne Rangers cum i se spunea în mod derogator, care ura nu numai talentul lui Chase și ascensiunea lui fulminantă, ci și inteligența lui peste medie.

Steaua lui norocoasă strălucea cu putere chiar în momentul în care intră în conflict cu un general-maior beat și îl doborâse. Nu avea importanță că generalul o căutase cu lumânarea, deoarece fusese excesiv de agresiv cu o femeie-soldat și se comportase sub demnitatea unui ofițer. Zvonul se răspândi repede. Chase îl făcuse de rușine pe general-maior, iar acesta era hotărât să-l facă să plătească. Atunci intervenise generalul Johnson.

Johnson vorbi cu cei de la unitate, iar aceștia fuseseră de acord cu „custodia comună“ a lui Chase. Acesta avea parte de ce era mai bun din ambele lumi și îi convenea foarte mult acest aranjament. Însă, când credea că nu se putea mai bine de atât și se pregătea să se reînroleze, apăruse Reed Carlton. Era greu să îl refuzi.

Înainte să-și dea seama, Chase își vânduse casa din Fort Bragg, își cumpărase o mașină nouă și achiziționase un apartament în D.C. Carlton îl introducea într-o lume complet diferită de cea pe care o știa și își dădea deja seama că îl așteptau multe lucruri nebănuite. Și, având și simțul umorului, se potrivi perfect.

Alăturându-i-se lui Harvath, Chase se uită la fursecurile lui Sloane și spuse:

– O clipă pe buze, o viață pe șolduri.

Harvath chicoti când Sloane le arătă amândurora degetul din mijloc. În timpul acesta, copilotul intră în încăpere și îi anunță că avionul era pregătit.

CAPITOLUL 33

Zborul până la Nashville dura puțin peste o oră, iar FBI-ul le punea la dispoziție o mașină care îi aștepta la aeroport. Harvath ceruse un model cu un portbagaj încăpător, precum și frânghie, folii din plastic și alte câteva lucruri despre care probabil că era mai bine ca directorul Erickson să nu afle. Harvath îl rugase să aranjeze o casă sigură, de preferat în mijlocul pustietății, cu multe hectare și niciun vecin.

Îl văzuse când își notase totul și era convins că odată ce aceste instrucțiuni vor fi transmise biroului local din Tennessee, Erickson va arde lista. Era un om cu bun-simț, care juca după reguli. Felul în care Harvath își făcea treaba îl făcea, evident, să se simtă inconfortabil. Nu pentru că nu putea suporta violența, ci deoarece credea în puterea legii și în conceptul că americanii ar trebui să se ridice la un nivel mai înalt decât inamicii lor.

Era o noțiune nobilă, una după care voia să trăiască și Harvath. Problema era că noțiunea asta era una de care nicio națiune nu își putea permite să se agațe fără să aibă un plan de rezervă. Atunci când inamicii tăi reușesc pentru că nu sunt constrânși de reguli, la un moment dat trebuie fie să accepți înfrângerea, fie să rupi în bucăți regulamentul. Cât timp fusese în serviciile secrete, Harvath jucase după reguli. Președintele de pe vremea aceea glumise spunând că era ca și când ai lega un pitbull în lesă, în curtea din spate. Oricât de feroce ar fi

arătat și oricât de tare ar fi lătrat, unii oameni nu s-ar fi lăsat intimidați.

Însă, dacă pe același pitbull îl eliberai din lesă, dinamica se schimba automat. Într-o bună zi, pitbullul ar putea mușca persoana greșită, dar dacă era dresat bine, nu mai trebuia să-ți faci griji că *s-ar putea* întâmpla ceva. De fapt, poate reușeai să dormi mai bine știind că el își face datoria. Așa îl văzuse atunci pe Harvath președintele Jack Rutledge și așa îl vedea în acele zile președintele Paul Porter.

Ajunși la bordul avionului, Harvath și echipa lui își aranjară echipamentele, își aleseră locurile și își legară centurile de siguranță. Primiseră prioritate pentru decolare.

Odată ce avionul ajunse în aer, Harvath deschise compartimentul de bagaje presurizat din spatele toaletei și își scoase geamantanul. Voia să curețe și să verifice armele în timp ce discutau despre plan.

– Și dacă nu este acolo? zise Sloane, desfăcând pușca LaRue. Ce facem?

– Atunci vom intra, vom arunca o privire și vom ieși.

– Punem microfoane în cameră? întrebă Chase.

Harvath clătină din cap.

– Nu am așa ceva. Biroul îl va trimite pe unul dintre cei mai buni oameni ai săi, dar va ajunge abia în seara asta, târziu.

– Ar fi bine să fie unul dintre cei mai buni! exclamă Sloane. Dacă nu face o treabă excelentă și Deng află ceva, s-a zis. Ne-am ars.

– Sunt de acord. Tocmai de aceea aș prefera să îl urmărim și să vedem unde ne duce.

– Înțeles, răspunse Chase în timp ce încerca să curețe Remingtonul lui Harvath. Cât îl vom lăsa să umble de colo, colo înainte să punem mâna pe el?

Era o întrebare dificilă. Timpul era asemenea unei săbii cu două tăişuri. Cu cât îl urmăreau mai îndelung pe Deng, cu atât mai multe puteau afla despre el. Reversul – cu cât îl urmăreau mai îndelung, cu atât creşteau şansele de a-l pierde. Cel mai important factor însă era acela că fiecare minut care se scurgea şi nu îl interogau pe Deng era un minut pe care teroriştii îl câştigau pentru a porni atacul. De obicei, pe măsură ce timpul se scurgea, voiai să reglezi conturile cât mai repede cu putinţă. Faptul că rosteai „Ave Maria" înainte să acţionezi nu ţinea de profesionalism; era mai degrabă un gest disperat. Dar uneori, nu puteai să spui decât „Ave Maria".

Harvath nu intenţiona să se ajungă aici.

– Îl vom supraveghea cât vom putea de mult. Vă voi anunţa când a sosit momentul să-l săltaţi.

Acest răspuns păru să-l mulţumească pe Chase, iar membrii echipei continuară să verifice echipamentul înainte să îl aşeze la loc în geamantan.

Deoarece, la întoarcere acasă, Sloane şi cu Chase nu fuseseră nevoiţi să zboare alături de un ambasador enervant, cei doi dormiseră mai bine decât Harvath. Erau uşor afectaţi de decalajul fusului orar, însă, în afara de asta, erau pregătiţi ca, odată ce aterizau, să intre în acţiune.

După ce rulă pe pistă, avionul se opri în zona aviaţiei civile din Aeroportul Internaţional Nashville şi lângă un Signature Flight Support FBO local. O gamă impresionantă de aparate de zbor ultramoderne era înşirată afară. Nashville nu reprezenta doar casa muzicii country. Oraşul era înfloritor datorită tehnologiei de ultimă oră, a biotehnoligiei, a serviciilor medicale, a publicităţii şi a tranzacţiilor financiare. Harvath cunoştea mai mulţi militari Tier 1, precum şi oameni din serviciile secrete care îşi cumpăraseră case şi teren în „Statul de voluntari".

La recepția clădirii Signature îi aștepta un plic pe care stătea scris unul dintre pseudonimele lui Harvath. Când îl deschise, el găsi un set de chei pentru un Ford Taurus sedan albastru, care era parcat afară.

Echipa ieși din clădire, iar Harvath deschise ușa portbagajului. Înăuntru se aflau toate lucrurile pe care le ceruse. Își scoase telefonul mobil și îi trimise un mesaj Bătrânului, spunându-i că aterizaseră și că totul era în regulă.

Apoi îl sună pe agentul FBI a cărui carte de vizită fusese lăsată în plic. Agentul special Dennis Urda fusese desemnat să fie legătura locală a echipei.

Deși FBI-ul avea biroul principal din Tennessee în Memphis, acesta dispunea și de birouri-satelit, numite și „agenții-rezident", în alte orașe, cum ar fi: Clarksville, Cookeville, Columbia și Nashville.

Urda era agentul secund al biroului din Nashville și răspunse la telefon după ce acesta sunase de două ori.

– Agentul special Urda, rosti el cu un ușor accent newyorkez.

– Agent Urda, Scot Harvath la telefon.

– Ai găsit mașina?

– Da. Tocmai am sosit la aeroport. Mulțumesc. Îmi poți da un raport privind situația?

Residence Inn by Marriott din Cool Springs se afla într-un parc de afaceri cu folosință mixtă. Pe lângă clădiri de birouri înalte, mai erau și clădiri cu un etaj care găzduiau magazine, precum și baruri, restaurante și studiouri unde se practica yoga.

Atunci când Harvath insistase ca FBI-ul să-și retragă echipele de supraveghere, el fusese de acord ca ele să se instaleze sub acoperire într-una dintre clădirile de birouri, însă nu voia ca ele să își facă apariția în parcare sau în hotel. Mai insistase ca niciunul dintre agenți să nu se deplaseze prin zonă pe jos. Operatorii experimentați miroseau forțele de ordine de la o

poștă. Din nefericire, această retragere limita ceea ce vedea FBI-ul, în special pe timpul nopții.

– Nimic deosebit în afară de ceea ce considerăm noi a fi o activitate normală într-un hotel, spuse Urda. Omul nostru nu este nicăieri.

– Dar camera lui?

– Televizorul este pornit, semnul „Nu deranjați" atârnă încă de clanță, iar draperiile sunt trase.

– În regulă, zise Harvath. Ai numărul meu de telefon. Sună-mă dacă apare vreo schimbare. Ne îndreptăm înspre tine chiar acum.

Urda fu de acord să îl sune pe Harvath dacă intervenea ceva, apoi închise.

Întorcându-se către Sloane și către Chase, Harvath îi anunță:

– Indiferent ce se va întâmpla, trebuie să-l prindem pe individul ăsta în viață. S-a înțeles?

Cei doi operatori încuviințară din cap, iar Harvath le făcu semn să urce în mașină. În tot acest timp, un sentiment prevestitor puse stăpânire pe el. În sinea lui, spera că făcuseră alegerea corectă de a veni la Nashville.

CAPITOLUL 34

COREEA DE NORD

Jimi Fordyce îl privi drept în ochi pe Billy Tang și spuse:

– Ai înnebunit? Nu, *în niciun caz,* nu. N-am să permit una ca asta.

– Și dacă ți-aș spune că nu-ți cer permisiunea?

– O să ne omori pe toți, afirmă Johnson.

Fordyce își ridică mâna ca să îl calmeze pe colegul lui, însă își concentră atenția asupra lui Tang.

– Nu-ți voi permite să pui în pericol misiunea, Billy. Răspunsul este *nu*.

– Și dacă sora lui știe ceva? zise Tang.

– Și dacă nu știe?

– Atunci, vom ști sigur. Nu este mai bine decât să ne întrebăm „cum ar fi fost dacă"?

– Cel mai bine este să ne ducem misiunea la bun sfârșit, punct.

Tang se uită la el.

– Misiunea noastră este să obținem cât mai multe informații. Acest lucru *este* posibil.

– Nu, spuse Johnson. E o nebunie.

Fordyce îi făcu din nou semn cu mâna să tacă.

– Dacă vei coborî acolo și vei fi prins, o să aducem armata pe capul nostru. Nu permit una ca asta.

– Cuvântul-cheie este *dacă* voi fi prins. Nu o să mă prindă. Știi de câte ori am reușit să intru și să ies pe furiș din RPDC?

– Nu știu dacă ești curajos sau doar nebun, dar aici este vorba despre garduri, paznici înarmați și prizonieri cărora li se cere să „ciripească". Știi foarte bine că, dacă vor vedea o față necunoscută, îl vor găsi pe cel mai apropiat paznic și vor da semnalul de alarmă în speranța că vor primi o porție suplimentară de supă de varză.

Tang clătină din cap.

– Este un lagăr de muncă. Oamenii ăștia sunt spetiți. Crezi că stau treji toată noaptea și se joacă Mah-Jongg? Când mă voi furișa eu înăuntru, vor dormi cu toții.

– Cu excepția paznicilor, replică Fordyce.

– Ai văzut harta pe care a desenat-o Jin-Sang. Porțiunea din gard prin care se furișează el se află la mai puțin de o sută de metri de infirmerie. Spune că paznicii nu patrulează în zona aceea atât de des.

– Și „cecul este la poștă" și „Te voi respecta și dimineața", pufni Johnson.

Tang îl ignoră.

– Dacă se îngroașă treaba, mă voi retrage. Crede-mă, nu am nici cea mai mică dorință să îmi petrec restul vieții într-un loc ca ăsta.

– Nu, repetă Fordyce.

– La naiba, Jimi! Fata aia ar putea deține indiciul care să lămurească toată treaba. Când condițiile de la fața locului se schimbă, parametrii operațiunii trebuie schimbați și ei.

– Venim, obținem tot ce putem și plecăm. Ăștia sunt parametrii noștri. Nu s-a schimbat nimic.

– Dacă m-aș ridica în clipa asta în picioare, zise Tang, și aș coborî în vale, ce ai face? M-ai împușca?

– Eu, nu, răspunse Fordyce, Tuck, da.

Luându-și privirea de la luneta puștii, Tucker zâmbi.

– Apoi am să te împușc și eu, spuse Johnson. Doar că să fiu sigur.

– Prostii! Eu cred că nu mă veți împușca niciunul dintre voi doi.

Johnson își propti arma de umăr.

– Haide să vedem. Fă pași.

– Nimeni nu face pași și nimeni nu trage, ordonă Fordyce. Conform planului, la 21.00, ne adunăm și ne retragem dincolo de coama muntelui. Coborâm pe partea cealaltă, ne întâlnim cu șoferul și ne întoarcem pe coastă.

Tang se uită la Jin-Sang.

– Și cu el ce facem?

– O să-i mai dăm încă o dată de mâncare înainte să plecăm, plus niște analgezice, apoi îi punem căluș la gură și îl legăm. Am o oglindă cu semnalizare în rucsac. O legăm de el cu bandă adezivă. Până când valea va fi inundată de lumina soarelui, noi vom fi plecat de mult.

– O să stoarcă și ultima informație de la el.

– Tocmai de aceea îi vom pune câteva întrebări despre regiunea care se află la nord-vest de aici și dacă există vreo cale ferată. Ca să îi facem să creadă că ne-am îndreptat într-acolo.

– Nu crezi că vor întări paza de coastă și vor trimite elicoptere? întrebă Tang. Vor căuta și în nord-vest, desigur, dar vor scotoci în toate direcțiile, de asemenea. E ca și cum ai stârni un cuib de viespi.

– Și ce ar trebui să facem? întrebă Johnson. Îl știm pe puștiul ăsta. Îi cunoaștem toată povestea de viață. Acum vrei să-l omori?

– Nu, nu vreau să-l omor, răspunse Tang. Îl putem lua cu noi.

– Ai înnebunit de-a binelea.

– De ce? Dacă ajungem la locul de întâlnire și îl urcăm în camion, Hyun Su îl poate duce în Coreea de Sud. Acolo există niște organizații speciale care îl pot prelua.

Fordyce clătină din cap.

– Acum vrei să te furișezi într-o tabără de muncă din RPDC, acum vrei să treci muntele cu un puști cu fractură dublă în cârcă.

– Greșit. Vreau ca *voi* să-l treceți în cârcă muntele, zise Tang. Eu vreau să vorbesc cu sora lui.

– Tuck ar fi trebuit să te împuște aseară când a avut ocazia, spuse Johnson.

– Ajunge! ordonă Fordyce, apoi, uitându-se la Tang, spuse: Billy, nu luăm copilul cu noi, iar tu nu o să vorbești cu sora lui. Ți-o spun cât se poate de direct. Adună-ți lucrurile. Este un ordin.

– Nu-l putem lăsa aici, zise Tang.

– S-o crezi tu.

– Jimi, o să-l tortureze și ar putea chiar să decidă să-l dea ca exemplu pentru că s-a furișat afară din lagăr. L-ar putea executa.

– Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să se furișeze afară.

– Uită-te la el, insistă Tang. E doar un nenorocit de copil și e mort de foame. Tu ce-ai face?

– Nu e lupta mea, răspunse Fordyce.

– Nu e lupta ta? Sunteți soldați SEAL, pentru numele lui Dumnezeu. Ești un om bun. Toți trei sunteți. *Știu* asta. Și mai știu că suntem diferiți de nord-coreeni. Viața are valoare pentru noi. Libertatea are valoare pentru noi. Îl putem salva pe băiatul ăsta. *Trebuie* să-l salvăm. În ceea ce o privește pe sora lui, dacă ea deține chiar și o informație care ne-ar putea ajuta să ne apărăm țara, sunt dispus să fac orice ca să o obțin.

Fordyce vru să-l întrerupă, însă Tang îi făcu semn să-l lase să termine. Fordyce îl lăsă să vorbească.

– Am suficiente variante de diversiune, povești-paravan și planuri de inducere în eroare, încât *dacă* voi fi prins, e un mare *dacă*, i-aș putea face pe nord-coreeni să se învârtă în jurul cozii luni la rând. Până când își vor da ei seama că sunt american și nu sud-coreean, voi veți fi plecat de mult, spuse Tang. N-aş compromite această misiune.

– La început, nu, răspunse Fordyce. Dar te vor tortura și, în cele din urmă, le vei spune tot.

– Firește. Nimeni nu rezistă la nesfârșit.

Locotenentul Jimi Fordyce îi privi îndelung și insistent pe cei doi soldați SEAL, dar nu era nevoie să îi întrebe pe Johnson și pe Tucker ce credeau. Erau frații lui. Le putea citi gândurile.

Privindu-l din nou pe Tang, el spuse:

– Ar fi bine să nu mă faci să regret. În regulă, haide să facem un plan cum vom proceda.

CAPITOLUL 35

BEIJING, CHINA

Colonelul Shi citi raportul de pe ecranul lui. Nu era prea încântat de ceea ce descoperise Cheng în Nashville.

Ren Ho îl abordase personal pe fiecare somalez pentru această operațiune. Ar fi trebuit să poată anticipa că Wazir Ibrahim le va crea probleme. Cheng procedase bine lichidându-l. Ibrahim era un dezastru gata să se producă. Pe de altă parte, Mirsab, studentul la inginerie cu care îl asociase, reprezenta o altă problemă.

Una dintre cele mai mari dificultăți când aveai de-a face cu persoane educate era aceea că ele făceau supoziții educate. Bănuiseră că studenții la inginerie vor pune întrebări, iar Ho, pozând ca și coordonatorul lor, „Henry Lee“, fusese instruit ce să le răspundă.

Echipamentele pe care urmau să le asambleze fuseseră introduse pe ascuns în Statele Unite pe bucăți. În timpul instructajului, aceștia primiseră o schemă de conexiuni, câteva componente inofensive și o baterie. Nu exista nici cea mai mică șansă ca ei să își poată da seama ce li se cerea să construiască. Atunci când studenții întrebaseră despre ce era vorba, Ho avusese răspunsul pregătit.

Deoarece totul era secret, studenții presupuseră, cum era și firesc, că erau implicați în ceva ilegal. Cu toții proveneau din

familii nevoiașe, iar banii care erau trimiși acasă erau mai mulți decât ar fi putut câștiga ei într-o viață. Acesta ar fi trebuit să fie un motiv suficient de bun ca să nu mai pună întrebări, însă cel de-al Doilea Departament dorise ca inginerilor să li se spună cum să gândească, decât să-și dea seama singuri ce se întâmpla.

Ho îi informase că ei vor crea un „Internet temporar" care va funcționa ca o rețea de turnuri de telecomunicație națională. Cu ajutorul acestuia, urmau să fie efectuate mai multe incursiuni în sistemul computerizat al multinaționalelor care nu puteau fi depistate. Faptul că țintele le reprezentau corporațiile și că produsul care trebuia furat erau datele, plus faptul că rețeaua nu putea fi detectată îi mulțumise pe studenți. Pe toți, cu excepția unuia singur.

Când sosi timpul să exerseze lansarea atacului, Ho aduse niște canistre pentru dispozitive și insistă asupra detaliului că era important ca ei să lanseze atacul în același timp. Dacă n-o făceau, el îi avertiză că rețeaua nu va funcționa la capacitatea maximă, iar planul avea să eșueze. Acesta fusese motivul pentru care studenții primiseră câte un partener. Somalezii erau acolo nu numai ca să dea o mână de ajutor la transportarea și la asamblarea echipamentului, ci și ca să rezolve problemele care ar fi putut apărea pe parcurs sau în timpul lansării atacului.

Odată sarcina îndeplinită, ei urmau să-l întâlnească pe Ho în Boise, să-și primească restul de plată, precum și rutele de întoarcere acasă.

Era o explicație bună și plauzibilă, însă, cumva, studentul lor din Nashville, Mirsab, reușise să descopere adevăratul scop pentru care era destinat dispozitivul. Ceea ce Shi considerase a fi o supoziție educată ar fi putut fi exact acest lucru, sau ar fi putut fi doar un noroc chior. Oricare ar fi fost răspunsul, colonelul voia să afle cum ajunsese Mirsab la această concluzie și, mai important, dacă o împărtășise cuiva. Era suficient de grav

că i-o dezvăluise lui Wazir Ibrahim, dar dacă fusese suficient de prost, încât să o divulge și celorlalți studenți sau, Doamne ferește, cuiva din afara operațiunii, trebuiau luate măsuri drastice.

Având în vedere gravitatea raportului lui Cheng, Shi trebuia să ia niște decizii dificile.

În timp ce accesa o mulțime de hărți ale Statelor Unite, precum și prognozele meteorologice cele mai recente, el transmise un mesaj cu instrucțiuni unității „hakerilor" din cadrul Armatei de Eliberare a Poporului din Shanghai. Aceștia stăteau mereu pe poziție, iar el voia să se asigure că primeau ultimele informații, precum și instrucțiunile lui exacte. Era important ca fiecare persoană implicată să fie pe aceeași lungime de undă.

Cea mai importantă întrebare care nu îi dădea pace lui Shi era: „Putea fi îndreptată situația din Nashville?" Ceea ce puneau ei la cale nu mai fusese realizat până atunci. La fel ca și miticul „Dragon de Zăpadă", atacul era menit să afecteze întreg teritoriul Statelor Unite, de la un capăt la celălalt. Eforturile fiecărei celule erau destinate să se suprapună, iar ei își făcuseră planuri de urgență care să justifice pierderea unei jumătăți din aceste celule, dar nimeni nu știa sigur cât de reușit va fi atacul în cazul în care una dintre celule era scoasă din luptă. Dacă dragonul era incomplet, oare flacăra lui va fi la fel de pârjolitoare?

Nu aveau, desigur, cum să afle cu certitudine. Se găseau pe un tărâm ipotetic. Formulele, diagramele, graficele și supozițiile nu mai aveau nicio utilitate în acel moment. Timpul lor expirase. Shi luase o decizie, iar Tai Cheng primise ordine. În acel moment, colonelul Jiang Shi nu mai putea face nimic decât să aștepte. Totul se afla în mâinile lui Cheng.

CAPITOLUL 36

NASHVILLE, TENNESSEE

Cheng stătea afară și privea. Habar nu avea cu cine fraterniza Mirsab în apartamentul lui. Studentului i se ordonase să stea retras și să-și vadă de treaba lui. Din câte se părea însă, ignorase aceste ordine. Fapt ce îl făcu pe Cheng să se întrebe ce alte ordine alesese acesta să nu respecte. Cheng nu avea de ales decât să aștepte până când musafirul lui Mirsab va fi plecat.

Când grupul format din patru bărbați ieși din casă o oră mai târziu, Cheng rămase pe loc până când aceștia se urcară în mașină și plecară. Apoi el coborî din vehicul și intră în clădire.

Pe coridor se simțea un miros greu de mucegai, iar covorul era pătat. Se apropie de apartamentul lui Mirsab și bătu la ușă.

Crezând că unul dintre musafiri își uitase ceva, bărbatul deschise ușa cu un zâmbet și zise ceva în arabă. Abia după aceea îl văzu pe Cheng.

– Vă pot ajuta? întrebă el, schimbând în engleză.

– M-a trimis Henry Lee, răspunse Cheng.

Într-o fracțiune de secundă, expresia veselă de pe fața lui Mirsab se transformă în îngrijorare. El se dădu încet în spate și spuse:

– Intrați.

Odată ajuns înăuntru, Cheng mătură încăperea cu privirea. Era aranjată simplu și mobila părea să fie acolo de câteva decenii.

Locuința lui Mirsab era curată. Nu existau vase murdare în chiuvetă sau pe blatul din bucătăria mică, deschisă. Nu mirosea a gunoi sau a mâncare stricată. De fapt, mirosea mult mai bine decât pe hol.

În ceea ce privea obiectele personale, Cheng nu observă prea multe. Pe măsuță erau câteva reviste în arabă, împreună cu un laptop și un Coran. Un covoraș de rugăciune fusese strâns și așezat într-un colț al camerei de zi.

– Cine erau bărbații aceia? întrebă Cheng.

– Care bărbați?

– Bărbații care tocmai au plecat. Cei despre care ai crezut că s-au întors când ai răspuns la ușă în arabă.

Mirsab își coborî privirea.

– I-am cunoscut la moschee. Fac parte din grupul lor de rugăciune.

Cheng pocni din degete ca să îl facă pe student să îl privească în ochi.

– Nu ești plătit ca să mergi la moschee și nu există decât un singur grup din care ai voie să faci parte. Grupul nostru. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Stai jos, zise Cheng, arătând către măsuța mică de sufragerie.

După ce Mirsab se așeză, Deng luă loc pe scaunul din fața lui și își puse servieta pe masă.

– De ce v-a trimis domnul Lee? A sosit momentul? întrebă studentul.

– În curând, îl asigură Cheng. Între timp, am venit să te verific.

Cheng se pricepea foarte bine să citească oamenii. Era ceea ce îl făcuse să devină un agent secret de succes. Reușise deja să

distingă anumite lucruri la Mirsab. Adoptând o postură relaxată și un ton calm și regulat, el întrebă:

– Cum te simți?

– Mă simt singur, recunoscu imediat studentul.

– *Singur?*

– Da, răspunse Mirsab. Nu am mai stat niciodată atât de mult departe de familia mea.

– Ai încercat să iei legătura cu ei?

El clătină din cap.

– Nu. Este interzis.

La fel și fraternizarea cu alții, însă Cheng lăsă deoparte această remarcă.

– Știu că este greu, dar îi vei revedea în curând, iar ei vor fi mândri de tine. Banii le sunt deja de mare folos și îi vor ajuta în continuare atât timp cât îți vei păstra angajamentul.

– Da, domnule. Am înțeles.

– Prea bine. Și-acum, să vorbim despre bărbații pe care i-am văzut ieșind de la tine. De când îi cunoști?

– Nu de mult timp. De vreo două săptămâni, răspunse Mirsab.

– De ce te-ai dus la moschee?

– Ca să mă rog.

– Nu te poți ruga aici? îl chestionă Cheng.

– Mă simt singur. Am vrut să mă rog împreună cu alți oameni.

– Ești plătit ca să te rogi împreună cu alți oameni?

– Nu, domnule, răspunse inginerul.

Cheng schiță un zâmbet.

– Mirsab, trebuie să te gândești la familia ta. Ești plătit bine. Ai mâncare în bucătărie?

– Da, domnule.

– Toaleta funcționează? Ai apă ca să te speli?

– Da, domnule.

– Funcționează aerul condiționat? Ai acoperiș deasupra capului?

Studentul își coborî din nou privirea.

– Da, domnule.

– Uită-te la mine, Mirsab, zise Cheng și așteptă până când tânărul se uită la el, apoi continuă: Ești liber să mergi în parc, să vizionezi un film la cinematograf. Poți asculta muzică. Să te uiți la televizor. Să citești din *Coran*. Poți, de asemenea, să îți folosești computerul atâta vreme cât respecți regulile. Nu te-am împovărat nejustificat, nu-i așa?

– Nu, domnule.

– De fapt, cred că am fost destul de buni cu tine. Nu-i așa?

– Da, domnule.

Cheng îl privi cu atenție.

– Ce știu despre tine acești bărbați de la moschee?

Mirsab ridică din umeri. Era un tânăr scund, de doar 1,65 cm, și durduliu. Când ridica din umeri, pielea i se încrețea ca la un câine Shar-Pei. Obiceiul lui de a-și coborî privirea nu făcea decât să semene și mai mult cu un cățel vinovat.

– Nu sunt supărat, preciză Cheng. Dar trebuie să știu. Ce le-ai zis?

– Le-am spus că sunt student la inginerie.

Cheng se încordă în interiorul lui, însă nu lăsă să i se observe îngrijorarea. Își păstră aceeași înfățișare calmă și așteptă. O altă calitate a unui agent secret eficient era aceea de a se simți confortabil în momentele de tăcere.

– Le-am mai spus că aștept să mă transfer la Colegiul Comunitar din Nashville, dar că lucrul ăsta nu se va întâmpla decât în semestrul următor. Le-am spus că momentan urmez cursuri online.

„E o minciună bună, se gândi Cheng. Plauzibilă.“ Mirsab nu exagerase pretinzând că urma cursurile unei școli precum

Vanderbilt, și partea cu urmarea cursurilor online ar putea explica de ce își petrecea atât de mult timp în apartament. Deși era o poveste-paravan credibilă, nu ar fi trebuit să se afle niciodată în situația în care să fie nevoit să o spună.

Sentimentul lui de singurătate era îngrijorător. Era prea neajutorat. Cu toate nebuniile pe care le oferea America, faptul că Mirsab nu putea suporta să fie de unul singur dezvăluia probleme mult mai serioase. Dar Cheng nu avea nici timpul necesar, nici dorința de a le discuta.

– Ce altceva le-ai mai zis acestor bărbați? întrebă Cheng.

– Nimic, jur.

– Le-ai dezvăluit de unde ești?

– Nu, răspunse Mirsab, înainte să își schimbe răspunsul. Adică, da.

– Care este?

– Ei știu că sunt din Emirate, dar am mințit în legătură cu satul.

Nemulțumirea lui Cheng creștea.

– Altceva?

– Nimic, jur.

Era a doua oară când repeta răspunsul, totuși Cheng nu îl credea. Bărbatul era veriga slabă. Deși nu credea că Mirsab lăsase să-i scape totul, era suficient cât spusese. Dacă unul dintre bărbații din grupul de rugăciune fusese un informator FBI sau, și mai grav, vreun agent FBI, nu avea de unde să știe cât rău provocase. Era suficient ca Mirsab să nu își mai amintească una dintre minciunile spuse sau să se angajeze într-o conversație pe care nu o prevăzuse. Cheng nu putea decât să spere că ceilalți membri ai celulei nu erau la fel de disfuncționali.

– Mirsab, vreau să vorbesc cu tine despre proiect, rupse tăcerea Cheng. Nu folosiseră termenul „operațiune“ în prezența membrilor celulei, deoarece suna prea milităresc, prea

terorist. Dacă vreunul dintre ei ajungea să fie vreodată interogat de către autorități, cel de-al Doilea Departament voia ca întreaga afacere să pară o acțiune criminală. Înțelegi ce încercăm noi să facem?

Încă o dată, Mirsab își plecă ochii în pământ.

– Da.

– Uită-te la mine, zise Cheng. Despre ce crezi tu că este proiectul?

– Nu cred nimic. Nu vreau decât să se termine ca să pot pleca mai repede acasă.

– Mirsab, înainte să vin la tine, i-am făcut o vizită lui Wazir Ibrahim. Îți mai amintești ce i-ai spus lui Wazir că s-ar afla în canistre?

Studentul încuviință din cap.

– V-am explicat în ce constă proiectul, de ce ai crede altceva? întrebă Cheng.

– Deoarece canistrele cu care ne-am antrenat erau prea grele.

Agentul secret zâmbi.

– Le-ai spus asta și celorlalți?

Mirsab clătină din cap.

– Bine, zise Cheng.

Scoțându-și din servietă pistolul M&P cu amortizor, el îl împușcă pe studentul arab în frunte.

CAPITOLUL 37

De obicei, când venea vorba despre supraveghere, nu aveai altă opțiune decât să încerci să profiți de șansa care ți se oferea. În cazul de față însă, ei avuseseră norocul să prindă o pistă imediat.

Scopul principal al lui Harvath fusese acela de a izola camera lui Bao Deng. Nu voia niciun oaspete al hotelului deasupra, dedesubt sau de o parte și de alta. Din fericire, doar camerele de deasupra și de dedesubt erau ocupate. Făcându-le o ofertă mult mai bună oaspeților, directoarea îi mută într-o altă aripă a hotelului. Apoi ea blocă în computer camerele alăturate celei a lui Deng astfel încât acestea să rămână goale.

Camera de vizavi era goală. Pe aceea o voia Harvath. Când el și cu Sloane intrară în foaier cu bagajele, ea îi întâmpină la recepție și îi cază. În ciuda dramei fugitive care se desfășura în hotelul ei, femeia își păstră calmul și atitudinea profesionistă.

Ea îi dădu cartela de acces în camera lor lui Sloane, iar lui Harvath îi întinse un plic în care se afla o altă cartelă care deschidea ușa camerelor, precum și orice ușă care funcționa pe bază de cartelă de pe proprietate.

Harvath îi mulțumi, iar el și Sloane se îndreptară către lift. În timpul acesta, Chase intră în hotel și se apropie de recepție. Directoarea îl întâmpină acolo și îl conduse în biroul ei, unde el putea urmări înregistrările camerelor de supraveghere cu

circuit închis. Având în vedere dimensiunea clădirii, ar fi putut instala mai multe camere, dar și numărul limitat de camere de supraveghere de care dispuneau era mai bine decât nimic.

Harvath și cu Sloane coborâră din lift la etajul al treilea și urmăriră indicatoarele până la camera lor. Părură că nu acordă atenție ușii lui Deng, cu toate că zăboviră suficient de mult ca Harvath să asculte în timp ce Sloane se prefăcea că își căuta cheia de la cameră. Nu auzea decât televizorul. Semnul „Nu deranjați“ atârna de clanță. Nu avea de unde să știe dacă Deng se afla înăuntru. Aceasta era prima problemă de care Harvath plănuia să se ocupe.

Când Sloane scoase, în cele din urmă, cheia și deschise ușa, Harvath o urmă înăuntru.

O avertiză în tăcere să nu aprindă lumina. Sloane înțelese. Vor supraveghea ușa lui Deng prin vizor. Dacă aprindeau lumina în cameră și unul dintre ei se ducea să se uite pe vizor, s-ar fi putut da de gol.

Așezându-și bagajul pe jos, Sloane se duse în bucătărie și aprinse lumina slabă de sub cuptorul cu microunde aflat deasupra aragazului. Apoi intră în dormitoare și aprinse lumina din fiecare baie. Aveau, astfel, suficientă lumină ca să vadă, dar nu suficientă ca să indice că unul dintre ei stătea la ușă.

Harvath își desfăcu bagajul și îi întinse lui Sloane o stație radio și o cască. După ce își puse echipamentul în funcționare, el intră într-una dintre băi și îl apelă pe Chase, care se afla jos, în biroul directoarei.

– Totul e în regulă aici, răspunse acesta.

Harvath îi spuse să rămână în alertă și să își ascundă stația radio în buzunar. Întorcându-se în camera de zi, el își comută telefonul pe vibrații, își pregăti arma LaRue și o propti lângă ușă. Sloane își armă pistolul Glock, apoi intră în dormitor și încărcă

pușca. Era un sunet ușor de recunoscut. Ultimul lucru pe care și-l dorea era își facă simțită prezența cu un *clic-clac* puternic.

Agenții FBI supravegheau hotelul de doar câteva ore. Înainte ca Harvath să le ceară retragerea, aceștia îi făcuseră o vizită directoarei și verificaseră toate înregistrările camerelor de supraveghere. Îl văzuseră pe Bao Deng când se cazase și când urcase în lift către camera lui, însă nu mai fusese surprins de camerele de supraveghere după aceea. Din câte știau ei, acesta se afla încă în cameră. Dacă era așa, atunci „Ce aștepta? Pe cine aștepta?“ Iată întrebările pe care și le puneau cu toții.

Lista cu răspunsuri posibile era interminabilă – aștepta să ia cineva legătura cu el, avea o întâlnire care urma să aibă loc cu mult după miezul nopții, se afla aici ca să se asigure că celula din Nashville își îndeplinea sarcina. Existau nenumărate motive pe care un agent secret le putea enumera într-o cameră de hotel. Mai exista o posibilitate – și anume, ca Deng să nu fie în cameră. Ar fi putut folosi hotelul doar ca să primească pachetul FedEx și, odată ce îl ridicase, să fi plecat pe ascuns. Era primul lucru pe care Harvath dorea să îl confirme.

După ce porni televizorul, o trimise pe Sloane să se uite pe vizor, sună la recepție și ceru cu directoarea. Când ea îi răspunse, el îi spuse că erau pregătiți, apoi îi explică ce trebuia ea să facă.

Personalul angajat pentru curățenie își încheiase deja programul pe seara respectivă. În afară de asta, hotelul avea o politică strictă de a respecta semnul „Nu deranjați“. Dacă Deng mai stătuse și înainte la acest hotel, cunoștea, probabil, aceste două aspecte. Dacă ar fi fost trimisă o menajeră ca să îi aranjeze camera, l-ar fi făcut să intre la bănuieli, iar ei nu își doreau asta.

În timp ce Harvath aștepta, o auzi pe directoare ridicând receptorul unui alt telefon și sunând în camera lui Deng. Ei

percepură distinct în căști telefonul sunând în partea cealaltă a holului.

Sună de câteva ori, apoi intră mesageria vocală. Directoarea lăsă mesajul pe care i-l spusese Harvath să-l transmită. Era momentul pentru pasul următor.

Directoarea ezitase când venise vorba să își pună unul dintre angajați în fața pericolului. Harvath o asigurase că el și partenera lui se vor afla în camera de vizavi și vor urmări întreaga scenă. Ar fi putut să îl trimită pe Chase, însă o singură întrebare despre hotel la care inginerul nu ar fi știut să răspundă, și Deng s-ar fi năpustit asupra lui. Acesta, după părerea lui Harvath, era un pericol și mai mare. Tehnicianul hotelului nu va păți nimic.

Câteva minute mai târziu, Sloane semnaliză că îl vedea pe Chase pe hol. Acesta se duse la ușa lui Deng, bătu cu putere și zise:

– Tehnicianul.

Văzând că nu răspunde nimeni, își scoase cartela de acces, deschise ușa și își anunță din nou prezența.

Scoase din buzunar o piedică din cauciuc, propti ușa și pătrunse în cameră. Dacă se întâlnea cu Deng, tehnicianul hotelului primise instrucțiuni să îi explice acestuia că picura apă în camera de jos și că venise să vadă de unde se scurgea apa. El nu rămase în cameră decât câteva clipe, apoi ieși din nou pe hol și bătu la ușa lui Harvath.

– Nu e nimeni înăuntru, spuse Chase când Sloane deschise ușa.

– Mulțumesc, răspunse ea. Ne ocupăm noi mai departe.

Întinzându-i tehnicianului piedica din cauciuc, Harvath pătrunse în camera lui Deng în timp ce, la parter, Chase verifica înregistrările camerelor de supraveghere, iar Sloane stătea în prag, cu ochii în patru.

Frigiderul era gol, în chiuvetă nu existau vase murdare, nici în mașina de spălat vase. Patul era făcut. Dușul nu fusese folosit. În dulap existau câteva haine atârnate. Geamantanul de pe suportul pentru bagaje avea capacul ridicat. Din câte își dădu seama Harvath, acesta nu avea buzunare ascunse sau compartimente false.

Cutia FedEx goală stătea lângă coșul cu ziare sub birou. Harvath examină eticheta de transport, însă aceasta nu oferea indicii despre conținutul pachetului. Pe birou se afla un încărcător de perete pentru telefon mobil. Acestea erau toate obiectele expuse la vedere.

El continuă să cerceteze camera mai metodic, căutând peste tot lucruri care ar fi putut fi ascunse. Se uită sub mese, deschise gurile de aerisire, trase fermoarele pernelor, mută frigiderul de la locul lui și îndepărtă capacul rezervorului de apă al toaletei. Scoase sertarele, protecțiile pentru prize și corpurile de iluminat, având grijă să le pună la loc exact cum fuseseră.

Când ieși din cameră și închise ușa în urma lui, el se uită la Sloane și clătină din cap.

– Un geamantan și niște haine, atâta tot.

– Ceea ce înseamnă că se va întoarce la un moment dat.

Harvath intră în camera lor.

– Probabil, zise el. Dar dacă se va întoarce pe furiș, vom fi nevoiți să supraveghem holul, altfel nu vom ști.

Nu exista o cale mai ușoară ca să stea la pândă. Cineva trebuia să fie postat la ușă, să se uite prin vizor și să aștepte. Într-un cuvânt, era nasol. Dar așa era, de obicei, când stăteai la pândă. Hotărâseră să facă de pază cu schimbul din jumătate în jumătate de oră. Harvath se oferi să înceapă el.

După ce vorbi prin stația radio cu Chase, el își scoase telefonul mobil și trimise un raport scurt Bătrânului și agentului Urda. Apoi se duse la ușă.

Sloane luă telecomanda și se așeză pe canapea. La televizor erau prezentate știrile, însă, căutând în programul TV, găsi o comedie romantică ce îi plăcea și schimbă canalul. Harvath își dădu ochii peste cap. Sloane îl ignoră.

Harvath nu era un fan al comediilor romantice, dar zgomotul de fundal spărgea monotonia. După o jumătate de oră, el îi lăsă locul lui Sloane.

Cumpăraseră de pe drum mici gustări. Înainte să se așeze pe canapea, el își luă o sticlă cu apă și un baton cu cereale.

Luând telecomanda, el verifică programul TV ca să vadă ce mai era la televizor. Nu voia decât să se detașeze puțin, prin urmare, puțin îi păsa de filmul lui Sloane. Avea noroc, deoarece tocmai începea filmul *Black Hawk Down*. De îndată ce schimbă canalul, ea îi arătă degetul mijlociu.

El zâmbi și își puse picioarele pe măsuță. Rupse ambalajul batonului cu cereale și începu să mănânce.

Când telefonul mobil începu să vibreze, el se uită la ecran și văzu că Bătrânul îi trimisese o actualizare. Niciunul dintre anchetatorii FBI de la Centrul Spațial Johnson nu reușise să obțină informații în baza cărora să se treacă la acțiune, iar întrebările pe care agenții CIA le puseseră familiilor studenților la inginerie din Emirate nu duseseră la niciun rezultat.

Singura veste bună era aceea că unii angajați din locațiile care ofereau Wi-Fi gratuit și pe care teroriștii le folosiseră în Seattle, Dallas și Baltimore își aminteau de ei. Nu era cine știe ce, dar era un început.

Toți sperau ca studenții la inginerie să fi fost indisciplinați, iar atunci când folosiseră aceleași locații cu Wi-Fi gratuit, fusese pentru că ele erau cele mai apropiate de locuințele lor.

După ce Harvath citi mesajul Bătrânului, își așeză telefonul mobil pe brațul fotoliului și închise ochii.

Când și-i deschise și se uită la ceas, el văzu că adormise în timpul turei lui.

– De ce nu m-ai trezit? întrebă el.

– Bătrânii au nevoie de un pui de somn, răspunse Sloane.

Harvath zâmbi și se ridică de pe canapea.

– Știi ceva? Într-o zi, vei fi o soție minunată – prima soție.

Așezând la loc în frigider sticla cu apă neîncepută, el luă un Red Bull și își reocupă locul în fața vizorului.

– *Touché*[1], răspunse Sloane, înainte să-i ceară raportul lui Chase prin stația radio.

La parter nu se întâmpla nimic, prin urmare, ea se așeză pe canapea și schimbă canalul ca să urmărească finalul comediei romantice. Harvath nu avea motive să se plângă. Ea îl lăsase să doarmă mai mult.

După câteva replici stupide din comedie însă, el zâmbi când ea schimbă înapoi la *Black Hawk Down*. Chiar aveau multe lucruri în comun.

Ascultând replicile din film în timp ce privea pe vizor, Harvath derula în minte scenele, le văzuse de nenumărate ori. Misiunea nu ar fi trebuit să fie un eșec. Prea multe vieți pierdute în timpul ei. Fiecare ramură a armatei o studiase. Cea mai mare insultă care ar fi putut fi adusă celor care muriseră în ziua respectivă ar fi fost să nu se fi învățat ceva din sacrificiul lor.

Când tura lui luă sfârșit, Sloane îi întinse telecomanda și îi spuse că urma filmul *Commando*, apoi, mimând una dintre replicile din film ale lui Arnold Schwarzenegger, ea adăugă:

– Servesc soldați SEAL la micul dejun.

---

[1] Expresie în franceză desemnând o confirmare a unui succes, a unei oportunități sau a superiorității unui argument sau unei discuții (n.red.)

– Replica este: „Servesc *Berete verzi* la micul dejun“, *nu* soldați Navy SEAL, o corectă Harvath.

El vru să îi răsplătească amabilitatea oferindu-se să stea în continuare la pândă, dar ea refuză.

– Eu vin cu forțe proaspete, spuse ea.

Harvath nu voia să riște să adoarmă din nou și se îndreptă către frigider ca să-și mai ia un Red Bull, când telefonul mobil vibră din nou. Era agentul special Urda.

– Harvath.

– Cred că știm unde este Deng, îl înștiință Urda. Sau cel puțin unde a fost până de curând.

– Minunat. Unde?

– La colțul străzii există o berărie. Voi parca afară. Ne întâlnim acolo în cinci minute.

CAPITOLUL 38

Urda îl trimise pe unul dintre agenți să facă schimb de tură cu Sloane și pe un altul să stea cu Chase în biroul directoarei. Știind că oamenii lui erau acoperiți, Harvath părăsi hotelul și se întâlni cu agentul FBI la berăria Cool Springs din colț. Acesta era un bărbat înalt și solid, la vreo patruzeci și ceva de ani, care, probabil, jucase fotbal american în facultate.

Odată ce ajunseră pe autostradă și se convinseseră că nu fuseseră urmăriți, Urda porni luminile și sirena.

Ieși de pe autostradă la est de centrul orașului și o luă printr-un cartier sărăcăcios cu curți năpădite de buruieni și case dărăpănate. Luminile albastre intermitente și cele albe ale lanternelor care se zăreau la două străzi mai încolo îi indicau lui Harvath că sosiseră la locul potrivit.

Urda îi arătă insigna unui ofițer al departamentului de poliție din Nashville, care le făcu semn să treacă. Alese cel mai apropiat loc de parcare pe care îl găsi. Benzi galbene blocau accesul la una dintre case, iar privitorii erau împiedicați să treacă strada.

Apropiindu-se de unul dintre detectivi, Urda se identifică și întrebă de Hoffman.

– Hei, Mike! strigă detectivul. Ai un musafir.

Un tip musculos într-un costum strâmt se desprinse dintr-un grup de criminaliști și înaintă pe alee. Urda dădu mâna cu el, apoi i-l prezentă pe Harvath.

– Detectiv Mike Hoffman, spuse el, strângându-i mâna lui Harvath.

– Mike lucrează cu biroul FBI din Nashville la multe cazuri, îi explică Urda. El este detectivul care a fost de acord să meargă la aeroport și să îl urmărească pe Tommy Wong.

– Doar că ne-am ales cu cineva mult mai rău, răspunse el.

– Ce s-a întâmplat aici?

– Urmați-mă, zise Hoffman. Vă voi arăta.

După ce se identificară, Harvath dând un nume fals și o agenție fictivă, primiră învelitoare din hârtie pentru pantofi și li se spuse că puteau să intre. Criminaliștii tocmai terminau de prelevat probe și totul fusese fotografiat. Trupul nu fusese luat încă.

Când ajunse la ușa de la intrare, Hoffman se dădu la o parte ca să îi lase pe Harvath și pe Urda să intre primii. Alte lanterne împânzeau camera de zi, scăldând-o într-o lumină albă, puternică. Scena era oribilă. Era sânge peste tot. Agentul FBI rămase lângă detectivul din Nashville în timp ce Harvath înconjură trupul și studie încăperea.

– Somalez? întrebă el.

Hoffman încuviință din cap.

– Wazir Ibrahim. Treizeci și unu de ani. Refugiat politic care s-a mutat în Nashville în urmă cu câțiva ani.

– Comunitatea somaleză este numeroasă aici?

– Nu ca în Minneapolis, dar îi avem și noi pe ai noștri.

Ibrahim era în genunchi, aplecat în față, cu gâtul tăiat.

– Se cunoaște arma crimei? întrebă Urda.

– Credem că ar putea fi un brici, răspunse Hoffman.

– Sau o sârmă, completă Harvath, aplecându-se și examinând cu atenție rana.

– A sângerat până a murit, nu-i așa? zise agentul FBI, privind balta mare de sânge de pe covor. Pe ce stă îngenuncheat? E un covoraș de rugăciune?

Harvath încuviință din cap.

– Din câte se pare, ucigașul a venit prin spate și l-a omorât în timp ce se ruga.

– Ceea ce înseamnă că Wazir Ibrahim l-a cunoscut pe ucigaș. A știut că se afla în casă și s-a simțit suficient de confortabil, încât să se roage în prezența lui, sau, poate, chiar împreună cu el.

– Mare greșeală, replică Urda.

– Nu mai spune.

Harvath se așeză în spatele cadavrului și se prefăcu că îl stranguleaza pe Ibrahim, ca să își poată da seama cum se desfășurase scena.

– Ce legătură aveți cu treaba asta? îl întrebă el pe Hoffman.

– Unul dintre grupurile de lucru cu care colaborez se ocupă de violuri asupra minorilor. Avem în atenție și o rețea de prostituție cu minori condusă de o organizație somaleză. Pe listă se afla și numele lui Ibrahim, însă nu am avut suficiente dovezi ca să îl punem sub acuzare. În final, în urmă cu câteva zile, a fost închis pentru că și-a bătut soția. Am fost chemat și am încercat să stoarcem de la el informații legate de rețeaua de prostituție. De îndată ce am început să vorbim despre acest subiect, n-a mai scos un cuvânt și a cerut un avocat. A fost audiat pentru cauțiune, doar că nu și-a permis-o. Prin urmare, a rămas în închisoare.

– Soția unde este? întrebă Harvath.

– Are rude la sud de aici, în Shelbyville. Asistentul social i-a recomandat să locuiască la ele o vreme. Cumnatul lui a venit să-i ia niște lucruri. El a descoperit trupul. Și înainte să întrebați, atât soția, cât și cumnatul au alibiuri confirmate.

– Bine, dar de unde știm că afacerea asta are legătură cu omul nostru?

– Când polițiștii au strâns declarațiile, vecinul de alături, domnul Enrique Vasquez, zise Hoffman, consultându-și notițele, a afirmat că un asiatic l-a căutat pe Ibrahim azi, mai devreme. Bărbatul pretindea că era de la depozitul unde lucra Ibrahim. A spus că venise pentru o cerere de asigurare. Am vorbit cu șeful lui Ibrahim. Wazir nu a înaintat nicio cerere de asigurare, iar administratorul companiei nu a trimis pe nimeni. Individul i-a dat vecinului o carte de vizită, care era falsă. Se întâmpla ceva, clar, așa că am început să mă gândesc. Care sunt șansele ca doi domni asiatici să își schimbe între ei tichetele de îmbarcare pentru un zbor către Nashville în aceeași zi în care un individ asiatic, cu o poveste-paravan, dă târcoale scenei crimei doar cu câteva ore înainte ca omorul să aibă loc?

– Probabil, nu este o coincidență, sugeră Urda.

Hoffman încuviință din cap.

– Tocmai de aceea am înșirat mai multe poze printre care am inclus și o imagine cu tipul nostru, Deng, surprinsă de camerele de supraveghere de la Nashville International. Ghici pe care a ales-o vecinul?

– Pe cea cu Deng.

– Exact. Zice că este sigur, doar că individul pe care l-a văzut azi bătând la ușă purta ochelari.

– Dar cumnatul? Știe ceva?

– Nu. El și cu Wazir nu se înțelegeau prea bine. I-am arătat și lui fotografiile, însă nu a recunoscut pe nimeni.

– Ați reușit să o interogați pe soție? întrebă Harvath.

– Încă nu, răspunse Hoffman, dar o s-o facem. Acum se întoarce la Nashville.

– Cine l-a scos pe Ibrahim din închisoare?

– Cauțiunea a fost plătită de o agenție locală numită Lampy's. Agentul care a întocmit documentația a spus că a primit un telefon de la un pretins director al unei organizații de binefacere

somaleză. Apelantul i-a zis că auzise că Wazir fusese închis, dar că nu cunoștea niciun detaliu. A precizat că membrii moscheei lui au adunat bani ca să-l ajute. Garantul a scos informațiile din sistem și i le-a comunicat apelantului. I-a spus care erau acuzele și cât va costa ca să-l scoată afară. Puțin mai târziu, un somalez și-a făcut apariția cu banii, plus taxa percepută de garant și, uite-așa, Ibrahim a fost scos de la pârnaie.

– Ați aflat cine este somalezul care a dus banii?

– Este șofer de taxi, răspunse Hoffman. Detectivii noștri sunt la el chiar acum. Spune că un asiatic i-a plătit trei mii de dolari ca să ducă banii pentru cauțiune, să semneze actele și să-l aducă pe Ibrahim aici.

– Asta înseamnă că el se numără printre ultimele persoane care l-au văzut în viață pe Wazir Ibrahim, afirmă Urda.

– Și e speriat de moarte, crede-mă. Detectivii au băgat teama de Allah în el. Este cât se poate de cooperant.

– I-au arătat pozele?

– Da, răspunse Hoffman. Ceva rezultate. L-a ales imediat pe Deng, dar și el a menționat că purta ochelari.

Urda se uită la Harvath.

– Așadar, Deng își schimbă tichetul de îmbarcare ca să vină la Nashville, plătește cauțiunea și îl scoate din închisoare pe somalez, apoi îl omoară. De ce? Cine-i individul ăsta, Ibrahim?

Harvath se apropie și mai mult de cei doi, astfel încât să nu le audă nimeni conversația.

– Trebuie să aibă cumva legătură cu celula din Nashville. Ce alt motiv ar exista ca să-l trimită pe Deng aici tocmai din China?

Agentul FBI încuviință din cap.

– Dar dacă este vorba doar despre a-i face de petrecanie unui tip, de ce n-ai plăti una dintre triadele localizate în Statele Unite să facă treaba? Plus, dacă ai de gând să-l lichidezi în aceeași zi în care ai sosit în oraș, care-i treaba cu camera de

hotel? De ce ți-ai atârna hainele în dulap ca și când ai plănui să mai stai prin zonă?

Erau întrebări excelente la care Harvath nu găsi răspunsul imediat. Dădu să-l întrebe ceva pe Hoffman, când detectivul de mai devreme își vârî capul înăuntru.

– Hei, Mike, zise el. Avem o descriere parțială a mașinii suspectului.

– Vorbește, îi ceru Hoffman.

– Un polițist care patrula prin cartier a discutat cu câțiva locuitori despre incident. Aceștia i-au spus că au văzut un asiatic cu ochelari într-un SUV negru în după-amiaza aceasta. A parcat mai în josul străzii, lângă ei, și a parcurs distanța până aici pe jos.

– Știm ce fel de SUV?

– Fie un model nou Mercury Villager, fie un Lincoln Navigator, răspunse bărbatul. Vreau să le arăt fotografiile ca să văd dacă îl identifică pe omul vostru. Le aveți aici?

– Nu. Sunt în mașina mea, pe scaunul din dreapta. Du-te și ia-le. Să-mi spui rezultatul, zise Hoffman.

Detectivul își ridică degetul mare, apoi ieși din casă.

Agentul special Urda se întoarse către Harvath.

– Ce ai de gând să faci? Să rămâi la hotel, sperând că el se va întoarce sau vei da semnalul „Cu ochii în patru“ și vei implica departamentul de poliție din Nashville sau poliția statală?

– Individul acesta *este* suspectat de crimă, adăugă Hoffman. Dacă unul dintre polițiștii noștri îl arestează, merită să știe cu cine are de-a face.

Hoffman avea dreptate, la fel și Urda, până într-un punct. Polițiștii și poliția statală trebuiau să știe că un suspect periculos se află în libertate. De asemenea, căutările trebuiau extinse dincolo de hotel.

Harvath consimți.

– Sunt de acord cu semnalul, însă trebuie să îl limităm. Nu se va comunica prin stații. Nu vreau ca vreun angajat de la departamentul de știri să intercepteze vreo discuție.

– Putem comunica prin terminalele mobile de colectare a datelor cu care sunt echipate mașinile de patrulare.

– Ocupați-vă de asta, atunci, spuse Harvath.

Dacă Bao Deng venise în Statele Unite pentru singurul motiv de a-l ucide pe Wazir Ibrahim, însemna că trebuie să fi părăsit deja statul, posibil chiar și țara.

Însă intuiția îi spunea lui Harvath că mai era ceva… mult mai important.

CAPITOLUL 39

Boxa de depozitare fusese aleasă bine. Era o afacere de familie lângă un drum, fără prea mult trafic. Era exact genul de locație pe care l-ar fi ales și Cheng.

Parcurgând cu mașina aleile dintre rândurile de boxe de depozitare, se uită la numere. Când îl găsi pe cel pe care îl căuta, opri mașina paralel cu ușa și opri motorul.

Dăduse deja încet o tură. Nu era nimeni acolo. Era singur-singurel. Coborând din Navigator, se duse prin spatele vehiculului la ușa boxei. Verifică din nou numărul cu cel pe care îl avea scris pe o bucată de hârtie – 26. Se afla unde trebuia.

Folosindu-se de o lanternă mică, pipăi cadranul ușii rulante până când găsi ce căuta. Era o încuietoare de siguranță pe care nimeni nu ar fi observat-o dacă nu ar fi căutat-o în mod special. Era încă intactă, iar acest lucru îi spunea lui Cheng că nimeni nu mai intrase în spațiul de depozitare de când fuseseră aranjate înăuntru articolele. Îndreptându-și atenția către lacătul cu cifru de maximă securitate, învârti cele cinci rotițe, iar lacătul se deschise.

După ce scoase lacătul, se aplecă și ridică ușa doar atât cât să se poată strecura pe sub ea. În spatele boxei de depozitare se aflau mai multe cutii, dintre care două late de aproape un metru și înalte de aproape un metru și jumătate. Toate erau așezate pe un suport din lemn decolorat. Se apropie cu grijă de cutii.

Folosindu-se de cheile de la mașină, tăie banda adezivă și deschise fiecare cutie, ca să verifice conținutul și să se asigure că totul era înăuntru.

Începu cu cea mai mare cutie și continuă cu restul grămezii. Cu excepția cilindrilor grei din metal, totul se afla în casete. Exista o anume castă pe care Cheng nu își dorea să o deschidă. Nu prea se simțea în largul lui, deși colonelul Shi îl asigurase că era în siguranță. După ce desfăcu încuietorile, ridică încet capacul și privi înăuntru. Înainte să plece din China i se arătase o fotografie cu conținutul, însă el crezuse că va avea un aspect oarecum diferit. În schimb, stătea acolo, părând mai degrabă inofensiv. Era uimitor când te gândeai că ceva de o asemenea dimensiune avea capacitatea de a curma atâtea vieți.

Lăsă jos toate capacele, apoi încuie casetele și le așeză la loc în cutiile de carton.

Avea în SUV o rolă de bandă adezivă și se duse să o aducă. Deschise portiera din spate și se întinse peste scaun ca să ia punga în care se aflau produsele. În acest timp, el auzi o mașină apropiindu-se. Nu era un semn bun, asta dacă nu cumva cineva venise să-și ia barca pentru a merge la pescuit dimineață.

Cheng luă o decizie într-o clipită. Lăsă punga din mână, se strecură pe bancheta din spate și se ajută de portbagajul mașinii ca să se tragă deasupra acoperișului acesteia. După ce închise ușor de sus portiera Navigatorului, nu mai trebuia să facă decât un pas ca să ajungă pe acoperișul din metal al boxei de depozitare.

Rămase întins pe burtă, se retrase de la margine câțiva metri și așteptă.

Când mașina își făcu apariția pe aleea lui, primul lucru pe care îl observă fu acela că nu avea farurile aprinse. *Încă un semn rău*. Scoase amortizorul și apoi îl fixă pe țeava pistolului său Smith & Wesson.

Nici nu apucă bine să-l atașeze de pistol, când lumina puternică a unui proiector începu să mături ambele părți ale aleii de jos. „Era, oare, vreun serviciu de pază sau era poliția?" Se îndoia că o patrulă de pază ar fi condus prin zonă cu farurile stinse. Sarcina lor era să își facă simțită prezența pentru a împiedica orice ilegalitate. Sigur, era poliția.

Vehiculul opri la vreo două mașini distanță de SUV-ul lui. Cheng rămase complet nemișcat. I se păru că aude cârâitul înfundat al unei stații radio de poliție prin geamul deschis.

Era o situație nefericită. Cheng nu îi desconsidera pe polițiști. Îi admira. Aveau o meserie foarte grea, care necesita foarte mult curaj. Oricine se afla acolo, jos, era doar ghinionist. Își făcuse apariția în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. „Sau autoritățile erau pe urmele lui?" se întrebă el.

Oare știau că își schimbase tichetul de îmbarcare și că omorâse doi oameni de când sosise în Statele Unite? Oare îl căutau pe Bao Deng sau, mai rău, pe Tai Cheng? Era o chestiune întâmplătoare sau era ceva mai mult? Nu avea de unde ști.

Nimic din toate astea nu mai conta. Nu cu tot ceea ce se afla în depozit. Nimeni nu avea voie să vadă conținutul.

El auzi deschizându-se una dintre portierele mașinii. Așteptă o clipă. Nu percepu niciun zgomot. Cel care venise acolo era singur. Cheng se pregăti să acționeze.

Își imagină poziția polițistului ascultând zgomotul pe care bocancii acestuia îl făceau pe asfalt. Polițistul avea, probabil, o lanternă, poate era montată pe armă. Văzuse, probabil, că ușa depozitului era parțial deschisă, însă va verifica mai întâi Navigatorul, ca să se asigure că nu era nimeni înăuntru.

Sprijinindu-se pe coate, Cheng se târî până la marginea acoperișului și aruncă o privire. Într-adevăr, era poliția. Îl vedea pe ofițer, era în spatele SUV-ului. Într-o mână ținea o lanternă,

iar în cealaltă, pistolul. Stătea ghemuit și privea pe sub ușa parțial ridicată, cu ajutorul lanternei.

Ridicându-se în picioare, acesta se retrase câțiva pași. Când își întinse mâna după stația radio de pe umăr, Cheng deschise focul.

Apăsă pe trăgaci de două ori, într-o succesiune rapidă. Arma vibră în mâinile lui, apoi se auziră sunete înfundate. Fiecare glonț de 9 mm își găsi ținta, ucigându-l pe loc pe polițist.

Sărind jos de pe acoperiș, Cheng verifică să vadă dacă bărbatul murise. Da, murise. Ceafa îi era zdrobită, iar unul dintre gloanțe ieșise prin ochiul lui stâng.

Cheng trebuia să se miște repede. Când vor vedea că polițistul nu se va întoarce să dea raportul, vor trimite întăriri, asta dacă nu o făcuseră deja.

Coborî de pe acoperiș și se duse la mașina de poliție, pe urmă deschise portbagajul. Într-o secundă găsi ceea ce căuta. Reveni la polițist, îi luă stația radio și o aruncă pe scaunul din dreapta a Navigatorului. Apoi trase trupul din cale și intră din nou în depozit.

Nu avea timp suficient să încarce totul, prin urmare, se duse țintă către cel mai important articol, cel care nu putea fi lăsat în urmă.

Ridicând cutia, el o cără până la SUV, deschise hayonul și o așeză în portbagaj.

După ce închise hayonul, porni motorul și trase mașina mai în față. Apoi coborî, băgă mașina de poliție cu spatele în depozit, astfel încât bara din spate să fie lipită de cutiile așezate pe suportul din lemn.

Ridicând capacul rezervorului de benzină, Cheng deșurubă piulița, pe urmă, rupând partea de sus a uneia dintre torțele pe care le luase din portbagaj, o înveli într-o cârpă și o vârî în

deschizătură. Apoi trase trupul neînsuflețit al polițistului în mașină, așezându-l în spatele volanului.

Totul fiind pregătit, el aprinse cea de-a doua torță, o aruncă pe bancheta din spate a mașinii de poliție și ieși din depozit.

În sfârșit, lăsă jos ușa rulantă, înlocui lacătul, se urcă în Navigator și se îndepărtă de depozit.

CAPITOLUL 40

După ce îl interogară pe vecinul lui Wazir Ibrahim, Vasquez, Harvath și Urda îl urmară pe Hoffman la biroul lui din centrul orașului.

Poliția din Nashville îl adusese pe șoferul somalez la secție pentru a continua interogatoriul, iar Harvath avea și el câteva întrebări.

Se aflau pe la jumătatea drumului când, în depărtare, în urma lor, izbucni o explozie și o văpaie impresionantă se înălță spre cerul nopții.

– Ce naiba a fost asta?! exclamă Harvath, întorcându-se să se uite.

Urda privi explozia în oglinda retrovizoare.

– Nu știu, dar a fost uriașă. Scurgeri de gaze?

Harvath habar nu avea, însă nu îi plăcea sincronizarea.

Două minute mai târziu, Hoffman, aflat undeva în fața lor, își porni girofarul și sirena.

– Ce mai e acum? întrebă Harvath.

Urda ridică din umeri tocmai în momentul în care începu să-i sune telefonul. Era Hoffman. Îl puse pe difuzor.

– Ați văzut explozia?

– Afirmativ.

– Am auzit prin stație că este vorba despre o boxă de depozitare, unde un polițist din Nashville cerceta un Lincoln Navigator negru care părea suspect.

Harvath simți cum îi crește pulsul.

– Ce a provocat explozia? Navigatorul a fost folosit drept capcană?

– Habar n-am. Cei de la dispecerat au pierdut legătura cu polițistul. Țineți-vă aproape de mine. Trebuie să ne întoarcem.

Cele două mașini profitară că nu veneau vehicule din direcția opusă, întoarseră și, odată ce Urda porni girofarul și sirena, porniră în viteză înspre incendiu. Când Harvath privi vitezometrul agentului FBI, el văzu că rulau cu mult peste 120 km/h.

Hoffman o luă înspre ieșirea de pe autostradă, dar abia dacă încetini. Folosind acostamentul, el urcă în viteză rampa, atingând ușor frâna, și viră scurt la stânga, apoi pătrunse în intersecție. Urda era pe urmele lui.

Trecură peste autostradă și se îndreptară înspre sursa exploziei. În față, mai multe mașini de intervenție își croiau drum în aceeași direcție. Aerul era împânzit de claxoane.

Hoffman trecu de două ori pe culoarea roșie, continuându-și drumul. Brusc, o văpaie mistuitoare putu fi zărită în față.

La fața locului se aflau deja patru mașini de poliție. Rezemat de unul dintre vehicule era un polițist rănit care își ținea pe frunte un bandaj plin de sânge. După cum arăta, trebuie să fi fost aproape când izbucnise explozia. Era prima persoană cu care voia să vorbească Harvath.

Urda opri mașina pe marginea drumului, după intrarea principală a parcelei cu boxe de depozitare. Nici nu apucă să vâre maneta în lăcașul pentru „Parcare“, că Harvath și deschise portiera și sări afară din mașină.

Pe ecusonul polițistului rănit scria Edmondson.

– Ce s-a întâmplat?

Polițistul se uită la Harvath, apoi la sedanul lui Urda, care avea încă girofarul pornit. Gândindu-se că Harvath făcea parte din forțele de ordine, el răspunse:

– Sergentul Gerads cerceta un vehicul suspect. Când dispeceratul nu a reușit să dea de el, a apelat echipajele din apropiere. Eu mă aflam la 1,5 km depărtare. Am ajuns chiar în momentul exploziei.

– Ce a explodat?

– Nu știu, răspunse polițistul.

– Unde este Gerads?

– Nu știu.

– Și mașina? Navigatorul negru pe care îl cerceta? întrebă Harvath.

– N-am văzut nimic în afară de explozie.

Capul, fața și trunchiul polițistului arătau de parcă ar fi fost ciuruite de șrapnel. În spatele lor, mașinile de pompieri ieșeau de pe drum și pătrundeau în viteză în parcelă.

– Unde erai când a avut loc explozia?

Ofițerul Edmondson își înălță capul și arătă către mașina lui din interiorul parcelei. Chiar și de la distanța aceea, Harvath putea vedea că fusese destul de serios avariată. Arăta de parcă ar fi fost lovită de un dispozitiv exploziv improvizat. Bărbatul avusese noroc că scăpase cu viață.

Când Urda se apropie, Harvath se uită la el și spuse:

– Sună la Quantico. Spune-le să adune o echipă de criminaliști și să îi trimită aici cât mai repede.

– Se face, zise Urda, scoțându-și telefonul mobil din buzunar.

Harvath înaintă pe alee către Hoffman, aflat în fața tastaturii numerice care deschidea poarta. Complexul semăna cu o parcare pentru rulote care fuseseră răscolite, iar ulterior incendiate. Peste tot erau articole de mobilier, obiecte personale și tot felul de alte rămășițe. Vor trece luni bune până vor reuși să facă ordine.

– Pompierii vor ca toată lumea să stea deoparte, spuse detectivul. Nu știu ce alte explozive ar mai putea fi ascunse în aceste depozite.

În ciuda haosului, Harvath auzi zgomot de rotoare. Ridicându-și privirea, văzu un elicopter al poliției. Verifica zona cu proiectorul său puternic, Midnight Sun. Hoffman își înălță puțin stația radio, ca el și cu Harvath să poată asculta. În timp ce pilotul ținea elicopterul în poziție fixă planare, ofițerul de zbor manevra proiectorul, verificând, de asemenea, camera FLIR pentru a-i putea direcționa pe pompieri către cea mai fierbinte zonă a incendiului.

Existau șase rânduri de boxe de depozitare, dintre care patru erau cuprinse de flăcări. Harvath arătă către biroul aflat la marginea celui de-al șaselea rând și zise:

– Adună cât mai mulți polițiști și veniți acolo. Dacă vreunul are unelte de spart, ar fi bine să le aducă.

– Ce faci? Pompierul-șef a spus… începu Hoffman.

– Știu ce-a spus pompierul-șef, răspunse Harvath. Fă ce ți-am zis.

Hoffman încuviință din cap și se duse să adune polițiștii în timp ce Harvath o luă la fugă către birou. Căldura degajată de incendiu părea să crească aproape cu zece grade la fiecare pas pe care îl făcea. Când ajunse la ușile de la intrare din sticlă, simți că fața îi ardea și că părul de pe mâini îi era pârlit.

Încercă ușile, dar acestea erau încuiate, prin urmare, se uită în jurul lui, străduindu-se să găsească o altă cale de a intra. Nu reuși. Când reveni în fața biroului, îl văzu pe Hoffman împreună cu patru polițiști, însă nici unul dintre ei nu avea unelte de spart.

Adresându-se celui mai apropiat polițist, Harvath spuse:

– Dă-mi bastonul tău.

Polițistul se conformă și, dintr-o mișcare bruscă a încheieturii, Harvath desfăcu bastonul extensibil. Întorcându-și capul într-o parte, el lovi cu putere și făcu țăndări geamul ușii din dreapta.

Își vârî mâna înăuntru, o descuie și, deschizând larg ambele uși, lovi cu piciorul piedicile din cauciuc. Arătă către cărucioarele înșirate de-a lungul unui perete al holului, și ordonă:

– Vreau ca fiecare dulap pentru fișiere să fie scos de aici cât mai repede.

În timp ce polițiștii se grăbiră să pună mâna pe cărucioare, Harvath îi spuse lui Hoffman:

– Tu și cu mine vom lua computerele și orice dispozitiv folosit pentru a stoca imaginile înregistrate.

Hoffman încuviință din cap, iar cei doi pătrunseră repede înăuntru.

Biroul se afla dincolo de hol, unde era și recepția, și departamentul de ambalare. Era haos. Hârtii împrăștiate peste tot. Polițiștii nu știau cu ce să înceapă. Harvath le spuse să ia tot. Un Navigator negru suspicios, o explozie uriașă și un polițist dispărut. Deng fusese acolo. Și fusese acolo cu un motiv anume. Harvath voia să știe de ce și spera să găsească ceva în acele documente.

În ciuda căldurii și a pericolului extinderii incendiului, polițiștii scoaseră afară grămezi de documente, dulapuri și cutii pline cu alte dosare. În vreme ce Hoffman scotea computerele și le ducea într-un loc sigur, Harvath găsi încăperea unde se afla DVR-ul[1].

După ce fusese scos afară tot ceea ce putuse fi scos, Harvath mai aruncă o ultimă privire înăuntru. Scotoci prin sertare și prin dulapuri, căutând drivere externe sau orice alte lucruri pe care era posibil să le fi omis. Mulțumit că luaseră tot, el își umplu mâinile cu cât multe obiecte personale ale proprietarilor. În ciuda eforturilor susținute ale pompierilor, incendiul continua să se răspândească, iar biroul nu avea să scape nici el.

---

[1] Digital Video Recorder – Aparat de înregistrare şi de redare fişiere audio-video (n.red.)

Hoffman se uită la grămada de lucruri pe care reușiseră să le salveze.

– Ce vrei să faci cu toate astea?

Ce voia Harvath era să-și vâre mâna în acea grămadă și să scoată exact ceea ce căuta, însă știa că existau șanse mai mari să fie lovit de fulger sau să câștige la loterie.

Nu era punctul lui forte să sorteze cantități uriașe de date sau să caute tipare. Dar cunoștea pe cineva care se pricepea de minune la așa ceva.

Harvath se uită la ceas.

– Voi aduce un specialist.

CAPITOLUL 41

Bărbatul care coborî din avionul Gulfstream G450 suferea de o maladie numită „nanism primordial“. Era o boală extrem de rară care afecta mai puțin de o sută de oameni în întreaga lume. Cu toate că bărbatul avea un handicap fizic, cu siguranță, nu avea unul intelectual.

Era un geniu când venea vorba despre algoritmi și era un hacker prin excelență. Prietenii îi spuneau Nicholas. Dușmanii lui, ceea ce însemna majoritatea comunității internaționale a serviciilor secrete, îl porecliseră „Trolul“.

Vândut unui bordel de către părinții lui fără suflet, el avusese parte de o creștere monstruoasă. Niciun copil, cu atât mai mult unul despre care se știa că nu va ajunge la o înălțime mai mare de un metru și că nu va trăi peste treizeci de ani, nu ar trebui să îndure acea cruzime de care avusese el parte.

Cert e că Nicholas supraviețuise. Ba mai mult, învățase să prospere. Mintea lui ascuțită era cel mai de preț avut, iar el o folosea ca pe un bisturiu. Ținându-și urechile ciulite și gura închisă, aflase tot felul de informații de la bărbații bogați și influenți care frecventau bordelul. Odată ce înțelesese că nu informația însemna putere, ci modul cum o utilizai, viața lui se schimbase complet.

Unii numeau „șantaj“ ceea ce făcea el. Lui însă îi plăcea să îi spună, pur și simplu, „influență“. Contul lui din bancă

sporea odată cu influența pe care o deținea. Deveni un as al cumpărării, al vânzării și al furtului pe piața neagră a informațiilor secrete. Agențiile de informații îl urau, iar cei puternici se temeau de el. Făcuse progrese mari de când plecase din bordelul din Soci, de pe țărmul Mării Negre.

Lăsase cu mult în urmă vremurile periculoase în care se ocupase cu furtul de informații secrete. Mai practica „magia neagră digitală", însă, ajuns la vârsta de patruzeci de ani, își dorea ceva mai mult. Fiind toată viața un proscris, el visase să facă parte din ceva important, mult mai important decât propria persoană. Scot Harvath îi oferise această șansă.

Nicholas coborî scările avionului însoțit de doi câini uriași – Argos și Draco. Cântărind fiecare mai mult de nouăzeci de kilograme, fiarele gemene aveau o înălțime la umeri de un metru. Erau ciobănești caucazieni, cunoscuți și sub sintagma „caucazieni Ovcharka", fiind preferați de poliția de frontieră din Germania de Est, precum și de armata rusă. Rapizi, extrem de loiali și de fioroși când se simțeau amenințați, erau paznicii perfecți pentru un bărbat care avea ca dușmani unii dintre cei mai influenți și periculoși oameni din lume.

Câinii erau la fel de precauți ca și stăpânul lor. Așa cum ar fi făcut două santinele devotate, ei scanară din priviri tot și pe toți cei aflați în hangarul privat. Când ochii lor căzură pe Harvath, câinii se îndreptară în goană către el și își așezară capul sub palmele lui.

Drept semn al încrederii și al afecțiunii, ei se lipiră de el. Harvath avu impresia că era presat de două camionete. El îi mângâie până când Nicholas plescăi, chemându-i la el. Câinii se supuseră imediat comenzii lui.

Harvath îl privi cu atenție pe pitic. Părea sănătos. Era bronzat și, cu toate că își lăsase părul să crească în timpul verii, barba lui era frumos aranjată. Era un semn al virilității lui și

ceva cu care se mândrea. Era cunoscut faptul că cei care sufereau de nanism primordial nu puteau să-și lase barbă. Cheltuise o mică avere în încercarea de a combate acest defect, încercând tot felul de remedii și de tratamente științifice. Îi plăcea să creadă că faptul că trăise mai mult decât se așteptase oricine *și* că reușise să-și lase barbă reprezentau semne că era pe cale să câștige bătălia.

Harvath nu îl văzuse niciodată pe Nicholas atât de implicat și de energic cum era de când venise să lucreze pentru Grupul Carlton. În plus de asta, în viața lui Nicholas apăruse o femeie. Ceva de făcut, o persoană pe care să o iubească și ceva la care să spere. Bărbatul descoperise cele trei chei ale fericirii. Harvath se bucura pentru el.

Hangarul imens în care fusese remorcat avionul privat fusese transformat într-o cameră de război uriașă. Dulapurile cu fișiere din birou fuseseră toate aliniate, cutiile și grămezile de hârtie, așezate pe mese pliabile, iar birourile aduse înăuntru erau prevăzute cu cabluri de alimentare conectate la prelungitoare care se întindeau de-a lungul pardoselii hangarului spre mai multe prize.

Nicholas își ținti privirea asupra tuturor acestor lucruri. Inspiră adânc, apoi oftă și spuse:

– Hârtie. Minunat.

Harvath înțelese. Nicholas prefera să își desfășoare munca în lumea digitală. La fel și el. Chiar și așa, dacă existau răspunsuri în acele dosare sau în computere, ei doi le vor găsi.

– Aceștia sunt asistenții mei? întrebă el, arătând către un cuplu mai în vârstă, aflat în biroul de sticlă al hangarului.

Harvath încuviință din cap.

– Domnul și doamna Logan. Sunt proprietarii parcelei cu boxe de depozitare. Te voi ajuta și eu.

Piticul clătină din cap.

– Va fi o noapte lungă.

În timp ce Nicholas se afla în aer la bordul avionului, Harvath îl interogase pe șoferul de taxi somalez. Bao Deng fusese, într-adevăr, clientul lui, nu încăpea nicio îndoială. Însă, în afară de ce le spusese deja polițiștilor, somalezul nu mai știa nimic. Era o înfundătură, prin urmare, Harvath hotărî să își concentreze atenția asupra depozitelor. De vreme ce sosise și Nicholas, puteau să se pună pe treabă.

Nicholas avea o percepție exactă, pe când Harvath era înzestrat cu o percepție vizuală. Astfel, ei abordară problema din două direcții diferite. La fel ca două echipe care săpau un tunel prin munte din direcții opuse, ei sperau să se întâlnească la mijloc și să găsească deci acolo răspunsul pe care îl căutau. Doamna Logan îl ajuta pe Nicholas, iar soțul ei, pe Harvath.

Harvath avea multe întrebări, începând cu înregistrarea camerelor de supraveghere. Conform spuselor soților Logan, sistemul ieftin de supraveghere pe care îl foloseau era wireless. Acesta venea cu o aplicație de internet care le permitea să verifice proprietatea de acasă. Din când în când pica semnalul, iar atunci sistemul putea fi reparat doar dacă cineva îl repornea manual din birou. În ciuda acestor aspecte, Harvath se îndoia că era o simplă coincidență că sistemul căzuse tocmai în seara aceea.

Următoarea lui întrebare avea legătură cu planul specific al unității de depozitare. Domnul Logan găsi într-unul dintre dulapuri un plan cadastral vechi al proprietății, îl aduse și îl așeză pe masa pe care o foloseau el și cu Harvath.

În baza pagubelor produse de explozie, pompierii aproximaseră vecinătatea generală a exploziei. Harvath încercui grupul de boxe de depozitare și porni de acolo.

– Ce informații aveți despre aceste boxe de depozitare? întrebă el. Douăzeci și șase, douăzeci și șapte, treizeci și șase și treizeci și șapte.

Domnul Logan se duse din nou la dulapuri și începu să caute documentele. Deși el și soția lui păstrau anumite informații în computer, preferau pixul și hârtia. Fiecare contract de închiriere necesita o semnătură, iar el păstrase o copie a fiecărui contract.

– Există vreun client neobișnuit care v-a rămas în minte? întrebă Harvath în timp ce bărbatul căuta în continuare.

– În domeniul acesta întâlnești tot felul de oameni. „Neobișnuit" este un termen cam general.

– Dar suspect?

– Avem parte și de așa ceva, zise Logan, ținându-și ochelarii de vedere pe vârful nasului în vreme ce continua să caute prin dosare. Trebuie să avem întotdeauna grijă la oamenii care folosesc boxele în scopuri ilegale. Uneori, oamenii închiriază una dintre boxele mai mari, ca să ascundă o mașină furată până când aceasta este dezmembrată. Alteori, o dezmembrează chiar înăuntru, noaptea târziu. Tocmai de aceea le-am dat codul de la poartă polițiștilor, ca să poată veni în inspecție oricând doresc.

Harvath își aminti că văzuse tastatura numerică.

– Toată lumea folosește același cod?

– Nu. Fiecare client are un cod personal. Astfel, dacă nu plătesc factura, le putem interzice să intre. Mai punem și un lacăt suplimentar pe boxa lor.

– Aveți o evidență cu momentele în care este deschisă poarta?

– Da. Este înregistrată în sistemul nostru computerizat.

Harvath se uită la Nicholas, care ședea la unul dintre birouri, în fața doamnei Logan.

– Mă ocup eu de asta, spuse piticul.

– Mai trebuie să avem grijă și la cei care încearcă să prepare metamfetamină, adăugă Logan. Nu m-aș mira dacă asta ar fi cauza exploziei. Chimicalele depozitate într-una dintre boxe.

Harvath se îndoia. Ar fi necesitat o cantitate mare de chimicale pentru a provoca o explozie de o asemenea amploare, însă orice era posibil.

După ce găsi contractele pentru cele patru boxe, Logan se întoarse la masă și i le dădu lui Harvath.

Acesta le așeză pe masă și se uită la numele de pe copertă.

– Vă spun ceva?

Logan răsfoi fiecare contract de închiriere până la ultima pagină, apoi le înșiră pe masă. Fiecare conținea o copie a carnetului de șofer al clientului. În timp ce le examina cu atenție, Harvath o rugă pe doamna Logan să vină lângă el și să arunce și ea o privire.

– Nimic? întrebă Harvath după câteva minute.

Soții clătinară din cap.

Harvath privi cea de-a treia fotografie din alinierea improvizată. Abia dacă reușea să distingă fața lui Todd Thomas.

– De ce este așa de ștearsă? Pare a fi o copie după o copie.

Domnul Logan o luă în mână și se uită la ea cu atenție.

– Nu știu, dar n-a fost făcută la xeroxul nostru.

– De unde știți?

Bărbatul ridică celelalte formulare și se uită la dată, apoi spuse:

– Deoarece xeroxul nostru funcționează excelent. A fost nou când l-am cumpărat și nu l-am folosit prea des. Și-apoi, uitați-vă la celelalte cópii. N-au nimic.

Harvath se convinse singur. Logan avea dreptate. Cele două contracte întocmite înainte de fotografia ștearsă a lui Thomas erau cât se poate de clare, la fel și următorul.

– N-am auzit niciodată ca un xerox să aibă o zi proastă.

Doamna Logan îi atrase atenția soțului ei asupra contractului lui Thomas, bătând ușor cu degetul în partea de jos a paginii.

– Ce este? întrebă Harvath.

– Nu noi am înregistrat contractul acesta, preciză doamna Logan, ci Donald.

– Cine-i Donald?

– Don este managerul nostru, răspunse domnul Logan, clătinând din cap. Este un tânăr de treabă, dar nu este întotdeauna atent la detalii.

– Soțul meu este prea blând, adăugă doamna Logan. Vrea să spună că Don este leneș. De cele mai multe ori nu pot adormi seara, pentru că mă gândesc dacă n-a uitat cumva să închidă sau dacă n-a lăsat vreo lumină aprinsă.

– Știți unde se află acum? întrebă Harvath.

– Probabil, e acasă, doarme.

– Aveți numărul lui de telefon? Aș vrea să vorbesc cu el.

Domnul Logan încuviință din cap și scoase din buzunarul de la piept o agendă telefonică uzată. În timp ce acesta căuta numărul de telefon, Harvath îi făcu semn lui Urda să se apropie și îl rugă să verifice numele și seriile carnetelor de șofer ale clienților care apăreau în contractele pentru cele patru boxe de depozitare.

Urda și le notă pe toate, apoi ieși din hangar și dădu un telefon. Când găsi pagina cu numărul de telefon al managerului, domnul Logan i-o arătă lui Harvath.

Harvath își scoase telefonul mobil și formă numărul.

– Când va răspunde, spuneți-i lui Donald că s-a produs un incendiu și că încercăm să îl găsim pe unul dintre clienții a cărui boxă a fost distrusă de foc.

Domnul Logan încuviință din cap, iar Harvath îi întinse telefonul.

CAPITOLUL 42

Convorbirea cu Donald dură aproximativ cincisprezece minute. Și-l amintea pe clientul care închiriase boxa 26, domnul Todd Thomas? Și-l amintea.

– De ce? întrebă Harvath.

– Am verișori în Kentucky pe care îi cheamă Thomas, răspunse managerul. I-am zis în glumă că, poate, ne înrudeam. Lui nu i s-a părut amuzant.

– De ce nu i s-a părut amuzant?

– Probabil pentru că el este asiatic, iar eu, nu.

„Bingo“, se gândi Harvath.

– L-ai recunoaște dacă l-ai revedea? întrebă el, pocnind din degete ca să-i atragă atenția lui Nicholas.

– Poate, răspunse Donald.

– Ai computer?

– Pentru internet și alte de-astea?

– Da, spuse Harvath. Pentru internet.

– Am telefonul.

– În regulă, așteaptă o clipă.

Harvath acoperi cu mâna telefonul și îl întrebă pe Nicholas dacă putea posta undeva fotografia cu Bao Deng, ca să o poată vedea Donald.

– Întreabă dacă folosește Snapchat, răspunse piticul.

– Nu vreau să folosesc Snapchat și să apară în serverul lor. Vreau să deținem controlul.

Nicholas îi dădu lui Harvath un URL și îi spuse că va încărca într-o clipă fotografia lui Deng.

În timp ce așteptau, Harvath îl întrebă pe manager despre fotocopia domnului Thomas. Donald îi explică faptul că, în general, clienții completau contractul de închiriere la recepție, însă Thomas venise cu el deja completat. Acesta cuprindea, de asemenea, și o copie după carnetul lui de șofer.

– I-ai cerut și originalul ca să verifici copia? întrebă Harvath.

– Bineînțeles, răspunse Donald. Corespundea totul. Am putut descifra adresa, ziua de naștere și celelalte informații, așa că mi-am zis că nu avea rost să fac o copie nouă. Facem economie de hârtie, nu?

Harvath clătină din cap. Ar fi putut obține atât de multe cu fotocopia.

Nicholas își ridică degetul mare, ceea ce însemna că încărcase poza lui Deng. Harvath îi spuse URL-ul lui Donald.

O clipă mai târziu, managerul își duse din nou telefonul la ureche și zise:

– Nu e el.

– Ești sigur? întrebă Harvath. Uită-te din nou.

– Nu e nevoie să mă uit din nou. Thomas ăsta e mult mai în vârstă decât tipul din poză.

– Cât de bătrân?

– Nu știu, zise Donald, cugetând. Cincizeci, poate șaizeci de ani.

– Îți mai amintești altceva despre el? Alte trăsături distinctive? Tatuaje? Cicatrice?

– Nu prea. Era un tip simplu.

– Îți amintești ce înălțime avea?

– Mai scund decât mine. Categoric. Poate 1,70 m.

Harvath făcu o altă remarcă.

– Ce conducea? I-ai văzut maşina?

– Nu, n-am văzut-o deloc.

Harvath îi mai adresă câteva întrebări, apoi îi mulțumi bărbatului și încheie convorbirea. În acel moment, Urda reveni.

– Carnetul de șofer din Tennessee pe numele lui Todd Thomas e fals, raportă agentul FBI.

Harvath nu era surprins. Mintea lui se puse repede în funcțiune. El îi rugă pe soții Logan să se întoarcă în biroul din hangar și să aștepte acolo. Nu mai voia să discute și alte detalii în prezența lor.

Când aceștia plecară, Nicholas spuse:

– Deci cine este noul nostru asiatic misterios?

– Cred c-ar fi mai bine să-i spunem chinez, zise Urda.

Harvath încuviință din cap.

– De acord. Dacă tipul ăsta nou, *Thomas*, a închiriat o boxă de depozitare în Nashville, putem presupune că a închiriat altele și în celelalte orașe-celulă.

Urda își scosese deja telefonul mobil.

– Cu același nume?

– Dacă aș fi fost în locul lui, răspunse Harvath, eu aș fi folosit un alt nume și un alt act de identitate pentru fiecare locație. N-aș fi vrut ca altcineva, cum aș fi eu de exemplu, să facă legătura.

– Ce ar trebui să caute birourile noastre locale din celelalte orașe?

– Avem un bărbat chinez, de vreo cincizeci sau șaizeci de ani, 1,70 m înălțime, care a ales ca alias numele Todd Thomas. Folosindu-se de numele acesta, s-ar putea ca documentele să nu reflecte faptul că este de etnie chineză, deci trebuie să fim atenți la acest aspect. Știm când a închiriat boxa de depozitare în Nashville, prin urmare, avem o dată de la care să pornim –

înainte și după. Aș mai căuta pe cineva care a închiriat un spațiu de depozitare prezentând deja o copie după carnetul de șofer.

Mai era ceva în legătură cu fotocopia aceea, ceva ce îl punea pe gânduri, însă nu reușea să-și dea seama ce anume.

– Altceva? întrebă Urda.

– Mi-aș concentra atenția asupra afacerilor de familie, care se derulează în zone retrase, aflate în afara fiecărui oraș.

– Fără camere de supraveghere?

– Dacă există, sigur. Am impresia însă că pe individul nostru nu-l deranjează camerele de supraveghere. De fapt, s-ar putea să fie un avantaj. Odată ce va sparge sistemul, va găsi o modalitate să își supravegheze toate boxele de la depărtare.

– Altceva?

– Nu. Cred că asta-i tot. Pentru moment.

– Așteaptă, spuse Nicholas, tastând la laptop. S-ar putea să mai fie ceva.

Ceruse să vadă documentele lui Thomas, în special cel referitor la plată.

– Ai găsit ceva în legătură cu cartea de credit? întrebă Harvath.

Piticul dădu din cap în timp ce citea ceva cu atenție de pe ecran și nota pe hârtie.

– Se pare că a folosit o carte de credit preplătită, cu o limită mare, de pe care să-i retragă chiria lunară firma deținătoare a depozitelor. Pe lângă cineva care plătește cu banii jos, acesta ar fi primul lucru pe care l-aș căuta.

– Am înțeles, spuse Urda.

Luă lista și se duse în fața hangarului, ca să îi anunțe pe cei de la Centrul Național de Acțiune Antiteroristă.

Harvath își întoarse din nou atenția la Nicholas.

– Ai reușit să intri în istoricul accesărilor tastaturii numerice?

– Am reușit, însă un fragment mare din informațiile de aseară a fost șters.

Nici acest lucru nu îl surprinse pe Harvath.

– Cine a întrerupt înregistrarea camerelor de supraveghere a avut acces la informațiile de pe tastatura numerică.

– Ce crezi că ținea în boxa de depozitare? întrebă Nicholas.

– Ceva ce a produs un zgomot asurzitor.

– Nu crezi că zgomotul asurzitor a fost de la explozia mașinii de poliție pe care au descoperit-o?

– Nu. Am convingerea că Deng făcea ceva în depozit când a apărut polițistul, iar el l-a omorât. Poate a folosit mașina de poliție pe post de fitil, ca să stârnească o reacție în lanț. Cu siguranță mai era și altceva înăuntru.

– Ai idee ce anume?

Harvath clătină din cap.

– Bănuiala mea este că avea legătură cu atacul. Poate vreo bombă. Cred că Wazir Ibrahim, somalezul, era implicat și, poate, s-a compromis, iar Deng a fost trimis ca să-l ucidă.

– Și inginerul care și-a accesat contul Facebook din Nashville?

– Ibrahim este mort. Un polițist este mort. Și un depozit a explodat. Bănuiesc că situația în care se află inginerul nu este prea ușoară.

Nicholas deschise o nouă fereastră pe ecranul laptopului.

– Ei bine, nu și-a accesat contul Facebook recent, deci s-ar putea să ai dreptate.

– Sau m-aș putea înșela amarnic. Poate că Deng a fost trimis ca să-l ucidă pe somalez și să-i ia locul. Poate el și cu inginerul din Nashville au intrat în acțiune și au incendiat depozitul ca să câștige timp suficient pentru a face ceea ce trebuiau să facă. Nu știu.

Era frustrant. Se aflau cu câțiva pași în urmă, încercând să-i recupereze într-un joc care se desfășura prea repede.

– De ce vrei să mă ocup în continuare?

Harvath privi toate materialele aduse cu mașina la hangar și organizate pe secțiuni. Apoi se uită la Nicholas, care ședea în spatele computerului său. Era mai bine să-i dea undă verde să se ocupe de ceea ce se pricepea el cel mai bine.

– Vreau să-l găsești pe cel care a dezactivat sistemul de supraveghere și a șters codul din tastatura numerică.

CAPITOLUL 43

COREEA DE NORD

Locotenentul Fordyce luă arma lui Billy Tang și o rezemă de stânca de lângă el.

– Doar ca să știi, zise el în șoaptă, mi se pare în continuare o idee proastă.

Tang încuviință din cap.

– Da, știu.

Fordyce privi peste umăr la coama munților din depărtare. Tucker și cu Johnson trebuie să fi ajuns deja în vârf cu Jin-Sang.

Întorcându-și privirea către locul unde se afla lagărul, el își potrivi arma și încercă să se simtă confortabil. „Confortabil", însă, era un termen extrem de relativ. Nu avea să se simtă cu adevărat confortabil decât în momentul în care vor pleca din acea țară uitată de Dumnezeu.

– Intrăm și ieșim, îi ordonă el lui Tang. Cinci minute maxim, nicio secundă în plus.

– Înțeles, răspunse agentul CIA.

Era îmbrăcat în haine țărănești sub care își ținea ascuns pistolul cu amortizor de 9 mm. Își așezase pe umăr traista lui Jin-Sang. Astfel putea căra cu el ceea ce îi trebuia, plus că avea unde să-și ascundă ochelarii cu vedere nocturnă odată ce ajungea acolo. Mai spera să fie și un indiciu pentru sora lui, care să-i confirme acesteia că fusese trimis de Jin-Sang.

Fordyce se uită prin luneta armei și îl văzu pe unul dintre paznici cum se apropie încet de gard, oprindu-se pentru o clipă, apoi continuându-și drumul. Dincolo de gard se afla infirmeria, unde fusese exilată sora lui Jin-Sang, Hana. Conform spuselor băiețelului, nici doctorul oficial al lagărului, nici prizonierul care trebuia să îl ajute nu rămâneau acolo peste noapte. Dacă murea vreun pacient, așa să fie! Singurele lucruri pe care le prețuia doctorul și pe care le ținea sub cheie erau medicamentele și biroul lui. Tang își vârî trusa cu pensete în caz că va avea nevoie de ele.

– Paznicul a plecat. E timpul să acționăm, zise în șoaptă Fordyce.

– Orice s-ar întâmpla, răspunse Tang, ridicându-se în picioare, să nu faci vreo prostie ca să mă salvezi pe mine.

– Nu-ți face griji. Noi nu facem prostii.

Tang zâmbi și o luă înspre gard. Inima îi bătea cu putere. Făcuse multe lucruri periculoase de-a lungul anilor în care se furișase în Coreea de Nord, însă acesta era, categoric, cel mai periculos.

Îl întrebase pe Jin-Sang despre mine, fire de declanșare sau alte astfel de măsuri de precauție care ar fi putea împânzi perimetrul, însă băiatul îi spusese că nu exista așa ceva. „Atunci, cum îi țin pe prizonieri înăuntru?“ întrebase el. „Prin frică“, fusese răspunsul lui Jin-Sang.

Toți prizonierii credeau că era gard electric. Nu era. Pârâiașul care străbătea valea abia dacă producea suficientă electricitate ca să alimenteze aparaturile din lagăr. Conducerea închisorii hotărâse că nu își permitea un gard electric cu voltaj letal.

Cu toate asigurările băiatului, când Tang se aflã cam la o sută de metri de gard, el își alese pașii cu mare grijă. Reușea să distingă cu ajutorul ochelarilor cu vedere nocturnă cărăruia

care mergea paralel cu gardul. Stătea lângă locul unde Jin-Sang îi spusese că se afla spărtura.

În timp ce se deplasa, Tang își ridica din când în când capul ca să verifice dacă în interiorul lagărului nu erau paznici sau prizonieri. Oricare dintre ei ar fi putut da alarma. După cum spusese Jin-Sang, lagărul funcționa în totalitate prin frică.

În locul unde cărăruia o lua la dreapta, Tang văzu spărtura din gard. Era legată cu două bucăți de sârmă îngustă – una deasupra și una dedesubt. Gaura nu era uriașă, dar părea suficient de mare ca el să se poată strecura prin ea. Până atunci, tot ceea ce spusese băiatul fusese corect. Următoarea întrebare era dacă avusese dreptate și în legătură cu curentul electric.

Când îl întrebară pe Jin-Sang de ce nu se vedeau lumini în timpul nopții, acesta le răspunsese că asta era o tactică chinezească. Lipsa curentului constituia o potențială dificultate pe care aceștia ar fi putut să o întâmpine în America.

Apropiindu-se de gard, Tang se ghemui lângă spărtură, își vârî mâna în traistă și își scoase „bățul de testare". Fordyce desprinsese o bucată din metal de pe unealta lui Leatherman, pe care Tang o prinsese cu o bandă chirurgicală de o seringă din plastic pe care i-o dăduse Tucker, infirmierul. Tang trăsese pistonul, ceea ce făcea ca seringa să se deplaseze către capătul bățului. Era ca și când ar fi avut o șurubelniță cu un mâner lung, izolat. Dacă gardul era „viu", curentul ar fi provocat un arc voltaic atunci când gardul era atins cu o bucată din metal.

Tang se pregăti, apoi întinse bățul înspre gard. Se încordă când metalul atinse gardul, dar nu era decât o reacție psihologică. Nu se întâmplă nimic. După cum spusese și Jin-Sang, gardul nu era electrificat.

Dezlipi seringa de pe băț, își scoase ochelarii cu vedere nocturnă și le vârî pe toate în traistă. După ce desfăcu cele două

bucăți de sârmă care legau spărtura, el se furișă prin ea, iar apoi legă la loc bucățile de sârmă.

Între gard și infirmerie exista un spațiu deschis, în mod intenționat. Paznicilor le era mai ușor să-i identifice și să-i împuște pe prizonierii care ar fi încercat să evadeze. Acesta era unul dintre multele motive pentru care lui Fordyce nu îi plăcea acest plan. Însă zarurile fuseseră aruncate deja. Billy Tang se afla dincolo de gard și era momentul să acționeze.

Hainele lui negre, noaptea fără lună și absența proiectoarelor sau a luminilor de veghe îl ajutară pe Tang să fie *aproape* invizibil. Traversă repede și în tăcere distanța până la infirmerie și se lipi de un zid exterior. Era o clădire rece cu un etaj, construită din beton.

Ascultă preț de câteva momente, timp în care inspiră adânc și așteptă ca bătăile inimii să revină la normal. Nu răzbătea niciun sunet dinăuntru. Și afară era liniște. Nici măcar creaturile nopții nu păreau să se apropie de acel loc.

Fordyce îi propusese lui Tang să îi ia stația radio, dar acesta refuzase. Dacă era prins, nord-coreenii aveau să-și dea seama imediat că nu acționa singur. Era dispus să-și riște viața, însă nu și pe a lor, nu în mod inutil. Încă un motiv pentru care lui Fordyce nu îi convenea acest plan. Cu toate astea, fusese de acord.

După ce respirația și bătăile inimii reveniră la normal, Tang se aplecă pe sub fereastră și se strecură către ușa de la intrare a infirmeriei. Jin-Sang îi descrisese interiorul clădirii cum se pricepuse el mai bine. Sora lui, Hana, era izolată, dar nu era singură. Mai existau și alți pacienți în infirmerie. Dacă vreunul dintre ei intra la bănuieli și dădea alarma, era un om mort. Les Johnson, soldatul SEAL pe care îl amenințase cu arma, fusese cel care venise cu o sugestie simplă, dar genială: „Maschează-te".

Avea logică. Era o infirmerie. Hana părea să aibă TBC. Probabil că doctorul și asistentul purtau măști chirurgicale în

preajma ei, precum și în preajma celorlalți pacienți cu boli similare. Problema însă era că doctorul purta uniformă militară, iar asistentul, haine de prizonier. Niciunul din ei nu ar fi fost îmbrăcat în hainele pe care le purtau fermierii nord-coreeni.

Tang însă nu avea de ales și spera ca masca și o atitudine autoritară îi vor determina pe prizonieri să creadă că avea tot dreptul să se afle acolo.

Mai spera că prezența chinezilor alături de consilierii lor nord-coreeni fusese bulversantă și suficient de ciudată, ca să îi facă pe prizonieri să accepte anormalul. Era o pură speculație, iar el știa asta, dar era singura speranță pe care o aveau dacă voiau ca el să ia legătura cu Hana.

Așezându-și masca pe față, Billy Tang străbătu cu grijă distanța până la ușă, inspiră adânc și se pregăti să se furișeze înăuntru.

CAPITOLUL 44

Ușa veche din lemn era descuiată, întocmai cum spusese Jin-Sang. Când Tang o deschise, balamalele scârțâiră. Era un sunet îngrozitor; ca și când cineva ar fi gemut de durere. Se gândi dacă să o închidă sau nu, însă știa că o ușă deschisă ar fi atras atenția. Ridicând clanța, el ușură presiunea asupra balamalelor, iar ușa se închise cu mai puțin zgomot decât se deschisese.

Deși avea masca pusă, simți mirosul îngrozitor din infirmerie. Singurul lucru steril din interior părea să fie decorul. Pereții din beton erau goi, iar pardoseala era pătată. Văzând toate astea, Tang nu putea decât să-și imagineze ce se întâmpla acolo.

Având în vedere dungile care porneau de la ușă și care continuau de-a lungul holului către sala de consultație, era evident că nenumărați prizonieri fuseseră bătuți și torturați, iar apoi târâți plini de sânge în clădire. În RPDC, animalele domestice aveau parte de un tratament mai bun decât prizonierii. Mirosul împreună cu gândul ororilor care se petreceau în acea clădire îi întoarseră stomacul pe dos.

Prima ușă pe lângă care trecu Tang avea o plăcuță pe care scria „Doctor“ și era încuiată bine. Următoarea purta însemnele coreene pentru „Magazie“. Și aceasta era încuiată. A treia dădea într-o sală de consultație goală. Având în vedere că paznicii, oficialii închisorii și familiile lor foloseau infirmeria,

era șocant să vezi condițiile necorespunzătoare și mizeria din acel loc.

După miros, își dădu seama că se apropia de saloane. Pe lângă miros, se auzea o tuse continuă. Tang se bucură că purta mască.

Ideea nord-coreenilor de a o „izola“ pe Hana de ceilalți pacienți fusese aceea de a-i separa patul cu trei cearșafuri care atârnau din tavan. Incompetența crasă de care dădeau dovadă doctorii din RPDC nu contenea să-l uimească.

El o văzu când intră după paravan. Fata de șaisprezece ani părea mai mult moartă decât vie. Brațele îi erau acoperite de leziuni, respirația îi era greoaie, iar pieptul îi era acoperit cu sângele pe care îl expectorase. În ciuda acestei priveliști, expresia angelică de pe fața ei îi frânse inima. Ideea că un copil de cinci ani putea fi închis într-un lagăr pentru faptele tatălui său era de neconceput.

Tang se apropie și căută cicatricea pe care ea o avea sub ochiul drept. Jin-Sang îi explicase că o căpătase de când un maistru o lovise cu o țeavă, deoarece se înfuriase pe ea că nu muncea suficient de repede.

După ce se asigură că era Hana, Tang scoase o cameră foto digitală din traistă și o porni. Condițiile nu erau deloc optime pentru a filma, însă el trebuia să o facă.

Hana își ținea ochii întredeschiși. Billy Tang îngenunche lângă pat ca să îi poată șopti la ureche. Luându-i mâna, el o întrebă în coreeană dacă îl putea auzi. Ea își întoarse încet capul ca să se uite la el.

În privirea ei nu se citi nici uimirea, nici curiozitatea; doar o răceală goală. Tang se temea ca boala să nu îi fi afectat deja creierul.

– M-a trimis Jin-Sang, șopti el. Uite, mi-a dat traista lui ca să ți-o arăt.

El ridică traista ca ea să o poată vedea. Fața ei rămase inexpresivă, dar el simți că ea îl strânse ușor de mână.

– Jin-Sang se află în siguranță.

Fata îi strânse din nou mâna.

– Hana, sunt un prieten. Te pot ajuta. Dar trebuie ca și tu să mă ajuți pe mine.

Billy Tang știa că îi făcea o propunere ridicolă. Nu legai prietenii în lagărele din RPDC, nu în sensul tradițional al cuvântului. Oricine era un rival pentru mâncare și un potențial turnător care te-ar fi vândut pentru o porție suplimentară de supă. În lagăre, nimeni nu avea încredere în nimeni. Jin-Sang însă părea a fi diferit. Tang spera ca și Hana să fie la fel.

El potrivi lumina aparatului la rezoluție joasă, pe urmă apăsă pe butonul de înregistrare. Mai întâi o filmă pe Hana și circumstanțele în care se afla, apoi aduse aparatul aproape, fiind mai preocupat în acel moment de ceea ce spunea ea decât ceea ce păruse să spună.

Înainte de a se despărți de cealaltă jumătate a echipei, infirmierului Tucker îi trecu prin minte un gând. În cazul în care chinezii plănuiau ceva de natură biologică, era posibil ca nord-coreenii să fi fost de acord să îi infesteze pe prizonieri, ca să facă instructajul să pară mult mai real. Tucker îl avertizase că, dacă se apropia de fată, iar aceasta nu suferea de TBC, era posibil ca masca lui chirurgicală să nu îl protejeze. El încercă să nu se gândească la asta când se apropie la câțiva centimetri de fața ei.

Fata fu cuprinsă de o tuse convulsivă, iar Tang se îndepărtă pentru a se feri de stropii de sânge pe care plămânii ei îi împroșcau.

Când tusea se calmă, el îi așeză ușor capul, astfel încât ea să privească tavanul. Nu era nevoie ca ea să se uite la el. Era mai important ca el să poată să îi șoptească la ureche întrebările.

– Hana, pot să te ajut să ieși de aici. Te pot ajuta să evadezi. Vă pot duce pe tine și pe Jin-Sang în China așa cum și-a dorit tatăl vostru. Dar mai întâi, trebuie să-mi spui de ce se află chinezii aici.

Când ea încercă să vorbească, Tang se aplecă în față și duse aparatul aproape de buzele ei, astfel încât microfonul să îi înregistreze fiecare cuvânt.

Ei îi era și așa suficient de greu să respire, darămite să mai și vorbească. Tang abia reușea să înțeleagă ce spunea.

– *Agricultură?* repetă el.

Hana îi strânse mâna și reuși să mai scoată un cuvânt.

– *Luptă*, repetă Tang. Agricultură și luptă.

Fata de șaisprezece ani confirmă strângându-i din nou mâna.

– Unde se vor duce odată ce vor învăța să facă agricultură și să lupte?

Răspunsul ei sună ca și aerul care era eliberat dintr-o minge de baschet spartă.

– America.

– Știi unde în America?

Fata avusese doar cinci ani când fusese deportată în lagăr. Tot ceea ce știa despre Statele Unite trebuie să fi aflat doar de la părinții ei sau din rolul pe care îl jucase pentru chinezi.

Văzând că ea nu răspunde, Tang repetă întrebarea.

– Ferme, șopti ea. Sate. Nu orașe.

După ce rosti cele patru cuvinte, fu cuprinsă din nou de o tuse convulsivă. Cu toate că era nerăbdător să îi adreseze următoarea întrebare, el nu avu de ales decât să aștepte ca tusea să înceteze.

Această criză dură mai mult decât cea anterioară. Cu fiecare repriză de tuse care îi zguduia trupul, viața părea să se scurgă din trupul ei. Era ca și când sufletul ei ar fi plecat pe bucăți.

Odată ce criza încetă, Tang observă că ea respira mult mai greu decât înainte. Auzea sângele colcăindu-i în plămâni. Era ca și când un șarpe cu clopoței muribund și-ar fi scuturat coada într-o ultimă încercare de sfidare. Tang urmase o mulțime de cursuri de prim ajutor, însă nu trebuia să fii un expert în domeniu ca să-ți dai seama că Hana era pe moarte.

El îi cuprinse mâna într-a lui cu un gest cald și iubitor. La fel îi ținea de mână și pe copiii lui atunci când aceștia erau bolnavi. Însă, spre deosebire de răcelile și gripele de care se îmbolnăveau aceștia ocazional, el știa că aici era vorba despre ceva din care ea nu avea să-și revină niciodată.

– Hana, zise el. Ce fel de atac plănuiesc chinezii?

Așteptă, dar nu primi niciun răspuns.

Repetând întrebarea, el se apropie și mai mult, dar tot nu primi un răspuns.

– Hana, Jin-Sang spune că tu știi cum va fi atacată America de China. Spune-mi.

Gâlgâitul aerului din plămânii lui fu însoțit de un răspuns aproape inteligibil.

– China. Du-l pe Jin-Sang în China.

– Vă voi duce pe *amândoi*, răspunse Tang. Dar trebuie să-mi spui. Ce ai auzit?

– Nu pot merge în China.

Trebuia s-o facă să se concentreze.

– Hana, știi pentru ce fel de atac se antrenează chinezii?

Când ea se chinui să răspundă, Billy Tang se aplecă și mai mult în față. Apoi auzi altceva. Ceva care era aproape. Era scârțâitul balamalelor de la ușa de la intrare în infirmerie.

CAPITOLUL 45

Trupul lui Tang reacționă înainte ca mintea lui să proceseze în totalitate ceea ce auzise. Nu avea unde să se ascundă. Patul era prea jos ca să se poată vârî sub el și nu exista alt mobilier după care să se poată strecura. Dacă cineva aprindea lumina, avea probleme serioase. Dacă cineva îndrepta o lanternă către pat, avea probleme serioase. De fapt, nu exista decât o singură cale să iasă din această situație.

Trecând de partea cealaltă a patului, îngenunche așa cum o făcuse înainte, ca un preot care se ruga la căpătâiul unui enoriaș muribund. Exista un mic adevăr în această metaforă, deoarece Hana respira scurt și întrerupt.

Nici toți iepurii și acele de pin din peninsula coreeană nu ar mai fi putut-o salva în acele clipe, indiferent cât de mult și-ar fi dorit acest lucru Jin-Sang. Fără să știe, atunci când ieșise ca să caute ceea ce avea nevoie sora lui, băiatului i se oferise șansa vieții – șansa de a fi liber și ajutorul unei trupe americane pentru Operații Speciale.

Și eliberarea Hanei făcuse parte din planul lui Tang; un aspect pe care nu îl împărtășise lui Fordyce și celorlalți soldați SEAL. Dacă ea ar fi avut suficientă forță să se miște, el ar fi ajutat-o chiar dacă asta ar fi însemnat să o care în spate. Dacă vreunul dintre soldații SEAL ar fi bănuit acest lucru, niciunul nu ar fi fost de acord cu asta. Niciunul nu îl descurajase. De fapt, poate de aceea acceptase Fordyce planul, în cele din

urmă, și aștepta în afara lagărului. De ce să intri și să vorbești cu fata și să nu îi oferi și ei biletul de ieșire? Ce importanță avea dacă echipa transporta un copil sau doi?

Tang știa, desigur, că Johnson și Tucker se aflau în avantaj, iar acest lucru era foarte important. Cu toate acestea, intenția lui fusese aceea de a o elibera și pe Hana.

Lagărele de muncă din RPDC supraviețuiseră cu mult lagărelor naziste, însă, spre deosebire de vociferările legate de motivul pentru care Aliații nu bombardaseră căile ferate nemțești în 1940, nimeni în ziua de azi – nici măcar cu imagini clare din satelit – nu vocifera împotriva închiderii acestor lagăre din Coreea de Nord. Tang jurase că, dacă va avea ocazia să salveze măcar un prizonieri, o va face.

Dar dacă Jin-Sang avea să supraviețuiască, nu la fel stăteau lucrurile și în cazul Hanei. Urma să cunoască și ea libertatea în curând, însă nu avea să fie una pământeană.

Tang își ciuli urechile ca să își dea seama câte persoane veneau în direcția lui. Zgomotul făcut de pași era greoi și precaut. Asta însemna fie paznici, fie personal medical.

Auzi cum clanțele ușilor erau zgâlțâite. La început el crezu că cineva verifica ușile ca să se asigure că erau încuiate, dar intensitatea era prea mare, se simțea chiar disperare. Nu avea nicio logică.

Zgomotul de pași se apropia, și Tang se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze. Calculă în minte cât timp i-ar lua să ajungă de la ușa infirmeriei la gaura din gard și apoi la locul unde se afla Fordyce.

Cu toate că nu dorea moartea nimănui, se rugă ca Hana să se stingă. Dacă supraviețuia, dacă el se înșela și ea își revenea, chinul care o aștepta din cauza a ceea ce avea el de gând să facă singur i-ar fi adus moartea. Ascultând-o însă, el îi auzi respirația întretăiată. Era, într-adevăr, pe moarte. Chiar dacă

Tang se afla acolo, nu putea să o ajute cu nimic. El se consolă cu acest gând.

Când pașii se apropiară, Tang își dădu seama că era o singură persoană care traversa infirmeria. Oare era un părinte care venea să-și vadă copilul bolnav? Poate un membru al familiei așteptase să plece personalul medical și să poată intra ca să fure medicamente pentru o persoană dragă?

Cu toate că furtul se pedepsea cu moartea în lagăre, în calitate de soț și de tată, Billy Tang nu avea niciun dubiu că existau anumite lucruri pentru care merita să mori.

Oricum, nu avea importanță cine venea și de ce. Indiferent cine era, reprezenta o amenințare. Una era când era vorba despre copii și altceva când era vorba despre adulți. Adulții reprezentau, în mod cert, o amenințare.

În ciuda acestei certitudini, Billy Tang nu deschise focul când pașii se opriră la câțiva metri de el și cineva trase cearșaful.

În schimb, el își ridică privirea și văzu un ofițer de armată chinez, care avea mâna stângă bandajată într-un prosop îmbibat în sânge. Coreeana lui era excelentă.

– Tu, de-acolo, se răsti el. Am nevoie de ajutor. Acum!

Soldatul trebuie să fi crezut că Tang era asistentul doctorului.

– Te rog să mergi în sala de consultații. Vin și eu imediat, răspunse Tang.

Soldatul își scoase pistolul.

– Vii cu mine *acum*. Haide!

Tang, a cărui armă se afla sub pătura Hanei, își ținea mâna pe patul acesteia și degetul pe trăgaci. L-ar fi putut împușca pe ofițer, dar dacă ar fi ratat și bărbatul ar fi tras la rândul lui, paznicii ar fi dat buzna înăuntru. Luă mâna de pe armă și hotărî să o lase sub pătură.

Se ridică în picioare și îi făcu semn ofițerului să îl urmeze. Bărbatul se dădu la o parte ca să îl lase să treacă, apoi îl urmă.

Intrară în sala de consultație, iar Tang îi spuse să se așeze pe masă.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce crezi că s-a întâmplat? se răsti ofițerul chinez. Un accident.

Era arogant, dar Tang nu îl băgă în seamă.

– Ce fel de accident?

– M-am tăiat.

Tang lăsă jos traista lui Jin-Sang și se apropie de masă.

Ofițerul se uită la el.

– Ai pregătire medicală? vru el să știe.

Tang încuviință din cap.

– Am studiat în Phenian și am practicat medicina înainte ca împrejurările să mă aducă aici.

Răspunsul păru să-l mulțumească pe bărbat, care nu făcu niciun comentariu referitor la îmbrăcămintea lui Tang. Probabil că habar nu avea cum funcționau lucrurile în lagăr, darămite în infirmerie. Faptul că dăduse buzna în infirmerie în toiul nopții confirma acest lucru.

– Făceam o demonstrație cu cuțitul, spuse ofițerul. Mi-a alunecat și m-am tăiat. Rău.

– Trebuie să mă uit.

– Nu aprinzi lumina?

Tang schiță un zâmbet.

– Nu ne dau voie să aprindem luminile.

Ofițerul gemu când Tang desfăcu prosopul însângerat în care îi era înfășurată mâna.

– Uite, zise bărbatul, scoțând cu cealaltă mână din buzunar o lanternă mică. Folosește-o pe asta.

– Aveți voie să întrebuințați lanterne? întrebă Tang când ofițerul o aprinse și i-o dădu.

– Asta este o urgență. Și-apoi, crezi că ne trimitem oamenii fără lanterne? zise el, făcând o grimasă. Dac-am face asta, am fi la fel de proști ca americanii.

Agentul CIA zâmbi.

– Cu siguranță, v-ați luat un angajament interesant, de mare anvergură.

Ofițerul chinez tăcu și se uită la el.

– Ce știi tu despre asta?

– Eu? răspunse Tang. Nimeni nu vorbește cu mine decât dacă are vreo problemă. Nu știu decât că circulă ceva zvonuri prin lagăr.

Ofițerul chinez păru să se destindă.

– Spune-mi despre zvonuri, zise el. *În timp ce* ai grijă de mâna mea.

Un spion bun se pricepea să-i facă pe oameni să se relaxeze. Dacă știai să asculți și reușeai să-i faci să vorbească, era uimitor câte puteai afla.

– Să vedem ce avem aici, spuse Tang când îndepărtă ultimul strat al prosopului.

Tăietura era serioasă, iar sângele începu imediat să curgă din rană.

– Va trebui să încetinim sângerarea, spuse el, așezând din nou prosopul însângerat pe mâna bărbatului. Pune mâna aici și apasă.

Ofițerul nu avea de ales. Vârându-și pistolul în toc, el își folosi mâna sănătoasă ca să apese prosopul.

– Va trebui să cos rana, îi explică Tang.

Se duse la dulapurile înșirate de-a lungul peretelui și găsi unul care nu era încuiat. Înăuntru nu exista niciun medicament, însă găsi o sticlă aproape goală de antiseptic și niște fâșii curate de bandaj. Tang le luă și începu să pregătească o tavă.

Era perfect conștient că cele cinci minute ale lui expiraseră și că, fără îndoială, Jimi Fordyce îl văzuse pe ofițer intrând în

infirmerie. Cu toate astea, i se păru o șansă pentru care merita să riște.

Și-ar fi dorit să poată porni aparatul foto pe care îl avea în buzunar și să înregistreze conversația, dar asta ar fi însemnat să ceară să fie împușcat. Un singur sunet electronic și totul ar fi luat sfârșit.

– Ai grijă să apeși în continuare pe rană.

Ofițerul suferea, însă părea dispus să continue conversația.

– Asta fac, spuse el. Și-acum, spune-mi despre zvonuri.

Tang se întrebă dacă bărbatul avea un trecut în serviciile secrete și dacă nu cumva încerca și el să obțină informații.

– Paznicii vorbesc despre orașul american fals, zise Tang. Sunt invidioși. Toți vor să meargă cu voi în America. Spun că visează la pizza și la milkshake.

Ofițerul clătină din cap.

– Nu vor mai fi mult timp pizza și milkshake acolo. Paznicilor le va fi mai bine aici.

Tang își ridică privirea de la tavă.

– Dar avem prizonieri politici care au fost în America. Nu vorbesc decât despre mâncare.

– Numai chinezii vor avea mâncare.

– Interesant, răspunse Tang, întorcându-și atenția înapoi la tavă.

Ofițerul îl privi.

– Cum adică, *interesant?* Nu mă crezi?

– Îmi cer scuze. Tu știi mai bine decât mine.

Cel mai important lucru când venea vorba despre persoanele arogante era acela că ele credeau că erau mai deștepte decât restul lumii și deseori le plăcea să țină prelegeri.

Chinezul râse.

– Tu ce știi despre America?

– Nu prea multe.

– Haide să-ți spun eu despre Statele Unite. Nu numai că se află în declin, dar se bazează în totalitate pe tehnologie. Dacă îi lași fără tehnologie, mor.

– *Mor?* repetă Tang.

– Da, răspunse ofițerul. *Mor.* Niciunul dintre americani nu este pregătit să își poarte singur de grijă. Ei cred că magazinele lor vor fi mereu deschise și pline de provizii, că farmaciile vor avea suficiente medicamente, că apa va continua să curgă la robinete, că sistemul de încălzire și de aer condiționat, până și ordinea publică vor funcționa mai departe, indiferent de ce se va întâmpla.

Tang se apropie cu niște bandaje curate și le schimbă cu prosopul îmbibat în sânge.

– Și cum *lași* o națiune fără tehnologie? întrebă el.

– Cu ajutorul unei arme puternice inventate de țara ta.

– De RPDC?

Ofițerul schimbă subiectul.

– De câte cusături va avea nevoie mâna mea?

Încercă să ridice bandajele curate ca să o examineze, însă Tang îl opri.

– Trebuie să menții presiunea.

Bărbatul se înduplecă și reveni la subiectul anterior.

– Știi ceva despre testele nucleare pe care le face țara ta?

Tang încuviință din cap.

– Da, sunt un real succes. S-a vorbit la mai multe posturi de televiziune despre ele. Occidentalii și americanii se tem de noi, din cauza puterii noastre militare.

Ofițerul râse și clătină din cap.

– Occidentalii au glumit pe seama testelor voastre nucleare. Au spus că nu sunt serioase. Că randamentul a fost prea scăzut.

– Randamentul? zise agentul CIA, prefăcându-se că nu era suficient de informat și încercând, astfel, să îl facă pe chinez să continue să vorbească. Nu înțeleg. La televizor s-a spus…

– Programele de televiziune sunt o propagandă. La fel și testele. Nu s-a intenționat ca randamentul să fie mai mare decât a fost.

– Nu înțeleg.

– Firește că nu înțelegi. Ca și americanii. Toată lumea a crezut că RPDC a testat arme convenționale. Nu este adevărat.

– Nu este adevărat? repetă Tang.

– Nu. Au testat ceva foarte neconvențional.

– O armă care ar lăsa o națiune fără tehnologie?

Ofițerul chinez zâmbi.

– *Acum* începi să înțelegi.

– Dar o armă nucleară nu rade tot? Nu numai tehnologia?

– Pari un om cât de cât educat, zise soldatul. Ar trebui să știi despre energia electromagnetică.

Lui Tang i se tăie răsuflarea. În acele clipe înțelese ce bolborosea Hana când ofițerul chinez intrase în infirmerie.

– Știu cum o folosesc doctorii, nu și soldații, răspunse el. E o rachetă lansată de pe o navă? Sau este lansată din avion?

Brusc, soldatul hotărî că terminase cu clevetitul.

– Ai dreptate. Lucrurile astea sunt peste puterea ta de înțelegere. Gata cu vorba. Concentrează-te pe mâna mea.

Tang vru să insiste, dar se afla deja de prea mult timp în lagăr. Dacă nu pleca, existau șanse mari ca Fordyce să vină să-l caute și puteau interveni milioane de variante ca toată afacerea să meargă prost.

Împingând tava pe roți, Tang se rezemă de masă și îl rugă pe pacientul lui să se întindă.

Ofițerul chinez nu era însă prea convins.

– Aș prefera să mă consulte un doctor adevărat.

– N-ar fi o idee prea bună.

– Cine ești tu să-mi pui la îndoială cererea?

Tang îi arătă prin gesturi că doctorului îi plăcea să bea, iar ofițerul înțelese.

– Oh, făcu el. Înțeleg.

– Te rog, spuse Tang, încurajându-l să se întindă pe spate.

– Ai ceva pentru durere? întrebă soldatul.

– S-ar putea, răspunse el, îndreptându-se spre dulap.

Când reveni, îl văzu pe ofițerul chinez ridicându-și picioarele pe masă și întinzându-se pe spate. Masa fusese așezată de-a lungul peretelui, astfel încât pacientul să stea cu fața la ușă, nu înspre dulapuri. Tang se afla în spatele lui.

– Vrei să ridici, te rog, bandajul și să îmi spui dacă rana mai sângerează? întrebă el.

Soldatul se conformă.

– Încă mai sângerează, răspunse el.

Când acesta auzi din nou vocea lui Tang, agentul CIA se afla lângă umărul lui drept.

– Vei simți o mică împunsătură, zise Tang, care își scosese deja cuțitul Otanashi noh Ken.

Înainte ca ofițerul chinez să-și dea seama ce se întâmplă, Tang își făcuse deja apariția de după masa de examinare și, acoperindu-i gura cu mâna, îi țintui capul și îi înfipse lama în gât.

Aceasta tăie țesutul la fel de ușor cum cuțitul unui măcelar taie o felie de tort. Nu era pentru prima oară când Tang făcea asta.

Ideea era să înfigi lama la baza gâtului în spatele mărului lui Adam, între trahee și esofag. Dacă loveai vreo vertebră, nu era bine. Osul oprea chiar și cele mai ascuțite cuțite.

Însă Tang nu lovi osul. Procedase corect. Cu precizia unui profesionist, el își răsuci încheietura, făcând astfel ca lama să iasă prin partea din față a gâtului ofițerului, ca un cuțit de feliat.

Bărbatul se încordă și gâlgâi în timp ce sângele țâșnea din carotidele afectate. Deoarece traheea îi fusese secționată, plămânii lui începură să fie inundați de sânge. Era sânge peste tot, cu excepția locului unde bărbatul avea mai mare nevoie

de el – în creier. În câteva secunde, își dădu duhul. Billy Tang trebuia să se miște cât putea de repede.

Se întoarse la Hana, însă când dădu cearșaful deoparte văzu că ea se stinsese din viață. Încercă să se consoleze cu gândul că măcar Jin-Sang va supraviețui, dar echipa avea o suprafață mare de parcurs înainte să se afle în siguranță. Luându-și pistolul de sub pătura ei, el își întinse mâna și îi închise pleoapele. În sfârșit, biata fată evadase din lagăr.

Tang își aruncă pe umăr traista, își ținu arma ascunsă și se îndreptă către ușă. Se opri doar atât cât să-i facă o poză ofițerului chinez și să-i rupă banderola de pe uniformă. După ce închise ușa sălii de consultație, o încuie cu ajutorul pensetelor pe care le rupse în broască, astfel încât să fie deschise cu greu dimineață.

Își vârî restul trusei cu pensete în traistă, apoi rămase lângă ușa de la intrare și ciuli urechile. Afară nu se auzea niciun zgomot. El înălță cu grijă ușa, astfel încât să nu scârțâie balamalele, o deschise doar atât cât să se poată strecura afară, iar pe urmă o închise fără zgomot în urma lui.

Tang se întoarse pe unde venise, având grijă să se aplece pe sub șirul de ferestre, apoi se opri în spatele clădirii. Aruncând o ultimă privire în jur, numără până la trei, după aceea țâșni spre gard.

CAPITOLUL 46

BOSTON, MASSACHUSETTS

Cheng nu trebuia să vadă explozia de la parcela cu boxe de depozitare din Nashville ca să știe că va fi zărită și auzită de la kilometri depărtare. În cutiile din carton erau ascunși doi cilindri mari cu hidrogen. Aceștia provocau o explozie uriașă și un dezastru incredibil.

Întotdeauna fusese de părere că, dacă tot alegeai să provoci un dezastru, măcar să provoci unul mare. Cu cât aveau autoritățile de scotocit mai mult, cu atât mai mult timp le va lua să-și dea seama ce se întâmplase. Orice îl ajuta să câștige timp era bine-venit. Mai avea încă multe lucruri de făcut.

Primul lucru de pe listă era să scape de Navigator. Poliția îl va căuta, cu siguranță.

Cea mai certă și mai rapidă variantă era să fure un vehicul dintr-o parcare pe termen lung. Spera ca până cineva să-și dea seama că fusese furată mașina el să o fi abandonat deja și să fi ales altceva. O luă înspre Aeroportul Internațional din Nashville, unde puse ochii pe o Toyota Corolla și se apucă de treabă.

Odată ce reuși să o pornească, își transferă lucrurile în portbagaj și ieși din parcare. Viră pe autostradă, apoi o luă înspre nord, către Kentucky. După ce trecu de Louisville, el alese autostrada I-71, care îl ducea în nord, către Cincinnati și de acolo către Columbus.

Știa că era periculos să conduci noaptea. Când existau puține mașini pe drum, șansele să fii tras pe dreapta pentru o încălcare minoră, sau chiar inexistentă, a regulilor de circulație creșteau exponențial. Cu toate acestea, el alese să-și continue drumul. Voia să-și localizeze ținta și să fie acolo când se va deschide ușa dimineața. De asemenea, mai trebuia să trimită un raport la Beijing. Dacă ar reuși să doarmă măcar o jumătate de oră, s-ar putea concentra mai bine asupra a ceea ce avea de făcut.

Sosi în Columbus cu puțin timp înainte de ivitul zorilor. Folosindu-și ultimul telefon nou, îl sună pe un intermediar chinez pe care îl chema Wei Yin și îi spuse o parolă. Când ajunse la casa lui Yin din Dublin, o suburbie în afara orașului, doctorandul durduliu, între două vârste, cu ochelari de vedere și păr rar îl aștepta. Ședea la fereastra întunecată de la parter. Imediat ce Deng intră pe alee, Yin apăsă pe telecomanda garajului, deschise ușa, iar Deng pătrunse înăuntru cu mașina. Apoi Yin apăsă din nou pe buton și închise ușa în urma lui.

Schimbară câteva cuvinte. Nu erau prieteni. Relația lor era una pur profesională.

Yin era stângaci și se simțea stingherit. Nu mai adăpostise un spion chinez de douăzeci de ani. Sarcina lui principală pe teritoriul Statelor Unite era spionajul. În calitate de cercetător în cadrul Battelle Memorial Institute, companie-lider în știință și dezvoltarea tehnologiei, el avea acces la o gamă largă de proiecte americane sensibile și importante.

Uitând de cerințele specifice ale protocolului, doctorul Yin se transformă într-o gazdă primitoare. Îi oferi musafirului său ceai și ceva de mâncare. Bao Deng le acceptă pe amândouă.

În timp ce doctorul pregătea un mic dejun tradițional chinezesc, el folosi computerul lui Yin pentru „a naviga link-urile“ pe internet. Știa cum funcționau algoritmii sofisticați ai NSA și

avu grijă să nu caute folosind cuvinte-cheie referitoare la ceea ce se întâmplase în Nashville, care ar fi putut fi interceptate și să declanşeze alarma. Nu făcea decât să acceseze link după link, încercând să găsească ceea ce căuta.

Din câte își putea da seama, autoritățile nu păreau să știe cine se afla în spatele morții polițistului și a incendierii depozitelor. Ori era asta, ori nu făceau nimic public.

Nu se pomenea nimic nici despre uciderea lui Wazir Ibrahim sau a lui Mirsab, studentul la inginerie afiliat celulei din Nashville. Deși era un semn bun, era suficient de înțelept încât să știe că, doar pentru că informațiile nu ajunseseră în presă, asta nu însemna că autoritățile nu știau nimic. Trebuia să continue cu cea mai mare precauție. Nu era o idee rea dacă s-ar fi deghizat, mai ales dacă lua în considerare tot ceea ce se întâmplase în Nashville.

Știa că sistemul de supraveghere cu circuit închis fusese dezactivat, prin urmare, nu exista nicio dovadă că el ar fi fost acolo, însă comportamentul polițistului îl deranja în continuare. Fusese prea agresiv, ca și când ar fi bănuit că se întâmpla ceva nelalocul lui. Poate că Cheng exagera, deși nu prea credea. Îi era teamă că undeva cineva începea să facă legătura.

După micul dejun, Yin întrebă de ce mai avea nevoie musafirul. Cheng voia să se întindă câteva minute, apoi să facă un duș și să-și schimbe hainele. Nu avusese timp să se întoarcă la hotelul din Nashville, ca să își ia lucrurile. Nu că ar fi avut vreo importanță. Nu exista nimic incriminator nici în cameră, nici în valiză. Plănuia să sune la hotel, să elibereze camera prin telefon și să îi roage să îi trimită geamantanul prin FedEx la fabrica de procesare a cărnii de pasăre din Nebraska. Apoi tot ce mai avea nevoie era un vehicul nou. Aici intra în joc Yin.

Cheng trebuia să îi adune pe „prințișori" și să îi ducă la intermediarul celui de-al Doilea Departament, cunoscut cu

numele de Medusa. Ca să facă asta, avea nevoie de un vehicul corespunzător, mai exact, de un microbuz obișnuit, de preferat alb sau argintiu, cu geamuri fumurii. Urma să străbată distanțe lungi în următoarele treizeci și șase de ore, iar vehiculul trebuia să fie în stare bună de funcționare.

După ce Cheng făcuse un duș și se schimbase cu hainele pe care i le adusese Yin, cercetătorul trecu împreună cu musafirul lui pe lângă nenumărate parcuri cu mașini de mâna a doua din Columbus până când bărbatul găsi ceea ce căuta. Odată ce parcul fu deschis patruzeci și cinci de minute mai târziu, ei testară microbuzul, iar Yin cumpără și înmatriculă vehiculul cu un act de identitate fals și cu bani pe care îi ținea în caz de urgență. Cheng îi spuse să trimită o cerere către cel de-al Doilea Departament, ca să primească banii înapoi.

Mai mult un spirit academic decât agent secret, blajinul Yin așteptase cu nerăbdare să scape de musafirul nepoftit de cum acesta sosise. După ce cumpărară microbuzul, musafirul îi spuse că trebuia să facă să dispară Toyota furată care se afla în garajul lui. Yin nu era prea încântat să conducă mașina într-un cartier infam și să o lase acolo, cu motorul pornit, în speranța că cineva o va fura, însă, dacă i se cerea acest lucru, asta avea să facă. Orice, numai ca musafirul să plece mai repede. Exista mai multă intrigă decât îl interesa pe Yin și era nerăbdător să lase totul în urmă.

Cheng însă mai ceruse un lucru. Drumul de la Columbus la Boston dura unsprezece ore, iar el voia ca Yin să conducă.

Dacă Yin se afla la volan, el putea să doarmă și să se țină de program. Ceasul lui interior era deja dat peste cap, din cauza diferenței de fus orar dintre China și Statele Unite. Dacă nu se odihnea, putea face o greșeală fatală. Trebuia să fie cu mintea limpede.

Cheng nu era prea încântat că fusese trimis să strângă laolaltă odraslele membrilor Comitetului Permanent al Politburo. Nu cunoscuse niciunul care să nu fie răsfățat sau arogant, dar acestea erau ordinele pe care le primise. Va face așa cum i se ordonase. Exact același lucru i-l spusese și lui Yin când bărbatul încercă să găsească scuze ca să nu conducă până la Boston.

Cheng fusese destul de tăios. Începea să fie din ce în ce mai stresat. De-a lungul Coastei de Est existau nenumărați senzori radiologici. Chipurile, scutul pentru dispozitivul pe care îl transporta era eficient 100%. Tehnologia fusese dezvoltată de americani și furată de către chinezi, pentru a proteja navele spațiale de radiații. Colonelul Shi încercase să îl asigure că nu ar fi reușit niciodată să introducă dispozitivele pe teritoriul Statelor Unite, cu atât mai puțin să le țină ascunse, dacă recipientele nu ar fi fost perfecte pentru misiunea lor.

Lui Shi îi era ușor să îi subaprecieze temerile. El se afla în siguranță în Beijing, sub protecția celui de-al Doilea Departament. Nu era nevoit să se plimbe de colo, colo cu un dispozitiv în portbagaj.

Conduseseră cu atenție. Yin potrivise computerul de bord la o viteză constantă și se opriră doar ca să alimenteze sau să folosească toaleta.

În ciuda oboselii, lui Cheng îi venea greu să adoarmă. Se gândea întruna la ce avea de făcut și la cum trebuia să facă față neprevăzutului. Abia după ce își impuse să nu se mai gândească, reuși să adoarmă.

Când ajunseră la Boston, Cheng îl rugă pe Yin să ducă la bun sfârșit câteva comisioane pentru el, iar apoi îl lăsă să plece. Nu îi spusese nimic despre toată afacerea, cu excepția destinației. Yin habar nu avea de ce se afla în Statele Unite, de ce avea nevoie de microbuz, ce se afla în cutia mare, cu laturile tari, sau ce făcea în Boston. Era mai bine așa pentru amândoi.

Cheng îl sfătuise să își cumpere biletul de autobuz în numerar, să se întoarcă la Columbus și să uite tot ceea ce se petrecuse de când îi sunase pentru prima oară telefonul. El îl urmări pe Yin cum urcă în taxi și se îndepărtează.

Imediat ce acesta dispăru din vedere, Cheng se urcă în microbuz și o luă înspre capătul de est al Bostonului. După ce găsi un loc de parcare, se strecură pe bancheta din spate și, folosind lacătul de bicicletă pe care îl cumpărase Yin, prinse dispozitivul de zaua din portbagaj.

Își așeză laptopul și alte lucruri pe care nu voia să riște să le lase acolo în rucsacul pe care i-l cumpărase Yin și ieși din microbuz.

Încuie ușile și activă alarma, apoi își așeză pe cap gluga hanoracului, își aruncă pe umăr rucsacul și o porni înspre cartierul chinezesc.

CAPITOLUL 47

NASHVILLE, TENNESSEE

– Se cheamă Unitatea 61398, spuse Nicholas îndepărtându-se de ecranul computerului și frecându-se la ochi. Este unul dintre cele mai bune grupuri de hackeri ale Armatei de Eliberare a Poporului. Are sediul în afara orașului Shanghai.

– Ești sigur? întrebă Harvath.

– Cât pot să fiu de sigur fără să le trezesc bănuiala că ne aflăm pe urmele lor.

Harvath se lăsă pe spătarul scaunului. Erau cu toții extenuați și abia dacă reușiseră să ațipească puțin. Având în vedere că chinezii adoptaseră un comportament atât de riscant, iar viteza cu care se derulau lucrurile creștea rapid, toată lumea era convinsă că celulele intraseră în acțiune și că, indiferent de ce natură era atacul, acesta era iminent. Dacă nu găseau o breșă cât mai repede, jocul avea să se termine. Descoperirea lui Nicholas nu era ceea ce sperase Harvath.

Ceea ce voia Harvath era o cale ca să ajungă la coordonator – persoana care monitoriza conturile Facebook ale studenților la inginerie de undeva din Idaho. Sperase să fie aceeași persoană care spărsese sistemul de supraveghere cu circuit închis și tastatura numerică ale unității de depozitare. Ar fi fost frumos să poată face legăturile astfel, însă în acele clipe își dădea seama că fusese o speranță prostească.

Nimeni nu putea păzi o unitate de depozitare zi și noapte, cu atât mai puțin șase. Dacă, într-adevăr, despre asta era vorba. În cazul în care Harvath ar fi avut resursele de care dispuneau chinezii, așa ar fi aranjat lucrurile. Erau un miliard de chinezi. Și-ar fi permis lejer mâna de lucru care să supravegheze sistemul spart și să se asigure că nimeni nu se atingea de unitățile lor. De asemenea, nu avea nicio îndoială că hackerii lor puteau face să cadă un sistem și să șteargă dovezile că vreunul dintre spionii lor fuseseră undeva. Totul avea sens. Acest lucru îl făcu să se gândească la altceva.

– Dacă FBI-ul poate da de urma altor unități de depozitare, cum va reuși să se apropie suficient de mult de acele unități fără ca AEP să nu poată vedea ce pune FBI-ul la cale? întrebă el.

Nicholas căzu pe gânduri o clipă.

– Bănuiesc că le-am putea face același lucru și să dezactivăm camerele de supraveghere.

Harvath clătină din cap.

– Poate ar funcționa cu o locație, dar mai mult de-atât le-ar atrage atenția destul de repede.

– Să presupunem că avem dreptate. Să admitem că ascund acolo ceea ce plănuiesc ei să folosească în timpul atacului. De ce ne-ar mai păsa în acest moment?

– Asta este o supoziție îndrăzneață. Să ne închipuim că este greșită. Și că se află acolo doar o piesă. Să admitem că este o piesă pe care o pot înlocui de altundeva.

Nicholas încuviință din cap.

– Ai dreptate.

– Ce zici dacă am prelucra înregistrarea?

– În cazul ăsta, avem nevoie de o înregistrare curată pentru camerele din interior.

– Adică? întrebă Harvath.

– Adică, ar trebui să privească la ceva static. Nu trebuie să treacă mașini sau altceva pe fundal. Dacă vor observa aceeași mașină sau bicicletă trecând de două ori, gata.

– Dar *poate* fi realizat.

– Orice este posibil, spuse Nicholas, dar cum treci de la o imagine *live* la una prelucrată fără ca nimeni să nu observe?

– Întrerupi cumva semnalul. Îl oprești, apoi îl repornești.

– Vrei să ataci sediul lor din Shanghai? Asta ar fi o misiune dată naibii. Va dura luni bune ca s-o plănuim.

– Cine zice că trebuie să îi atacăm acolo? răspunse Harvath. Este ca și metoda cu două conserve și o sfoară; îi lăsăm numai la capătul nostru. Dar nu cred că este vorba doar despre înregistrările camerelor de supraveghere cu circuit închis. Trebuie să fie și alte chestii. Atât de multe, încât le întrec pe ale noastre.

– Vrei să întrerupi internetul?

– Nu e nevoie să îl întrerupem. Zgâlțâim puțin întrerupătorul. Se poate face?

– Nu cu așa ceva, spuse Nicholas, arătând către laptop.

– Dar se *poate* face.

– Nu numai că se poate, s-a făcut deja.

Harvath se uită la el.

– Zău?

– Nu cu mult timp în urmă, de fapt. În ianuarie, aproape toți cei 500 de milioane de utilizatori chinezi au rămas opt ore fără internet. Vorbim aici de jumătate din utilizatorii de internet din lume. A fost numit cel mai mare eșec din istorie al netului.

– Ce s-a întâmplat?

– China are acest sistem cibernetic de spionaj și cenzură poreclit „Mare zid de foc al Chinei“. Scopul lui este acela de a controla tot traficul digital care intră și iese din țară. Îl folosesc pentru a strivi neconformismul și a înlătura orice sentiment antiguvernamental. Chinezii l-au întrebuințat chiar și

pentru jurnaliștii închiși și în cazul dizidenților. Site-uri precum Facebook și Twitter au fost trecute pe lista neagră. A fost blocat chiar și accesul la Bloomberg.com și *New York Times*.

– De ce Bloomberg și *NYT*?

– Fiindcă, răspunse Nicholas, în ciuda anumitor oameni procomuniști de la *New York Times*, „Doamna Cenușie" continuă să publice articole dezonorante despre conducătorii Chinei. China nu agreează acest lucru.

– Sunt convins de asta, răspunse Harvath. Dar cum a provocat „Marele zid de foc" întreruperea internetului?

– Imaginează-ți un panou de comandă vechi, în care toate firele sunt vârâte într-o singură gaură. Cineva a făcut o gafă și a trimis trei sferturi din traficul de internet din China într-o singură locație. Ca o ironie a sorții, acea locație au fost serverele unei companii furnizoare de internet din Cheyenne, Wyoming. A fost un eșec epocal.

– Și crezi că am putea repeta acest lucru?

– Cred că aș putea pune la cale ceva similar, cu ajutorul puterii de calcul a unei anumite agenții guvernamentale din Statele Unite. Există doar o singură problemă, adăugă Nicholas.

– Care?

– Cei de la NSA au jurat mai de mult că nu îmi vor permite accesul în niciuna dintre unitățile sale.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de NSA, replică Harvath. Vreau să începi să te gândești cum să rezolvi treaba asta cu „Marele zid de foc".

– Ai mare încredere în FBI. Nici măcar nu știm dacă vor reuși să descopere și celelalte unități de depozitare, darămite să le găsească la timp.

– Le vor găsi. Crede-mă. Cu asta se ocupă. Între timp, adună-ți lucrurile. Vreau să plecăm într-o jumătate de oră.

Soții Logan fuseseră deja trimiși acasă, filajul hotelului Cool Springs Marriott fusese predat agenților FBI, iar Chase și cu

Sloane stăteau tolăniți pe canapelele din biroul hangarului. Nimeni nu mai spera ca Deng să se întoarcă la hotel, nu după tot ceea ce se întâmplase. De fapt, Harvath se îndoia că bărbatul mai era în Tennessee.

Întorseseră situația pe toate părțile. Chiar și acel sentiment chinuitor pe care îl avusese Harvath legat de fotocopia carnetului de șofer dispăruse, în cele din urmă. Se întrebă cum ar fi procedat el dacă ar fi închiriat unități de depozitare sub diferite nume, în orașe distincte. Acest exercițiu îi generase o idee. Era un ac mic într-un car mare cu fân, dar nu era imposibil. Prin urmare, îi spuse ideea lui și Bătrânului.

– Unde pleci? întrebă Nicholas.

– Mă întorc la D.C.

CAPITOLUL 48

MCLEAN, VIRGINIA

Centrul Național de Acțiune Antiteroristă își avea sediul într-un complex din piatră și sticlă lângă Tysons Corner. Era în subordinea directorului Agenție, prin urmare, se afla în sfera de responsabilitate a generalului George Johnson.

În cadrul CNAA activa toată gama de experți din domeniu, inclusiv FBI, CIA, DIA[1], NSA și DHS[2]. Scopul lor era acela de a împiedica atacurile teroriste asupra Statelor Unite, precum și asupra intereselor americane în străinătate, asigurându-se că toate informațiile secrete disponibile erau împărtășite și niciun indiciu nu era omis.

Când intră în clădire, Harvath îl văzu pentru prima oară pe Nicholas fără câinii lui. Reed Carlton făcuse o excepție în ceea ce privea animalele la sediul Carlton Group. Era o afacere privată și putea să ia orice decizie. Îi explicase însă lui Nicholas că sediile federale erau o cu totul altă poveste și că, la un moment dat, meseria lui îi va cere să viziteze una dintre aceste clădiri. Când acest lucru se va întâmpla, nu îi va putea lua cu el pe Argos și pe Draco.

---

[1] Defence Intelligence Agency – Serviciul de Informații al Apărării în SUA (n.red.)

[2] Department of Homeland Security – Departamentul Securității Interne (n. red.)

Nicholas, deoarece era Nicholas, reușise în douăzeci și patru de ore să îi înregistreze ca fiind câini însoțitori. Lupul își schimbă părul, dar năravul ba, iar Harvath nu putea decât să se întrebe pe cine șantajase și cu ce pentru a obține acest statut. Carlton însă habar nu avea.

În clipa în care văzu câinii uriași în fața sediului CNAA, cu vestele de un roșu aprins inscripționate cu „Animal însoțitor" și „Câine de lucru", „Nu mă mângâiați, lucrez", el își ieși din minți.

Fără să clipească, Nicholas scoase un card din buzunarul vestei lui Draco și i-l întinse. Pe o parte era scrisă secțiunea corespunzătoare cu „Actul cetățenilor americani cu dizabilități" care au făcut cerere pentru câini însoțitori, iar pe partea cealaltă era scris: „Dacă vi s-a înmânat acest card, este foarte posibil să fi încălcat deja Legea cetățenilor americani cu dizabilități".

– Nici măcar nu ești american, replică Red Carlton.

– Dar sunt încă protejat, spuse Nicholas, ținându-și mâna pe umărul lui Draco.

Nimeni nu era sigur dacă voia să spună protejat de Lege sau de câine. Harvath se gândi că, probabil, se referise la ambele variante.

Carlton nu era binedispus. Era o ilegalitate, iar lui nu îi plăcea acest lucru. Existau oameni cu cerințe speciale care aveau nevoie de animale însoțitoare. După părerea lui, Nicholas nu se număra printre aceștia. Însă, având în vedere numărul mare de veterani care foloseau animale însoțitoare, agențiile federale se obișnuiseră să vadă câini așteptând în fața clădirilor. Și-apoi, aceștia erau ciobănești germani sau Golden Retrieveri, nu Ovcharka uriași ca ai lui Nicholas.

Bătrânul cedă și ajunseră la o înțelegere.

– Poți să aduci *unul* dintre câinii tăi *însoțitori*, zise el, făcând ghilimele în aer când pronunță cuvântul „însoțitori".

Odată problema rezolvată, Argos se întoarse la sediul Carlton Group împreună cu Sloane și cu Chase, în timp ce restul grupului trecu pe lângă catargul de steag și împrejmuirea din bucăți de puzzle și se îndreptă către clădirea principală.

După privirile de pe fețele multora care se aflau înăuntru, ai fi zis că venise circul în oraș. Câinele uriaș însoțit de un bărbat care nu atingea mai mult de un metru făceau, cu siguranță, parte din el, doar atenția angajaților CNAA era îndreptată către cei doi războinici desăvârșiți și extrem de apreciați din mijloc. Nu exista nici măcar un singur analist care să nu își fi imaginat că era un superspion care îi omoară și îi prinde pe băieții răi. De la Războiul Rece și până la Războiul împotriva terorismului, Carlton și cu Harvath erau doi dintre cei mai buni spioni pe care îi avusese națiunea vreodată.

În acel moment însă, nu aceeași era și percepția lui Harvath despre propriile aptitudini. Indiferent câte indicii reușiseră să descopere și să le lege între ele, nici unul dintre ele nu părea să facă vreo diferență. Nici măcar nu își dădeau seama cum ar putea opri atacul. Într-o oarecare măsură, se bucura că se afla la CNAA ca să încerce să dezlege lucrurile decât la Casa Albă ca să răspundă întrebărilor președintelui.

După ce îl lăsă pe Nicholas cu oamenii de la NSA, Harvath și cu Carlton se îndreptară către Centrul de Operații al CNAA.

Cu scara în formă de spirală, stațiile de lucru lucioase, săli de ședințe cu pereți din sticlă, monitoare uriașe plate și o atmosferă de cămin, Centrul de Operații reprezenta conexiunea efortului depus de America în lupta împotriva terorismului. Aveai impresia că un scenograf de la Hollywood aranjase întreg decorul.

Generalul Johnson fusese anunțat că Harvath și cu Carlton urmau să sosească și își amânase raportul pe care trebuia să i-l dea președintelui. Făcându-le semn să intre în sala principală

de ședințe, el le arătă două scaune aflate lângă capătul mesei, apoi îi schiță un semn din cap directorului FBI să înceapă.

Era fără sacou, iar mânecile cămășii îi erau suflecate. Harvath îl văzuse pe bărbat doar la Casa Albă, unde ținuta lui era mereu îngrijită.

– Să începem mai întâi cu Nihad Hamid, directorului stagiului pentru musulmani de la NASA, zise el, consultându-și notițele și abordând subiectul fără altă introducere. După cum bine știți, după ce FISA a aprobat mandatul de filaj pentru domnul Hamid, am început să-i verificăm telefonul, computerele, conturile bancare, tot. Apoi l-am chemat la interogatoriu. Hamid a susținut că nu a auzit niciodată de Khuram Hanjour, recrutorul din Dubai. Însă când i-am arătat dosarele celor șase studenți de la inginerie din EAU, a început să se agite. De îndată ce anchetatorul nostru a observat acest lucru, a continuat să insiste asupra subiectului. Din câte se pare, multe dintre aceste stagii nu sunt acordate neapărat pe merit. Câțiva membri ai consiliului organizației lui Hamid, Fundația pentru Relațiile Americano-Islamice…

– Stați puțin, interveni Harvath. Și cei de la FRAI sunt implicați?

– Da. Îi cunoști.

– Chiar foarte bine. Am crezut că organizația a fost desființată după ce birourile ei au fost distruse într-o explozie în urmă cu câțiva ani.

– Nici vorbă, răspunse directorul. Trei dintre membrii consiliului au răspândit vorba în lumea arabă că, în schimbul unei „contribuții" potrivite, puteau garanta acceptarea la stagiul de la NASA. Hamid a acceptat jocul. Din câte știm noi, Khuram Hanjour a găsit o modalitate de a plăti fundației cincizeci de mii de dolari pentru fiecare student la inginerie. Tranzacția a trecut pe la un *Hawala* din Virginia de Nord.

– Și unde sunt membrii consiliului acum?

– Se află în arest, iar procurorul general întocmește acuzațiile.

– Au știut că îi încurajează pe teroriști? întrebă Harvath.

– Am urmărit înregistrările interogatoriului, răspunse directorul. Sunt corupți? Categoric. Au încercat să ia bani de la toată lumea. Însă nu cred că scopul lor a fost să îi ajute pe teroriști să intre în țară. Însă acest lucru nu schimbă datele cazului, mai ales dacă atacul va fi o reușită.

– A reușit Biroul să-i localizeze pe studenții la inginerie? întrebă generalul Johnson.

– Avem agenți sub acoperire care supraveghează locurile cu Wi-Fi pe care le-au folosit aceștia și alți agenți care cercetează toate împrejurimile. Deși nu am împărțit pliante și nici n-am bătut din ușă în ușă, funcționăm la capacitate maximă. La un moment dat, președintele va trebui să ne dea undă verde să le facem cunoscute numele și fotografiile forțelor de ordine locale și statale.

– Dar, după cum am mai discutat, dacă ele vor ajunge în presă, ar putea declanșa atacul.

Directorul FBI clătină din cap.

– Și dacă nu apelăm la forțele de ordine locale și statele și atacul *va fi* declanșat? Cine va fi tras la răspundere?

Johnson își ridică mâinile.

– Am înțeles. Vom fi condamnați și dacă o vom face, și dacă nu. Președintele însă a lăsat clar să se înțeleagă care este poziția lui.

– Cu tot respectul, domnule general – și știți că îl plac pe președinte –, se înșală. Luați cazul teroriștilor din 11 septembrie. S-au poticnit de polițiști. La fel s-ar putea întâmpla și în cazul acestor indivizi. Asta însă doar dacă poliția va fi avertizată și îi va căuta.

– Președintele spune *nu*. Nu până când vom fi epuizat toate pistele posibile.

– L-am căutat pe Bao Deng peste tot în Tennessee, se încăpățână directorul.

– În primul rând, răspunse Johnson, mutându-și privirea la Harvath înainte să-și îndrepte din nou atenția către director, nu eu am dat telefonul acela. Cineva și-a încălcat atribuțiile. În al doilea rând, l-am considerat ca fiind suspect într-o crimă.

– Atunci, să îi căutăm pe cei șase studenți pentru că au rămas în țară peste viză.

Generalul cugetă preț de câteva momente.

– Ar trebui să apară deja în baza de date a celor de la Serviciul pentru Controlul Imigrației și Normelor Vamale.

– Lucru care nu ar avea nicio importanță pentru celulele din Seattle, Dallas sau Baltimore.

– De ce? întrebă Carlton.

– Acestea sunt orașe-sanctuar, explică directorul FBI. Nu iau măsuri împotriva imigranților ilegali. Deseori departamentelor de poliție de acolo li se cere direct să nu colaboreze cu agenții federali și să nu își pună la dispoziție bazele de date. Dacă îi vom sălta doar pentru că au rămas peste viză, nu va aduce nicio repercusiune. De aceea Biroul vrea ca ei să fie etichetați drept teroriști.

Bătrânul clătină din cap.

– Atunci, măcar Deng? întrebă Harvath. De ce nu l-am da în urmărire generală pentru crima din Tennessee?

– Și dacă unul dintre buletinele naționale de știri preia firul? se arătă nedumerit Johnson.

– Și dacă șeful de la Casa Albă ar lua înainte legătura cu conducerea fiecărei rețele?

– Și ce să le spună? Că suspectăm un spion chinez care coordonează un atac terorist de amploare, dar să nu spună la nimeni?

– Nu. Trebuie să fie ceva atât de important, încât să le atragă atenția și să îi țină ancorați acolo, răspunse Harvath.

– Cum ar fi?

– Ce ziceți de un complot de asasinare?

Directorul FBI clătină din cap.

– Ai greșit administrația. Mass-media îl urăște pe președintele actual.

– Cine zice că trebuie să fie împotriva președintelui actual? Ne putem folosi de predecesorul lui. E chiar mai bine. Pe el l-au îndrăgit. Ca să le închidem gura, vom face să fie un act de conștiință jurnalistică.

Johnson se uită la directorul FBI. Când acesta încuviință din cap, arătând că era de acord cu ideea, generalul zise:

– În regulă, o să-i aduc la cunoștință președintelui.

– Mai rămâne Boise, spuse directorul, consultându-și încă o dată notițele. De acolo avem ceva vești bune.

– Este stația de autobuz unde au accesat rețeaua wi-fi toți studenții? întrebă Harvath.

– Exact. Am obținut înregistrarea camerelor de supraveghere din ziua respectivă și am reușit să îl identificăm pe fiecare dintre ei, să aflăm când au ajuns acolo, ce au făcut cât timp au stat acolo și în ce autobuze s-au urcat.

– Ați aflat cum au ajuns acolo? întrebă Carlton. I-a lăsat cineva acolo? Avem un număr de înmatriculare? Ceva?

– Au fost grupați și au sosit în diferite momente ale zilei. Doi dintre ei s-au suprapus, însă doar tangențial și nu au stabilit niciun contact. În ceea ce privește modalitate prin care au ajuns acolo, încă încercăm să facem legăturile. Nu a oprit niciun camion cu scârțâit de roți ca să-i lase pe toți acolo.

– Am lăsat însă la sfârșit cea mai bună descoperire, preciză directorul FBI, care luă telecomanda monitorului aflat pe peretele din față al sălii de conferință, și activă o serie de înregistrări scurte ale camerelor de supraveghere. Îl recunoști pe bărbatul în haină albastră? întrebă el.

Harvath privi cu atenție imaginile de pe ecran.

– Este Wazir Ibrahim.

– Suntem de acord. Din câte se pare, a plătit în numerar un bilet către Nashville pentru același autobuz în care s-a urcat și studentul nostru arab, Mirsab Maktoum. Pe ecranul împărțit îi puteți vedea pe fiecare urcând în autobuz, dar separat.

– Interesant este și faptul că alți cinci bărbați, de origine somaleză, au cumpărat bilete în numerar în ziua respectivă. Ghici în ce autobuze s-au urcat?

– În fiecare autobuz în care se afla câte un student la inginerie.

– Exact.

– Dar înregistrările camerelor de supraveghere din stațiile de autobuz din orașele de destinație? întrebă Harvath. Le-ați urmărit ca să vedeți cine i-a așteptat sau încotro s-au dus?

– Agenții noștri urmăresc atât înregistrările acestea, cât și pe cele ale camerelor de supraveghere aflate în apropierea stațiilor de autobuz. Din câte se pare, fiecare a plecat pe jos și a dispărut în aglomerația orașelor.

Harvath dădu să întrebe dacă șoferii autobuzelor sau pasagerii fuseseră identificați și interogați, când se auzi o bătaie în ușa sălii de conferințe.

Era asistentul directorului FBI. Ținea în mână un dosar, iar directorul îi făcu semn să intre.

Apropiindu-se de șeful lui, acesta îi întinse dosarul, îi șopti ceva la ureche, apoi ieși din încăpere.

Harvath se întrebă dacă reușiseră să îl localizeze, în sfârșit, pe Tommy Wong. Se dovedi a fi ceva și mai bun.

Deschizând dosarul, directorul citi repede conținutul, apoi spuse:

– Cred că tocmai am prins o breșă importantă.

– Ce este?

– Se pare că am localizat alte trei unități de depozitare.

CAPITOLUL 49

În timp ce FBI-ul își coordona echipele de intervenție, Harvath și cu Carlton puseră stăpânire pe una dintre sălile de ședințe și îi cerură agentului special Heidi Roe să li se alăture.

– Ce știi despre organizațiile criminale somaleze? o întrebă Harvath.

– Știu că cel mai mare interes al lor îl reprezintă importul de narcotice, în mod special o substanță cunoscută sub denumirea *khat*, și prostituția.

– Dar terorismul?

– Ei bine, atât Biroul, cât și Agenția își fac griji în legătură cu somalezii tineri din Statele Unite care se întorc în Africa pentru a fi instruiți să lupte în *jihad*-ul de acolo. Toată lumea prezice că este doar o chestiune de timp până când aceștia se vor întoarce aici ca să-și pună în practică aptitudinile.

– Care crezi că sunt șansele să vedem așa ceva chiar acum? întrebă Harvath. Inginerii au fost recrutați pentru aptitudinile lor în inginerie, iar somalezii au fost recrutați pentru aptitudinile lor în actele de *terorism*, să zicem.

– Ce fel de aptitudini, mai exact? Martiriu?

– Poate.

– Atunci, de ce au plecat în Idaho? întrebă Roe. Să învețe cum să devină martiri?

– Depinde de metodă. Cei care au deturnat avioanele în 11 septembrie au fost nevoiți să învețe cum să piloteze avioanele ca să devină martiri.

– Nu toți.

Harvath încuviință din cap.

– Adevărat. Unii au fost doar forță fizică.

– Dar când te gândești la somalezi, forța fizică este primul lucru care îți vine în minte? întrebă Carlton.

– Nu. Nu neapărat.

– Te gândești la *jihad*, nu? Un *shaheed* care devine martir, spuse Carlton.

– Un *jihadi* poate fi un luptător. Nu trebuie să fie neapărat cineva care vrea să devină martir. Poate au fost aduși aici.

– Stai puțin, zise Roe. Ce știm sigur? Studenții la inginerie au fost aduși anume în Statele Unite pentru cunoștințele lor de inginerie. Să presupunem că trebuie să construiască sau să asambleze ceva. Să zicem că este vorba despre o bombă.

– În regulă, răspunse Harvath.

– A trebuit să fie aduși în țară pentru că, dintr-un motiv sau altul, chinezii nu au găsit aici asemenea experți.

– Sau vor să pară a fi un atac islamic.

– Corect, tot conceptul acela „război fără limite". Deci îi avem pe cei care asamblează bomba. Sunt musulmani, din EAU, și să presupunem că sunt religioși. Având în vedere faptul că în spatele acestui plan se află chinezii, să admitem că au plantat, sau vor planta, suficiente indicii care să ne facă să credem că bărbații sunt adepți Al Qaeda.

– Lucru pe care familiile lor îl vor nega, spuse Carlton, așa cum au negat și familiile celor care au deturnat avioanele în 11 septembrie.

– Doar că de astă dată familiile vor spune adevărul, zise Harvath.

Carlton încuviință din cap, iar Roe continuă:

– Așadar, partea cu EAU are logică. De fapt, să presupunem că atâta vreme cât inginerii provin de undeva din lumea arabă, sunt potriviți pentru acest scop. Care este însă rolul somalezilor?

– Asta am încercat și eu să-mi dau seama, spuse Harvath. Dacă vrei să pară că este mâna grupării Al Qaeda, de ce n-ai folosi arabi, sau yemenți, sau pakistanezi.

– E greu să faci rost de ei?

– Jihadiști găsești pe toate drumurile.

Roe bătu cu pixul pe masa din sala de conferință.

– De ce ar fi somalezii speciali?

– În ceea ce-l privește pe Wazir Ibrahim, acesta trăia în Statele Unite de câțiva ani.

– Prin urmare, era oarecum încetățenit, adăugă Roe în timp ce nota. Cunoaște obiceiurile, are o slujbă și este căsătorit.

– Este, de asemenea, un nemernic care își bate soția și e chiar implicat într-o rețea de prostituție cu minori.

– Lucruri pe care, evident, coordonatorul lui nu le cunoștea, spuse Carlton.

Roe se uită la el.

– De ce spui „evident“?

– Pentru că nu ți-ai dori un astfel de individ într-una dintre celulele tale. Este prea riscant. În cele din urmă, un cretin ca ăsta ar atrage atenția poliției.

– Deci ce ne indică lucrul ăsta despre coordonatorul lui?

– Că existau anumite aspecte extrem de importante despre viața lui Wazir Ibrahim pe care acesta nu le cunoștea.

– Și de ce nu le cunoștea?

– Cât timp ai la dispoziție? o întrebă Bătrânul. Se prea poate ca Ibrahim să fi fost racolat de coordonator în ultimul moment. Poate că Ibrahim știa să mintă foarte bine. Poate că Ibrahim

suferea de o boală care se manifesta doar în zilele de joi se pare, din două în două luni. Și lista poate continua.

Carlton îi amintea lui Roe de bunicul ei. Și el era pe cât de irascibil, pe atât de inteligent.

– Briciul lui Occam, insistă ea. Care este cel mai simplu răspuns?

– Cel mai simplu răspuns este acela că nu a fost verificat de coordonator.

– În regulă, să acceptăm varianta asta. De ce? De ce nu l-a verificat coordonatorul, având în vedere importanța acestei afaceri?

Harvath avea impresia că ea încerca să intre pe sub pielea Bătrânului, însă îi plăcea cum gândea. Avea o minte extrem de analitică. În plus, avea dreptate și îi obliga să gândească în profunzime.

– Nu ai lua-o pe scurtătură, spuse Harvath. Nu când este vorba despre o chestie atât de importantă. Cu siguranță, ți-ai face tema.

Roe se uită la el.

– Așadar, care este explicația ta?

– Cred că Wazir Ibrahim este șablonul. Este o „cârtiță". Nu l-ai ține aici cu o viză expirată. Cu siguranță, l-au introdus în țară printr-o altă cale – ca refugiat politic sau ceva de genul acesta. Așa au reușit să intre în țară zeci de mii de somalezi. Statele Unite dețin una dintre cele mai mari colecții de expatriați somalezi din lume.

– Prin urmare, chinezii ar fi putut avea un recrutor în Somalia care să racoleze „cârtițe" și să le ajute să se infiltreze în sistemul de imigrație al Statelor Unite. Eu l-aș fi folosit pe Wazir Ibrahim ca om de legătură. Dacă aflăm de unde se trage din Somalia și cine a imigrat în aceeași perioadă cu el,

s-ar putea să îl descoperim pe celălalt bărbat din înregistrarea surprinsă de camerele de supraveghere din Boise.

Era o idee bună, iar Roe și-o notă.

– Prin urmare, este posibil ca persoana care l-a recrutat să nu fi știut nimic despre înclinațiile lui.

Harvath încuviință din cap.

– Știu că Biroul își contactează toți informatorii somalezi, dar eu aș apela și la detectivul Hoffman din Nashville. Să vedem dacă poate descoperi pe cineva din rețeaua de trafic somaleză care ar putea recunoaște figurile din înregistrarea din stația de autobuz. Să vorbească și cu văduva lui Ibrahim. S-ar putea să cunoască ceva referitor la călătoria lui la Boise care ne-ar putea fi de ajutor.

– Că veni vorba, echipele voastre din Boise au reușit să găsească celălalt lucru pe care am sugerat să-l caute?

Roe încuviință din cap.

– Nu cred să fi fost emis vreodată un astfel de mandat. Am reușit însă să obținem unul și cred că ideea ta de a-i implica pe șeful poliției și pe primar a fost inteligentă, în special când vine vorba despre afaceri mici. Până acum, toată lumea a cooperat.

– Avem o oră estimată de sosire?

– Totul este verificat de NSA. Rulează algoritmii pe măsură ce primesc informațiile.

– Ce știți despre Thomas Wong? întrebă Harvath.

– Nimic, încă.

– Dar despre ceilalți membri ai triadei „14K“ din sudul Californiei? Poate știu ei ceva?

– Dacă e așa, nu vorbește niciunul, răspunse Roe. Le-am pus telefoanele sub urmărire și le monitorizăm adresele de e-mail, însă FBI-ul nu are suficient efectiv. Nu îi putem controla non-stop.

– Am înțeles, spuse Harvath, care se uită la Bătrân. A reușit Anne Levy să găsească persoanele de legătură din EAU ale studenților?

Carlton clătină din cap.

– Nimic.

Harvath se uită la ceas. Deși descoperiseră doar trei din cele cinci unități de depozitare, președintele le dăduse undă verde să acționeze asupra lor. Erau localizate în Las Vegas, Dallas și Des Moines.

NSA renunțase la ideea de a lansa un atac împotriva „Marelui zid de foc chinezesc" dintr-un motiv întemeiat. Doar pentru că departamentul de hackeri al AEP din Shanghai părea să monitorizeze înregistrările camerelor de supraveghere ale unităților de depozitare, asta nu însemna că nu făcea același lucru și altcineva. De fapt, când NSA începu să se ocupe de ceea ce descoperise Nicholas, își dădură seama că mai exista o altă sursă care monitoriza înregistrarea, iar această sursă nu se afla în China.

Se luă hotărârea că o întrerupere a internetului care să înceapă și să se răspândească pe întreg teritoriul Statelor Unite era singura modalitate de a rezolva această problemă. Riscurile fură discutate cu președintele Porter și, după ce acesta se consultă cu mai multe agenții naționale de securitate, precum și cu sectorul privat, el își dădu acordul.

Agenți FBI sub acoperire din Las Vegas, Dallas și Des Moines ajutară la evacuarea clienților acestor unități, în timp ce alte trei astfel de metode fură puse în practică în fiecare oraș pentru a evacua toate casele și magazinele din apropiere. Nimeni nu avea nicio idee ce se afla în boxele de depozitare sau dacă găzduiau bombe-capcană.

De îndată ce clienților li se interzisese să folosească spațiile de depozitare, NSA începu să compileze înregistrarea pe care

voiau să o intercaleze cu cea reală. Însă două dintre depozite erau prevăzute cu camere care surprindeau o parte din drumul care trecea pe lângă intrările lor.

Din motive de securitate publică, traficul fusese deviat de la toate depozitele respective. NSA hotărî să arunce zarurile și să aleagă din DVR-urile unității înregistrarea surprinsă în urmă cu două seri de camera de supraveghere de la intrare. După ce se asigurară că nimeni nu era văzut intrând pe timpul fragmentelor de înregistrate pe care intenționau să le folosească, testară totul de mai multe ori, apoi anunțară pe toată lumea că erau gata de acțiune.

Odată ce echipele de intervenție se aflau pe poziție, semnalul era dat și operațiunea era lansată simultan în cele trei orașe.

Generalul Johnson și directorul FBI plecaseră la Casa Albă ca să i se alăture președintelui în camera pentru situații de urgență, Porter fiind acolo împreună cu restul echipei lui de securitate națională. Harvath și cu Carlton hotărâseră să rămână la CNAA și să își continue munca până când era lansată operațiunea.

Observând cât era ceasul, ei ieșiră din sala de conferințe și merseră la etajul unde se afla Centrul de Operații.

CAPITOLUL 50

Etajul unde activa Centrul de Operații era învăluit într-o tăcere stranie, iar tensiunea era palpabilă. Pe ecranele mari și plate care atârnau de platformele de la etajul al doilea era afișată o varietate de imagini. Înregistrările făcute de drone arătau unitățile de depozitare de sus, în timp ce camerele montate pe căștile membrilor echipei prezentau imagini de la sol. Aceleași imagini care erau relatate în clădirea CNAA erau urmărite și în camera pentru situații de urgență din Casa Albă.

Singurele sunete care se auzeau la etaj erau difuzoarele de deasupra și vocile depărtate ale comandantului Centrului de Operații – comandatul CNAA care coordona misiunea și care ședea la cea mai mare stație de lucru de la etaj – și ale conducătorilor echipelor de intervenție din Las Vegas, Dallas și Des Moines.

– *Deadbolt Four*, aici Centrul de Operații. Mă auziți, terminat?

– Comandatul Centrului de Operații, aici *Deadbolt Four*. Vă auzim, terminat.

– Recepționat, *Deadbolt Four*. Rămâneți pe poziție. Terminat.

– Recepționat, comandant. *Deadbolt Four* rămâne pe poziție. Terminat.

Conversația fu repetată încă de două ori când comandantul Centrului de Operații îi apelă pe conducătorii echipelor rămase și le spuse să stea pe poziție și să fie gata de acțiune.

– *Smokestack*, aici Centrul de Operații. Toate echipele sunt pe poziție și gata de acțiune. Terminat.

După un moment de tăcere, în difuzoarele de deasupra se auzi vocea generalului Johnson, care vorbea din camera pentru situații de urgență din Casa Albă.

– Centrul de Operații, aici *Smokestack*. Aveți undă verde să intrați în acțiune. Repet. Centrul de Operații, aveți undă verde să intrați în acțiune. Terminat.

– Recepționat, *Smokestack*. Centrul de Operații are undă verde să intre în acțiune. Terminat.

Deși Harvath nu se afla la sol alături de echipele de intervenție, știa cum se desfășurau lucrurile și simțea cum îi creștea pulsul.

– *Cellophane*, aici Centrul de Operații, spuse vocea, anunțându-și omologul de la NSA. Aveți undă verde să începeți operațiunea.

– Recepționat, Centrul de Operații. *Cellophane* are undă verde să înceapă operațiunea. Rămâneți pe poziție.

Toată lumea din încăpere urmărea imaginile camerelor de supraveghere cu circuit închis ale unității de depozitare. Câteva secunde mai târziu, acestea fură înlocuite cu un mesaj de eroare.

– Centrul de Operații, aici *Cellophane*. Grizzly e la pământ. Repet. Grizzly e la pământ. Rămâneți pe poziție.

Câteva secunde mai târziu, camerele de supraveghere își reveniră.

– Centrul de Operații, aici *Cellophane*. Înlocuit. Repet. Înlocuit.

Înregistrările camerelor fuseseră înlăturate, fiind înlocuite cu succes de cele false.

Când personalul CNAA îi confirmase comandantului care coordona misiunea că cei de la NSA reușiseră să schimbe imaginile, el spuse:

– Recepționat, *Cellophane*. Centrul de Operații confirmă înlocuirea. Repet. Centrul de Operații confirmă înlocuirea. Terminat.

– Succes, răspunse vocea de la NSA. *Cellophone* terminat.

Sosise momentul să intre echipele de intervenție.

După ce verifică toate înregistrările, vocea spuse:

– Echipele *Deadbolt*, aici Centrul de Operații. Pregătiți-vă de acțiune. Terminat.

– *Deadbolt Four*, recepționat.

– *Deadbolt Five*, recepționat.

– *Deadbolt Six*, recepționat.

– Echipele *Deadbolt*, aici Centrul de Operații. La comanda mea. În trei... doi... unu. Echipele *Deadbolt*, start.

Se auzi un cor de îndemnuri ale conducătorilor echipelor când săriră afară din vehicule și dădură năvală în unitățile de depozitare.

Atacurile erau aproape identice pe ecrane. În Dallas și în Des Moines unități care se aflau exact în spatele boxelor de depozitare respective fură asaltate. În Las Vegas, deoarece nu exista decât un singur rând, unitatea de lângă boxa respectivă fu asaltată.

Mai întâi de toate, verificară nivelurile nuclear, radioactiv chimic și biologic. Văzând că nu înregistrează nimic, ei folosiră cleștii ca să taie lacătele. După ce deschiseră ușile și verificară din nou nivelurile, operatorii dădură la o parte cutiile, articolele de mobilier și tot ceea ce le stătea în cale, pentru a putea ajunge la peretele comun din oțel care separa boxele.

Unul dintre operatori se urcă pe o scară și, cu ajutorul unei bormașini, făcu o gaură prin perete chiar lângă tavan, apoi introduse un „adulmecător". Deoarece nu detectă nicio amenințare, acesta fu tras afară și în locul lui fu introdusă o cameră micuță cu fibră optică.

Harvath, împreună cu toți ceilalți care se aflau în interiorul CNAA, privea cum imaginile filmate de cameră apăreau pe monitoare. Toate arătau același număr de cutii, aranjate identic.

Roe, care stătea lângă Harvath, zise:

– Componente ale bombei?

– Cu siguranță, nu seamănă cu cartonașe de baseball.

Conducătorii echipelor interveniră pe rând, cerând permisiunea să treacă la etapa următoare. Comandatul Centrului de Operații le dădu undă verde.

Următoarea etapă consta în îndepărtarea tuturor lucrurilor care blocau peretele, astfel încât să poată fi adus înăuntru un dispozitiv portabil cu raze X. De îndată ce acesta fu poziționat înăuntru, ei începură să scaneze ceea ce se afla de partea cealaltă a peretelui.

Razele X erau încadrate de două brațe telescopice, care puteau fi ridicate și coborâte astfel încât să ofere cea mai mare gamă de imagini posibilă. Imaginile pe care acestea le trimiseră înapoi erau destul de interesante.

Se vedeau doi cilindri foarte mari din metal, care îi aduceau aminte lui Harvath de rezervoarele cu heliu, ceva ce semăna cu o cutie de scule cu sertare, niște cutii pline cu haine sau un fel de material împăturit, o altă cutie care părea să conțină arme de foc și muniție, apoi o serie de alte cutii pe care dispozitivul cu raze X nu putu să le scaneze. Erau impenetrabile.

Bătrânul ridică din sprâncene.

– Căptușite cu plumb?

Harvath încuviință din cap.

– Mda. Nu e de bine.

– Te gândești la ceva radioactiv? întrebă Roe.

– Da. Și după cum am spus, nu e de bine.

– De acord.

Ei priviră cum echipele ieșiră din boxele lor și se îndreptară către boxele țintă.

După ce se asigurară că nu existau emanații nucleare, radiologice, chimice sau biologice, echipele începură să verifice cadranele ușilor. *Deadbolt Five* fură primii care găsiră ceva.

– Centrul de Operații, aici *Deadbolt Five*. Terminat.

– Fir de declanșare? întrebă Roe.

– Poate, răspunse Harvath. Sau un sigiliu.

– Continuă, *Deadbolt Five*. Terminat.

– Vedeți imaginea surprinsă de camera de pe casca mea? E în partea dreaptă a cadrului, la aproximativ patruzeci de centimetri de sol? Terminat.

– Recepționat, *Deadbolt Five*. Terminat.

Era un abțibild mic, vizibil. Dacă nu l-ar fi căutat în mod intenționat, nu l-ar fi observat niciodată.

– Centrul de Operații, aici *Deadbolt Four*. Și noi am găsit unul. Terminat.

– *Deadbolt Six* către Centrul de Operații. La fel și aici. Terminat.

– Sigilii, spuse Harvath. Îi anunță pe băieții răi când cineva intră în boxele lor.

Folosind o substanță blândă, echipele îndepărtară cu grijă sigiliile și marcară cu cretă locul pe cadranul ușii. Apoi continuară să caute alte indicii care le-ar putea atrage atenția înainte să intre.

– Centrul de Operații, aici *Deadbolt Four*. Terminat.

– Spune, *Deadbolt Four*. Terminat.

– Vedeți lacătul acesta prin cameră? Terminat.

– Recepționat, *Deadbolt Four*. Pare a fi un lacăt cu cinci rotițe, marca Squire. Terminat.

– *Deadbolt Five* are același lacăt aici. Terminat.

– Același lacăt pentru *Deadbolt Six*. Terminat.

– Centrul de Operații. Aici *Deadbolt Four*. N-am mai văzut așa ceva înainte. Avem vreo informație în legătură cu acest fel de lacăt? Terminat.

Planul fusese să descuie lacătele, nu să le taie cu cleștii. Astfel, dacă voiau, puteau pune toate lucrurile la loc așa cum le găsiseră.

– *Deadbolt Four*. Aici Centrul de Operații. Avem schița aici. Se pare că aveți de-a face cu un Squire SS50C. Este un lacăt de înaltă siguranță fabricat în Marea Britanie. Pagina lor de web zice că este lacătul cu combinația cea mai sigură de pe piață. Cel puțin o sută de mii de combinații. Terminat.

– Rezistă la atac. Vreo sugestie cum l-am putea deschide? Terminat.

Înainte să apuce să răspundă Centrul de Operații, un alt agent dintr-o altă echipă îl apelă pe primul.

– *Deadbolt Four*, aici *Deadbolt Six*. Terminat.

– Spune, *Deadbolt Six*. Terminat.

– Cama de blocare se introduce prin interiorul orificiului, însă piedica înaltă nu îți va permite să introduci complet o lamelă normală din oțel în deschizătură. Terminat.

– Recepționat, *Deadbolt Six*. Ai idee ce ar funcționa? Terminat.

– Folosește o lamelă din plastic. Introdu ambele capete în interior până când ajung amândouă deasupra camei de blocare. Apoi prinde capetele cu un clește și trage în jos. Arcul interior al camei de blocare ar trebui să cedeze și să o deschidă fără să strice încuietoarea. Terminat.

– Recepționat. Rămâneți pe poziție.

Trei minute mai târziu, *Deadbolt Four* transmise prin stație:

– Bingo. Încuietoarea a fost deschisă.

Câteva clipe mai târziu, echipele *Deadbolt Five* și *Six* avură și ele același succes. Sosise timpul să treacă la următoarea etapă.

Odată ce scoaseră lacătele și verificară cadranele ușilor, echipele de intervenție din fiecare oraș se retraseră și trimiseră înăuntru un robot.

Fu nevoie de un oarecare grad de finețe, însă, cu ajutorul brațelor articulate ale roboților, mânuitorii lor reușiră să ridice ușile rulante suficient de mult, încât aparatele mecanice să se poată strecura înăuntru. Niciuna dintre uși nu era prevăzută cu bombe-capcană.

Roboții trimiseră din interior imagini foarte similare cu cele văzute anterior. Având grijă să nu răstoarne grămada de cutii, fiecare mânuitor își dirijă robotul să ridice o cutie, să o scoată afară și să o așeze jos. De acolo, urma să fie preluată de un agent specializat.

Îmbrăcați în costume de protecție, specialiștii de la Centrul de Dezamorsare a Dispozitivelor Explozive care însoțeau fiecare echipă cercetară cu atenție prima cutie, o scanară, apoi o deschiseră cu mare grijă. Înăuntru se afla o altă cutie. Aceasta era plină cu ceea ce păreau a fi baloane meteorologice nou-nouțe, dezumflate.

– Cred că știu ce se află în acei cilindri, spuse Harvath.

– Heliu? răspunse Carlton.

– Nu, hidrogen.

CAPITOLUL 51

BOSTON, MASSACHUSETTS

Cartierul chinezesc se afla pe strada Beach, lângă parcul Boston Common. Era singura zonă chinezească autentică din punct de vedere istoric rămasă în întreg statul New England, fiind astfel locul perfect unde cel de-al Doilea Departament să aranjeze o casă sigură.

Cu mai mult de treizeci de mii de locuitori pe kilometru pătrat, cartierul chinezesc era una dintre cele mai aglomerate zone rezidențiale din Boston, iar 70% din populația care locuia acolo era de origine asiatică. Dacă erai chinez și voiai să dispari, acesta era locul potrivit.

Cei cinci „prințișori" pe care trebuia să îi recupereze Cheng învățau la trei școli diferite. Unul era la Princeton în New Jersey. Altul era la Yale în Connecticut. Iar ceilalți trei erau la Harvard, aici, în Boston.

Datorită statului lor, toți primiseră un instructaj extrem de specializat în China. Acesta se concentra pe evadare și evitare, procedeu cunoscut sub denumirea E&E. Aceștia învățau nu numai cum să detecteze un filaj, ci și cum să îl evite, la nevoie. Deprindeau cum să se eschiveze de o răpire și ce să facă în cazul în care erau luați. Se antrenau cu cei mai buni și se aștepta de la ei să își ia lecțiile în serios.

Pentru fiecare „prințișor“ în parte, fusese stabilit un plan urgent de evadare. O anumită frază care le era transmisă punea planul în funcțiune.

Fiecare primise un rol specific în cartierul chinezesc din Boston. Trebuiau să-și lase telefoanele mobile conectate și pornite în camerele de cămin. Laptopurile și celelalte aparate electronice trebuiau lăsate și ele în urmă. Astfel, ar fi fost mai greu să li se dea de urmă.

Când își părăseau camerele de cămin, aceștia trebuiau să presupună că erau urmăriți și să ia măsurile de precauție potrivite. Fuseseră învățați să-și păstreze calmul și să nu lase să se observe că știau că erau filați.

După descoperirea dispozitivelor de filaj, fiecare primise mai multe variante de a ajunge la destinație. „Prințișorilor“ de la Harvard le era cel mai ușor, deoarece cartierul chinezesc se afla chiar lângă ei. Studenții de la Princeton și de la Yale aveau de făcut o călătorie mai lungă, iar Cheng le transmisese mai întâi lor mesajul de activare.

Folosise Facebookul, intrând pe profilele „prietenilor“ pe care aceștia îi aveau în China, nimeni altcineva decât operatori ai celui de-al Doilea Departament, care țineau conturile active special pentru o astfel de situație. Odată ce codurile fuseseră transmise, totul depindea de ei.

Pentru moment, Cheng încerca să rămână optimist că instructajul și judecata lor vor prevala. „Prințișorii“ erau însă răsfățați. Drept urmare, aceștia manifestau deseori un simț exagerat al aprecierii de sine, crezând că totul li se cuvenea. Mai pe scurt, nu inspirau deloc încredere și erau o pacoste pe capul omului.

Cheng îi spusese foarte răspicat colonelului Shi că nu se aștepta la nimic din partea lor decât să fie supuși în totalitate.

Nu îl interesa cine erau părinții lor sau, în cazul celei mai tinere dintre ei, care studia la Harvard, cine era bunicul ei. Sarcina lui era să îi scoată în siguranță din Statele Unite. Ca lucrul ăsta să fie posibil, studenții trebuiau să îi urmeze instrucțiunile, pe toate, cuvânt cu cuvânt.

Colonelul fusese de acord și îi lăsase libertatea lui Cheng să facă ceea ce credea de cuviință. Îl avertizase, în schimb, că „prințișorii" de azi puteau deveni mâine membri ai Comitelui Permanent al Politburo.

Shi avea dreptate însă acest lucru nu îl determină pe Cheng să îi disprețuiască mai puțin pe politicieni. Încercă să nu se mai gândească la asta. Atâta vreme cât „prințișorii" îi vor urma instrucțiunile, totul va fi în regulă.

După ce ascunse microbuzul în garajul casei sigure, Cheng își curăță arma, luă banii din ascunzătoarea aflată sub pardoseala bucătăriei și pregăti o trusă medicală, în caz că unul dintre tineri se îmbolnăvea sau se rănea în timpul călătoriei.

Următorul lucru pe care trebuia să îl facă era să cerceteze locațiile din apropierea locului unde trebuia să sosească fiecare „prințișor". Cel de-al Doilea Departament le numea „puncte de intrare". Într-un scenariu perfect, el ar trebui să îi mute pe „prințișori" în casa sigură câte unul la un interval de douăsprezece–patruzeci și opt de ore. În seara aceea însă, el trebuia să se miște mult mai repede. Nu îi plăcea când era nevoit să se grăbească. Atât de multe lucruri puteau merge prost!

Cu toate că punctele de intrare se aflau la doar câteva străzi depărtare de casa sigură, acest procedeu rămânea totuși extrem de complicat. Faptul că trebuia să transporte câte un „prințișor" la un interval de o oră nu făcea decât să îl încurce și mai tare.

Dacă ei nu erau atenți și erau urmăriți, lucrurile aveau să se complice și mai mult. Faptul că totul avea să se întâmple în

cartierul chinezesc, într-o seară aglomerată, îi oferea un avantaj. Însă nimic nu era sigur, mai ales atunci când era implicat și FBI-ul. El era singur și nu avea ajutor. Totul trebuia executat fără niciun cusur.

Hackerii de la Unitatea 61398 accesaseră camerele de supraveghere din jurul cartierului chinezesc, creând o grilă de supraveghere pe care el o putea monitoriza de pe laptopul lui. Nu era perfectă. Existau nenumărate unghiuri moarte. Dar era mai bine decât nimic.

După ce termină cu lista de verificare referitoare la casa sigură, Deng ieși din clădire și începu să cerceteze împrejurimile.

Era o senzație ciudată să știe că viața celor care îl înconjurau urma să fie curmată atât de brusc și de dureros.

CAPITOLUL 52

COREEA DE NORD

Locotenentul SEAL, Jimi Fordyce, avea un milion de întrebări, însă se hotărî să o adreseze pe prima care îi veni în minte:

– Frate, ce naiba s-a întâmplat acolo?

Mâinile și mânecile lui Billy Tang erau pătate cu sânge.

– Un ofițer chinez s-a tăiat. A intrat să caute un doctor. Am ajuns să practic medicina fără autorizație.

– I-ai făcut de petrecanie?

– A trebuit.

– La naiba, bombăni Fordyce.

– Am închis trupul în sala de consultații. N-o să-l găsească nimeni până dimineață.

– Ești rănit?

– Nu, spuse Tang. Sunt bine.

– Ai obținut ce voiai?

Tang încuviință din cap și îi întinse lui Fordyce banderola pe care o smulsese de pe uniforma ofițerului chinez.

– Ce-i asta?

– Un scalp. Să plecăm, îți voi povesti totul pe drum.

– Stai, zise Fordyce, îndesând banderola în buzunar. Și sora lui Ginseng?

Tang clătină din cap.

– A murit.

Cu toate că nu discutaseră nimic şi nici nu aprobase nimic, Fordyce se aşteptase oarecum să îl vadă pe Tang ţâşnind afară din lagăr cu fata în urma lui sau pe umărul lui. Având în vedere nenorocirile prin care trecuse familia lor, aceşti copii meritau un final fericit. Însă, în Coreea de Nord, finalurile fericite nu erau prea des întâlnite.

După ce își luară ranițele, ei începură să urce cu cea mai mare precauție aceeași cărare pe care coborâseră, doar că trebuiau să se miște repede. Călătoria scurtă până la infirmerie se dovedise o acțiune riscantă, cât pe ce să-i coste, iar faptul că Tang fusese obligat să irosească mai mult timp îi făcuseră să întârzie mult. Dacă nu ajungeau la timp la locul de întâlnire, Hyun Su pleca fără ei. Acestea fuseseră ordinele lor.

Când ajunseră pe coama munților, ei găsiră un adăpost și se opriră să se odihnească. Fusese un urcuș istovitor, și ambii bărbați abia mai reușeau să respire. Fordyce își porni stația radio și trimise un clic, urmat de alte două. Câteva clipe mai târziu, primi drept răspuns un singur clic. Tucker și Johnson se aflau pe partea cealaltă, la jumătatea versantului, și îi așteptau.

Deși amândoi respirau din greu, Fordyce mai acordă un singur minut de răgaz înainte să dea semnalul că era timpul să se pună în mişcare.

Coborârea nu era mai puțin lipsită de pericole decât urcarea. Gravitația era ca un narcotic lent care trăgea de trupurile lor istovite, oferindu-se să îi ajute să coboare muntele mai repede dacă ei ar fi cedat. Fordyce știa prea bine că dacă grăbeau pasul, existau şanse foarte mari să se rănească. Reușiseră să scape fără niciun incident, iar el intenționa să ajungă pe coastă și să plece de acolo în siguranță împreună cu echipa lui.

Din cauza pietrișului, se dezechilibrară de câteva ori. Când încercau să se redreseze era ca și când s-ar fi căznit să prindă

un creion care se rostogolea pe masă. Dacă nu reacționai imediat, ratai această șansă. Atât Fordyce, cât și Tang trăseseră câte o căzătură zdravănă. Coborârea era cu atât mai dificilă cu cât era foarte ușor să cazi. Când ajunseră la copaci, gurile le erau uscate, trupurile scăldate în transpirație și picioarele parcă le luaseră foc. Reușiseră însă să recupereze din timpul pierdut. Fordyce semnaliză o altă pauză de odihnă.

Își deschise stația radio, trimise un alt rând de semnale și așteptă răspunsul. Câteva clipe mai târziu, primi răspuns și începu să cerceteze din priviri terenul care se întindea la picioarele lor.

Când zări sfera mică de lumină infraroșie prin ochelarii de vedere nocturnă, el îl bătu ușor pe umăr pe Tang și îi arătă direcția în care trebuiau să meargă. După trei minute și jumătate se puseră din nou în mișcare.

Johnson și cu Tucker își ciocniră pumnii când Fordyce și cu Tang ajunseră la ascunzătoarea lor, își aruncară ranițele din spate și începură să bea cu nesaț apă din ploști.

– Cum se simte? întrebă în șoaptă Fordyce după ce își recăpătă răsuflarea.

Tucker se uită la Jin-Sang, apoi înapoi la locotenent.

– Îndopat cu medicamente. Drumul cu mașina o să fie cam nasol pentru el.

Fordyce își aminti peste câte gropi dăduseră și cât de accidentate fuseseră drumurile. Drumul era anevoios și fără să ai o fractură dublă. Tucker luase o decizie înțeleaptă când mărise doza de medicamente.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Johnson, holbându-se la hainele murdare de sânge ale lui Tang. Te-ai tăiat când te-ai bărbierit?

Străduindu-se să-și păstreze calmul, Tang zâmbi și răspunse:

– De fapt, am tăiat pe altcineva în timp ce-l bărbieream.

– Cine-i tipa?

Tang îi arătă degetul mijlociu, iar Johnson zâmbi. Era unul dintre primele momente de camaraderie dintre cei doi bărbați.

În timp ce le povestea cele întâmplate, Fordyce le arătă banderola pe care Tang o luase de pe uniforma ofițerului chinez mort.

– *Ești* un nebun dat naibii, îi spuse Johnson agentului CIA. Bravo!

– Și sora? întrebă Tucker.

Tang clătină din cap.

– Ai avut dreptate. TBC. Nu avea șanse de supraviețuire.

– Tu ai făcut-o? întrebă infirmierul, făcând aluzie la un alt motiv pentru care acesta ar fi putut avea mâinile acoperite cu sânge.

– Nu. Când m-am întors la patul ei ca să-mi iau arma, murise deja.

– Îi vei spune? întrebă el, înclinându-și capul către băiat.

– Nu acum, răspunse Tang. Cu cât va simți mai puțină durere fizică *și* sufletească, cu atât mai reușită va fi misiunea noastră.

Era varianta cea mai bună pentru momentul respectiv, iar Tucker încuviință din cap.

– Ce fel de informații ai obținut de la sora lui? întrebă Johnson. A meritat?

Meritase, și Tang le explică pe scurt. Johnson și cu Tucker erau uluiți, dar nu și surprinși. Toată lumea știa, în special cei din armată și din serviciile secrete, că un atac de genul și de amploarea celui pe care îl plănuiseră chinezii era doar o chestiune de timp.

Aruncându-și ranița pe umăr, Tucker o luă înainte, urmat de Fordyce și de Tang, care cărau targa improvizată pe care se afla Jin-Sang. Johnson închise grupul.

Înaintau mai ușor și ajunseseră la poalele muntelui fără căzături și glezne scrântite. Odată sosiți acolo, ei se ascunseră și așteptară.

După ce trecură cinci minute de la ora stabilită pentru întâlnire, Fordyce se uită la Tang și îi arătă ceasul. Agentul CIA habar nu avea de ce întârzia Hyun Su, așa că ridică din umeri drept răspuns.

Când cele cinci minute se transformară în douăzeci, Fordyce își scoase harta și începu să parcurgă detaliile planului de urgență.

La douăzeci de kilometri depărtare se afla un râu. Dacă parcurgeau zece kilometri în aval, ajungeau la o colonie minieră care avea propria linie de cale ferată. Orice mijloc de transport care o lua înspre est ar scurta la jumătate sau trei sferturi distanța pe care ei trebuiau să o parcurgă până la coastă.

– Dă-o naibii! spuse Johnson. O să ne ia o veșnicie cu copilul după noi.

– Poate ai tu o idee mai bună, replică Fordyce.

Arătând drumul cu degetul, Johnson zise:

– Așteptăm până apare cineva și îi luăm mașina.

Fordyce clătină din cap.

– Drumul ăsta nu-i circulat. O să zăbovim săptămâni bune.

Tocmai în acel moment se auzi huruitul unui motor diesel al unui vehicul care urca dealul în direcția lor.

Johnson ridică din sprâncene.

– Pare a fi mașina noastră, spuse Tang.

– Și dacă nu e? întrebă Johnson.

Fordyce se uită la Tucker.

– Tuck, cât de bine poți să țintești?

– Depinde. Care-i ținta?

– Șoferul.

Tucker clătină din cap.

– Sunt multe crengi de aici până acolo.

– Pregătește-te să tragi. Dacă nu este camionul lui Hyun Su, ai undă verde.

– Recepționat, confirmă Tucker, sprijinindu-se de patul puștii.

Ascultau cu toții în timp ce huruitul se apropia. Vehiculul care se apropia nu semăna cu camionul lui Hyun Su.

– Ținta se apropie, spuse Tucker, trăgând siguranța și apăsând ușor cu degetul pe trăgaci. Trei secunde.

Camionul care își făcu apariția nu era cel al lui Hyun Su.

– Dă-i drumul, spuse Fordyce.

– Stai! exclamă Tang. Nu trage.

– Ce naiba... începu să spună Johnson.

– Este Hyun Su, răspunse Tang, întinzându-i binoclul lui Fordyce. Privește. El e.

– Are dreptate, spuse Tucker, luându-și degetul de pe trăgaci.

Fordyce se uită prin binoclu.

– Unde-i camionul cu care ne-a adus aici?

Punându-și pușca și restul echipamentului deoparte, Tang își vârî pistolul sub tunică și se pregăti să întâmpine camionul.

– Mă duc să aflu.

În timp ce ceilalți soldați SEAL îl acopereau, Tang se îndreptă către marginea drumului și rămase ascuns după copaci cât putu de mult.

Când ajunse la vehicul, Hyun Su sărise deja afară din cabină și se pregătea să deschidă ușile din spate.

– Unde-ai fost? întrebă Tang.

– Mi s-a stricat camionul.

– De unde-ai făcut rost de ăsta?

– L-am împrumutat.

Tang se uită la el.

– Prin „împrumutat", vrei să zici că l-ai furat?

– Vrei să-l duc înapoi?

– Nu, răspunse agentul CIA, făcându-le semn celorlalți că puteau ieși liniștiți din pădure.

Hyun Su îi văzu făcându-și apariția cu băiatul pe targă.

– El de unde-a apărut?

– L-am *împrumutat*, răspunse Tang.

Când Hyun Su deschise ușile din spate, ei văzură că portbagajul era gol. Nu erau nici cutii, nici vreun portbagaj fals care să îi ascundă pe soldați.

– Și dacă ne oprește cineva? întrebă Tang.

– Atunci, ar fi bine să aveți multe sticle cu whisky și reviste *Playboy*.

Agentul CIA îi traduse cuvintele lui Fordyce în timp ce echipa urca în camion. După ce îl instalară pe Jin-Sang, iar Tang îmbracă o tunică destul de curată, închiseră ușile și o porniră încet la drum.

În vreme ce conducea, Hyun Su le povestea ce se întâmplase și ce fusese nevoit să facă pentru a obține un alt vehicul. Cu toate că era un camion mai mic, fără un portbagaj fals și cu un motor mai puțin puternic, era totuși o mană cerească, iar Tang îl felicită pe tânărul contrabandist pentru istețimea lui. Atât timp cât îi ducea la destinație, totul era în regulă.

Hyun Su evită să îl întrebe pe Tang despre misiunea lui. Știa că nu se cădea. Chiar dacă l-ar fi întrebat, agentul CIA nu i-ar fi spus. Vorbiră însă despre Jin-Sang. Se vedea limpede pe îmbrăcămintea lui că fusese într-un lagăr de muncă. De asemenea, reieșea clar după mască, targă și atela în care îi era fixat piciorul că nu se afla în cea mai bună stare.

Tang îi explică lui Hyun Su că trebuia să îl treacă granița în Coreea de Sud cât mai repede cu putință. Pe drum, căutară variante și începură să pună la bătaie un plan.

Tang se gândea deja mai departe decât să îl treacă pe băiat granița în Coreea de Sud. Ceea ce știa și ceea ce văzuse aveau

o valoarea neprețuită. Oameni foarte importanți din Agenție vor dori să îl interogheze. Și-apoi ce se va întâmpla? Cine își va asuma răspunderea pentru el?

Tang se gândi la familia lui, la cât de des discutau despre ororile care se petreceau în Coreea de Nord și, cu toate că nu erau neapărat religioși, se rugau pentru oamenii de acolo. Oare soția și copiii lui îl vor primi pe acest băiețaș în casa lor și, cel mai important, în sufletele lor? Acomodarea nu va fi ușoară pentru niciunul dintre ei, în special pentru Jin-Sang.

Prizonierilor care reușeau să evadeze le era deseori greu să se adapteze. Aveau un sentiment copleșitor de vină și deveneau antisociali, recurgând chiar și la suicid. Însă Tang simțea că Jin-Sang era diferit. Băiețelul înțelegea cât de importantă era familia și chiar dacă a lui fusese răpită de lângă el, poate, în timp, va învăța să o iubească pe cea nouă. Cu aceste gânduri în minte, Tang se lăsă pe spate și închise ochii.

Agentul CIA habar nu avea cât timp dormise. Se trezi când camionul opri brusc. El își întinse imediat mâna după pistolul SIG care se afla în buzunarul portierei, în timp ce capul i se bălăngănea dintr-o parte într-alta.

– Ce e? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Hyun Su îi arătă cu degetul în față și spuse.

– Punct de control.

– *Punct de control?!* Am crezut că nu va fi niciun punct de control pe drum.

– Acum este.

Tang înjură în barbă. Deschizând fereastra din spatele cabinei, bătu în peretele portbagajului ca să îi avertizeze pe soldații SEAL că aveau probleme, apoi se lăsă pe spate.

– Ce vrei să fac? întrebă Hyun Su.

– Stai liniștit și mă lași pe mine să vorbesc.

CAPITOLUL 53

Punctul de control părea să fie condus de un detașament inutil de mare, format din șase polițiști înarmați până în dinți.

Toată lumea din Coreea de Nord părea să urmărească venituri ilicite. Și, cu toate că semăna cu o operațiune de șantaj menită să ceară mită contrabandiștilor care circulau pe drumurile rurale ale țării, lui Tang nu îi plăcea. Prezența lor, în special pe acel drum, ar fi putut reprezenta lejer altceva. „Oare fusese deja găsit ofițerul chinez mort? Oare conducerea lagărului descoperise că Jin-Sang dispăruse? Oare poliția știa că vehiculul în care se aflau ei era furat?"

Când Hyun Su opri camionul, Tang îi reaminti să își țină privirea în pământ și să nu sufle o vorbă. Mai trecuseră împreună prin astfel de „puncte de control" și știau amândoi cum funcționau.

Ofițerul superior, un bărbat cam de vârsta lui Tang, își ținea pistolul într-un toc din piele, iar cu mâna cealaltă le semnaliză să oprească. Poliția din Coreea de Nord îi amintea lui Tang de Gestapo. Cei de la țară păreau mai înclinați să respecte ordinea, regulile și regulamentele decât cei din oraș, care erau mult mai relaxați când venea vorba despre îndatoririle lor. Dintr-un motiv sau altul, poliția de la țară avea o atitudine aproape regală și încerca să se impună în fața țăranilor.

Făcând o plecăciune servilă, Tang coborî din camion, cu niște traiste din pânză în mână.

– Da, domnule. Mulțumesc, domnule, repetă el în coreeană.

– Drept cine mă iei, tâmpitule? se răsti ofițerul.

– Drumurile sunt sigure, spuse el, făcând din nou o plecăciune în fața ofițerului, apoi în fața oamenilor acestuia, toții fiind înarmați cu mitraliere AK-47 și toți având aceeași privire plictisită. Dumneavoastră și cu oamenii din subordine ați făcut o treabă foarte bună. Foarte bună.

– Ce ai în camion? vru să știe ofițerul.

– Pene de gâscă!

– *Pene de gâscă?* repetă polițistul. Ne iei drept proști.

– Nu, domnule. Nu, domnule. Sunteți chiar foarte inteligenți. Și aveți și gusturi bune!

Pe fața polițistului apăru un rânjet.

– Ce te face să spui asta?

– Mi se pare că vă place whisky-ul, spuse Tang.

Când își vârî mâna în traistă, mai mulți polițiști își ridicară armele. Nu erau chiar atât de blazați pe cum păruseră la început.

El scoase încet sticla de Jack Daniel's și o ridică în aer ca să o poată vedea comandantul poliției.

Polițistul înaintă, acceptă sticla, pe urmă se adresă oamenilor lui:

– Se pare că se câștigă bine din chestia asta cu penele de gâscă.

Câțiva dintre polițiști chicotiră. Cei care își țineau armele ridicate rămaseră inexpresivi. Tang începu să aibă impresia că echipajul ăsta era mai mult decât puțin periculos.

– Ce mai ai în traista aia magică? întrebă polițistul.

Agentul CIA zâmbi și scoase trei reviste *Playboy*, însă le ținu lipite de piept.

– Ceva ce doar un bărbat adevărat și rafinat ar putea aprecia.

Tang le întoarse încet și i le arătă. Se auziră aprobări care veneau de la polițiștii care chicotiseră înainte.

Comandantul acceptă revistele și le vârî la subsuoară.

Tang zâmbi.

Comandantul îl privi.

– Asta-i tot? Asta-i tot ce ai? O sticlă cu whisky și câteva reviste?

– Vă rog, domnule. Nu vrem decât să ajungem acasă.

– Sunt convins, spuse polițistul, zâmbind. La fel și noi. Ce mai ai?

Tang scoase țigările.

– Aha! exclamă vesel comandantul. Știam eu! Dă-le încoace.

Tang se conformă.

– Și-acum, dacă ai putea scoate o masă caldă din traistă, seara noastră ar fi completă.

– Dacă aș putea, zise Tang, ce fel de mâncare ați prefera?

Comandatul părea cufundat în gânduri. Când vorbi, o făcu pe un ton complet diferit.

– Ai un accent neobișnuit, spuse el. De unde ești?

Agentul CIA practicase mult dialectele, însă știa că nu erau perfecte.

Tang rosti numele unei provincii necunoscute de lângă granița cu China și adăugă:

– Știu că vorbesc ciudat. Am fost surd cea mai mare parte a copilăriei mele. Pojar. La șaisprezece ani mi-am recăpătat o parte din auz, dar nu în totalitate. Din cauza astaa, nu am putut să mă înrolez în ilustra noastră armată sau să devin un polițist atât de priceput cum sunteți domniile voastre.

Bărbatul se uită la el, neștiind dacă să creadă sau nu povestea lui.

Tang reveni la subiectul mâncării, ceva ce își dorea orice nord-coreean, chiar și polițiștii.

– Ce mâncare aburindă v-ar plăcea să scot din traista mea? întrebă el din nou. Vă rog, folosiți-vă imaginația.

Comandantul zâmbi din nou și, după ce se gândi o clipă, răspunse:

– Rață. Și porc la grătar.

– Excelentă alegere, exclamă Tang. Ce-ați zice și de vită la grătar cu legume?

– Și orez.

– Desigur. Mult orez.

Zâmbind în continuare, comandantul afirmă:

– Acum mi-e foame, foarte foame. Sper ca, pentru binele tău și al colegilor tăi, să ai toate chestiile astea în trăistuța ta.

– Desigur, eu...

Comandantul își ridică mâna, întrerupându-l.

– Că dacă nu, spuse el, atunci ar fi bine să ai numai pene de gâscă în camion și ar fi bine să ajungă la cineva foarte, foarte important.

Tang făcu o plecăciune, admițând respectuos afirmația. Apoi scoase din traistă un sul mic de bancnote, prins cu elastic.

– Aveți grijă să le cumpărați oamenilor dumneavoastră și desert, zise agentul CIA când îi întinse banii.

Comandantul înlătură elasticul și numără bancnotele.

– Călătorești foarte bine pregătit, se vede treaba.

– După cum spuneam, dumneavoastră împreună cu oamenii din subordine faceți o treabă excelentă păstrând drumurile sigure.

– Este datoria noastră și ne străduim să o facem cât mai bine.

Agitația care îl stăpânea pe Tang începea să se mai diminueze. Mai trecuse de astfel de puncte de control. Tranzacția era aproape la final. Încă puțină pălăvrăgeală, iar el și cu Hyun Su vor putea porni la drum.

– Înainte să pleci, continuă comandantul, cred că ar trebui să vă verificăm încărcătura. N-am mai oprit până acum un camion plin cu pene de gâscă.

Agentul CIA își păstră stăpânirea de sine. Arătând cu capul către lucrurile pe care i le dăduse comandantului, el spuse:

– Aveți deja cea mai bună parte din gâscă, domnule. Vă rog să-mi lăsați mie penele, ca familia mea să aibă ce mânca în seara asta.

Comandantul se săturase de lingușeală. Le făcu un semn scurt din cap oamenilor lui să înceapă inspecția. Arătând către Hyun Su, el ordonă:

– Afară din camion! Acum!

Contrabandistul se supuse, însă trânti portiera după ce coborî.

Polițistul interpretă gestul ca pe o lipsă de respect.

– Ești furios. Te rețin de la altceva?

Hyun Su făcu o plecăciune în fața comandantului, pe urmă, întorcându-se către Tang, începu să strige la el:

– Idiotule! Ți-am spus să n-o luăm pe drumul ăsta. Ți-am spus! Ți-am spus!

– Liniște! ordonă comandantul.

Tang se îndoia că soldații SEAL mai aveau nevoie și de alt avertisment ca să-și dea seama că se apropia pericolul. Însă, dacă era așa, atunci faptul că Hyun Su trântise portiera și începuse să strige își făcuse, cu siguranță, efectul.

– Să-i dăm drumul, spuse comandantul, îndrumându-i pe toți în spatele vehiculului.

Când ajunseră în spatele camionului, Tang îl imploră încă o dată pe polițist.

– Ajunge! ordonă bărbatul. Deschide!

Tang făcu o plecăciune și puse mâna pe una dintre uși, în timp ce Hyun Su puse mâna pe cealaltă. Apoi, ridicând levierul, el și cu Hyun Su pășiră în spate și deschiseră ușile.

Focurile de armă începură instantaneu.

Fordyce, Johnson și Tucker trăgeau în rafale controlate. *Cap, piept. Cap, piept. Cap, piept.* Cartușele din alamă cădeau ca o ploaie și săltau pe podea în jurul lor.

Doar doi polițiști reușiră să riposteze. Unul trase un glonț prin acoperișul camionului. Celălalt îl nimeri cu un glonț în cap pe polițistului din fața lui.

Când schimbul de foc încetă, scorul era: soldații SEAL, șase, polițiștii nord-coreeni, zero.

Soldații SEAL săriră afară din camion, ca să evalueze carnagiul.

Ridicând de jos sticla de Jack Daniel's care rămăsese intactă, Johnson i-o întinse lui Tang.

– Vorba aia: „Nemulțumitului i se ia darul".

Tang acceptă sticla, pe urmă luă înapoi revistele *Playboy*, țigările și bancnotele.

– Ce-aveți de gând să faceți cu mizeria asta?

Fordyce cercetă din priviri împrejurimile.

– Nu-i putem lăsa aici. Nu pe un astfel de drum. Trebuie să găsim un loc unde să-i ascundem.

Tang vorbi cu Hyun Su, care sugeră un drum mai mic aflat la cinci kilometri depărtare și care intra în pădure. Fordyce fu de acord.

Aduseră duba pe care o conduseseră polițiștii și încărcară trupurile înăuntru. Apoi soldații SEAL urcară înapoi în camionul lor.

Tang conducea duba și verifica stația radio. Nimeni nu îi căuta pe polițiști și, probabil, nu o va face o vreme.

Când ajunseră la drum, Hyun Su mai conduse cam un kilometru pe drumul care șerpuia, trase pe margine și opri. Având în vedere că duba era plină de sânge, nu avea rost să

încerce să însceneze ceva. Până când va fi găsită, echipa va fi dispărut de mult.

Asta nu însemna că voiau să o lase așa, să pară că avusese loc un atac militar. După ce le luară polițiștilor ceasurile, portmoneele și armele, ei aruncară revistele *Playboy* în dubă, turnară whisky pe cadavre și lăsară sticla lângă trupul comandantului.

Nu avea importanță dacă nord-coreenii își vor da vreodată seama ce se întâmplase. Șase polițiști înarmați fuseseră omorâți. Vestea se va răspândi ca vântul și îi va speria de moarte pe toți polițiștii, soldații și oficialii guvernamentali din țară.

Se regrupară în camion, însă toți erau agitați, în special Fordyce. Un necaz nu venea niciodată singur și mai aveau încă o distanță mare de străbătut.

CAPITOLUL 54

MCLEAN, VIRGINIA

Golirea unităților de depozitare era un proces anevoios și agonizant, însă nu aveau de ales, deoarece nu știau ce se afla în fiecare cutie.

Harvath îi explicase lui Carlton de ce credea că în interiorul cilindrilor se găsea hidrogen și nu heliu.

– Heliul nu explodează. De aceea se folosește acum pentru baloanele meteorologice. Hidrogenul însă explodează. În plus, înălță balonul la o altitudine mai mare. Dacă plănuiesc să ridice în aer bombe, hidrogenul, cu toate că este periculos, și-ar face treaba. Și gândindu-ne la explozia din Tennessee, nu este greu să ne dăm seama că a fost vorba despre ceva extrem de inflamabil, cum ar fi hidrogenul.

– De ce ar vrea *să ridice în aer* bombe? se întrebă Bătrânul.

– Ai putea astfel ocoli, sau trece *peste* organele de securitate.

– Dar ai fi la mila vântului. Nu ai putea controla aterizarea bombelor.

– Poate nici n-ai fi nevoit s-o faci, răspunse Harvath. Dacă scopul lor este să explodeze în aer, nu trebuie decât să le încarci și să le lansezi.

– Din locuri ca Des Moines și Nashville? De ce n-ai face-o deasupra orașelor aglomerate ca Los Angeles, Chicago sau New York?

– Poate că n-are importanță.

– Stai puțin, zise Carlton. Chiar dacă ar fi vorba despre bombe, să zicem, niște dispozitive de dispersie cu agenți biologici, tot trebuie să le activezi deasupra orașelor mari. Îți amintești că informațiile indicau că rata mortalității va fi de 90% într-un an?

Harvath încuviință din cap.

– Să admitem că nu este de natură biologică, ci radioactivă, și că este vorba despre o bombă. Tot trebuie să explodeze deasupra unui oraș mare. Nu înțeleg.

– Și dacă nu e nici una, nici cealaltă?

– Răspunsul meu rămâne același chiar dacă este vorba despre un dispozitiv chimic.

– Privim problema ca și când dispozitivul ar fi acela care va ucide oameni. Dacă ne înșelăm? spuse Harvath. Dacă este vorba despre altceva?

– Cum ar fi?

Stăteau lângă stația de lucru care îi fusese desemnată agentului special Roe, iar Harvath o rugă să descarce pe computer o hartă a Statelor Unite. După aceea, o rugă să marcheze cele șase orașe asociate fiecărei celule.

– Orașele astea formează un lanț de-a lungul țării, spuse el.

– Și?

– Dacă cele șase dispozitive nu numai că vor fi lansate în același timp, dar vor și exploda în același timp?

Roe mări raza cercurilor concentrice ale exploziei de deasupra fiecărui oraș până când acestea aproape că se atinseră, iar țara ajunse să fie acoperită de la o coastă la cealaltă.

– Și-acum, continuă Harvath, dacă nu este vorba despre ceva chimic, biologic sau radioactiv, ci electromagnetic?

Carlton se albi brusc la față.

– O armă cu puls electromagnetic.

Harvath dădu afirmativ din cap.

– Totul s-ar opri, preciză Roe. Nu va mai fi electricitate, apă curentă.

– Nici 112. Nici poliție, nici pompieri, nici ambulanțe, adăugă Carlton.

– Nici internet. Nici livrări de la magazinele alimentare. Nici livrări pentru farmacii și spitale. Nici căldură. Nici aer condiționat. Nici combustibil. Nici utilaje agricole care să strângă recoltele. Nici camioane care să le transporte la piață. Va fi un haos total. Anarhie. Țara noastră se va prăbuși în câteva săptămâni.

– Asta trebuie să fie, spuse Bătrânul. Asta trebuie să pună la cale.

Harvath arătă către ecranele plate și scenele care se desfășurau în Las Vegas, Dallas și Des Moines.

– Ne va ajuta mult ceea ce vor găsi ei acolo.

– Între timp, trebuie să le spunem generalului Johnson și președintelui ceea ce credem că se pune la cale, apoi, uitându-se la agentul Roe, Carlton întrebă: Putem transfera imaginile astea în sala de ședință a directorului Agenției?

– Cu siguranță, răspunse ea. Voi pune pe cineva să se ocupe de asta.

Bătrânul îi mulțumi și îi făcu semn lui Harvath să îl urmeze.

În timp ce se apropiau de sala de ședințe, Nicholas și cu Draco veneau din direcția opusă. Harvath ținu ușa deschisă pentru ei și îi făcu semn lui Nicholas să tacă atunci când Carlton ridică receptorul pentru linia sigură și sună la Casa Albă.

După ce îi relată informația generalului Johnson și încheie conversația, Carlton îl văzu pe Nicholas dând din cap.

– Pare să aibă sens.

– Dar nu am găsit decât trei unități de depozitare. Patru, dacă punem și Nashville la socoteală, spuse Bătrânul. Chiar

dacă mai descoperim unități în Baltimore și în Seattle, de unde vom ști că avem toate dispozitivele? De unde știm că nu mai există și alte „cârtițe“?

Era o observare excelentă. Nu puteau fi siguri decât dacă deconspira complotul. Pentru asta însă, trebuiau să facă mai mult decât să descopere câteva boxe de depozitare. De fapt, Harvath era deja convins că indiferent ce dispozitiv se aflase în unitatea de depozitare din Nashville, Bao Deng îl luase cu el înainte să ardă totul din temelii. Era imposibil să fi lăsat ceva atât de important în urmă.

Harvath dădu să-și exprime gândurile cu voce tare, când o văzu pe agentul Roe fugind înspre sala de ședințe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el când ea dădu buzna înăuntru.

– Boise, răspunse ea, abia mai respirând. Ai avut dreptate. Todd Thomas. L-am găsit.

– L-ați găsit? exclamă Nicholas.

– Nu pe el, xeroxul pe care l-a folosit.

– Cum?

Roe se uită la Harvath.

– Bărbatul care folosește numele Todd Thomas și-a făcut apariția în Nashville cu aceeași fotocopie după carnetul de șoferi, zise Harvath. Dacă stă în fața ta și îți arată carnetul de șoferi adevărat ca să îl compari cu fotocopia, o accepți. Nu era nevoie ca managerul unității de depozitare să facă o altă fotocopie. Acum știm că a procedat la fel și în Las Vegas, Dallas și în Des Moines. Asta m-a pus pe gânduri. Dacă aș fi în locul lui, aș folosi xeroxul dintr-un magazin alimentar sau dintr-un birou mic de expedieri colete, apoi aș exersa. Odată ce aș obține o fotocopie suficient de reușită de pe care se pot citi datele personale, însă fața rămâne întunecată și neclară, mi-aș scoate toate celelalte cărți de identitate false și aș face fotocopii pe loc.

– Iar xeroxurile au hard drivere, aprobă Nicholas.

Harvath încuviință din cap.

– Care înregistrează tot. Nu ai nevoie decât de un cablu și de programul adecvat pentru a le accesa. Asta le-am cerut celor de la FBI să facă. Au căutat xeroxurile publice din Boise și din împrejurimile acestuia, acordând o atenție sporită celor aflate cel mai aproape de locațiile cu wi-fi pe care le-a folosit coordonatorul ca să își acceseze conturile Facebook. Au descărcat informațiile din cât mai multe hard drivere și le-au trimis la NSA.

– Care, apoi, și-au folosit algoritmi ca să „cearnă“ informațiile și să caute potriviri cu fotografia neclară de pe carnetul de șoferi?

– Exact, confirmă Harvath, apoi, întorcându-se către Roe: Ce știm?

– Xeroxul se află într-un birou mic de expedieri colete din centrul orașului Boise, numit Going Postal. Aceștia pun la dispoziție căsuțe poștale, servicii de expediere, chestii dintr-astea, răspunse Roe. Pe hard drive am găsit cópii ale carnetului de șoferi folosit la unitățile de depozitare pe care le cunoaștem deja, plus un carnet de șoferi pentru statul Washington și unul pentru Maryland. Acum că știm toate aceste pseudonime, suntem aproape convinși că vom putea descoperi unitățile de depozitare din Seattle și din Baltimore.

– Câte carnete de șofer ați găsit în total în xerox pentru individul ăsta?

Roe zâmbi.

– Șapte. Exact cum ai intuit și tu, a exersat mai întâi cu un carnet de șofer local, din Idaho. L-am verificat deja. Spre deosebire de celelalte, acesta este adevărat. Aparține unui cetățean american naturalizat de cincisprezece ani, de etnie chineză, pe care îl cheamă Ren Ho. Acesta locuiește în Indian Valley, Idaho, la două ore cu mașina de Boise, înspre nord. Îl verificăm chiar

acum, iar FBI-ul a alcătuit deja o echipă HRT[1]. Departamentul pentru Energie trimite și el o echipă NEST[2].

Harvath se uită la Carlton.

– Trebuie să fim acolo, la fața locului, ca, de îndată ce pun mâna pe el, să putem să îl interogăm.

Bătrânul încuviință din cap.

– Pe cine vrei să iei?

– Pe Sloane și pe Chase, plus Nicholas pentru chestiile care țin de informatică.

– Se rezolvă. Altceva?

– Pe Stephanie Esposito.

– Analistul chinez de la Agenție?

– Vreau pe cineva care cunoaște cultura, răspunse Harvath. Care știe să scrie și să citească în chineză.

– Îi sun chiar acum pe președinte și pe directorul Consiliului Național de Informații ca să le raportez.

Harvath mâzgăli pe o hârtie adresa lui de e-mail și numărul de telefon, apoi i-o dădu agentului Roe, spunându-i:

– De îndată ce vom fi în aer, îmi voi controla căsuța electronică. Trimite-mi, te rog, tot ce ai la adresa asta.

– Am înțeles, răspunse Roe. Ai grijă de tine.

– Voi încerca, spuse el, apoi, uitându-se la Nicholas, îi făcu semn cu capul înspre ușă. Să mergem.

---

[1] Echipă de Salvare a Ostaticilor (n.red.)

[2] Echipă de răspuns la urgență nucleară (n.tr)

CAPITOLUL 55

BOSTON, MASSACHUSETTS

Patru dintre cei cinci „prințișori“ își făcuseră treaba bine. Respectaseră procedura și ajunseseră în cartierul chinezesc fără a fi urmăriți. Cel de-al cincilea însă fusese un dezastru. Nu numai că fusese urmărită, dar își luase și telefonul mobil cu ea.

Cheng putea să o ierte pentru că fusese urmărită; până și cei mai buni spion făceau greșeli. Telefonul însă era o chestiune impardonabilă. Din momentul în care o surprinsese pe camerele de supraveghere, ea fie vorbise la telefon, fie trimisese mesaje. Nu era atentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei. Acest lucru îl înfurie, deoarece, dacă ea alesese să nu ia în seamă această parte din protocol, era foarte posibil să fi ignorat tot ceea ce fusese învățată să facă în astfel de situații. *Câtă aroganță. Acesta nu era un joc*.

În restaurant era gălăgie și aglomerație. Era plin cu lăudăroși americano-chinezi. Mai exista un acvariu de pești cu apă tulbure. Peste tot mirosea a crab.

Cheng îl urmări cu privirea pe chelnerul obraznic, ca să se asigure că ospătarul îi dădea bilețelul persoanei corecte, apoi se furișă în baia pentru persoane cu dizabilități.

Când ea bătu la ușă, el o descuie și se dădu în spate. Era îmbrăcată în cizme până la genunchi, o fustă scurtă și un maiou

transparent. Intrând în spațiul strâmt, ea închise ușa cu piciorul și îi aruncă o privire ucigătoare.

– Încui-o, spuse el.

Privirea ei glacială dispăru atunci când ea se întoarse ca să facă ceea ce îi spusese el. Când se întoarse, el își întinse brațul și o apucă de după cap.

– Dă-mi-l! îi ordonă el în chineză.

Privirea ucigătoare dispăru. În ochii ei se citea în acele clipe frica. Nu-i plăcea că își ținea brațul în jurul gâtului ei.

– Ce să-ți dau?

Lui nu-i plăceau jocurile. Își trecu mâna peste corpul ei până când îl găsi. Ea își vârâse iPhone-ul în sutien, iar el își frecă mâna de sânii ei când îl scoase afară.

– Hei! exclamă ea.

– Taci din gură.

– Bunicul meu o să...

Cheng își încolăci și mai strâns brațul în jurul gâtului ei, obligându-o să se uite la el.

– Ascultă la mine, prințeso. Nu suntem în Beijing. Nu mă interesează cine este bunicul tău. Eu dețin controlul. M-ai înțeles?

Tânăra nu răspunse, prin urmare, Cheng își înteți strânsoarea. Când ea încuviință din cap, el îi dădu drumul.

– Știi că ești urmărită de un agent FBI?

Fata își frecă gâtul, sperând că el nu îi făcuse vreo vânătaie.

– N-am văzut pe nimeni.

– Bineînțeles că nu. Erai prea ocupată să vorbești și să trimiți mesaje de pe telefon.

– Unde-i?

– Taci și fii atentă! izbucni el.

Scoțând unul dintre telefoanele mobile noi pe care Wei Yin le cumpărase când sosiseră în Boston, el i-l întinse:

– Ia-l pe acesta. Apoi vreau să te întorci în restaurant, să te așezi la masă și să comanzi de mâncare. Când telefonul acesta va suna, vreau să răspunzi și să faci întocmai cum îți voi spune eu. Ai înțeles?

Tânăra ridică din umeri.

El se pregăti să o apuce din nou de după cap.

– Nu e un joc, Daiyu. Este o chestiune foarte serioasă. M-ai înțeles?

– Da, răspunse ea. Dă-mi înapoi iPhone-ul.

– Nu, zise el, descuind ușa. E timpul să pleci.

Când ea trecu pe lângă el, îi aruncă aceeași privire ucigătoare.

– Poftă bună! Te voi suna în curând.

O urmări cu privirea până când ea dispăru pe hol și intră înapoi în restaurant. Nu era nevoie să îl caute pe agentul FBI. Era acolo, undeva.

Cheng ieși din restaurant, închise iPhone-ul și îl aruncă într-un canal de scurgere. „Fată proastă și arogantă".

Ajuns la casa sigură, îi verifică pe ceilalți patru „prințișori". Mâncaseră deja și urmăreau un DVD în chineză. Nu fusese dispus să îi lase singur, dar nu avusese încotro. Spre cinstea lor, aceștia fuseseră cuminți. Până și fumătorii făcuseră cum le spusese el și se duseseră să fumeze în baie, lăsând geamul întredeschis. Nu își dorea să atragă atenție nedorită asupra casei sigure, sau asupra tinerilor. De îndată ce reușea să o aducă și pe Daiyu înăuntru, se vor odihni, apoi vor porni la drum.

Agentul FBI însă reprezenta o problemă și nu existau decât două modalități de a se ocupa de el. Fie găsea o soluție de a-i distrage atenția, ca să o ajute pe Daiyu să scape din vizorul lui, fie alegea locul potrivit și îl împușca în ceafă. Deși a doua variantă era cea mai ușor de realizat, aceasta aducea cu ea o serie de alte probleme, dintre care cea mai gravă ar fi fost un

filtru al poliției în cazul în care trupul era descoperit înainte ca bieții chinezi să apuce să fugă.

Nu voia să riște. Trebuia să găsească o rezolvare ca fata să scape de urmăritorul ei fără ca agentul să își dea seama că fusese depistat. Cea mai ușoară cale era să aleagă o locație care avea multe intrări și ieșiri.

După ce își schimbă hainele, ieși din casa sigură și găsi un magazin mic, de unde îi cumpără lui Daiyu o pereche de pantaloni și o bluză de trening și o șapcă de baseball inscripționată cu „Boston Bruins“. Faptul că urma să-și schimbe hainele o va ajuta mult să se facă nevăzută.

Apoi, se duse pe Avenue de Lafayette ca să cerceteze hotelul Hyatt Regency. Era o clădire impunătoare și aglomerată, prevăzută cu un restaurant, o cafenea și, cel mai important dintre toate, multe intrări și ieșiri. Era perfect. Mai exista un bar în foaier de unde el putea observa totul atunci când ea avea să intre.

De îndată ce își făcu un plan, își scoase telefonul nou și o sună la restaurant.

– Știi unde este hotelul Hyatt Regency? întrebă el.

– Da, răspunse ea. Știu.

– Atunci, cere nota de plată. Odată ce achiți, nu te comporta diferit. Vino la hotel. Uită că bărbatul e acolo. Nu te uita peste umăr, nu îl băga de loc în seamă. Ai înțeles?

– Da, am înțeles, răspunse ea.

Cheng hotărî că era mai bine să o țină la telefon și să discute cu ea tot drumul. Cel puțin o va ajuta să-și păstreze calmul și să nu facă vreo tâmpenie.

Nu trecu mult timp până când îl anunță că zărea hotelul. La scurt timp după aceea, ea urma să ajungă în fața clădirii și să intre pe ușă. Cheng îi spuse să se îndrepte direct către lifturile principale, să urce până la etajul unde era foaierul și

apoi să ia liftul oaspeților până la etajul al cincilea. Se vor întâlni acolo, lângă scările dinspre sud.

Plimbându-și privirea prin foaier, el o văzu pe Daiyu sosind și făcând întocmai cum îi spusese el. Pe urmă îl așteptă pe agentul FBI, ca să vadă ce avea de gând să facă. Cheng își imagină că agentul se va așeza într-un fotoliu din foaier și o va aștepta să coboare. Cheng se înșelă.

Câteva clipe mai târziu sosi și agentul, însă era urmat de alți doi colegi. Nu era de bine. Cheng trebuia să acționeze repede.

Nu avea timp să aștepte liftul. De fapt, cu cât ieșea mai repede din foaier, cu atât mai bine. Ținându-și capul plecat, se îndreptă către casa scării, deschise ușa și începu să coboare scările mai întâi câte două, apoi câte trei.

Când ajunse lângă Daiyu, o apucă de braț și îi comandă:

– Mișcă-te. Acum. Sus. Pleacă!

Odată ajunși la etajul al șaptelea, el o scoase afară de pe casa scărilor și o dirijă de-a lungul coridorului prevăzut cu covor. Imediat ce se aflară în dreptul unui aparat frigorific, el o trase într-o cămăruță, scoase hainele pe care i le cumpărase și îi spuse:

– Îmbrăcă-te cu astea. Repede.

Daiyu îi făcu semn care îi sugera clar: „Întoarce-te cu spatele". Având în vedere cum era îmbrăcată și felul în care se comporta, el nu se lăsă păcălit de falsa ei modestie.

– Grăbește-te! zise el, întorcându-se cu spatele.

După ce ea îmbrăcă pantalonii și bluza de trening, el o puse să își îndese părul sub șapca Bruins, apoi o analiză. „Suficient de bine."

Pe urmă îi ascunse celelalte haine după aparatul frigorific aruncă o privire pe hol, să se asigure că totul era în regulă. Nu era nimeni.

Cheng o apucă pe Daiyu de încheietura mâinii și înaintă repede către casa scării de la capătul holului.

Când ajunseră acolo, el deschise ușa și ieși pe palier, însă inima i se opri în piept. Se auzeau voci și pași grei care urcau înspre ei.

– Ce e? întrebă Daiyu când el se retrase cu spatele și închise încet ușa.

– Probleme.

Merseră cu repeziciune înapoi către scările pe care veniseră. Cheng crăpă ușa și ascultă, dar nu auzi nimic. Totul părea în regulă, până când desluși cârâitul unei stații radio. Nu mai rămânea decât un singur lucru de făcut.

Retrăgându-se de lângă ușă, o trase pe Daiyu după el, cercetând cu privirea peretele, căutând ceva. Găsi alarma de incendiu și o activă.

Luminile intermitente începură instant să clipească, iar țipătul asurzitor al alarmei umplu aerul. Câteva clipe mai târziu, oaspeții începură să-și scoată capetele din camere, neștiind ce să facă în continuare. Se declanșase un incendiu? Fusese o greșeală?

Cheng se întoarse către Daiyu:

– Stai aproape de mine. Nu scoate o vorbă și ține-mă de mână.

Tânăra încuviință din cap, iar Cheng o conduse înapoi la casa scării. Înainte să deschidă ușa, el îi reaminti să păstreze tăcerea. Odată ce ea încuviință din cap, el deschise ușa și verifică să se asigure că persoana cu stația radio care se afla la un etaj inferior nu ajunsese încă la etajul unde se găseau ei.

Convins că, atâta vreme cât vor urca, se vor afla în siguranță, el o trase pe casa scării și începu să urce.

Când ajunseră la cel de-al zecelea etaj, oamenii cazați în hotel începuseră deja să coboare de la etajele de deasupra într-un șuvoi de halate, haine sport și pijamale. Totul se desfășura întocmai cum dorea Cheng. Agenților FBI le-ar fi fost

imposibil să îi identifice în acea mare de oameni care inunda foaierul și trotuarele.

Cheng căută până când găsi liftul de serviciu, apoi o trase pe Daiyu în vestibul. Apăsă pe butonul de urgență, își scoase pistolul, montă amortizorul și, cu toate că ştia că arma era pregătită, verifică să se asigure că pe țeavă exista un glonț.

Tânăra se uită la armă stupefiată.

– Ce-i asta?

– Un filtru de orez, răspunse Cheng, ținând strâns pistolul și ascunzându-l în punga din plastic în care fusese haina ei de trening.

Ea îl disprețuia pentru faptul că era insolent.

– Nu ți-am dat permisiunea să împuști pe nimeni.

Această remarcă îl făcu să zâmbească.

– N-am nevoie de permisiunea ta. Nu tu deții controlul aici.

– Dar bunicul meu... începu ea.

El îi aruncă o privire care o făcu să se oprească la mijlocul frazei.

– Ți-am spus. Nu suntem în Beijing și nu-mi pasă cine este bunicul tău.

– O să-ți pese.

– Poate. Dar până atunci, o să-ți ții gura închisă și o să faci ce-ți spun eu, altminteri n-o să mai apuci să-ți vezi bunicul.

Tânăra își încrucișă brațele peste piept și refuză să îl privească.

Încăpățânare. El n-avea nimic împotrivă dacă asta o va face să tacă din gură. Și să îi urmeze ordinele.

Când sosi liftul, ei pășiră înăuntru, iar Cheng alese subsolul. Hotelul avea o parcare subterană și el plănuise ca ei să fugă prin intrarea laterală care dădea în strada Chauncy.

Cheng urmări cum se aprinde fiecare luminiță de pe panou cu numărul etajului pe care îl coborau, pregătit pentru

ceea ce era mai rău în cazul în care ușile se deschideau și trebuiau să se confrunte cu o amenințare. Nu se întâmplă nimic. Până și cei cazați în hotel se împotmoliseră pe casa scării.

Când ajunseră la nivelul de jos, ieșiră din lift într-un coridor de serviciu lung, prevăzut cu lumini puternice.

– Pe-aici, spuse el.

Traversară coridorul pustiu, îndreptându-se către o ușă pe care scria „Garaj, Ieșire, Nu intrați", toate cele trei variante convenindu-i de minune lui Cheng.

Alarma țipa în continuare când el se rezemă de bara cu mâner izolant și deschise ușa cu șoldul. Nu sesiză nicio mișcare în garaj. Aproape că reușiseră.

– O luăm pe rampă în sus și ieșim în stradă, spuse el. Ține-ți privirea în pământ și stai aproape.

În timp ce traversa garajul, Cheng era cu ochii în patru. Deja plănuia în gând ce vor face odată ieșiți în stradă. O vor lua la stânga pe Chauncy, se vor îndepărta de hotel înspre strada Summer și se vor îndrepta cu grijă înspre cartierul chinezesc, unde se afla casa sigură.

Când ajunseră la capătul rampei, Cheng își scoase capul afară, privi în ambele direcții, apoi o conduse pe Daiyu pe trotuar. Sunetele sirenelor mașinilor de poliție și ale celor de pompieri se auzeau apropiindu-se din depărtare.

Strada era mărginită de mașini parcate. Era o stradă foarte lungă, cu o farmacie CVS[1] și un magazin Macy's la capătul ei, fără să fie brăzdată de alte străduțe sau alei.

Apucaseră să parcurgă vreo șase metri, când un bărbat strigă:

– Bao Deng! FBI! Rămâi pe loc!

Agentul federal nu o strigase pe Daiyu. Îl strigase pe Cheng, în mod expres, și i se adresase folosindu-i pseudonimul.

---

[1] Al doilea cel mai mare lanț de farmacii din SUA după Walgreens (n.red.)

Americanii reușiseră să-i dea cumva de urmă. Nu mai avea de ales. Aruncând-o pe Daiyu la pământ, Cheng se întoarse, își ridică arma și deschise focul.

Pistolul agentului FBI făcu recul de două ori în mâna acestuia, însoțit de două împușcături zgomotoase, înainte să se oprească, iar bărbatul să se prăbușească jos, mort.

Fusese un singur agent, însă era foarte posibil să mai vină și alții. Cheng o ridică pe Daiyu în picioare.

– Mișcă-te! îi ordonă el.

Ea se uită la umărul lui stâng și tresări.

– Sângerezi.

– Ți-am spus să te miști.

Înghiontind-o către strada Summer, Cheng ignoră durerea pe care o simțea în braț și se gândi ce trebuia să facă în continuare. Nu se mai afla în siguranță în Boston și nici nu se mai punea problema să doarmă. De fapt, Statele Unite nu mai erau o țară sigură. Trebuiau să pornească la drum și să ajungă la Medusa cât mai repede cu putință.

CAPITOLUL 56

INDIAN VALLEY, IDAHO

Prima care ajunse la fața locului fu o dronă de supraveghere care survola sus, deasupra casei lui Ren Ho. Ferma mică, alcătuită dintr-o casă, un hambar, câteva anexe, cai și vite, se afla lângă Payette National Forest.

Terenul era de așa natură, încât nu permitea un atac în plină zi, prin urmare, Harvath sugerase altceva.

Nicholas nu era prea încântat să își întrebuințeze câinele drept „recuzită". Această idee i se părea cu atât mai rea cu cât nu i se permitea să fie de față când avea să se întâmple totul. Însă, având în vedere că nu exista o altă variantă, acceptă.

Agentul special Roe îi trimisese lui Harvath în timpul zborului toate informațiile pe care le adunase Biroul despre Ren Ho. Dețineau date despre naturalizarea lui, despre declarațiile de venituri și câteva detalii despre afacerea lui. Conform spuselor celor de la FBI, era reprezentantul unui producător care încheia asocieri între companiile americane și fabricile din China. Fusese căsătorit la un moment dat, însă divorțase, iar soția lui se întorsese în China. Aveau un fiu la facultate, care obținuse o cetățenie dublă, dar locuia cu mama lui în Shenzhen.

Roe inclusese în dosar un itinerar de călătorie primit de la Departamentul de Stat și îi spuse lui Harvath că NSA încerca să extragă cât mai multe informații din telefonul, adresa de

e-mai și cărțile de credit ale lui Ho. CIA-ul nu aflase nimic. Nu exista niciun fișier în baza lor de date despre Ren Ho.

La scurt timp după aterizare, Roe îl sună din nou pe Harvath și îi oferi un raport complet despre ceea ce se întâmplase în Boston. Un agent FBI se afla pe urmele unuia dintre „prințișori", o fată pe care o cheamă Daiyu Jinping. Luase cina singură, ceea ce nu îi stătea în obicei, însă și mai ciudat era faptul că vorbise și trimisese mesaje non-stop de pe telefonul ei Apple iPhone, apoi, după ce folosise toaleta restaurantului, comportamentul ei nu numai că se schimbase complet, dar se întorsese la masă cu un alt telefon.

Acest lucru îl alertase pe agentul care o urmărea și îi raportase acest comportament superiorului său. Atunci, superiorul alertase și celelalte echipe de filaj. Toate fuseseră convinse că subiecții lor merseseră la culcare. O verificare scurtă a telefoanelor „prințișorilor" le confirmase acest lucru. Într-un sfârșit, cineva de la FBI ceruse o verificare fizică și, una câte una, echipele de filaj raportaseră că subiecții dispăruseră. Telefoanele erau puse la încărcat și pornite, dar niciunul nu era acasă. Panica începu să se răspândească repede.

Fuseseră trimise imediat întăriri agentului care o urmărea pe Daiyu Jinping. Când ea intrase în hotelul Hyatt Recency, câțiva agenți porniră după ea, în timp ce alții se duseră la biroul de securitate, ca să verifice camerele cu circuit închis. Derulând înregistrarea, ei voiau să vadă dacă se urcase cineva cu Daiyu în lift sau dacă ea primise ceva de la cineva în foaier.

Nu văzură pe nimeni, însă zăriră un bărbat care pătrunse pe casa scării la scurtă vreme după ce agentul FBI intrase în foaier. Derulând mai departe înregistrarea, aceștia îl identificară pe bărbat când intrase în hotel și reușiră să își dea seama ce făcuse: acesta evitase toate camerele de supraveghere – toate, cu excepția celei de lângă casa de marcat a barului. La câteva

minute după ce imaginea fusese trimisă la Birou, agenții primiră confirmarea. Era Bao Deng.

Însă, de îndată ce primiseră confirmarea identității bărbatului, fusese declanșată alarma de incendiu. Era un șiretlic evident, care complica extrem de mult lucrurile pentru agenții FBI. Chemaseră întăriri, inclusiv departamentul de poliție din Boston, dar acestea nu sosiseră la timp.

Unul dintre agenți rămase în biroul de securitate, ca să verifice înregistrările camerelor de supraveghere, în timp ce ceilalți încercau să îi localizeze pe Deng și pe fată. Cu toți oaspeții hotelului care încercau să iasă din hotel, era ca și când s-ar fi căznit să lupte împotriva unui banc de somoni care înotau împotriva curentului.

Apoi, Bao Deng fusese surprins de camerele de supraveghere în holul de serviciu de la subsol, însoțit de o altă siluetă. Agentul din biroul de securitate o identifică imediat ca fiind Daiyu Jinping și le transmise celorlalți o descriere, cu ce era ea îmbrăcată și încotro se îndreptau cei doi.

Când aceștia urcară rampa și ieșiră din hotel, fuseseră opriți de primul agent FBI aflat mai aproape de ei. Avusese loc un schimb de focuri. Agentul fusese omorât, iar Deng și fata se făcuseră nevăzuți.

Era o veste proastă din mai multe privințe. Nu numai că un agent federal își pierduse viața, dar toți „prințișorii" reușiseră să scape de filaj. Harvath era pregătit să pună rămășag că Bao Deng nu fusese trimis în Boston doar ca să o ia pe Daiyu Jinping. Era foarte posibil să aibă legătură și cu ceilalți patru studenți chinezi care se dăduseră la fund.

Faptul că își lăsaseră telefoanele mobile la încărcat și pornite însemna că ei nu voiau să observe cineva că dispăruseră. Acesta era cel mai îngrijorător aspect al întregii situații. În cele din urmă, absența lor tot avea să fie remarcată. Din câte se

părea însă, atunci nu va mai avea nicio importanță, ceea ce nu putea sugera decât un singur lucru. Atacul era pe punctul de a avea loc.

Odată ce avionul particular al Carlton Group ateriză în orașul-stațiune McCall, Idaho, aflat la aproximativ cincizeci de kilometri nord-est de Indian Valley, la aeroport fusese deja instituit un centru de comandă FBI.

Un elicopter urma să îi transporte pe Harvath, pe Sloane, pe Chase și pe Argos, câinele lui Nicholas, la postul pădurarului din Payette National Forest. Pădurarul știa unde se afla ferma lui Ho și era aproape sigur că îi va putea duce până la marginea proprietății și lăsa acolo fără să fie văzuți. De acolo, vor fi pe cont propriu.

Planul era ca elicopterul să se întoarcă la aeroport și să ia o echipă de lunetiști HRT, în timp ce ceilalți, inclusiv forțele de ordine locală, să se apropie de locație cu două SUV-uri, pe două drumuri de țară.

Harvath avea doar două reguli – nimeni să nu facă nimic până nu dădea el semnalul, iar Ren Ho să fie prins în viață, cu orice preț. Odată ce codurile de comunicare prin stațiile radio fuseseră stabilite, armele împărțite și toată lumea pregătită, ei porniră atacul. Deși Argos îl agrea pe Harvath, nu îi plăcea să stea departe de stăpânul lui. Din spusele lui Sloane, câinele fusese la fel de agitat la sediul CNAA, când Nicholas îl luase pe Draco cu el, iar ea și cu Chase îl duseseră pe Argos înapoi la biroul Carlton Group.

Harvath încercă să liniștească animalul uriaș scărpinându-l pe gât și în spatele urechilor. În cele din urmă, animalul își așeză capul pe labele din față, părând să se relaxeze.

Chase se uită la Harvath și spuse în cască:

– La sfârșitul zilei, câinele o să te urască de moarte.

Harvath clătină din cap și aruncă o privire peste peisajul neregulat. Întotdeauna fusese de părere că Idaho era unul dintre cele mai frumoase state din Uniune. Existau întinderi mari locuite de puțini oameni. Dacă avea dreptate, și chinezii plănuiau să distrugă Statele Unite cu ajutorul unor dispozitive cu puls electromagnetic, categoric, Idaho era unul dintre locurile pe care le-ar fi ales ca să opună rezistență. În cazul în care erai suficient de bine pregătit dinainte și nu sufereai de vreo boală serioasă care să necesite vizite la spital, probabil că reușeai să supraviețuiești destul de bine.

Când elicopterul se apropie, pilotul atenționă prin radio postul pădurarului, iar apoi, după ce plană deasupra luminișului, se pregăti de aterizare.

Harvath deschise ușa și sări jos, urmat fiind de Argos, de Sloane și de Chase. După ce își descărcară echipamentul din cala elicopterului, ei se retraseră la o oarecare distanță și îi dădură pilotului undă verde de decolare.

Într-o clipă, pasărea uriașă se ridică de la sol și se făcu nevăzută dincolo de pinii înalți, huruitul asurzitor al rotoarelor sale fiind înlocuit ulterior de altceva – o tăcere de mormânt. Era uimitor cât de tăcută era pădurea.

Pădurarul se prezentă și conduse echipa la SUV-ul lui. El desfășurase deja pe capota mașinii o hartă topografică detaliată. Le explică unde se aflau, unde era situată ferma lui Ho și drumul pe care îl va lua pentru a-i duce la locul unde urma să-i lase.

– Sunteți cu toții pregătiți de plecare? întrebă pădurarul.

Chase se uită la Argos, apoi la Harvath.

– Ce zici, domnule doctor Doolittle?

– Ajută-mă să-l urc în portbagaj, răspunse Harvath.

Ducându-se în spatele SUV-ului, ei deschiseră hayonul și îl îndemnară pe Argos să sară înăuntru. Odată ce câinele urcă,

Harvath intră și el în mașină, ca să-i țină companie. Îl făcu pe câine să se întindă şi îi luă în brațe capul uriaş.

– Gata, să-i dăm bătaie.

Chase deschise un tub de Derma Bond – echivalentul medical al Kraty Glue – și Sloane scoase pietricica pe care o aleseseră la aeroport.

Nicholas îi arătase țesutul sensibil în formă de buzunar de pe laba câinelui, chiar între pernițe, iar ea aşeză pietricica acolo. Apropiind marginile buzunarului, atentă să nu își prindă degetul, ea le ținu lipite, în vreme ce Chase le acoperea cu Derma Bond. În tot acest timp, Harvath încerca să îi distragă atenția câinelui.

Argos se uită o dată sau de două ori la Sloane și la Chase, însă nu părea prea preocupat de ceea ce făceau ei. Era mult mai interesat de atenția pe care i-o acorda Harvath.

După ce terminară, Sloane încuviință din cap, apoi ea și Chase închiseră hayonul și urcară în SUV lângă pădurar. Pe drum, sarcina lui Harvath era să îi distragă atenția lui Argos de la mica operație cu inșiruirea pietricelei.

CAPITOLUL 57

Drumul de la postul pădurarului dură o jumătate de oră. În timp ce se apropiau de locul unde urmau să-l lase pe Chase, ei își verificară încă o dată stațiile radio.

Pădurarul opri SUV-ul, arătă către un pâlc de copaci și spuse:

– La vreo cincizeci de metri mai încolo se află pârâul. Îl vei auzi înainte să îl vezi. Cărarea e pe partea estică. N-ai cum s-o ratezi.

– Am înțeles, răspunse Chase, pe urmă își luă pușca și deschise portiera. Ne vedem acolo.

– Să nu te rătăcești, îl tachină Harvath.

Chase zâmbi.

După ce acesta închise portiera, pădurarul băgă maneta în viteză și îi conduse pe Harvath și pe Sloane la locul unde urma să-i lase. Sarcina lor era puțin mai diferită.

Odată ajunși la locul respectiv, pădurarul trase pe marginea drumului și opri motorul. Se duse în spatele vehiculului și o așteptă pe Sloane înainte să deschidă hayonul.

Ea verifică lipiciul de pe laba lui Argos și îi făcu semn lui Harvath că totul era în regulă.

– S-a uscat, spuse ea.

Harvath îi comandă câinelui să rămână pe loc, apoi coborî din mașină. Nu voia ca Argos să sară pe laba respectivă. Și așa

va fi destul de neplăcut pentru el să calce pe ea. Nu intenționa să îl chinuiască prea mult.

Cu ajutorul lui Sloane și al pădurarului, îl scoaseră afară pe Argos în brațe și îl așezară pe jos. După câțiva pași, câinele își dădu seama că îl deranja ceva la pernița labei drepte.

– În regulă, zise Harvath. Să plecăm înainte să se așeze și să înceapă să o roadă.

Pădurarul o luă înspre copaci, iar ei îl urmară.

Pământul în pădure era moale și Argos călca mai ușor, însă Harvath observase deja că animalul începea să îi acorde atenție.

În curând ajunseră la lizieră. Pădurarul își ridică mâna, făcându-le semn să se oprească, și toți își ciuliră urechile preț de o secundă. Nu se auzea nimic în afară de zgomotele specifice pădurii.

– Eu mă opresc aici, spuse el. Proprietatea începe trei sute de metri mai încolo. O să dați de un drum forestier. Mergeți pe el până coborâți dealul și vă va duce chiar în fața ușii de la intrare.

Harvath și cu Sloane îi mulțumiră pădurarului și îl priviră făcând cale întoarsă printre copaci către SUV-ul lui.

Harvath își scoase stația radio din rucsac, ridică antena și stabili ordinele cu centrul de comandă din aeroport. În timp ce Sloane îi distrăgea atenția lui Argos, el dădu echipei din aeroport un scurt raport privind situația. După ce Chase interveni și anunță că se afla pe poziție și că nu exista niciun pericol, Harvath termină transmisia și vârî stația radio înapoi în rucsac.

Odată ce își verificară încă o dată armele, el și Sloane o luară înspre drumul forestier.

Pe la jumătatea drumului către fermă, Argos începu să șchiopăteze puțin. Când zăriră ferma, câinele șchiopăta deja serios. Cu toate că știa că nu era o durere puternică, Harvath detesta faptul că era nevoit să supună câinele la un astfel de chin. Cu toate acestea, Argos rezistă și își continuă drumul.

În timp ce parcurgeau distanța, Harvath cerceta din priviri împrejurimile în căutarea camerelor de supraveghere. Nu văzu niciuna, însă simțea că erau urmăriți, prin urmare, el și Sloane își jucară în continuare rolurile.

La fiecare cincizeci sau o sută de metri se opreau, iar Harvath se apleca pentru a examina piciorul câinelui, apoi se puneau din nou în mișcare. Când zăriră ferma lui Ho, Harvath era convins că bărbatul văzuse totul. Drept răspuns, ei deslușiră nu prea departe o siluetă ieșind din casă, urcând într-un vehicul utilitar Gator și țâșnind în direcția lor.

Cheia ca o înșelăciune să reușească nu era aceea de a-i face pe oameni să aibă încredere în tine. Era să îi faci să creadă că tu ai încredere în ei. Cea mai rapidă metodă era aceea de a le cere o favoare.

Dându-se drept niște drumeți care se rătăciseră, ar fi fost o variantă jalnică. Însă dacă intra în joc un câine rănit, lucrurile deveneau brusc mai credibile, în special într-o zonă rurală. Fermierii și crescătorii de vite înțelegeau animalele. De asemenea, în viață urmau o conduită care îi obliga să îi ajute pe cei care aveau nevoie de ajutor. În cazul de față, favoarea era evidentă.

– Vine, spuse Harvath.

Îl observase și Sloane și, drept răspuns, dădu afirmativ din cap.

Deoarece își ascunseseră stațiile radio în rucsacuri, erau nevoiți să aibă încredere că Chase, care stătea ascuns astfel încât să nu îl vadă nimeni, urmărea întreaga scenă prin luneta Schmidt & Bender care se afla pe pușca Barrett M107A1 de calibrul .50. Dacă erau atacați, el era prima linie a apărării. De fapt, contau pe Chase să prevină orice potențial atac înainte ca el să aibă loc. Conform înregistrării făcute de dronă, la fermă locuia doar o singură persoană.

Harvath nu voia să se bazeze doar pe dronă, dar camera sa video și imagistica în infraroșu fuseseră foarte clare. În orice caz, vor primi un răspuns cât de curând.

Când vehiculul se apropie, Sloane își flutură mâna în aer. Harvath se opri pe loc. Acesta era un loc bun ca să acționeze. Argos se rezemă de el, ca să-și mai ușureze durerea din laba rănită.

– Bravo, băiete, îi spuse Harvath, mângâindu-l. Aproape ai terminat.

Dacă Ren Ho se aștepta să aibă probleme, nu arăta acest lucru. Chinezul modest purta blugi, o cămașă din același material și o pereche de ghete. Pușca lui, Ruge Mini-14, nu se afla pe scaunul din dreapta, ci pe portbagajul de deasupra vehiculului.

Când se apropie de cei doi drumeți și câinele lor, el încetini și îi privi cu atenție, apoi trase vehiculul pe margine și opri.

– Sunteți pe proprietate privată, spuse el, fără să salute, sau alt preambul. Indicatoarele pe care le-am pus sunt foarte vizibile.

– Câinele nostru a alergat după un elan, răspunse Harvath. Ne-a trebuit două ore să-l găsim. N-am știut unde ne aflăm până când am văzut indicatoarele dumneavoastră.

– Ei bine, acum știți, zise el scurt. Aici nu e un spațiu de odihnă.

– Ceva e în neregulă cu câinele nostru, interveni Sloane. Ne cerem scuze că v-am încălcat proprietatea, dar trebuie să-l ducem la un veterinar. Ne puteți ajuta?

Ho coborî din vehicul și întrebă.

– Care e problema?

Sloane îi zâmbi.

– Vă mulțumim din suflet. Are ceva la piciorul drept.

– Ce rasă de câine e?

– Ciobănesc rusesc, răspunse Harvath, dându-se la o parte, astfel încât bărbatul să nu se simtă înghesuit sau amenințat.

– Este prietenos? întrebă Ho, aplecându-se ca să se uite la piciorul lui Argos. N-o să mă muște, nu?

– E blând, spuse Sloane, apropiindu-se. La iubitul meu ar trebui să aveți grijă.

„Iubitul“ era codul de atac pe care îl stabiliseră Sloane și cu Harvath. Observând pistolul de sub cămașa lui Ho, ea hotărâse că sosise momentul să acționeze.

Sloane își ridică piciorul și îl lovi pe Ho în partea laterală, rupându-i trei coaste. Bărbatul căzu la pământ, departe de câine, și, gâfâind, își întinse mâna după armă. Harvath însă fu mai rapid.

Scoțându-și pistolul cu electroșocuri și asigurându-se că Ho nu intra în contact cu Argos și cu Sloane, el ținti înspre chinez. Când apăsă pe trăgaci, cele două fire se declanșară, urmate de un impus electric care îi paraliză chinezului sistemul neuromuscular.

De îndată ce acesta rămase nemișcat, Harvath îi aruncă pistolul cu electroșocuri lui Sloane și se năpusti asupra lui Ho. Îi luă pistolul Keltec PF9 de 9 mm, îi imobiliză mâinile la spate cu cătușe din plastic și începu să-l percheziționeze.

Mulțumit că bărbatul nu mai avea nicio armă asupra lui, Harvath îi acoperi gura cu o bucată de bandă adezivă și îi trase o glugă pe cap. Apoi, activându-și stația radio, le dădu celorlalți membri ai echipei codul să intervină.

– Undă verde, spuse Harvath la stație. Repet. Undă verde.

CAPITOLUL 58

După ce îl legară pe Ho și îl așezară pe bancheta din spate a vehiculului utilitar, Harvath și cu Sloane priviră cum echipa HRT se revărsă din elicopterul impresionant Bell 412EP. Aceștia verificară mai întâi casa, apoi hambarul și anexele. Una dintre anexe era o construcție lungă din metal plină cu stocuri de mâncare, medicamente, haine și alte provizii asortate. Liderul echipei HRT o numi mama tuturor „magaziilor secrete apocaliptice".

Considerând că totul se afla în siguranță, echipa HRT dădu semnalul și o coloană de SUV-uri își făcu apariția în viteză. Mai întâi fu echipa NEST, care desfășură o verificare detaliată a proprietății în căutare de materii radioactive sau nucleare. În tot acest timp, Harvath intră în casă și începu propria verificare. Voia să afle cât mai multe, în cât mai scurt timp, despre bărbatul pe care urma să-l interogheze.

Interiorul arăta aproape așa cum și-l imaginase – prietenos și banal. Era un amestec între viața lui Ho din China și viața lui din Idaho. Pe peretele din bucătărie atârna un calendar cu orașe din China, iar în camera de zi era agățat un tablou cu doi indieni americani, tată și fiu, care vânau căprioare. Nu exista niciun poster cu președintele Mao în birou și niciun *Manifest Comunist* pe noptiera din dormitor. Casa era extraordinar de banală. Întocmai cum trebuia să arate casa unui spion

care opera într-o țară străină. Însă existau câteva „amprente" interesante care vorbeau despre Ho, omul.

În bucătărie, deși monotonă și demodată, se aflau cărți de bucate Gourmet și aparate scumpe, cum ar fi un mixer sofisticat KitchenAid și un robot de bucătărie Cuisinart ultramodern. Mirodeniile proveneau de la Dean & DeLuca și chinezul părea să aibă o afinitate pentru vinurile scumpe de Bordeaux. În camera de zi, puteai admira o colecție impresionantă de jazz francez și discuri cu bossa nova, un stil de muzică brazilian. Ho părea să fie un om rafinat.

Părea, de asemenea, să fie și un familist convins care își iubea foarte mult fiul. În casă se zăreau peste tot poze cu el, câteva dintre ele făcute chiar la fermă. Unele fotografii erau din vacanțele pe care le petrecuseră împreună de-a lungul anilor. Erau fotografii cu ei vizitând Golden Gate în San Francisco, Space Needle în Seattle, Turnul Willis în Chicago, Empire State Building în New York și Alamo în San Antonio. Ho putea fi văzut ținându-și brațul în jurul fiului său sau bătând palma și râzând. Era o față complet nouă a bărbatului ce apăruse afară în fața celor doi drumeți care îi încălcaseră proprietatea.

Era, de asemenea, și singurul impuls de care avea nevoie Harvath. El ceru prin stația radio ca expertul chinez al Agenției, Stephanie Esposito, să fie trimisă înăuntru.

După ce o lămuri ce trebuia să facă, Harvath pregăti camera video, apoi le transmise prin stație lui Sloane și lui Chase să îl aducă pe Ho în casă.

Îl așezară pe canapea și îi scoaseră gluga și banda adezivă de pe gură.

– Ce se întâmplă aici? vru să știe Ho. Sunt cetățean american. Cine sunteți? Ce credeți că faceți?

Harvath se prezentă folosind unul dintre pseudonimele lui.

– Domnule Ho, mă numesc Tim Rudd. Reprezint guvernul Statelor Unite. Voi fi direct, ca să nu ne pierdem niciunul

timpul. Ca spion, ai fost instruit să negi totul și să lansezi contraacuzații. Însă eu mă aștept să cooperezi imediat. Vei răspunde sincer întrebărilor mele și imediat ce te voi întreba. Dacă nu vei respecta aceste reguli întru totul, dă-mi voie să-ți arăt ce vei păți.

Harvath pocni din degete și Esposito ieși din bucătărie cu telefonul mobil în mână. Formă un număr din China și puse convorbirea pe difuzor. Când îi răspunse o voce de bărbat, aceasta începu să vorbească fluent cu el în dialectul mandarin.

– Ați luat băiatul în vizor? întrebă ea.

– Da, răspunse bărbatul.

– Descrie-mi-l.

Folosind camera telefonului, Esposito fotografiase pozele cu fiul lui Ho pe care acesta le avea peste tot prin casă. Apoi le trimisese prin e-mail unui coleg din Beijing.

Bărbatul nu numai că oferi o descriere detaliată a înfățișării băiatului, dar inventă și o descriere a hainelor acestuia. Pe urmă ceru permisiunea să „tragă".

Esposito se uită la Harvath și îi traduse.

Harvath clătină din cap.

Esposito transmise mesajul, îi spuse bărbatului că va reveni cu un telefon, apoi încheie convorbirea.

– Domnule Ho, spuse Harvath, îți voi face această ofertă o singură dată, așa că te rog să asculți cu atenție. Am descoperit totul – depozitele, dispozitivele, baloanele meteorologice, studenții la inginerie pe care i-a recrutat Khuram Hanjour din EAU. I-am descoperit și pe somalezi. Desigur, trebuie să scoatem din discuție cele întâmplate în Nashville, dar dumneata știi deja. Am găsit toate locațiile de unde ai monitorizat conturile Facebook ale membrilor celulelor. Am dat până și de urma xeroxului din Boise pe care l-ai folosit ca să faci fotocopii după cărțile tale de identitate false. Prin urmare, uite ce-ți propun. Mă asculți?

Ho încuviință din cap.

– Bine. Vrem să lucrezi pentru noi.

– Și dacă vă refuz, îl veți omorî pe fiul meu?

– Da, dar acesta va fi doar începutul.

– Mă veți omorî și pe mine?

Harvath clătină din cap.

– Bineînțeles că nu, răspunse Ho. Suntem în America. Voi fi judecat mai întâi, mă veți executa.

– N-am să te mint, domnule Ho. Există persoane din guvern care vor să fii executat. De fapt, mai sunt și alții care mi-ar da o medalie dacă te-aș împușca pe loc, chiar acum.

– Și de ce n-o faci?

Harvath schimbă subiectul. Dorea să stabilească atât o legătură cu prizonierul lui, cât și o referință pentru interogatoriu, ca să își poată da seama dacă Ho mințea.

– Ți-am observat albumele.

– Ce-i cu ele?

– Mama mea a fost o admiratoare înfocată a lui Charlie Byrd. Ai discurile lui?

– Da, răspunse Ho cu o oarecare reținere. Un disc pe care l-a înregistrat cu Stan Getz.

Harvath dădu din cap o clipă, părând emoționat.

– Îmi aduc aminte de Getz. Cântecul preferat al mamei mele a fost *The Girl from Ipanema*. Obișnuia să îl cânte. Tot timpul.

– De ce mă întrebi despre discuri?

– Întrucât, domnule Ho, îmi pari a fi un bărbat rafinat. Presupun că ești și un tată bun, care își iubește fiul. Indiferent ce alegeri ai făcut, el nu merită să moară.

Ho clătină din cap.

– Nu, nu merită. Este un băiat bun.

– După cum ziceam, dacă nu cooperezi, îl vor omorî pe fiul tău. Tu, în schimb, nu vei fi executat. Vei fi închis într-o pușcărie secretă în Peninsula Superioară din Michigan, unde

singurul lucru mai rău decât iernile crunte sunt verile insuportabile, când sunt invazii de țânțari. În fiecare zi va trebui să faci muncă de salahor afară, dar vei avea parte și de un regim de carceră. Încă din prima săptămână îți vei dori să fi fost executat. În prima lună vei începe să îți faci un plan de evadare. În primul an îți vei da seama că singura ta scăpare va fi moartea. Printre altele, ți-am văzut bucătăria. Știi ce înseamnă mâncarea bună. Câinii de la pușcărie mănâncă mai bine decât prizonierii. Nici măcar nu poți să numești mâncare ceea ce se servește acolo. Oamenii pe care îi trimit acolo sunt niște animale. Nu sunt la fel de rafinați ca și tine. Lipsa totală a oricărei urme de confort îți va face viața mai grea, mai tristă. Nimeni de la Amnesty International sau de la Crucea Roșie nu vine în vizită acolo. Nici măcar nu știu că există această pușcărie. Este menită să aplice o pedeapsă *mai rea* decât moartea. Și peste toate astea, vei fi singur numai cu gândurile tale și cu conștiința că toate acestea, inclusiv moartea fiului tău, ar fi putut fi preîntâmpinate.

Ho se holba la el fără să clipească – nu știa ce să facă.

Harvath păstră un moment de tăcere, apoi întrebă:

– Nu vrei să faci nimic ca să-ți salvezi fiul?

Bărbatul încuviință din cap.

– Atunci, acceptă oferta, domnule Ho. Vino și lucrează pentru noi.

– Dacă voi lucra pentru voi, sunt un om mort.

– Dacă vei lucra pentru noi, preciză Harvath, îți oferim protecție. Îți garantez eu.

– Îl puteți proteja și pe fiul meu? Îl puteți scoate din China?

Harvath se uită la Stephanie Esposito, care încuviință din cap. Apoi se întoarse la Ren Ho.

– Da, putem. Dar mai întâi, dumneata și cu mine vom avea o conversație cât se poate de serioasă. Dacă mă minți, înțelegerea noastră cade. Ai înțeles?

– Da, am înțeles, răspunse Ho.

Harvath începu cu întrebări ale căror răspunsuri le știa deja.

– Care este numele de cod pentru operațiunea voastră?

– În chineză, îi spune „Xuě Lóng“, „Dragonul de zăpadă“.

– Câte celule există?

– Șase.

– Câți membri sunt în fiecare celulă?

– Doi, răspunse Ho.

– Unde sunt localizate celulele?

– Seattle, Las Vegas, Des Moines, Dallas, Nashville și Baltimore.

Harvath îl privi drept în față pe bărbat și întrebă:

– Cum i-ați ales pe membrii celulelor?

– Am folosit recrutori. Unul în Dubai și unul în Mogadishu.

– Cine este Tommy Wong?

– Este un membru al triadei din Los Angeles.

– Care triadă?

– „K14“, răspunse Ho.

Până în acel moment, toate răspunsurile lui fuseseră corecte și adevărate. Harvath nu observase nicio microexpresie care să sugereze că bărbatul mințea.

– Prin ce oraș au intrat studenții la inginerie din EAU în Statele Unite?

– Prin Houston.

– Ce poveste s-a folosit pentru a le asigura vizele?

– Un stagiu la NASA pentru studenții musulmani, răspunse Ho.

– Fiecare dintre ei avea un telefon. De unde proveneau aceste telefoane?

– Tommy Wong a cumpărat telefoanele și mi le-a trimis mie. Eu le-am expediat recrutorului din Dubai, care le-a dat studenților înainte să vină în Statele Unite.

Harvath era deja pregătit să înceapă să pună alte întrebări.

– Cine este coordonatorul lor?

– Eu sunt, răspunse Ho.

– Unde ții fișierele de control despre membrii celulei?

– În computerul din birou. Parola este: Samba477823//*.

– Și exemplarele tipărite? întrebă Harvath.

– Sub ultimul staul din grajd. Sub fân se află o trapă care duce în pivniță. Toate dosarele sunt acolo.

Harvath se uită la Chase și spuse:

– Ia echipa HRT cu tine la grajd. Asigură-te că nu există niciun declanșator. Să-mi spui ce găsești.

– Am înțeles, răspunse Chase, ieșind din încăpere.

Harvath nu voia să-i verifice computerele lui Ho dacă nu era nevoie. Nicholas se pricepea la tot, însă cei de la NSA vor reuși cel mai bine să extragă toate informațiile din ele. Exemplarele tipărite ale lui Ho ar trebui să conțină măcar datele de contact ale fiecărui membru al celulelor.

Întorcându-se către Ho, Harvath vru să-i adreseze o altă întrebare, când celularul lui, precum și al lui Sloane sunară în același timp. Era sunetul pe care îl foloseau pentru e-mailurile pe care le primeau de la Bătrân. Harvath nu își luă privirea de la Ho. Sloane îi va spune dacă e-mailul era important.

Citind repede mesajul, ea veni lângă el și îi șopti ceva la ureche: „Biroul a descoperit depozitele din Seattle și din Baltimore. Bătrânul vrea să știe dacă mai există și altele. Asta e prioritatea numărul unu. După asta, îl vrea pe Bao Deng. Vrea să știe cine este, încotro se îndreaptă și cum putem ajunge la el".

Harvath dădu din cap și își concentră toată atenția asupra lui Ho. Alegându-și cuvintele cu grijă, el îndreptă interogatoriul într-o direcție nouă și periculoasă.

CAPITOLUL 59

COREEA DE NORD

Cât timp se aflaseră pe uscat, vremea se înrăutățise. Cu toate astea, locotenentul Fordyce se uită la Billy Tang și spuse:

– Gata, pun piciorul în prag.

– Ce dracu', domnule locotenent! îl întrerupse Johnson. Îi trag eu un picior în fund. Amenințându-l pe Tang cu degetul drept, îi spuse: Tu și cu Jin-Sang veniți cu noi.

Agentul CIA nu știa ce să aprecieze mai mult, faptul că Johnson insista sau că soldații SEAL începuseră, în sfârșit, să rostească destul de corect numele băiețelului.

– Uite care-i treaba, zise Tang. Trebuie să vă gândiți la voi. Furtuna se apropie. Uitați-vă cât de mult s-a întețit vântul și nici măcar nu ați atins coasta. Va trebui să vă grăbiți să ajungeți la locul de întâlnire.

– Lasă-ne pe noi să ne îngrijim de asta, Billy, spuse Fordyce.

– O să coborâți în rapel versantul cu băiatul și o să înotați cu el în spate în hula aia? E atât de amețit de la medicamente, încât nu vom reuși să îl facem să-și țină respirația suficient de mult ca să ajungem la minisubmarin. E o prostie.

– Ți-am mai spus și înainte, noi nu facem prostii.

Agentul CIA îi privi pe bărbați.

– M-am înșelat când *am crezut* că soldații SEAL sunt de onoare. Voi *sunteți* oameni de onoare. Însă n-are rost să mai discutăm. Trebuie să vă întoarceți. Urgent!

– Ai dreptate. N-are rost să mai discutăm.

Tang își ridică mâna.

– Hyun Su și cu mine îl putem duce în Coreea de Sud. Va dura câteva zile, dar putem face acest lucru. Dacă Tuck îmi va da suficiente medicamente ca să îi alinăm durerea, totul va fi în regulă. De îndată ce vom ajunge în Seul, îl voi duce direct la ambasadă. Vor dori să-l interogheze, plus că au o echipă excelentă de medici acolo. Și-apoi, nu puteți lua cu voi în submarin un copil care a fost expus unei forme de TBC rezistentă la medicamente.

Fordyce se uită la el.

– Ai terminat?

Tang rămase nemișcat, neștiind cum să reacționeze.

Fordyce nu așteptă un răspuns.

– Unul dintre cele mai tâmpite lucruri pe care le-ai putea încerca vreodată este să-i spui unui SEAL ce *nu poate* să facă, adăugă el. Îl vom lăsa pe medicul specialist să decidă condițiile de carantină. Însă am venit ca o echipă și vom pleca la fel. Puțin îmi pasă dacă nord-coreenii *vor suspecta* că am fost aici. Sunt atât de paranoici, încât suspectează pe toată lumea. Și-acum, fie înveți să-mi respecți ordinele, fie îl *pun* pe Tucker să te împuște. Priceput?

Agentul CIA n-avea nici cea mai vagă idee cum vor reuși să se descurce soldații SEAL, însă avea încredere în ei. El zâmbi clătinând din cap și se resemnă la ideea că vor pleca împreună.

Fordyce își puse degetul arătător în spatele urechii și o aplecă, arătând că aștepta în continuare un răspuns.

– Ordonați! răspunse Tang, salutând milităręște.

– Ai face bine să mă saluți. Măcar atât să faci pentru muștruluiala pe care o s-o primesc. Și-acum, să vedem cum procedăm.

Valurile erau mai agitate decât anticipaseră ei. Furtuna care se apropia se întețise considerabil, iar marea mugea.

Planul genial al lui Fordyce părea mai puțin genial cu fiecare secundă care se scurgea.

Tucker și cu Johnson avuseseră o discuție în contradictoriu cu privire la cine va rămâne în urmă cu Billy Tang și cu Jin-Sang. Era nevoie de doi oameni care să îl transporte pe băiețel și nu aveau de gând să îl lase singur pe Billy. În calitate de infirmier și de pistolar dat naibii, Tucker ieși câștigător. Johnson însă era un înotător rezistent, iar Fordyce se bucura că îl avea drept partener de înot până la minisubmarin.

Hyun Su îi aduse până la coastă și făcu două opriri. Prima oprire fu la jumătate de kilometru depărtare de stânca pe care echipa se cățărase cu mai puțin de șaptezeci și două de ore în urmă. După ce îi dădură lui Tucker alte reviste suplimentare, Fordyce și Johnson coborâră din camion, iar Hyun Su își continuă drumul. Urma să îi lase pe Billy, pe Jin-Sang și pe Tucker pe o fâșie de plajă la doi kilometri depărtare, înspre nord, deci acolo era a doua oprire.

Huruitul motorului camionului care se îndepărta fu înlocuit de zgomotul valurilor care se izbeau de bolovanii de la baza stâncii.

Prinzându-și funiile, Fordyce și Johnson își verificară încă o dată echipamentul, pășiră peste margine și coborâră în rapel. Fordyce privi valurile care se spărgeau jos și știu că făcuse alegerea corectă. Ar fi fost un chin să încerce să îl coboare astfel pe Jin-Sang.

Ajunși la baza stâncii, ei verificară din nou starea costumelor de scafandru, își puseră echipamentul de scufundare și mai făcură o ultimă evaluare înainte să intre în apă.

Urmărind valurile ca să nu fie striviți de stânci, ei aleseră momentul potrivit și săriră în apă.

Înotau cu greu, atât din cauza valurilor, cât și a curenților care păreau hotărâți să îi devieze de la traseu.

Odată ajunși la locul indicat de GPS, Fordyce folosi un detector acustic portabil, pentru a localiza minisubmarinul. Când ajunseră deasupra lui, ei ieșiră la suprafață să-și oxigeneze plămânii, apoi traseră aer în piept și se scufundară în apă.

Pipăind submarinul în timp ce înaintau de-a lungul lui, ei pătrunseră înăuntru prin sasul de evacuare de sub „burta" acestuia. Johnson urcă primul, iar Fordyce îi întinse echipamentele lor.

Odată ce echipamentul se află în siguranță, Fordyce le dădu piloților ordine noi. După ce închiseră sasul de evacuare, piloții ridicară ancora și o luară de-a lungul coastei înspre plajă.

În timp ce minisubmarinul străbătea apa, Fordyce și Johnson despachetară barca pneumatică. Trebuiau să se miște repede. Nu va fi plăcut, dar era singura opțiune pe care o aveau.

Imediat ce submarinul ajunse lângă plajă, piloții lăsară ancora și le dădu undă verde lui Fordyce și Johnson. Deschizând sasul de evacuare, cei doi soldați SEAL acționară în forță.

Ieșiră din minisubmarin, începură să umfle barca pneumatică și se ridicară cu ea la suprafață. Valurile erau mult mai agitate, însă Fordyce și Johnson se concentrară la ceea ce aveau de făcut.

Stabilindu-și locația prin GPS, ei montară motorul suspendat și, peste câteva clipe, se puseră în mișcare.

Valurile îi biciuiau din toate părțile în timp ce ei își croiau drum înspre plajă. Deoarece ședea în față, cu arma pregătită să doboare orice dușman, Fordyce era cel mai expus urgiei. Aveau senzația că se aflau mai mult sub apă decât la suprafața ei.

Când ajunseră pe plajă, Tucker și Billy Tang ieșiseră deja din ascunzătoare și veneau în întâmpinarea lor cu Jin-Sang.

Fordyce îngenunche în nisip ca să îi acopere, în vreme ce Johnson întorcea ambarcațiunea înspre mare. De îndată ce manevra fu efectuată înspre mare, bărbații îl așezară pe Jin-Sang

înăuntru. Tang se ghemui lângă el, iar Tucker și Fordyce împinseră ambarcațiunea în apă, apoi săriră înăuntru și se postară în față. Johnson porni motorul și barca pneumatică țâșni pe valuri. Fuseseră și plecaseră de pe plajă într-o fracțiune de secundă.

Submarinul avea antena de comunicare ridicată, iar Fordyce le transmise piloților prin stația de înaltă frecvență că se întorceau.

Până când ajunseră ei la locația GPS, submarinul ieșise deja la suprafață.

Pătrunseră înăuntru prin trapa superioară. Tang intră primul, însoțit de un val de apă care tocmai se spărsese deasupra lor. Mișcându-se cu mare atenție și cât mai repede, Johnson și Tucker îl ridicară pe Jin-Sang și i-l dădură lui Tang. Submarinul se legăna ca și un dop de plută, iar lui Tang îi era greu să-și mențină echilibrul. Când băiatul ajunse în siguranță, Johnson îi făcu semn lui Fordyce că totul era în regulă, pe urmă începu să îi dea echipamentul lui Tucker, care se afla deja lângă trapă.

După ce descărcară tot din barca pneumatică, cei doi soldați SEAL o tăiară cu cuțitele și o lăsară să se scufunde în timp ce ei săriră prin trapă și o închiseră deasupra lor.

Odată instalați, ei le dădură ordin piloților să se pună în mișcare. Cu cât ieșeau mai repede din apele Coreei de Nord și se întorceau pe *USS Texas*, cu atât mai bine se vor simți cu toții.

Fordyce se uită la Jin-Sang. Tucker îi înlocuise masca și îl învelise pe băiat într-o pătură termică Mylar. Era încă amețit, dar nu într-atât de amețit, încât să nu simtă cât de ușurați se simțeau bărbații din jurul lui. Jin-Sang își ridică încet mâna și degetul mare înspre Fordyce.

Soldatul SEAL îl salută la fel, apoi începu să se gândească la tot ceea ce trebuia să raporteze de urgență la Washington.

CAPITOLUL 60

LITTLE TORCH KEY, FLORIDA

Tai Cheng ieși din microbuz și privi întinderea de apă turcoaz. O briză lejeră mângâia frunzele palmierilor care mărgineau plaja. Nu mai fusese niciodată în această regiune a Statelor Unite. O văzuse numai în poze.

Umărul îl durea îngrozitor de tare și era epuizat, însă ajunseseră la destinație. Era recunoscător pentru inspirația pe care o avusese de a lua cu el o trusă medicală. Fusese nevoit să-și schimbe bandajul de mai multe ori, din cauza rănii provocate de glonț.

Înnoptaseră în parcările destinate tirurilor și nu călătoriseră între ora zece seara și cinci dimineața. Acest lucru îi făcu să întârzie paisprezece ore, dar redusese drastic șansele de a fi trași pe dreapta. Cheng îi adunase pe „prințișori" și reușise să plece din Boston fără să fie prins. Nu mai trebuia decât să îi însoțească încă două sute de kilometri până în Havana, sau la Plantație, după cum numea cel de-al Doilea Departament baza serviciilor secrete chineze de acolo, și misiunea lui va fi îndeplinită.

Little Torch Key era o insuliță situată în partea de jos a lanțului de insule tropicale Florida Keys, cam la cincizeci de kilometri de Key West. Era un loc atât de liniștit, încât Dolphin Marina nu avea nici măcar un restaurant, doar un magazin cu ustensile de pescuit și o benzinărie, unde se serveau și băuturi

răcoritoare. Şi să fi încercat, Cheng nu ar fi reuşit să aleagă un loc de întâlnire mai bun.

Era îmbrăcat lejer, ca pentru o zi de pescuit, la fel ca „prinţişorii". Îşi cumpăraseră hainele de lângă Fort Lauderdale, împreună cu cremă de protecţie, câteva gustări şi un răcitor uriaş în care el ascunsese dispozitivul.

Colonelul Shi îl avertizase pe Cheng să aibă grijă cu Medusa. Bărbatul nu era loial nimănui, decât propriei persoane. Era în stare să arunce pe toată lumea peste bord, inclusiv pe membrii echipajului său, ca să-şi salveze propria piele. Era leneş, lucru pe care colonelul îl punea pe seama excesului de băutură, sau pe seama excesului de soare, şi nu era un om de onoare. Cu alte cuvinte, era un *american tipic*. Era însă un contrabandist de excepţie şi cunoştea suprafaţa de apă dintre Cheile Floridei şi Cuba ca nimeni altul. „Ţine-l treaz şi concentrat", îl sfătuise Shi.

Cheng găsi ambarcaţiunea de pescuit ancorată exact în locul unde i se spusese că o va găsi. Era o barcă Bertram, lungă de treisprezece metri, prevăzută cu două scaune de pescuit şi o serie de aparate radar de comunicare. Cheng se bucură când văzu aparatele radar. Dacă va sesiza cel mai mic semn că va avea probleme cu căpitanul ambarcaţiunii, Cheng îşi va pune în aplicare propriul plan de contraatac. Fără să ezite, îi va arunca peste bord atât pe căpitan, cât şi pe membrii echipajului lui, apoi va continua călătoria fără ei. Ajunsese prea departe ca să cedeze.

Păşind pe puntea vasului, el îi luă prin surprindere atât pe secund, cât şi pe „amfitrioană". Aceasta umplea frigiderul mic cu băutură pe puntea de la pupa. Când femeia se aplecă, secundul începu să se frece de ea. Erau albi amândoi, „gunoaie" arse de soare.

Secundul era un tip zvelt şi musculos, care avea un tatuaj în formă de lacrimă lângă ochiul stâng şi alte câteva tatuaje

care sugerau că stătuse la răcoare nu numai o dată. Ea era minionă, avea părul uns și purta sutienul de la costumul de baie și o pereche de blugi scurți. Pe șale avea un tatuaj pe care americanii îl numeau „semnul curvei".

Cheng își drese vocea ca să le atragă atenția. N-aveau pic de rușine. Nici nu păreau stânjeniți că fuseseră surprinși într-o poziție atât de desfrânată.

– Căpitane! strigă musculosul. A venit Cheng!

Căpitanul își făcu apariția după câteva clipe, ceea ce îl făcu pe Deng să presupună că bărbatul era ocupat. Că avusese legătură sau nu cu băutura, Cheng nu avea de unde să știe.

Căpitanul era cărunt și ars de soare asemenea celorlalți membri ai echipajului. „Țărănoi" fu primul cuvânt care îi veni în minte lui Cheng. Căpitanul părea să nu fi văzut lama tăioasă a briciului de câteva zile. Purta o cămașă soioasă cu mâneci scurte, încheiată până la ultimul nasture, și o pereche de bermude. La gât îi atârna un lanț prevăzut cu un medalion în formă de timonă. În mâna stângă ținea un trabuc fumat pe jumătate și o doză de bere. Bărbatul puțea a alcool. Shi făcuse bine că îl avertizase.

– Nu sta ca prostu'! se răsti căpitanul la secundul lui. Ajută-i pe oamenii ăștia să urce la bord.

Cheng își dădu seama că urma să fie o călătorie lungă.

Echipajul ajută grupul de tineri să urce la bord și, după ce făcu un tur scurt al ambarcațiunii și le arătă unde se găseau toate cele necesare, inclusiv vestele de salvare, căpitanul porni cele două motoare Man 800. Secundul dezlegă frânghia cu care vasul era legat de ponton, iar acesta porni în larg.

După ce se puseră în mișcare, amfitrioana le oferi ceva de băut. Când unul dintre „prințișori" ceru scotch, iar alți doi, bere, Cheng îi certă în chineză. Atunci, aceștia se mulțumiră cu Coca-Cola.

Lui Cheng nu îi păsa de bărbatul pe care cel de-al Doilea Departament îl poreclise Medusa. Acesta se afla pe puntea superioară și cârmuia ambarcațiunea singur și indiferent. Nu avea coloană vertebrală. În ceea ce îl privea, totul se rezuma la bani. Cheng nu se îndoia defel că bărbatul ar fi fost în stare să-i vândă pe toți dacă lui i-ar fi ieșit ceva din asta. Își propuse să nu îl scape din ochi.

Amfitrioana și secundul erau o cu totul altă problemă. Aceștia se atingeau mereu sau treceau foarte aproape unul de celălalt, ca să se poată freca unul de altul. Cheng îi ura din toți rărunchii pe americani și abia aștepta să vadă coastele Cubei.

Abia ajunseseră în larg, când Cheng auzi cum motoarele se opresc și vasul începe să încetinească.

– Ce se întâmplă? vru el să știe. De ce încetinim?

– Nu încetinim, șefule, spuse secundul. Ne oprim.

– Nu ne oprim.

– Ba da, zise căpitanul coborând de pe puntea superioară și luând undițele din suporturile montate pe partea laterală a vasului.

Cheng făcu un pas în fața lui, tăindu-i calea. Deși mirosul de băutură era copleșitor, Cheng nu se clinti din loc.

– Nu ești plătit ca să ne duci la pescuit, îi ordonă el. Ești plătit ca să ne duci în Cuba.

Medusa se uită la el, ținându-și trabucul între dinți, și răspunse:

– Calmează-te. Vom ajunge și în Cuba. Între timp, trebuie să dăm de înțeles că suntem un vas de pescuit. Dacă n-o facem, îți garantez eu c-o să dăm de belea.

Întorcându-se către „prințișori“, căpitanul întrebă:

– Vrea cineva să dea la rechini?

Deoarece câțiva dintre tinerii chinezi încuviințară din cap, căpitanul îi spuse secundului:

– Să aruncăm niște momeală.

După ce undițele fură așezate pe poziție, căpitanul urcă din nou pe puntea superioară și dirijă vasul paralel cu Florida Keys, nu înspre sud, către Cuba. Cheng nu avea aceeași stare de spirit.

Urcă scara şi fluieră ca să îi atragă atenția căpitanului.

– Pierzi timpul. Sunt convins că oceanul e plin de pești până în Cuba.

– Iar tu mă calci pe nervi, zise căpitanul, punându-și trabucul în scrumieră, apoi, privind peste umărul lui Cheng, el îi strigă amfitrioanei: Angie, adu-mi niște rom!

– Înțeles, căpitane! răspunse de jos flușturatica.

Cheng se săturase.

– Dă-mi voie să-ți explic ceva.

– Nu, îl întrerupse căpitanul, dă-mi voie să-ți explic eu ceva ție. Știu ce fac. Este vasul meu, eu fac regulile. Trebuie să te relaxezi.

– Mă voi relaxa când vom ajunge în Havana.

– Trebuie să bei ceva, replică el. Angie! o strigă el din nou pe femeie. Adu-i musafirului nostru ceva de băut.

– Ce *vreau* eu, spuse Cheng, este să-mi explici exact cum se vor desfăşura lucrurile. Nu vreau surprize.

Dându-și ochii peste cap, căpitanul îşi smulse trabucul, începu să îl rumege, pe urmă îl strigă pe secund.

– Jimmy!

– Da, căpitane?

– Haide sus și preia cârma. Trebuie să discut traseul împreună cu musafirul nostru.

– Înțeles, căpitane! zise secundul care, în timp ce îl aștepta pe Cheng să coboare, îi făcu semn unuia dintre studenți să îi ia locul, să scormonească în găleată și să arunce momeala.

După ce Cheng și căpitanul coborâră, secundul urcă pe puntea superioară.

– Direcția? întrebă el.

– Sud, răspunse căpitanul, privindu-l în ochi pe Cheng. Musafirii noștri se grăbesc.

– Înțeles, căpitane, spuse secundul.

Cheng detesta limbajul marinăresc, detesta mitocănia și detesta faptul că soarta lui și a misiunii pe care o avea de îndeplinit se afla în mâinile acestor idioți. Îi venea să îi împuște pe toți.

Ca să pună paie pe foc, căpitanul își pierdu echilibrul când intră în salon. Bărbatul se redresă repede, însă incidentul nu scăpă ochiului ager al lui Cheng.

– Ce vă pot oferi de băut? întrebă amfitrioana. Rom?

– Nu! se răsti Cheng. Nimeni nu mai bea alcool.

Femeia se uită la căpitan, care făcu un gest cu mâna.

– Lasă-ne o clipă singuri, Angie.

Femeia ieși pe puntea de la pupa, unde se aflau „prințișorii“ și închise ușa în urma ei.

– Echipajul lucrează pentru mine, nu pentru tine, preciză căpitanul. Nu tu le spui ce să facă.

Bărbatul îl făcu pe Cheng să-și piardă calmul. Scoțându-și pistolul, acesta îl înșfăcă pe Medusa de cămașă, trăgându-l aproape, apoi îi vârî țeava sub nas. Mișcarea bruscă îi provocă valuri de durere în brațul rănit, însă era nevoie de această dovadă de forță ca să câștige respectul bărbatului.

– Până când vom ajunge în Cuba, acesta este vasul meu și toți trei sunteți echipajul meu. Clar?

Căpitanul își ridică mâinile în aer, cu palmele la vedere, și răspunse:

– Ca lumina zilei.

– Vreau să te trezești din beție. Clar?

– Îi voi spune lui Angie să facă niște cafea.

– Prea bine, zise Cheng, dându-i drumul și punându-și pistolul înapoi în tocul de sub cămașă. Și-acum, vreau să-mi arăți ruta și să-mi spui ce situații neprevăzute ar putea apărea. Dacă,

Doamne ferește, ți se va întâmpla ceva, vreau să mă asigur că noi, ceilalți, vom ajunge la destinație.

– *Doamne ferește*, repetă căpitanul, înțelegând prea bine amenințarea din spatele acestor cuvinte. Stai să-i spun lui Angie să pregătească odată cafeaua aceea.

El îi făcu semn femeii să intre și îi arătă lui Cheng dormitoarele. Unul dintre ele fusese transformat în birou și acolo se aflau toate hărțile.

– Nu, după tine, insistă Cheng.

Clătinând din cap, căpitanul se întoarse și îl conduse pe Bao de-a lungul pasarelei înguste.

Biroul lui era dominat de o masă mare prevăzută cu o hartă, care oferea prea puțin spațiu de mișcare. Îi făcu semn lui Cheng să intre, însă acesta hotărî să rămână la intrare și se rezemă de cadrul ușii.

– Fă cum vrei, zise căpitanul.

El porni stația ca să poată asculta traficul marin, apoi alese o hartă dintr-o grămadă de alte hărți așezate pe un raft prins de perete.

După ce desfășură harta pe masă, căpitanul luă un creion și un raportor și tocmai voia să îi indice poziția lor față de Little Torch Key, când auzi zgomot pe hol și văzu panica din ochii lui Cheng.

CAPITOLUL 61

Sunetul împușcăturii fu asurzitor, chiar și afară, pe puntea de la pupa, unde „prințișorii" priveau cum rechinii frenetici se adunau înapoia navei.

Secundul, Jimmy, opri imediat motoarele, iar când studenții își ridicară privirile spre puntea superioară, îl văzură pe acesta privindu-i cu un pistol în mână. Angie, amfitrioana, își făcu apariția în salon cu o pușcă având țeava retezată. În spatele ei, căpitanul trăgea trupul plin de sânge al însoțitorului lor – bărbatul care îi adunase în Boston și care trebuia să îi ducă în Cuba, de unde urmau să ia avionul înspre casă. Bărbatul nu le spusese motivul, doar că era o chestiune de viață și de moarte, și că trebuiau să îi urmeze ordinele. Când el mergea să cumpere de mâncare sau să facă plinul, toți spuneau în șoaptă că, sigur, China hotărâse, în sfârșit, să pornească războiul împotriva Statelor Unite.

Scena era mai mult decât șocantă. Bărbaților li se tăie respirația. Daiyu țipă. Cadavrul era plin de sânge, iar fața îi era aproape complet distrusă. Niciunul dintre ei nu mai văzuse o priveliște atât de înfiorătoare.

Dacă n-ar fi recunoscut îmbrăcămintea și șuvițele de păr negru care mai rămăseseră, nu și-ar fi dat seama niciodată că era el. Însă Daiyu Jinping știa că era el. Îi zări umărul stâng bandajat pe sub cămașă.

– Fiți atenți! comandă căpitanul, târând trupul pe punte și dând drumul picioarelor, care căzură cu zgomot. Planurile s-au schimbat. Angie vă va da fiecăruia câte un telefon mobil. Vreau să vă sunați familiile în China și să le spuneți că ați fost răpiți. În fișierele fiecărui telefon există instrucțiuni clare și un preț. Dacă familiile voastre plătesc, nu va exista nicio problemă. Dacă n-o vor face, atunci priviți ce se va întâmpla.

Căpitanul îi făcu un semn din cap lui Jimmy, care coborî de pe puntea superioară și își vârî arma la cingătoare. Ei se aplecară în același timp, ridicară trupul și îl aruncară peste bord. Rechinii se năpustiră imediat asupra lui, sfâșiindu-l în mii de bucăți.

– Spuneți-le familiilor voastre că au o oră la dispoziție.

Căpitanul luă pușca de la Angie, care scoase din geantă cinci telefoane iPone încărcate și le împărți pe rând „prințișorilor" îngroziți. Îi văzură pe rechini sfârtecând trupul însoțitorului lor și nu își mai puteau lua privirile de acolo.

– Camerele telefoanelor nu funcționează, ca să știți, spuse căpitanul, încercând să întrerupă mirajul rechinilor, așa că să nu vă treacă prin minte vreo idee neinspirată. Povestiți-le situația în care vă aflați, trimiteți-le fișierul cu instrucțiuni și închideți.

Căpitanul se uită la secundul lui și adăugă:

– Haide să facem o mică plimbare, Jimmy. Nu prea departe. Vreau să mă asigur că avem semnal ca banca noastră să ne anunțe atunci când banii încep să intre în cont.

– Înțeles, căpitane, spuse secundul, urcând din nou pe puntea superioară și pornind motoarele.

– Angie, se adresă căpitanul femeii, aș vrea să servesc niște rom acum.

– La ordinele tale, căpitane, răspunse tânăra, făcându-se nevăzută înăuntru ca să-i aducă băutura.

Pe fețele tinerilor chinezi se vedea un amestec de șoc, teamă și dispreț. Căpitanul zâmbi și le făcu semn să se grăbească și să sune. Aceștia începură rând pe rând să sune acasă.

De îndată ce convorbirile se încheiară, Angie adună telefoanele, iar studenții fură mânați în salon. După ce li se legară mâinile și picioarele, li se ordonă să se așeze pe podea. În timp ce Jimmy cârmuia vasul, Angie stătea la plajă pe puntea din spate, iar căpitanul ședea confortabil într-un fotoliu lângă studenți, cu arma în poală, își savura băutura și se uita la televizor.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, secundul coborî repede scara și își vârî capul în salon.

– Căpitane, vino repede. Avem o problemă.

Câțiva „prințișori" își ridicară capetele plini de speranță.

– Angie, vino aici și stai cu ochii pe ei, strigă căpitanul, apoi, întinzându-i pușca, el adăugă: Dacă mișcă sau scot un sunet, împușcă-i. Pe *toți*.

– Înțeles, căpitane, răspunse ea, ațintind asupra studenților una dintre cele mai amenințătoare priviri pe care aceștia o văzuseră vreodată.

Se vedea clar că femeia nu era străină nici de violență, nici de astfel de afaceri. Niciunul dintre „prințișori" nu îndrăzni să scoată un sunet.

De unde se aflau, cu spatele la canapea, ei puteau vedea afară, pe fereastra opusă. La orizont se zărea un punct portocaliu și strălucitor care se apropia din ce în ce mai mult.

În scurt timp, nu numai că zăriră elicopterul pazei de coastă a Statelor Unite, ci auziră și huruitul rotoarelor.

Când acesta ajunse aproape deasupra lor, se auzi o voce din difuzorul elicopterului.

– Paza de coastă a Statelor Unite. Lăsați armele jos și opriți vasul.

Studenții auziră două împușcături afară și schimbară priviri îngrozite.

Se auziră alte două împușcături, iar motoarele fură oprite.

– Voi, cei din vas, tună vocea din difuzor, ieșiți afară cu mâinile sus!

– Fă cum spun, Angie! strigă căpitanul. Acum!

– Nu! strigă ea.

Afară, elicopterul își schimbă poziția și, brusc, o frânghie grea lovi puntea de la pupa. Câteva secunde mai târziu, soldați în echipamente tactice alunecară pe frânghie și dădură năvală în salon și pe puntea superioară.

Amfitrioana aruncă arma exact în momentul în care fu trântită la pământ de echipa pazei de coastă. Aducându-i mâinile la spate, soldații i le legară cu cătușe din plastic, apoi doi dintre ei fugiră să verifice restul vasului.

Se auzi „Liber! Liber!" pe măsură ce aceștia verificau fiecare încăpere. Când aceștia reveniră în salon, colegii lor intrară și îi aruncară pe căpitan și pe secund la podea, cu fața în jos și cu mâinile prinse la spate cu cătușe din plastic.

În mai puțin de cincisprezece minute, la fața locului își făcură apariția două nave ale pazei de coastă. De îndată ce studenții chinezi fură transferați la bordul uneia dintre ele, aceasta se întoarse și se îndreptă către uscat.

Abia atunci liderul echipei SWAT îi „eliberă" pe membrii echipajului vasului de pescuit.

– Băieți, jucați cam dur, spuse Sloane frecându-și încheieturile mâinilor.

Ofițerul pazei de coastă zâmbi.

– Ar fi trebuit să le vedeți fețele puștanilor. Erau îngroziți.

– Asta-i nimic, răspunse Chase, ridicându-se în picioare. Să le fi văzut fețele când l-am aruncat pe „John Doe[1]" la rechini. N-o să mai privească supa de rechin cu aceeași ochi.

---

[1] Numele John Doe la bărbați și Jane Doe la femei sunt folosite ca pseudonime pentru o persoană a cărei identitate reală e necunoscută (n.red.)

– Să nu-l scăpați, spuse Harvath când cei doi membri ai echipei se pregătiră să transfere pe vasul lor răcitorul care conținea dispozitivul EMP din Nashville.

Harvath se ridică în picioare, intră în galeră, își scoase telefonul din sertar și îl sună pe Nicholas, care se întorsese la sediul CNAA și lucra cu NSA.

– Au mușcat momeala chinezii? întrebă el.

– Și cârligul, și firul, și plumbul, răspunse Nicholas. Când puștii au început să dea telefon, serviciile secrete chineze au inițiat urmărirea imediată a apelurilor. La scurt timp după aceea, telefonul lui Ho a început să sune. Deoarece Medusa era omul lui, au dat vina pe el pentru tot.

– Bine, spuse Harvath. De îndată ce suntem gata să le dăm voie „prințișorilor“ să sune acasă, vreau ca Stephanie Esposito să asculte. Haide să încheiem povestea.

– Am înțeles. Altceva?

– Mda, spune-i lui Ren Ho că se apropie din ce în ce mai mult de revederea cu fiul lui.

– Se rezolvă, răspunse Nicholas. Succes cu interogarea lui Bao Deng, sau mai bine zis, Tai Cheng?

– Spune-i Bătrânului că îl voi suna de îndată ce aflu ceva.

Zicând acestea, Harvath întrerupse convorbirea și se duse în cabina principală. Pe canapea, dezbrăcat până la chiloți, era întins Tai Cheng.

După ce Sloane pătrunse pe pasarelă și îl electrocută cu Taserul, Harvath îi injectase o seringă plină cu ketamină. Apoi îl târâseră în cabina principală, unde îl dezbrăcară de haine, îi îndepărtaseră bandajul de la umăr, îi așezaseră o bucată de bandă adezivă pe gură și îl legaseră de mâini și de picioare cu cătușe din plastic.

Pe urmă îmbrăcară cadavrul anonim, cu păr negru și desfigurat, adus de la morga din Miami, și îl împroșcară cu sânge

de porc, Sloane trase un glonț în aer, iar Harvath târî trupul mutilat afară ca să îl vadă „prințișorii“.

Ca intermediar între cel de-al Doilea Departament și contrabandistul Medusa, Ho fusese de un real ajutor. Oferise suficiente informații astfel încât FBI-ul să îi poată aresta pe proprietarul vasului și pe membrii echipajului.

Ho fusese cooperant până la sfârșit. Numise locațiile unde se aflau membrii celulelor din fiecare oraș și explicase cum funcționau dispozitivele cu puls electromagnetic. Dăduse chiar și detalii referitoare la felul cum fuseseră introduse în țară și cine fusese implicat. Explicase cum funcționa divizia de informații militare din China, cine fusese implicat în planul „Dragonul de zăpadă“ și cine îl concepuse. În cele din urmă, vorbise despre colonelul Jiang Shi și despre credința lui că odată ce luminile se vor stinge, America va îngenunchea în fața Chinei.

Ho era un izvor de informații, iar Harvath fusese sincer când îi spusese că, dacă va coopera, își va putea revedea fiul.

Harvath fusese la fel de sincer și când îi zisese lui Tai Cheng că va avea grijă să ajungă în Cuba, însă nu cu barca, ci zburând de la baza aeronavală de la Key West către lagărul GITMO de la baza navală din Golful Guantanamo.

CAPITOLUL 62

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

Harvath refuzase ideea de a fi luat cu limuzina, dar autoritățile insistaseră. Deoarece nu avusese încotro, el acceptase, în cele din urmă.

În timp ce privea lumea care se perinda dincolo de geamul mașinii, el reflecta asupra a tot ce se întâmplase. Reușise cu greu să îl facă pe Cheng să vorbească, însă *reușise*, iar apoi Harvath îl dăduse pe mâna echipei de la GITMO. În baza a ceea ce „prințișorii" le spuseseră familiilor lor, Comitetul Permanent al Politburo și, prin urmare, cel de-al Doilea Departament credeau că Cheng fusese împușcat și aruncat la rechini în apele din Florida. Informațiile furnizate trebuie să fi fost extrem de valoroase pentru Statele Unite.

După ce Harvath îi trimisese pe Ahmad Yaqub, pe Khuram Hanjour și pe Tai Cheng echipei GITMO în decurs de o săptămână, anchetatorul șef îi mulțumise și îi sugerase să se apuce o vreme de un hobby, cum ar fi pescuitul, de exemplu. Președintele însă avea alte planuri pentru el.

Harvath era impresionat de cum gestionase președintele Porter întreaga situație. Cu ajutorul informațiilor pe care echipa SEAL le obținuse în Coreea de Nord, președintele construise un caz solid împotriva Chinei. Deși fusese scandalizat că vreo administrație ar oferi în secret obligațiuni colaterale și ar

ascunde acest lucru de cetățenii americani, găsise totuși o portiță de scăpare.

Chinezii inițiaseră un act de război împotriva Statelor Unite. Scopul era să grăbească prăbușirea Americii, astfel încât China să poată avea acces la resursele de care avea nevoie cu atâta disperare. Președintele găsi de cuviință ca datoria Americii față de China să fie ștearsă, în întregime. Chinezii se înfuriară, dar nu puteau face absolut nimic în această privință. Își pierduseră legitimitatea și își știrbiseră reputația. Președintele intenționa să profite de acest avantaj, pentru a obține orice beneficiu economic și diplomatic.

El le impuse nord-coreenilor niște condiții extrem de severe pentru că ajutaseră la fabricarea armelor cu puls electromagnetic și le livraseră cu bună știință chinezilor, plus că le permiseseră soldaților chinezi să se antreneze pe teritoriul lor pentru un atac împotriva Americii.

Porter fusese mișcat de povestea lui Jin-Sang, băiețelul pe care echipa „Gold Dust“ îl salvase din lagărul de muncă din Coreea de Nord. Pe lângă o mulțime de alte cereri de natură economică și militară, președintele Porter obligase guvernul nord-coreean să accepte tot felul de inspecții, inclusiv de la Agenția Internațională pentru Energie Atomică, de la Amnesty International și de la Crucea Roșie. Ori acceptau, ori vor fi anihilați total.

Președintele se consultase cu aliații înainte să ridice telefonul și să îi informeze pe chinezi și pe nord-coreeni despre consecințele acțiunilor lor și despre despăgubirile pe care erau obligați să le plătească. Aliații știau că ar fi putut fi îndreptat împotriva țării lor același complot, prin urmare, fuseseră alături de Statele Unite, căzând de acord să le sprijine în toate demersurile pe care alegeau să le ia. Era bine să li se aducă din când în când aminte cine le era prieten și cine le era dușman. Păreau să îi amestece în mod regulat, iar acest lucru era îngrijorător.

În ceea ce îi privea pe chinezi, Statele Unite emiseră o ultimă cerință. „Prințișorii" rămâneau oaspeți ai Statelor Unite până când acea cerință era îndeplinită.

Colonelul Jiang Shi se duse la fereastră și privi fulgii de zăpadă care începuseră să cadă. Buștenii din șemineu trosneau și pocneau, dând viață unei puternice văpăi portocalii. Cabana luxoasă de la munte nu diminua cu nimic aversiunea pe care el o simțea față de clasa politică din China.

Secretarul general și Comitetul Permanent al Politburo îl învinuiseră, desigur, pe el pentru eșecul „Dragonului de zăpadă". Se gândise să fugă. Avea bani, conexiuni. Cu toate astea, știa că îl vor găsi, în cele din urmă. Cineva născut cu instinct de prădător, care nu știa altceva decât să vâneze. Nu avea niciun rost să fugă. Prin urmare, se întorsese la muncă, așteptase să fie chemat, să aibă parte de un proces rapid și de un glonț în ceafă, iar factura să îi fie trimisă soției lui. Însă nu fusese nici judecat, nici executat.

Din câte se părea însă, secretarul general și Comitetul Permanent al Politburo erau mai preocupați să găsească un atu, ceva care să le ofere americanilor pentru a preveni inevitabilul. Nu îi interesa ce era. Ar fi aruncat leilor orice altă țară doar ca să se salveze pe ei. Shi nu îi mai văzuse niciodată atât de convinși că americanii vor uni lumea împotriva lor în caz de război.

Gei de la cel de-al Doilea Departament lucrau non-stop ca să pună la cale un plan. Încercau să găsească metode pentru a preveni războiul, dar discutau și despre situații neprevăzute care puteau apărea în caz de război. Membrii Comitetului Permanent al Politburo voiau ca Shi să se concentreze asupra acestor aspecte. În ciuda faptului că operațiunea sa, „Dragonul de zăpadă", eșuase, aceștia ajunseseră, în cele din urmă, să îi aprecieze priceperea când venea vorba despre războiul fără limite. Dacă avea să înceapă un război, CPP, APE și cel de-al

Doilea Departament aveau nevoie de un plan clar ca să îl câștige. Miza nu fusese niciodată atât de mare, mai ales că membrii CPP erau convinși că noul președinte american era atât de ațâțat, încât intenționa să lanseze un atac nuclear global.

De aceea fusese invitat colonelul Shi la cabana din munți a CPP. Chinezii fuseseră de acord să anuleze toate datoriile americanilor, însă acest lucru nu se dovedise suficient. Statele Unite aveau o sete de sânge care nu putea fi stăvilită. Chinei îi trebuia un plan, un plan genial, iar Jiang Shi reușise să găsească mai multe variante până când sosiseră aceștia la cabană.

Shi se îndepărtă de la fereastră, se apropie de șemineu și mai puse un buștean pe foc. Cina îl aștepta pe masă. Nu prea îi fusese foame, dar știa că trebuia să mănânce.

Așezându-se la masă, el își desfăcu în poală șervețelul împăturit într-o manieră elegantă. Atunci observă o cutiuță de cadou din lemn care fusese așezată sub șervețel.

Deschise cutiuța, iar înăuntru văzu o figurină micuță. Era un dragon de zăpadă, sculptat de mână dintr-o bucată mică de fildeș. Lângă el se afla o felicitare albă.

Pe ea stătea scris frumos numele lui Shi în caractere chinezești. Se întrebă dacă era un simbol de recunoștință din partea CPP pentru tot ceea ce făcuse sau, poate, chiar din partea secretarului general – cunoscut pentru că oferea astfel de cadouri rafinate.

Deschizând felicitarea, Shi simți cum inima i se oprește în loc când citi cuvintele scrise la fel de frumos, dar în engleză:

America nu se supune nimănui.

Înainte ca Shi să își dea seama ce se întâmpla, Harvath îi încolăci sârma în jurul gâtului, trase în spate cât putu de tare și își încrucișă mâinile.

Colonelul Jiang Shi se împotrivi când sângele îi țâșni din gât, dar numai pentru o secundă. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să moară erau fulgii de zăpadă care cădeau afară.

Ieșind din cabană și coborând dealul către limuzina pe care CPP și secretarul general i-o puseseră la dispoziție, Harvath își scoase telefonul mobil și îi trimise următorul mesaj președintelui:

Dragonul de zăpadă a murit.

MULȚUMIRI

În viața unui scriitor există mulți oameni importanți cărora acesta trebuie să le mulțumească atunci când i se publică o carte nouă, iar eu încep mereu cu voi, **cititorii** mei nemaipomeniți. Vă mulțumesc tuturor pentru susținere și pentru recomandările făcute. Nici dacă aș amplasa panouri în întreaga lume, acest act nu ar avea puterea pe care o aveți voi când vorbiți cu un prieten, un coleg sau un membru al familiei și îi spuneți: „Trebuie să citești cartea asta a lui Brad Thor..." Nu găsesc suficiente cuvinte ca să vă mulțumesc pentru că sunteți cei mai buni ambasadori pe care și i-ar dori un scriitor.

Fără minunații **librari**, nu ați ține acum în mână această carte. Le sunt foarte recunoscător tuturor, pentru că îmi vând romanele și le prezintă și altor cititori noi în fiecare zi. De fiecare dacă când cumpărați una dintre cărțile mele, să știți că interacționați cu un grup de oameni foarte speciali.

James Ryan, **Rodney Cox** și **Sean F.** sunt oameni extrem de talentați care nu m-au dezamăgit niciodată, nici personal, nici profesional. Indiferent cât de grea este provocarea, ei găsesc întotdeauna soluția perfectă. Vă mulțumesc, domnilor, pentru profesionalismul, patriotismul și prietenia de care dați dovadă.

Pete Scobell, **Jeff Boss**, **Peter Osyff** și **Jon Sanchez** nu numai că sunt un grup minunat de oameni, dar au contribuit enorm și la verosimilitatea acestui roman. Mulțumirile pe care

le aduc lor depășesc contribuția lor dezinteresată. America este un loc mai bun datorită lor.

Aș dori să le mulțumesc și bunilor mei prieteni **Chad Norberg**, **Frank Gallagher**, **Jeff Chudwin**, **Robert O'Brien**, **Steve Adelmann** de la Citizen Arms, care au inventat carabina Hoplite, lui **Tony Williams**, director de vânzări la Aimpoint, lui **Steve Tuttle**, vicepreședinte al Communications TASER International, Inc., și altor doi prieteni, care sunt doi dintre autorii mei preferați: **James Rollins** și **J.L. Bourne**.

Aș dori să îi mulțumesc și designerului de cuțite, James Williams, de la CRKT, lui **Heidi A. Fedak,** de la Gulfstream Aerospace Corp, și lui **Nate,** de la Grumpy's Bail Bonds din Nashville.

Mai există și alte persoane care au contribuit la *Act de război*, dar care, din motive de securitate, au cerut ca identitatea lor să nu fie dezvăluită. Lor, precum și bărbaților și femeilor cu care lucrează, le mulțumesc pentru ajutor și pentru serviciul dezinteresat adus minunatei noastre națiuni.

Personajele **Stephanie Esposito**, **Jimi Fordyce**, **Lester (Les) Johnson**, **Anne Reilly Levy** și **Heidi Roe** au fost astfel numite în roman datorită contribuțiilor generoase aduse cauzelor în cinstea lor. Sper ca toată lumea să aprecieze modul în care le-am folosit numele. Mulțumesc pentru generozitate tuturor celor care s-au implicat.

O editare excelentă are loc atunci când ai o echipă nemaipomenită. Începând cu fenomenala **Carolyn Reidy** și extraordinara **Louise Burke**, și terminând cu minunata **Judith Curr**, am alături de mine cea mai bună echipă din branșă. Mulțumesc tuturor celor de la **Simon & Schuster,** pentru tot ce ați făcut și continuați să faceți pentru mine.

În centrul nemaipomenitei mele echipe se află cel mai incredibil editor și publicist pe care și l-ar putea dori un scriitor,

remarcabila **Emily Bestler**. Acesta este motivul pentru care ne-am înțeles încă din prima zi. Nu este doar cea mai bună în ceea ce face, dar este și o plăcere să lucrezi cu ea. Are întotdeauna grijă de mine, iar pentru asta îi sunt profund recunoscător. Mulțumesc, Emily.

Minunatul meu publicist, **David Brown**, este o forță cu care să te mândrești. Nu este doar cel mai amabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, ci și un om muncitor și dedicat. David, îți mulțumesc pentru tot.

Pe lângă David, extraordinarele **Cindi Berger** și **Cara Masline** de la PMK continuă să ne ajute să stabilim noi recorduri de vânzare pentru fiecare carte pe care o publicăm. Mulțumesc, doamnelor.

Dacă ești foarte norocos, poți porni la luptă cu o armată pe care o iubești – iar acesta este, clar, cazul meu. Le mulțumesc celor de la **Simon & Schuster**, **Emily Bestler Books/Atria** și **Pocket Books**, inclusiv lui **Michael Selleck**, **Ben Lee**, **Kate Cetrulo**, **Megan Reid**, **Irene Lipsky**, **Lisa Keim**, **Valerie Vennix**, **Ariele Fredman**, **echipa de vânzări** de la **Emily Bestler Books/Atria** și de la **Pocket Books**, inclusiv lui **Gary Urda**, **John Hardy** și **Colin Shields**, **Jeanne Lee** și **Departamentelor de Artă** ale **Emily Bestler Book/Atria** și **Pocket Books**, **Al Madocs** și **Departamentului de Producție** al **Emily Bestler Book/Atria**, lui **Chris Lynch**, **Tom Spain**, **Sarah Lieberman**, **Desiree Vecchio**, **Armand Schultz** și **departamentului audio** de la **Simon & Schuster**.

Îmi face plăcere să vă anunț că, la terminarea romanului *Act de război*, am semnat un nou contract cu **Simon & Schuster**, prin urmare, ne vom mai întâlni pe viitor cu Scot Harvath.

Contractul a fost semnat datorită lui **Heide Lange** și **Sanford J. Greenburger Associates**. Heidi Lange este cel mai bun agent literar din lume și am învățat de la ea mai multe

despre activitatea editorială și despre afaceri decât aș fi putut spera să învăț în două vieți de om. Este o negociatoare extraordinară, o avocată fantastică și una dintre cele mai dragi prietene.

Minunatele **Stephanie Delman** și **Rachel Mosner** întregesc echipa lui Heide. Vă mulțumesc vouă și celorlalți de la SJGA, pentru tot ceea ce faceți în fiecare zi pentru mine. Vă apreciez foarte mult.

La Hollywood, prietenul meu de-o viață și avocatul **Scott Schwimer** continuă să facă magie prin munca lui. Mulțumesc pentru tot, Scottie.

La Thor Entertainment Group, **Yvonne Ralsky** este în continuare un geniu absolut care debordează de creativitate și ingeniozitate. Compania noastră se află într-o etapă extraordinară, iar tu ți-ai adus un aport uriaș la asta. Mulțumesc, YBR.

Fericirea în viață constă în trei lucruri – să ai ce să faci, să ai pe cine să iubești și să ai la ce să speri. Cel mai important aspect pentru mine este să iubesc pe cineva. Splendida mea soție, Trish, a fost cea care m-a încurajat să îmi urmez visurile și să devin scriitor. Tot Trish a fost cea care i-a adus pe lume pe cei doi **copii** minunați ai noștri. O viață fără iubire este o viață neîmplinită, iar pentru asta sunt recunoscător familiei mele. Mă țin cu picioarele pe pământ și mai fericit decât mi-aș fi imaginat vreodată că voi fi. Vă mulțumesc că m-ați suportat în timpul procesului de scriere. Vă iubesc pe toți mai mult decât veți ști vreodată.

În încheiere, dați-mi voie să spun că încerc neîntrerupt să adaug idei noi și captivante care să facă lectura romanelor mele mai plăcută. Vă rog să accesați BradThor.com pentru a primi notificări rapide, amuzante și ușor de citit, unde ofer concursuri, premii și bonusuri, precum și alte caracteristici speciale care aduc la viață locațiile din romanele mele.

Vă mulțumesc pentru sprijinul vostru. Ne vedem în curând cu o nouă aventură!

Descoperiți în librării

LISTA NEAGRĂ

Brad Thor

Undeva, ascunsă în dosarele guvernului Statelor Unite, se află o listă bine păzită. Membrii Congresului nu o văd niciodată, doar președintele și o echipă secretă de consilieri. Odată ce numele tău apare pe listă, nu dispare... până nu ești mort. Cineva tocmai a adăugat numele agentului de contraterorism Scot Harvath. El trebuie să se ferească de echipele trimise să-l ucidă pentru a afla cine l-a luat în vizor și de ce dorește să-l elimine. Undeva, cineva, cumva poate să pună toate piesele laolaltă. Singura problemă e dacă Harvath va ajunge la acea persoană înainte ca Statele Unite să sufere cel mai cumplit atac terorist care a existat vreodată.

„*Act de Război* este unul dintre cele mai bune thrillere ale lui Brad Thor, rivalizând cu tot ce s-a scris înainte.“

ZenksMorningReport.com

„În ultimul thriller al lui Brad Thor, *Act de război*, Scot Harvath primeşte undă verde de la preşedinte pentru a stopa o operaţiune teroristă împotriva Americii. Romanele lui Thor se bazează pe acţiuni care au loc la cel mai înalt nivel, la fel cu cele mai multe thrillere din subcategoria aceasta, incluzând misiuni speciale secrete şi războiul împotriva terorii. Soldaţii folosesc orice mijloace aflate la dispoziţia lor, ca să ţină în siguranţă Statele Unite. Şi Thor îşi transformă cititorii, ei având impresia că participă, parcurgându-i cartea, la un TV show, cum e cunoscutul «24», direct în pagină!“

Associated Press

„Din Hong Kong în America, apoi în Coreea de Nord şi China, cu Al Qaeda şi puşcaşi marini din Navy Seal la bord, cititorul aflat în această navă virtuală abia îşi trage respiraţia în călătoria extraordinară pe care a conceput-o Brad Thor.“

Revista *Suspense*

editura rao

ISBN 978-606-609-881-6

